

СЕРГЕЙ
ЛУКЯНЕНКО

ТРИКС

НЕСПОКОЙКОТО

СЕРГЕЙ ЛУКЯНЕНКО НЕСПОКОЙКОТО

Превод: Пламен Панайотов

chitanka.info

Трикс Соийе извърши немало славни подвизи и вече никой не би го нарекъл нескопоско.

Изглежда, че всичките му мечти се изпълниха — и вече може спокойно да учи магия (дори ако обучението включва миене на под и белене на картофи).

Но ако точно преди Нова година трябва внезапно да тръгне към горещата и екзотична страна Самаршан — тогава място за учене няма! Тук трябва да си спомниш всичко, което можеш, и дори малко повече.

В края на краищата Самаршан не е просто една екзотична страна! Там управлява султан (някои смятат, че е везирът), Прозрачният бог събира армия (някои се страхуват, че той наистина е бог, пък дори и от малките), а местните обичаи се отличават с красноречие и непосредственост.

Остава ти да разчиташ единствено на стари приятели — пътуващи актьори, на стари врагове — витамини, и на некръвни роднини, осъдени на вечно изгнание.

Защото предстоят много опасни сблъсъци — с джин, обвързан с морални ограничения, със сфинкс — необвързан с никакви ограничения, и с пустинни гноми (мислехте, че такива не съществуват? Грешите.) И всичко това, защото не трябва да вярвате на всеки срещнат дракон. Разбира се, драконите не лъжат, но няма това някога им е пречело?

ПЪРВА ЧАСТ
ТРИКС СЕ ОБИЖДА

Ако на непълни петнайсет години си поправил неправда, подобрил истината, спечелил сърцето на принцеса, а и си извършил Истинско чудо — на теб наистина много ще ти се иска всички постоянно да те хвалят.

Трикс, единственият и пълноправен ученик на великия магьосник Радион Лапад, имащ високия статут на помощник (а нали помощникът си е почти истински магьосник), стоеше до прозореца в малката си стаичка на върха на магическата кула и се цупеше.

Не, той изобщо не съжаляваше, че след всички случили се за година приключения напусна бащиното херцогство, където един ден трябваше да седне на трона, и се върна при Лапад, за да продължи обучението си. Да мие подове, да готви храна и да чисти отходни места далеч не беше приятно, но занятията по магия компенсираха всички житейски несгоди.

Вярно, че през последната седмица не научи нищо ново — опитът да призове нов саламандър, за да замени стария, който вече почти не нагриваше вода в котлето, завърши с малък пожар, опитите с кулинарна магия (Лапад от самото начало си беше настроен скептично!) доведоха до разстройство, а простото заклинание „таранен камък“ предизвика само мелодичен грохот и страховити гласове, пеещи нещо заплашително на незнаен език.

Но най-обидното беше, че телепортацията все така упорито не му се отдаваше. Лапад, изглежда, и сам не беше твърде добър в нея, но все пак се отправи на събора на маговете, традиционно свикван малко след Нова година. Сам. Оставяйки Трикс в своята магическа кула с обидната молба да не я разрушава до основи.

Не, определено не така си представяше Трикс живота си при Лапад. Нови приключения, тайни, сражения, интриги... Спасяване на целия свят и на принцеса Тиана в добавка! Победа над коварните витамини!

А вместо това — преписване на стари, загубили силата си заклинания от древни книги и ехидните подмятания на Лапад.

И тъжно самотно празнуване на Старата Нова година, която ще настъпи след някакви си девет часа. Учителят, разбира се, много ценеше Трикс, но определено нямаше да се върне по-рано от събора заради беладжията-ученик. А нали това беше специален празник! Семеен, който трябва да се празнува не на улицата с познати и приятели, а у дома, със семейството и близките...

Трябва да се отбележи, че Старата Нова година се празнува само в кралството. Така беше тръгнало още от времето на крал Маркел Неочаквания, който се беше прославил с необичайните си реформи — например беше въвел две допълнителни части на света, или беше изхвърлил три букви от азбуката и вместо тях беше добавил две други, както и нов знак — точка и запетая, или че беше заповядал теглото да се измерва не във фунтове, а в някакви си странни „килограми“. Какво е фунт всеки знаеше прекрасно — това беше тежестта на гирата, прикрепена към веригата на церемониалния кралски жезъл. А според монарха тайнственият „килограм“ тежал малко повече от два фунта и бил точно колкото е теглото на един „литър“ прясна вода на морското равнище... но да измисли колко пинти или кварта вода влизат в същия този „литър“, за да може да се измери и да се приеме за еталон, Маркел Неочаквания така и не успял, защото изгубил интерес към своята идея.

Като цяло всички реформи на остроумния крал не оцелели във времето. Новите букви от азбуката неусетно отпаднали (въпреки че старите не били върнати), частите на света останали само на старинните часовници по кулите в Столицата, в магазините всички постарому искали да им претеглят половин фунт бял хляб и да им наляят две пинти мляко, а не да им претеглят половин „килограм“ или да им наляят „литър“. И само смяната на календара се увенчала с частичен успех. Един ден в средата на зимата Маркел неочаквано заявил, че, наблюдавайки звездите, открил — старият календар е изостанал с цели тринайсет дни и затова Новата година трябва да се празнува по-рано. По този повод той заповядал да има фойерверки, да наливат вино за обикновените хора и да се опростят всички данъци за двете седмици по-малко. Според общото мнение, кралят просто искал да празнува по-рано — но фойерверки... вино... данъци! Така че новият календар бил приет доста радушно. Но и стария не

забравили... което довело до появата на удивителния по своето име празник — Старата Нова година.

Казват, че на смъртното си легло старият крал Маркел Неочаквания въздъхнал и казал: „Прекалено рано дойдох в този свят! Той още не е готов да приеме моите идеи... но един ден ще ги приеме... А сега — най-важното! Пишете! Всички хора се раждат свободни и равни в своите достойнства и права. Те са надарени с разум и съвест и са длъжни да постъпват в отношенията си един с друг в дух на братство...“

Не е известно какво още би наговорил кралят на ошашавените от изненада писари, но, за щастие, неговият наследник възкликнал: „Какво стоите, изверги? Баща ми бълнува от болка и температура! Веднага дайте на стареца хубава порция макова отвара!“

Порцията наистина била добра и късно през нощта Маркел Неочаквания мирно отпътувал в друг свят. По удивително съвпадение това се случило точно в навечерието на Старата Нова година, което било възприето от всички като добър знак и одобрение на празника...

Трикс въздъхна и седна на бюрото си. Беше хубаво, макар и старо бюро — изработено от блатен дъб, с плот, облицован с кожа от грифон, с три прибиращи се чекмеджета отляво (едното с ключалка, но с отдавна изгубен ключ) и две чекмеджета отдясно. Чекмеджетата бяха празни, единствено в горното ляво имаше купчина листа, а в долното дясно — запас от пера и ножчета за подострянето им.

Отваряйки пред себе си великата, макар и древна, книга по семейна магия, Трикс изразително прочете:

— „Всички щастливи семейства си приличат, всяко нещастно семейство е нещастно по свой собствен начин“. Това заклинание, плод на мои дълги размисли, може да се използва за целите на доброто и лошото, в зависимост от кое се нуждаете в момента. Ако, например, трябва да се внесе мир и спокойствие в семейството, изречете го гърмко и ясно, като поставите особено ударение върху първата част — „всички щастливи семейства си приличат“. А ако трябва да внесете дразги и раздори, поставете акцента върху втората част — „всяко нещастно семейство е нещастно по свой собствен начин“. Заклинанието трябва да се използва с разум и максимално старание...

Трикс въздъхна. Навярно някога наистина е работило. Въпреки че, ако го погледнеш, в заклинанието нямаше никакъв смисъл. Ето,

например, местният босгардски ковач редовно бие жена си и въпреки това семейството им е щастливо. А търговецът на плодове носи жена си на ръце — и те също са щастливи. Е, каква е приликата тук?

Но за всеки случай Трикс преписа заклинанието три пъти, седем пъти го произнесе изразително на глас, след което започна да пише анализа, както беше наредил Лапад:

„Във великите редове на своя велик труд великият граф-магьосник разкрива велика тайна...“

Анализът на заклинанието не се получаваше. Трудно се пише за нещо, в което изобщо не вярваш. Трикс отново въздъхна — този път съвсем тъжно, извади чист лист хартия и започна да пише писмо до дома:

Скъпи мои родители! Херцог и Херцогиньо! Много ви обичам. И приключенията много обичам. И магията — също. А вие не ми разрешавате да се занимавам с нея. Заповядвате ми да уча танци и фехтовка. А това е неправилно. Отивам при Радион Лапад и ще живея там. Не се притеснявайте за мен. Ще се справя. Мога да правя всичко и ще ви пиша, а за трона още ми е рано. Чак след татко съм. Довиждане.

Ваш син — Трикс Соийе.

Прочитайки написаното, Трикс си помисли и реши, че всичко се е получило много правилно — кратко, честно и много учтиво. Оставаше да реши как да изпрати писмото до дома.

Замисляйки се за миг, Трикс отиде до прозореца, отвори го, пускайки свежия мразовит въздух, и силно извика:

— Лети с поздрав! Върни се с отговор!

Листчето на дланта му леко потрепна, но и през ум не му мина да отлети. Нужен беше пощальон. Само че откъде да го вземе? Около кулата на магьосника нямаше никой — кой би се решил без нужда да приближава до толкова опасно и непредсказуемо място? До самия хоризонт се простираха покрити със сняг полета, само в далечината, над ниските сгради на градчето Босгард, се издигаха струйки дим — а около самата кула, въпреки годишното време, цъфтяха рози, макове,

лалета и прочие любими на Лапад цветя. Някъде там пърхаше и Аннет, безнадеждно влюбената в Трикс цветна фея. Може би тя щеше да отнесе писмото. Но за съжаление, ако се отдалечеше от кулата през зимата, веднага щеше да замръзне и да умре...

— Птица... — каза замислено Трикс. — Трябва ми птица — силна и смела, способна да лети през нощния мрак, през сняг и снежна буря. Да лети неуморно и да отнесе моето съобщение до родителите ми...

Със смутен писък някъде отгоре се спусна огромна бяла сова. Трикс дори се отдръпна, когато тя кацна на перваза на прозореца и недоумяващо огледа стаята. От клюна на совата стърчеше миша опашка.

— Ти не се ли страхуваш от магьосници? — попита Трикс за всеки случай.

Совата преглътна и подозрително спря поглед на момчето.

— Отнеси писмото ми в графство Соийе — каза Трикс. — Предай го лично на херцог Рат Соийе. Става ли?

Совата протегна напред крак с остри нокти. С известна предпазливост Трикс уви писмото около него, след което го стегна с връвчица. Още веднъж повтори:

— Значи, в графство Соийе, лично на херцога...

Совата го изгледа презрително и отлетя.

Изпрацайки писмото до родителите си, Трикс веднага се почувства по-добре. И дори да беше сам-самичък в кулата, и дори да имаше само картофи и замразено свинско за ядене — храна засищаща, но не и празнична. Все пак някакво новогодишно настроение започна да се появява! Трикс затвори прозореца, запали няколко свещи, защото слънцето вече клонеше към заниз, и се опита съвестно да направи анализа на заклинанието.

Заклинанието упорито се съпротивляваше.

Доскуча му и започна да изучава бюрото, на което предишните ученици на Лапад бяха оставили своите стенания, заклинания и послания. Въпреки че всеки ученик започваше обучението си със старателно почистване на бюрото, мръсотията в резките нямаше как да се почисти докрай. Имаше и жалвания от изучаването на мъгливи магически книги с отдавна изгубили силата си заклинания, и гневни коментари по адрес на магистър Лапад, и възторжена ода за красивата

съпруга на босгардския барон (Трикс си спомни дебелията стара баронеса и недоумяващо сви рамене — на неговите години изобщо не можеше да осъзнае, че всяка възрастна жена някога е била красиво младо момиче). Всичко това Трикс беше чел и препрочитал многократно, но въпреки това си оставаше забавно.

И тогава Трикс забеляза и нещо друго.

Под всички стари надписи, почти напълно изтрит, имаше още един — от него по грифонската кожа бяха останали едва забележими резки. Вероятно светлината на свещите и на последните лъчи на залязващото слънце падаха на бюрото под такъв ъгъл, че старите редове да се появят.

— Ключ... ключът... е под... пер... перваза... — прочете заинтригуваният Трикс. И сам се запита: — Какъв е този ключ?

Въпросът всъщност беше излишен. Стаята му не се заключваше с ключ, на ученика се позволяваше само резе. Единствената ключалка в стаята беше на тайното чекмедже на бюрото!

Трикс взе свещта, клекна пред единствения тесен прозорец и погледна под стърчащия перваз.

Отначало му се стори, че там няма нищо. Гладко рендосаното дърво, макар да беше прашно и покрито с паяжини, не скриваше нищо. Но когато Трикс приближи свещта и паяжината с лек пукот пламна, той забеляза, че едно парченце от дървесината сякаш се различава по цвят от другите...

Извади от бюрото стар, изтънял от времето нож за подостряне на пера и започна да чопли различното парченце. То леко се размърда. Накрая неохотно падна, а след него на пода тупна и съвсем истински бронзов ключ — малък, но със сложна изработка.

С бясно блъскащо сърце, усещайки дъха на предстоящо приключение, Трикс се втурна към бюрото. Вкара ключа в ключалката — влезе лесно и също толкова лесно се превъртя.

Преди да издърпа чекмеджето, Трикс облиза пресъхналите от въздух устни. После дръпна ключа.

Чекмеджето беше празно. Беше малко, почти плоско чекмедже. Без каквито и да са тайни...

Не вярвайки на очите си, Трикс извади чекмеджето и го обърна — дали пък няма пергамент, залепен със смола на дъното, с могъщо

древно заклинание? Завъртя чекмеджето от всички страни — ами ако някъде има двойно дъно или секрет?

Нищо!

Просто празно заключващо се чекмедже!

— Това не е честно! — извика Трикс. — Това е неправилно!

Целият му житейски опит, всяка логика му подсказваше, че ако тъжен и самотно скучаещ в празничната нощ чирак на магьосник намери древен ключ — този ключ трябва да отключи нещо важно. Тайна врата. Тайно чекмедже. Сандък със злато и скъпоценности, в най-лошия случай!

А тук — нищо.

Трикс духна свещите и навъсен се отправи в кухнята.

Смрачаваше се. Привечер вятърът се беше усилил и кулата едва забележимо се поклащаше под неговите пориви. Трикс се зае да си приготви празнична вечеря.

Картофите бяха обелени и весело къкреха в тенджерата с вряща вода. Не, навярно на картофите изобщо не им беше весело, но по някаква причина хората винаги се радваха на къкренето на готвеща се храна. Парчето свинско месо Трикс шпикова с моркови и няколко скилидки чесън, които намери в щайгата със зеленчуци, след което го натри със сол и черен пипер, наниза го на шиш и го сложи да се пече над огъня. Настроението на Трикс отново се подобри — може би причината беше в миризмата на храна, а може би — в изпразнената чаша вино.

Един магьосник може да бъде колкото си иска беден, в килера му може мишки да играят на прескочикобила, а в портфейла му да дрънкат само няколко незаконни (за магьосника!) медни гроша. Но две неща магьосникът със сигурност ще има в достатъчно количество — кафе и вино.

Кафето му е необходимо, за да може като се събуди късно сутрин, да свали от себе си летаргията и мързела, да седне на бюрото и цял ден бодро да измисля нови заклинания.

Редът на виното идва вечер, когато добре потрудилият се магьосник трябва да се отпусне, да свали напрежението от работата, да прочисти главата си и спокойно да заспи.

И ако се откаже дори само от един от тези два компонента, работоспособността на магьосника рязко спада, той става вял,

раздразнителен и не може да измисли нещо стойностно.

Говори се, че някои велики магьосници от древността са творили своите заклинания, отказвайки се едновременно и от кафето, и от виното. Но мисълта за подобен експеримент беше толкова екстраординарна, че досега никой не беше рискувал да го повтори.

Така че Трикс си наля още половин бокал и седна пред камината точно навреме, за да завърти шиша и да не позволи на месото да изгори.

(В някои светове и времена може би ще се сметне за осъдително и достойно за порицание петнадесетгодишно момче ей така да си пие вино преди вечеря. За оправдание на Трикс и света, в който той живее, могат да се кажат три неща. Първо, ако опитате тяхното вино, щяхте да сте приятно изненадани от лекотата му. Второ, ако опитате местната вода, щяхте да сте неприятно изненадани от последствията за стомаха. И трето, вземете от петнадесетгодишния си син някое от любимите му безалкохолни напитки и от етикета внимателно прочетете неговия състав. Все още ли вярвате, че виното е по-вредно?)

Впрочем, в тази новогодишна вечер Трикс наистина се канеше да пие вино като възрастен. Беше му самотно, беше му скучно, всички го бяха забравили — дори Аннет остана да празнува Старата Нова година на поляната, в компанията на други цветни феи.

Ако сега по вратата на кулата почукат... ами, например... родителите му? Решили да посетят сина-нехранимайко и дошли — с пет карети, четиридесет войници охрана, три каруци с припаси...

Трикс се намръщи. Беше му мъчно за родителите, разбира се, но не чак толкова!

Не, нека по вратата на кулата да почука... да почука... принцеса Тиана! Тя щеше да влезе цялата премръзнала, уморена, покрита със сняг, треперееща от студ и глад и би казала: „Трикс, имам нужда от твоята помощ...“ А Трикс щеше да я сложи до огъня, да ѝ даде чаша горещо вино с подправки (от подправките имаше само пипер, но нали той ще ѝ помогне да се сгрее?), ще ѝ помогне да свали покритите си със сняг дрехи...

Трикс почувства, че се изчервява. Всичко по-нататък се мярна пред него в една много вълнуваща, но някак размазана светлина. Може би е по-добре това да не бъде точно Тиана? А някаква друга принцеса, или дъщерята на барона, или онази симпатична червенокоса девойка,

дъщерята на мелничаря... И какво, дъщерята на мелничаря също е достойна за помощ! Ето тя чука на вратата...

БУМ!

БУМ!

БУМ-БУМ!

Ударите бяха толкова силни, че Трикс подскочи от стола, виното се разля, а шишът едва не падна в огъня. От високия таван на кухнята се посипаха прах и малки камъчета.

Трикс се изправи и неволно опипа върната си книга със заклинания на пояса. Ако нечия дъщеря можеше да почука така на вратата, то трябваше да е дъщеря на великан. Или направо самият великан. Кое то някак изобщо не го радваше.

Но тогава от тавана долетя леко стържене и Трикс осъзна, че ударите идват не отдолу, а отгоре! От плоския покрив на магическата кула!

Трудно беше да се спори с факта, че започва приключение! Но в същото време — не точно такава, каквото искаше Трикс. Приключението е добро, когато чука на вратата и любезно предлага да се отправите да търсите нещо, а не когато пада върху главата ти така, че стените се тресат!

Но нямаше какво да се направи. Трикс се втурна нагоре по стълбите — първо в стаята си, за мантията и жезъла, а после — на покрива на кулата...

Малката градинка, разположена на плоския покрив на кулата и заобиколена от бойници, беше цялата покрита със сняг. Само елхата, която преди два дни Лапад грижливо беше украсил с цветни фенери, тъмнееше със зеления си конус. Магическите светлинки по нея едва примигваха, почти без да прогонват тъмнината.

Трикс, стараяйки се колкото се може по-гръмко и уверено да удря с жезъла в земята, обиколи целия покрив. Странна работа... никой и нищо...

Но защо тогава коледната елха е зелена? Кой е съборил целия сняг от нея?

— Кой е тук? Кой се осмелява да наруши моят покой? — гръмко и властно (във всеки случай поне той така се надяваше) извика Трикс.

За няколко секунди цареше тишина.

А после над главата му се раздаде силен и при това явно приглушен, сякаш се опитваха да говорят шепнешком, глас:

— Ти съвсем си остарял, Радион Иманил Крион Лапад. Заклевам те с твоето истинско име и изисквам да не извършваш никакво зло срещу мен! Съвсем си остарял, свил си се, станал си и по-нисък...

Сърцето на Трикс падна в петите. Бавно започна да вдига глава.

— Хайде, елхичке, запали се! — отново гръмогласно прошепнаха над главата му — и струя огън удари нежната горска красавица. Елхата пламна с ослепителен огън — и още преди Трикс да е вдигнал главата докрай, той вече знаеше какво, или по-скоро — кого ще види.

На около три метра над него, кацнал върху напречна греда от желязно дърво, седеше огромен оранжев дракон.

Разбира се, ако се подходи към въпроса обективно — например, да се вземе въже, да се измери дракона от върха на опашката до издадените напред извити рога, а след това да се нарисува груба негова скица и да се сравни с таблицата в „Енциклопедия по драконология“, то драконът щеше да е среден. Дори по-скоро малък. Просто драконче, дълго десетина метра, с размах на крилата двайсетина метра. И пламъкът му беше някак слабичък, не изгарящ — елхата се запали, но на камъните дори през ум не им мина да се стопят.

Но ако този малък дракон виси над вас, последното нещо, за което ще помислите, е да измервате дължината му. Още повече, че ако решите да го правите, това най-вероятно ще бъде последното нещо в живота ви, за което ще сте си помислили.

— А... — каза Трикс. — А-а-а-а-а...

— Ой... — изстена драконът, взирайки се в Трикс с кръглите си, с размер на голяма чиния, очи. — Ой... Ти не си Радион Иманил Крион Лапад!

— Н-не... — призна си Трикс, усещайки, че целият се облива в студена пот.

— А може ли да ми кажеш тайното си име, за да се защитя от теб? — с надежда в гласа попита драконът.

— Н-не... — поклати глава Трикс. Честно казано, той би го казал, ако разбираше за какво става дума.

— Знаех си — промърмори драконът, облъхвайки Трикс с горещия си дъх. — Дълбоко в душата си знаех, че всичко ще свърши зле...

— Аз също — кимна Трикс.

— Ако беше Лапад — продължи драконът, — щях да бъда в безопасност от твоята могъща магия. Бих изложил своя проблем, бих напомнил за дълга на честта му и бих получил необходимата ми помощ. Но ти си съвсем друг магьосник и пред теб аз съм абсолютно беззащитен!

Трикс малко се поободри.

— Така че ще трябва да те убия — тъжно завърши драконът. — Колкото и да не ми се иска...

Той шумно си пое въздух — и се изплю в Трикс. Трикс едва успя да отскочи, само краят на мантията му започна да дими.

— Ей, я не се върти така! — извика драконът, почти оглушавайки момчето. — Повърхностните изгаряния на кожата са много болезнени! А ако попадна точно в теб, веднага ще изгубиш съзнание и ще изгориш!

Той отново си пое въздух.

— Невидим могъщ щит от въздух и лед покри младия магьосник... — започна със заклинанието Трикс, но навреме забеляза, че драконът изобщо не изглежда притеснен — и предпочете да отскочи.

Друга струя огън мина покрай Трикс.

— Какви ги вършиш? — изненада се драконът. — Магията не спира драконовия пламък!

— Чакай, не може така! — възкликна отчаяно Трикс, виждайки, че драконът отново се готви да издиша огън.

Колкото и да е странно, това подейства. Драконът се изкашля, тромаво се намести на гредата и каза:

— Е, да, не може... Но нали никой не вижда?

— Как така никой? — вдъхновено излъга Трикс. — Десетки и стотици невидими духове-пазители обикалят около кулата! Ако ме убиеш — ще стане известно на всички!

Драконът сведе глава.

— Знаех си — промърмори той. — Знаех си... Е, добре. Ще играем.

— Какво? — изненада се Трикс.

— Ще играем на гатанки, както би трябвало да бъде при първа среща между човек и дракон. Три гатанки. Ако ги разгадая, имам право да те убия. Ако ли не, ще се разделим мирно.

— А ако аз разгадая твоите? — попита Трикс.

— Ще ти разкрия тайното си име и ще получиш власт над мен — мрачно каза драконът. — В определени граници, разбира се. Е, кой започва?

— Вие, драконите, сте майстори в разкриването на гатанки — съобрази Трикс.

— Разбира се! Добре, понеже още не можеш да се вземеш в ръце — ето я моята първа гатанка. Зиме и лято — с един цвят, що е то!

Трикс недоверчиво изгледа дракона. Той чакаше.

— Елха — каза Трикс, отклонявайки за миг поглед към догарящото дърво. — Е, или кое да е друго иглолистно дърво.

— Бих помолил да конкретизираш отговора! — възкликна драконът.

— Елха!

— Отговорът е приет — печално каза драконът. — Едно на нула в твоя полза. Добре, твой ред е.

— Ъ... — притесни се Трикс. — Добре! Колко сандъци със злато има в съкровищницата на крал Маркел Веселия?

— Осемдесет и четири големи пълни, шест средни, три малки. И още четиринайсет пуда злато под формата на парчета и малоценни украшения.

Челюстта на Трикс увисна.

— Ние, драконите, знаем всичко за златото — гордо каза драконът. — Едно на едно. И така, въпросът ми е... Сто дрехи и всичко без закопчалки!

— Зеле — каза Трикс.

— Добре си подготвен, млади магьоснико! — изрева драконът. — Две на едно... Задай си въпроса!

— Колко души живеят в Босгард? — попита Трикс, гледайки светлините в далечината. Съвсем случайно беше чул за това вчера на градския пазар.

— Осемстотин шестдесет и четири човека! — изрева драконът.

— Грешно! Осемстотин шестдесет и три! — извика Трикс.

— Моето е вярно! Моето! Преди час жената на каменоделеца роди момиченце!

Посраменият Трикс увеси нос.

— Ние, драконите, подушваме хората! — гордо каза драконът. — Това е ключ към оцеляването на нашия вид. Две на две! Сега третият ми въпрос... Веднъж крал Маркел Великодушния трябвало да екзекутира един магьосник. Но кралят бил в добро настроение и когато магьосникът бил отведен до ешафода, кралят му казал: „Кажиди последните си думи! Ако кажеш истината, ще те обесим. А ако излъжеш, ще ти отсечем главата!“ Магьосникът помислил и казал последните си думи. След това кралят нямал друг избор, освен да отмени екзекуцията — в крайна сметка, думата на краля е свещена!

— Не е честно! — изкрещя Трикс. — Това е съвсем друга гатанка!

— Аз да не би да съм ти обещавад само детски гатанки да разгадаваш? — удиви се драконът. — Времето тече! Имаш точно една минута да отговориш!

— Каква е била вината на магьосника? — попита Трикс.

— Няма значение — насмешливо отвърна драконът. — Повярвай ми, кралят винаги ще намери някаква вина за кой да е магьосник.

Трикс усилено се замисли.

Драконът започна да си подсвирва. Тънки пламъчета плъзнаха от пастта му.

— Имам ли някаква подсказка? — попита Трикс. — Или може би пауза някаква да направя?

— Десет секунди — невъзмутимо каза драконът.

Трикс отчаяно мислеше. Ако каже истина... ще го обесят... Ако каже лъжа... ще му отрежат главата... а в какво е виновен — няма значение... Значи трябва да каже нещо, свързано с екзекуцията... с думите на краля...

— Времето свърши — тържествено изрече драконът. — Е?

— Магьосникът казал... магьосникът казал... — главата на Трикс се замая от вълнение. Представи си, че не стои на кръглия покрив на магическата кула, а в огледална стая, заобиколен от тълпа мъдреци... и всички мъдреци знаят отговора, само той, глупакът, не може да съобрази, а мъдреците от вълнение беззвучно шепнат нещо, хващат се за главите, прекарват длани по шиите, сякаш си ги

прерязват... — Магьосникът казал: „Ще ми отсекаат главата!“ — възкликна Трикс.

— Имаше подсказка! — закрещя драконът.

— Каква? Откъде? — изненада се Трикс.

— Тогава ми обясни хода на мислите си! — заплашително заповяда драконът.

— Ами... трябвало е да каже нещо, което да противоречи на думите на краля. Магьосникът това и казал — „ще ми отсекаат главата“. Ако след това му отсекаат главата, значи е казал истината и трябва да бъде обесен. А ако го обесят, значи е излъгал — и тогава би трябвало да му отсекаат главата!

Драконът замълча и сухо изсумтя:

— Три на две. Ти позна.

— Какво станало с този магьосник? — полюбопитства Трикс.

— Нищо... Прекара още четиридесет години в затвора и умря от старост... — неохотно отговори драконът. — Давай третата си загадка!

Трикс се замисли. И каза:

— Какво има в тайното чекмедже?

— Какво тайно чекмедже? — притесни се драконът.

— В моята стая има бюро. В бюрото има тайно чекмедже. Какво има в него?

— Ако там няма нищо, тогава гатанката не е коректна! — реагира драконът.

— Ами... не, там има нещо — промърмори Трикс. — Има, да. Има нещо, което е необходимо на теб и на мен. Това, без което ние ще умрем. Това, което поддържа живота в света...

Драконът се замисли.

— Минута — злорадо напомни Трикс.

— Велико заклинание, което поддържа живота в света? — попита драконът.

— Не! — изкрещя Трикс. — Има въздух! В чекмеджето има въздух! Разбра ли, люспест глупако? Там има въздух!

— Въздух — това е все едно нищо! — опита се да оспори драконът.

— Да, ама не! Без въздух ти не можеш да летиш, да дишаш и да изригваш пламъци! Как това ще е нищо? Това е дори много! Три на две в моя полза! Ти загуби! Казвай сега своето тайно истинско име!

— Тайното ми име е... — драконът преглътна. — Тайното ми име е Елин Абулла Мумрик.

Настъпи тишина.

— Елин Абулла... Мумрик? — уточни Трикс.

— Можеш да ме наричаш просто Елин — каза драконът. — Или просто Абулла.

— Заклевам те в тайното ти име Елин Абулла Мумрик да не ми причиняваш никаква вреда, явно или неявно, открито или тайно, умишлено или случайно! — тържествено декларира Трикс. — А аз обещавам да те наричам просто Елин.

— Благодаря — мрачно отвърна драконът. — Благодаря и за това.

— От Самаршан ли си? — попита Трикс, чувствайки, че опасността е отминала и може да се отпусне.

— Да — драконът внезапно пъкна глава под крилото си и подвигна опашка. — От самото сърце на знойната пустиня...

— Какво правиш? — изненада се Трикс.

— Не се притеснявай. Летях три дни и три нощи. Претърпях много опасности. И всичко това напразно! Трябва да се успокоя... затова заемам зародишната поза от яйцето.

На Трикс му стана някак неудобно. Той посипа със сняг догарящите останки на елхата, после постоя до стената, гледайки ярките светлинки на Босгард, където хората се приготвяха да отпразнуват Старата Нова година, а каменоделецът — и раждането на шестата поред дъщеря. Накрая се върна при дракона.

— Аз съм в яйцето... — мърмореше драконът. — Нищо не ме притеснява. Всичко е добре. Наоколо е здрава твърда черупка. Всичко е добре. Топло и спокойно ми е. Нищо не ме притеснява...

— Елин? — повика го Трикс.

Изпод крилото се подаде крайчецът на физиономията му и едното око се отвори.

— Искаш ли да ядеш?

Елин показа цялата си глава.

— А какво имаш? Млада принцеса?

— Ядеш принцеси? — ококори се Трикс.

— Не, но хората вечно предлагат принцеси на драконите — тъжно каза Елин. — Да не мислят, че да ядеш сурово разумно

същество е по-добре, отколкото добре изпечен, дори леко прегорял свински бут?

Трикс подуши въздуха.

— Ой! — възкликна. — Стой тук, не ходи никъде, аз ей сега се връщам!

Половин час по-късно двамата седяха на покрива (драконът беше слязъл от гредата и се беше проснал право в градинката на Лапад) и ядяха свинско с картофи. Драконът поливаше храната с бира от бъчонката, която Трикс с усилие беше домъкнал горе. Трикс разумно пиеше скъпо и рядко планинско кафе.

— Нямам късмет — каза Елин, деликатно отхапвайки килограмов залък месо. — Цялата ми надежда беше в Лапад... казват, че макар да е много суров, бил удивително могъщ.

— Аха — неопределено измърмори Трикс.

— А Лапад има дълг пред моя род — дълг на честта. Реших да го помоля за помощ... А ти какво правиш тук, млади магьоснико? Нима си победил Лапад в двубой? Или той е напуснал, оставяйки ти своята кула?

— Аз 'ъм 'егоф уеик — изфъфли с пълна уста Трикс.

— Какво?

— Аз съм негов ученик! А той е далеч...

Елин моментално се надигна. Вдигна глава и пусна към небето огнена струя.

— Какво правиш? — възкликна Трикс (вече беше разбрал, че тази вечер ще възкликва повече, отколкото за целия последен месец).

— О, късмет! О, щастие! — извика драконът. — Щом ти си ученик на Лапад, а него го няма, тогава дългът на честта преминава към теб!

— Наистина ли? — не повярва Трикс.

— Кълна се в майка си! — възкликна драконът и притисна лапа към гърдите си. — Такъв е законът. А законът на честта е по-важен дори от тайното ми име!

— И сега какво? — предпазливо попита Трикс.

— Сега ще дойдеш с мен в Самаршан — тържествено каза Елин. — И ще помогнеш да спасим света!

Трикс въздъхна и обречено каза:

— Някак изобщо не се съмнявах, че накрая ще стигнем точно до това...

Нервни, но и радостни са приготовленията за път, когато се каниш да отидеш на почивка. Прислужничките трескаво кърпят бельо и ризи, кочияшът смазва осите на каретата, децата тъпчат в куфарите всичките си играчки, а жената — бурканчета с мазила и ароматни соли срещу простуда.

Прости, но тягостни са приготовленията за изгнаниците. Вързопче с твърда питка, комплект бельо, кралски указ със заповед да те пуснат на границата и да те натирят... е, и последния щрих — да глътнеш семейните диаманти и да се надяваш, че по пътя към границата няма да тръска много силно.

Но приготовленията, когато се отправяш в търсене на приключения, са съвсем друга работа. Какво да вземе със себе си един млад магьосник? Книгата със заклинания и жезъла. Останките от загорялото месо и шепа черни сухари. Манерка с вода, нож и кутия кибрит. Чиста риза и втори панталон (особено опитните авантюристи твърдят, че дори може да жертваш чистата риза, но резервен чифт гащи са задължителни — ако, разбира се, имаш).

И това е всичко, може би.

Оставаше само да напише бележка на Лапад.

Трикс постави молива в устата си. Остави го, взе перо и внимателно го подостри. Отново взе молива, отново подостри перото.

И накрая се реши.

Скъпи многоуважаеми учителю, магистър Радион Лапад!

Когато четете тези редове, аз ще бъда вече далеч. Сега, час преди новата година, аз тръгвам на път към Самаршан. Познатият Ви дракон, чието име ще зашифровам като Е.А.М., се появи във вашата кула, за да поиска връщане на дълг на честта. Тъй като Вие не бяхте тук, този дълг се прехвърли на мен. Не знам какво точно

иска драконът от мен, но се надявам, че то няма да урони нито честта ми на магьосник, нито интересите на нашето любимо кралство. Кълна се, че ще нося с чест името на Ваш ученик и ще правя магии внимателно, с осъзнаване на отговорността, която лежи върху всеки истински магьосник.

Ваш любим ученик Трикс Соийе...

Трикс помисли малко и плътно задраска „любим“, а вместо него написа отгоре „предан“. После помисли още малко и продължи отдолу:

А вазата с хортензии във Вашия кабинет счупих не аз — тя сама падна, когато Е.А.М. издиша огън върху мен. Ще ви донеса от Самаршан друга, още по-красива.

Сега вече приготовленията бяха приключени...

— Постави накрая Т.С. — посъветваха Трикс отзад. — Съкратено от Трикс Соийе. Винаги правят така, ако добавят нещо след подписа.

— О, благодаря ти, Аннет — каза Трикс.

— А преди това, което си допълнил, напиши П.П. — каза увисналата във въздуха точно зад рамото на Трикс Аннет.

— Аха... а какво означава това?

— Пълен простак! Подъл предател! Плашлив подлец! — със сълзи в гласа изплака Аннет.

— Ама ти... какво... защо така... — смути се Трикс.

— Искаше да тръгнеш без мен? Искаше да ме зарежеш?

— Аннет...

— Ще умра без теб! — изкрещя Аннет. — Това разбираш ли го?!

— Но... тук е студено... а в Самаршан е горещо.

— Глупчо! Аз съм твой фамилиар! Магически спътник! Ако си далеч от мен — магията ще се разруши и аз ще умра!

Трикс се разстрои. За това някак не беше помислил.

— Наистина ли? — попита той.

— Не бих искала да проверявам вярно ли е или не — отвърна Аннет.

— Аз също — въздъхна Трикс. — Ами... влез във вътрешния ми джоб.

— Трикс, наистина ли искаш да тръгнеш с този дракон? — много сериозно попита Аннет.

Трикс сви рамене.

— Драконите са много умни — осведоми го Аннет. — Те живеят хиляди години и през това време натрупват много опит и коварство. Не, те никога не лъжат директно... това го смятат за неспортсменско. Но ако могат да изопачат малко... А да пожертват човек — независимо дали е магьосник или не — това за тях е нищо! С огън!

— А хора ядат ли? — попита Трикс.

— Ако няма нищо друго — каза Аннет. — Но не от това трябва да се притесняваш. Притеснявай се, че може да те заблуди.

— Аз знам истинското му име — напомни Трикс.

— Няма значение — въздъхна Аннет и кацна на рамото на Трикс, откъдето ловко се вмъкна във вътрешния джоб на мантията. — Добре, да тръгваме!

Честно казано, Трикс беше много изненадан. Очакваше Аннет да положи максимални усилия, за да го задържи у дома. Да предложи да изчакат Лапад, да проточва времето. А тя...

Сви рамене, взе свещта, погледна за последен път стаята си и се отправи към покрива. Раницата с багажа метна на гърба си.

При появата му Елин Абулла радостно размаха крила.

— Не ме излъга, млади магьоснико! О, аз съм най-щастливият дракон! Така, сега ме слушай! Пренеси се в оазиса Три кладенеца, който е северно от великия град Дахриан, столицата на Самаршан. Там, след три дни и три нощи, а ако има попътен вятър и благоприятни условия за полет, може и малко по-рано, ще се срещнем с теб...

— Хей! — възкликна Трикс. — Почакай, Елин! Не мога да се пренеса там!

— Защо? — изненада се драконът. — Нали владееш телепортацията? Ние, драконите, не можем да я използваме, защото магическата сила, необходима за това, е право пропорционална на телесната маса...

— Не съм бил там — извъртя се Трикс. — А дори най-изкусният маг не може да се пренесе в непознато място!

— Ой... — огорчено въздъхна Елин. — Ой-ей-ей... А ако ти възпея оазиса в дълга и красива балада — ще можеш ли да си го представиш ясно и подробно? Слушай само... Слънцето е горещо, пясъкът е горещ, камилата е гореща, устните са горещи, чалмата към главата е прилепнала, халатът е тежък като кошмар, да пия искам... Никакви следи наоколо, какви ти следи в пустинята... Керванджийо, ако пак объркаш пътя, ще те набия с пръчката, с която подкарваш камилата! Трите кладенеца, къде са трите кладенеца...

Драконът млъкна и поклати глава.

— М-да. Няма да се получи. Знаеш ли, на твоя език звучи някак не много убедително... И сега какво ще правим?

— Мислех, че ще ме качиш върху себе си — смутено каза Трикс.

— Аз? Теб? Да те кача? — драконът явно се разстрои. — Разбираш ли, млади магьоснико...

— Наричай ме просто Трикс.

— Това тайното ти име ли е? — поинтересува се драконът.

— Не, най-явното.

— Жалко. Но виж какво, Трикс, драконите не са камили. За един дракон е много обидно да носи човек... освен ако не е в ноктите му.

— В ноктите не искам — поклати глава Трикс. — На гърба. Видях такива рисунки в летописите.

— В летописите такива рисунки има, че да изгориш от срам — сухо каза драконът. — Не... това е неприлично. А и трудно, честно казано.

— Трудно? — шокира се Трикс. — Ти си толкова огромен! А аз — малък. И мършав.

— Е, не си чак толкова малък... — драконът явно се смути. — Мислиш, че след като сме големи, значи можем да носим всичко?

— Ами...

— Всъщност сме много леки! — тихо каза Елин. — Силни, но леки. Аз например тежа колкото човек.

— Какво? Стига си лъгал! — не повярва Трикс.

Елин въздъхна и подгъна лапи.

— Ами тогава провери. Опитай се да ме вдигнеш.

Трикс недоверчиво приближи до дракона и посегна към огромната лапа. Разбира се, не успя да я вдигне, но поне леко я отлепи от покрива.

— Как мислиш, че летим? — попита Елин. — Единствено за сметка на лекотата. В нас всичко е много тънко и леко. Кости, люспи... дори зъбите. Когато ми окапят, ще плуват във водата!

— Уау — ококори се Трикс. — Но аз наистина не мога да се пренеса в тези твои Три кладенеца. Няма начин! Мога да тръгна с кон. И след два или три месеца...

— Ще трябва да преодоляваш реки и планини... — въздъхна Елин. — Добре. Но обещавай, Трикс, че на никого никога няма да кажеш, че си летял на дракон!

— Кълна се! — каза Трикс.

— Качвай се на гърба ми...

Колкото и лек да беше драконът, той наистина се оказа много силен. Люспите му бяха груби, да се седи на тях беше много трудно.

И хлъзгаво.

— Ще падна — каза Трикс. — Със сигурност ще падна.

Елин отново въздъхна.

— Момент...

Люспите на гърба на дракона внезапно се изправиха и Трикс усети как потъва в дълбока ниша между лопатките, застлана с мека, ефирна козина. После люспите над главата му се събраха, оставяйки само малък отвор, в който се виждаше тъмнеещото небе и блещукащите между облаците редки звезди.

С тежко клатушкане драконът приближи към края на покрива и се покатери на стената. Разпери огромните си крила, размаха ги.

И скочи надолу!

Сърцето на Трикс потъна в петите, главата му се завъртя. Но Елин леко и непринудено премина в плавен полет, после набра височина и полетя над нощната земя.

— Страхотно! — възхити се Трикс. Да лежи в нишата на гърба на дракона беше толкова уютно, по-добре дори отколкото в леглото! — Толкова е удобно да се лети върху теб!

— Точно затова не искаме хората да знаят за това! — изрева драконът. — Представяш ли си какво ще настане?

Трикс си представяше. Отначало ще убеждават драконите да пренасят хората на дълги разстояния. После ще крадат или ще купуват яйцата им (страстта на драконите към златото е всеизвестна). И накрая просто ще ги поробят и ще ги принудят да носят върху себе си аристократи и магьосници.

— Няма да кажа на никого! — извика Трикс. — Честна дума!

Драконът не отговори. Полетя на югоизток, Трикс усещаше ритмичното движение на огромните му раменни стави, а в стомаха му от време на време нещо тихо къркореше. Да летиш се оказа толкова прекрасно, че потъвайки в сън, Трикс си помисли: „Това е най-хубавата ми Стара Нова година!“

— Елин! А не може ли да летиш по-ниско? Много е студено!

Елин не отговори, само рязко си пое дъх — и в стомаха му нещо закипя. Тялото на дракона веднага започна да се нагрива.

— Благодаря, това е! — признателно каза Трикс.

Елин шумно издиша пламък, но така и не отвърна нищо.

На сутринта спряха в края на гора. Тук почти нямаше сняг, макар че още беше зима, въздухът беше студен, а земята — твърда, замръзнала. Трикс изтича в храстите, а драконът отлетя по-нататък в полето и постоя няколко минути там наежен, хвърляйки погледи към момчето. После Елин отлетя на лов и се върна с пълна с яребици уста — вече изпечени. Трикс изяде една, а останалите ги глътна драконът, след което нацупено се оплака:

— Малки са ви птиците тук. При нас, в Самаршан, птиците ни са с размери на крава! И не летят — драконът се почеса по носа с върха на крилото, след което честно добави: — Вярно, бягат бързо и трудно се стигат. А и ритат болезнено.

— Слушай, Елин — на дневна светлина Трикс най-сетне беше успял внимателно да огледа дракона. — Ти само два крака ли имаш?

— А колко трябва да имам? — възмути се драконът. — Две лапи, две крила. Стигат ми!

Той протегна крило напред и ловко зачопли между зъбите си с ноктите, които стърчаха от сгъвката на крилото... при човек това място би отговаряло на лакът.

— Обикновено рисуват драконите с крила и четири крака — поясни Трикс.

— А при нас обикновено рисуват хората в доспехи и с огромни мечове — Елин поклати крила. — Ако имах четири крака и крила, щях да съм с шест крайника. И щях да съм насекомо. Как мислиш, приличам ли ти на муха?

— Какво говориш, изобщо не приличаш! — запротестира Трикс.

— Два крака и две крила са напълно достатъчни — тъжно отсече Елин.

От гледна точка на Трикс драконът, седящ на двете си лапи, най-много от всичко наподобяваше на гигантско оранжево пиле. Но той благоразумно не го каза на глас.

— Драконите магически създания ли са?

— Най-магическите! — увери го Елин.

Под мантията на Трикс нещо се размърда и Аннет изхвърча навън:

— Лъжа! Изобщо не сте магически!

Драконът присви очи, опитвайки се да разгледа Аннет. После съчувствено каза:

— Какво е това? Някакъв паразит, който живее по теб?

От възмущение Аннет загуби дар слово и се разтрепери във въздуха, разпръсквайки цветен пращец около себе си.

— Това е фея! — застъпи се за нея Трикс. — Това е моята фея... моят фамилиар. Тя е вълшебна и много могъща!

— Наистина си велик магьосник, ако и да си още ученик — промърмори драконът. — Ей, фея, не исках да те обидя! Ние, магическите същества...

— Аз съм магическа! — изкрещя Аннет. — И минотаврите, грифоните, мантикорите, еднорозите. А вие, драконите, сте най-обикновени, като хората, елфите и гномите!

— Защо? — изненада се драконът.

— Защото при магическите създания уменията да правят магии е вродено! А вие го учите! Вие просто живеете много дълго, затова и умеете много!

— Не знаех — смути се Елин. — Винаги съм мислил...

— Всички магически същества знаят! — продължи да се гневи феята. — Затова и не ви обичаме вас, драконите! Вие сте най-обикновени, фукльовци такива.

— Аннет, ще се простудиш — Трикс хвана с два пръста за колана разярената фея и я скри под дрехите си. — Елин, да отлитаме.

— Можеше да ме предупредиш, че не тръгваш сам... — промърмори драконът. Изглеждаше много объркан.

През целия ден летяха над предпланини. Прелетяха много високо над владенията на барон Исмунд — хората отдолу ги забелязаха и започнаха възторжено да тичат напред-назад, пускайки в небето стрели и фойерверки. Очевидно се радваха. Спуснаха се да хапнат на склона на планината, до някакво стадо. Овчарят беше изчезнал някъде, така че нямаше как да купят овце, наложи се да вземат няколко просто така.

— Тук живеят много гостоприемни хора — успокои го драконът. — Никога не спорят, ако вземеш чужда овца...

Аннет трябваше да се задоволи с цветния прашец на дивите еделвайси, които растяха на планинския склон.

Нощта също прекараха в полет — Елин обясни, че драконите могат да спят и да летят, без да се отклоняват от курса. А на сутринта вече бяха близо до границата със Самаршан и кацнаха на високопланинско плато покрай една от граничните крепости. През нощта беше студено, но щом слънцето изгря, бързо се затопли. На зелената ливада разтвориха чашки бледи диви цветя и ободрената Аннет се отправи да закуси. Елин с въздишка съобщи, че те самите ще трябва да погладуват — по тези места нямало какво да се ловува.

Трикс, който вече съвсем свикна и спря да обръща внимание на размерите и плашещите зъби на дракона, се протегна на тревата и като гледаше към ясното синьо небе, попита:

— Елин, какво толкова се е случило при вас? Защо реши да се обърнеш за помощ към магьосник?

— Ние, драконите на Самаршан, сме в голяма опасност — уклончиво отвърна Елин.

— Е, това го разбрах. Но за какво точно става дума?

— Чувал ли си нещо за Прозрачния бог?

— Да, малко. Той е нещо като вожд на някакво племе, нали?

Драконът се засмя.

— Вожд на някакво племе? Да, преди година беше точно така. Всъщност дори преди половин година. А сега е на косъм да стане Велик везир при султан Абнувас.

— И какво от това?

Драконът въздъхна:

— Виждам, че макар и могъщ магьосник, от тънкостите на политиката не си твърде изкушен. Султан Абнувас не решава нищо в Дахриан. Всичко зависи от Великия везир. В продължение на много години това беше Аблухай, учил в университета на град Джарум, човек мирен и обичащ радостите на живота. При него и в Самаршан беше по-спокойно, и с вашето кралство отношенията бяха мирни, дори и с Кристалните острови търговията процъфтяваше. Но откакто вождът на номадско племе Алхазаб, да не скверня устата си с неговото име, се обяви за Прозрачен бог — всичко се промени! Вече цял Самаршан, от планината Амалай до солените блата Арокко, от морето Кьорт до пустинята Инкуш, се кланя на Алхазаб, само в Дахриан мирът и покоят все още са се съхранили. Но това няма да е за дълго. След по-малко от месец вождовете на племената ще се съберат в Дахриан и ще обявят Алхазаб за новия Велик везир. А първото нещо, което ще направи той, е да обяви война на вашето кралство!

От изобилието на необичайни имена в главата на Трикс всичко се обърка.

— А този... Абну... Аблу...

— Алха — подсказа драконът. — Имаш предвид Алхазаб, Прозрачния бог?

— Ами да! Той иска да воюва ли?

— Не, той е за мир в целия свят. Стига той да управлява същия този свят.

— Помисли малко — сви рамене Трикс. — Винаги е така. Повоюваме, повоюваме — и после се помирим.

— Този път ще е различно — злоещо каза драконът. — Да започнем с това, че Алхазаб неслучайно е наречен Прозрачен бог! Той има сила, превъзхождаща не само човешката, но и магическата!

— И драконовата? — любопитства Трикс.

Елин не каза нищо.

— Това е лошо — огорчи се Трикс. — Но ние имаме много велики магьосници, огромна армия и необятна територия, където може да разиграваме врага, докато не падне от умора. Винаги така сме побеждавали. А вие, драконите, какво общо имате с това?

— Преди деветстотин деветдесет и девет години драконите от цял свят избягали в горещите пясъци на Самаршан — започна Елин. —

Първо, така сме се скрили от злите хора, и второ, на юг се чувстваме много по-добре. Ние обичаме топлото. Е, разбира се, разни чешити напук останали и на север, и на изток, и на запад, но като цяло почти всички дракони сега живеят в Самаршан...

— Чувал съм нещо подобно — кимна Трикс.

— На никого не пречим, живеем си кротко — с обида в гласа възкликна Елин. — Е, някоя овца, някоя камила... торба злато понякога... а принцеса — това пък съвсем рядко, но ти ще видиш тези южни принцеси, това си е абсолютен холестерол!

— Какво? — не разбра Трикс.

— Няма значение — не се впусна в обяснения Елин. — Накратко, проблемът е, че когато се установихме в пустините на Самаршан, сключихме Общ договор с Великия везир. Три пъти на хиляда години всички дракони са длъжни да се подчинят на везира и да застанат на негова страна във война. Първият път беше преди седемстотин години, когато от океана доплаваха медноглавите воители. Вторият път — преди сто и шестдесет години, когато помогнахме да се отблъсне атаката на Маркел Разумния и да се сключи мир с твоето кралство.

— Четох в летописите, че Маркел Разумния спрял войската близо до Дахриан и сключил мир само от добра душа и заради неприязънта си към кръвопролитията! — ахна Трикс.

Драконът само изсумтя.

— А третия път? — попита Трикс.

— Той ще настъпи, когато Алхазаб дойде на власт — каза Елин. — Всички ще тръгнем на война. Нямаме друг избор, дълг на честта е, сам разбираш. Ние ще ви изгорим всички, а вие ще ни убиете всички. И ще остане само Алхазаб с армията си.

— Значи трябва да се направи нещо! — възкликна Трикс. Той много ярко си представи ужасната картина — хиляди дракони, които пикират над градовете и ги обливат с потоци пламъци... летящи срещу драконите стрели и заклинания... а в далечината, в безопасност, свирепите воители на злия Алхазаб чакат своя час.

— Разбира се, че трябва! — съгласи се Елин. — Нали затова реших да повикам Лапад на помощ. Е, не се получи с Лапад — получи се с теб. Така че трябва да измислиш нещо.

Последният ден беше най-трудно да се лети. Летяха над пустинята, широките крила на дракона ритмично пореха въздуха. Трикс, разбира се, вече не се криеше в меката козина под люспите — седеше на гърба на Елин и се наслаждаваше на топлия въздух, блъскащ в лицето му. Слънцето, впрочем, грееше прекалено жарко, трябваше да придърпа качулката на главата си.

— Далече ли е още? — попита Трикс, докато гледаше мяркащите се под тях бели руини, полускрити в дюните жълт пясък.

— Казах ти — не е далече!

За известно време Трикс млъкна, но след поредната дюна или поредната самотна руина не издържа и попита:

— А сега?

— По-близо е!

— Защо е толкова пусто тук, Елин?

— Защото това е пустиня!

— Как се живее тук?

— Тук не се живее. По пустинята само се ходи — от оазис до оазис.

Трикс въздъхна. В неговите представи Самаршан беше топла страна, но в същото време зелена, покрита с мистериозни гъсти гори. Пустините би трябвало да са нещо като полянки в гората, но покрити не с трева, а с пясък. В действителност пустинята се оказа подобна на море. Море от сух горещ пясък, с пясъчни вълни-дюни, с редки острови-оазиси и древни руини — останки от забравени корабкрушения...

— Не ти харесва Самаршан — не попита, а заяви драконът.

— Не много! Обичам, когато има дървета. Когато има реки, трева...

Трикс каза това и се натъжи. Приключенията са нещо хубаво, и когато е топло — също е страотно. Но пустинята му навяваше тъга.

— Не се притеснявай — след кратко забавяне каза драконът. — Тук не е чак толкова лошо. Не си видял как пустинята оживява през

пролетта. Как вечер, при залез-слънце, дюните пеят. Как сутрин слънцето обагрят дюните в розово. Как през нощта, когато задуха студен вятър, животните излизат от дупките си, как се носят керваните, как разбойниците правят своите набези...

Трикс малко се ободри.

— Виждаш ли тъмното петно отпред? — попита драконът.

— Да.

— Това е Три кладенеца. Оазисът, в който от хиляда години живее семейството ми... — драконът неочаквано въздъхна. — Ох... какво ли ще стане сега...

— Какво? — подозрително попита Трикс.

— Ти не се притеснявай... теб това... Проблемите са си мои. Аз тръгнах за магьосник без разрешение. Това беше изключително моя инициатива.

Нещо в интонацията на дракона не се понрави на Трикс. И дори по-лошо, отколкото да не му се понрави — изглеждаше му познато...

— Казах ти, че драконите вечно нещо премълчават! — прошепна под яката Аннет. — Повярвай на инстинкта ми — чакат ни големи изненади!

Трикс стисна по-здраво магическия жезъл в ръце и се подготви да посрещне всякакви изненади въоръжен.

И изненадите не го накараха да чака. От тъмното петно на оазиса се издигнаха два дракона и започнаха стремително да приближават към тях — единият оранжев като Елин, а другият — зеленикавожълт. Драконите бяха огромни, поне два пъти по-дълги от Елин, и изглеждаха много заплашително!

— Как ни уплаши! — изрева оранжевият дракон, като зави и се пристрои отдясно на Елин.

Зелено-жълтият дракон се пристрои отляво и едва ли не проплака:

— Никога повече не прави така! Запомни, малък, никога!

Трикс съвсем ясно разбра какво точно става. И това разбиране изобщо не му хареса.

— Докарах магьосник! Вижте, това е магьосник! Велик магьосник! — отчаяно извика Елин. — Той е ученик на Радион Лапад, който ни е длъжник по законите на честта! И аз го доведох на помощ!

Две големи глави (в Трикс се появи неприятното усещане, че тези дракони могат да го глътнат, без дори да го дъвчат) се извъртяха към Трикс. Внимателно го разгледаха. После оранжевият дракон заяви:

— Това е дете, Елин. Дори най-добрите човешки магьосници са слаби, а децата им изобщо за нищо не стават.

— Е, не е чак съвсем дете — замислено добави зелено-жълтият дракон. — Предполагам, че е на същата възраст като нашето глупаче. Но това не променя нищо.

— Улучи в десетката, братко — прецени огромният оранжев дракон и бързо се устреми към оазиса.

— Не, аз ще кажа! — извика зелено-жълтият и полетя след него.

— Елин! — изкрещя Трикс. — Елин Абулла Мумрик! Заклевам те в истинското ти име — отговори ми на колко си години?

— Сто и петдесет! — изкрещя драконът и в гласа му се усети нещо като сълзи.

— Това на колко човешки се равнява?

— Петнайсет!

— Лъже! — изписка Аннет. — Лъже и дори не се изчервява! Това са не повече от десет човешки. Казах ти — ще те измами!

— Никого не съм мамил! — оправда се Елин и започна да се снижава. — Вие не ме питайте на колко съм години! А и какво значение има? Какво значение, в края на краищата?

Но Трикс вече не го слушаше. Той ужасено гледаше към оазиса.

Три кладенеца представляваше малко езерце, край което се извисяваха три скали. От всяка скала бликаше извор и водата му се стичаше в езерото. Езерото и скалите бяха обхванати от пръстен палми и други най-различни непознати южни дървета — някои тъмнозелени, други белезникави, сякаш покрити с пух, трети цъфтящи. Изглеждаше дори красиво.

Но това, което не изглеждаше красиво на Трикс, бяха двата дракона, застанали на брега на езерото. Единият беше оранжев и ако някой смелчага можеше да го измери, той със сигурност щеше да се окаже по-дълъг от петдесет метра. Вторият, жълтеникав, беше малко по-малък, но пък по-набит, по-як. Драконите гледаха към Елин много неодобрително. А около тях се суетяха и подскачаха двете дракончета, които ги бяха посрещнали.

Всичко това съвсем явно напомняше на банална семейна сцена — по-големите брат и сестра клюкарят на родителите провинилия се по-малък брат. Трикс почувства как под него Елин започна леко да трепери.

— Загази ли? — тихо попита Трикс. Но Елин го чу и отговори също така тихо:

— Когато от ушите на татко излиза дим по този начин — със сигурност съм загазил...

Явно от притеснение Елин се приземи доста тромаво и дори не на брега, а в плитката вода. От тласъка Трикс излетя от гърба му и се плъосна във водата. Възцари се угнетяваща тишина.

А после въздухът се разтресе от такъв рев, че по водата се образува вълна:

— Не осъзна ли, че ще се тревожим? Не знаеше ли, че майка ти ще бъде извън себе си от тревога и ще плаче?

Ушите на Трикс незабавно заглъхнаха и това беше добре, защото така поне можеше някак да издържи разговора на драконите.

— Е, за какво да се притеснявате... — промълви Елин.

— Помисли малко! — каза жълтият дракон. — А ако беше паднал в планините? Ако те бяхме загубили?

— Щяхте да се разстроите?

— А ти как мислиш? — отвърна жълтият дракон. — За никакви съкровища на света не бихме се разделили с теб. И ти го знаеш много добре.

— Дори за сто хиляди милиона кралски златни талера?

Отново настъпи тишина.

— Не задавай глупави въпроси! — изрева оранжевият дракон. — И не бива да поставяш родителите си в ситуация, в която ще трябва или да лъжат, или да изглеждат като алчни безсърдечни чудовища!

— Татко! Мамо! Доведох магьосник! — плахо прошепна Елин. Трикс бързо се изправи, отърси част от водата от себе си и дори хвана по-удобно жезъла.

Две гигантски и две огромни драконови глави приближиха до Трикс. От драконите лъхаше на печено месо, масло за горене и кой знае защо — на блато.

— Ученик на магьосник — каза (явно се стараеше да говори тихо) гигантският оранжев дракон. — Ниво на помощник. Доста

способен.

— По принцип би могъл да се брои за магьосник — меко добави жълтият дракон. — Е... по човешките мерки...

— Алхазаб дори няма да го забележи — безпощадно допълни оранжевият.

— Защо така, скъпи? — каза жълтият дракон. — Ще го забележи и мимоходом ще го убие.

Трикс набра кураж и каза:

— Позволете ми да ви приветствам, уважаеми дракони. Вие, както виждам, сте бащата на Елин? А вие — скъпата му майка?

Драконите погледнаха мрачно към Трикс.

— Аз съм ученик на Радион Лапад — продължи Трикс, окуражен от мълчанието. — Вашият уважаем син ми напомни за дълга на честта на Радион пред вашето семейство. И аз съм готов да ви окажа цялата необходима помощ.

— Дали да не го изядем? — попита оранжевият дракон. — И да се престорим, че нищо не е било.

— Е, не е добре някак си... — намръщи се жълтата драконка.

— Вашият син ме повика да помогна! — изкрещя Трикс. — Ние сключихме споразумение, нямате право да ме ядете!

— Той е още непълнолетен! — отсече оранжевият дракон. — Какво споразумение може да се сключи с дете?

— Но аз научих истинското му име... — започна Трикс и веднага разбра, че езикът му е твърде бърз.

— Ще трябва да го изядем — въздъхна драконката. — Нищо лично, но... Единствено заради безопасността на Елин.

В мигове на опасност Трикс понякога съобразяваше доволно бързо.

— Законът! — изкрещя той. — Законът за първата среща! Три гатанки!

Оранжевият дракон, който вече беше раззинал паст, замръзна. И я затвори. След което хвърли унищожителен поглед към Елин.

Елин опита да се скрие зад гърба на Трикс, но не му се получи.

— Законът си е закон... — мрачно каза бащата-дракон. — Ще се състезаваш с всеки от нас по ред?

— Не, отбор срещу отбор! — заяви Трикс. — Вашият отбор и моят!

— А кой е в твоя? — предпазливо попита драконката.

— Моята фея!

— Е, благодаря ти — прошепна Аннет, излезе изпод мантията и изтръска водата от крилцата си. — Много ти благодаря. Винаги съм мечтала да си премеря ума с дракони!

— А ако ме бяха погълнали заедно с теб — това по-добре ли щеше да е? — озъби се Трикс.

В това време драконите леко се отдръпнаха настрани. Бащата-дракон и майката-дракон протегнаха шии нагоре и започнаха да си шепнат нещо. Шепотът, разбира се, беше прекалено силен и разбираем, но за съжаление говореха на драконски език, който според слуховете все още никой човек не беше успял да научи.

— Трикс, извинявай — виновно каза Елин. — Не мислех...

— Ще можеш ли да ми подскажеш? — попита Трикс.

— Никога не съм успявал да разгадая гатанките на татко... — тъжно призна Елин. — Знаеш ли... ако бързо се телепортираш...

Но Трикс нямаше намерение да признава неумението си, затова само поклати глава.

— Най-важното е да не измисляш никакви загадки за знание — посъветва го Елин. — Татко е на хиляда и триста години и знае всичко на света. И не измисляй никакви аритметични гатанки. Мама може да преброи космите на главата ти за една секунда. Също така не казвай и никакви логически гатанки — ние, драконите, сме много силни в логиката.

Двата гигантски дракона се върнаха при Трикс и Аннет. Братът и сестрата на Елин възбудено се въртяха край тях.

— Искам да уточним правилата! — каза Трикс.

— Добре, давай — изглежда случващото се забавляваше оранжевия дракон.

— Гатанките трябва да имат решение!

— Това е задължително — съгласи се бащата-дракон.

— Гатанката трябва да бъде решима!

— Това пък какво е?

— Ами... не трябва да задавате въпроси от рода на „колко дървета растат на най-големия остров в морето на Кьорт“.

— Там растат сто тридесет и две дървета, а още осем са изсъхнали.

— Но аз не знам това и не бих могъл да го знам! Нека гатанките да са такива, че да могат да бъдат разгадани от разумно същество на база общодостъпни знания!

Драконът се ухили:

— Това няма да ти помогне, малък магьоснико. Но аз съм готов да направя такава отстъпка. Какво друго?

— Гатанката трябва да има само едно решение! Без никаква двусмисленост!

— Искаш да кажеш, че не трябва да използваме парадокси? — поинтересува се драконът.

— Какво е парадокс? — смути се Трикс.

— Парадокс? Ами например, ако кажа „Аз винаги лъжа!“, истина ли казах или лъжа?

— Ако е истина... тогава ти винаги лъжеш... Но ако винаги лъжеш, тогава си казал истината... Получава се, че ако си казал истината, си излъгал, а ако си излъгал, то си казал истината! — Трикс кимна. — Хм, да. Това имах предвид. Да не се казват гатанки, които имат две противоположни решения.

— Добре — кимна драконът. — Съгласен съм, че това не е много спортсменско.

— Освен това можем да използваме парадокси като отговор! — гръмко изписка Аннет. — Това е оръжие с две остриета!

Драконът се усмихна.

— Е, започвайте!

— По-добре вие — учтиво отвърна Трикс.

В него изведнъж се появи плаха надежда. Въпреки цялата си самоувереност оранжевият дракон като че ли... нервничеше?

— Тогава слушай, човече! — изрева драконът. — Един магьосник сериозно се провинил пред драконите. Драконите го изправили на съд и казали: „Или ще те изядем, или ще те пуснем! Тук има два пергамент, на единия пише «изядем», а на другия — «пуснем». Сам избери своята съдба!“ Но магьосникът случайно забелязал, че и на двата пергамент е написано „изядем“. Какво е направил, за да се спаси?

„Той иска да ме изплаши — помисли си Трикс, който наистина усети хлад в гърдите. — Точно така, да ме изплаши! Това означава... означава, че неговите гатанки не са чак толкова трудни...“

— Мисля, че магьосникът е хванал драконите в измама! — прошепна Аннет. — И тогава не им оставало нищо друго, освен да го пуснат!

Трикс погледна към немигащите драконови очи. Улавяйки погледа му, драконът демонстративно се облиза.

„Изядем — помисли си Трикс. — Точно така, изядем...“

— Изядем... — каза Трикс.

— Какво?

— Магьосникът ще изяде единия пергамент, без да го чете! — внезапно се досети Трикс. — Ще каже, че не иска да избира, например! И тогава, за да разберат кой пергамент е изял, ще трябва да прочетат втория. И тъй като на втория също пише „изядем“, то на първия би трябвало да пише „пуснем“. Драконите няма да си признаят измамата! И ще трябва да пуснат магьосника.

— Това е правилният отговор — хладно каза бащата-дракон. — Добре, с простите гатанки се справяш. Сега казвай своята гатанка!

— Може би нещо за феите? — прошепна Аннет в ухото на Трикс. — Едва ли знаят много за нас!

Трикс поклати глава. Какъв въпрос може да се зададе на същество, което е живяло толкова дълго, че е станало по-умно от всички на света?

Не, неправилно! Драконите изобщо не са по-умни. Те просто живеят дълго и имат добра памет. За хиляда години всеки ще се научи да смята добре, ще разбере всички тайни на света и ще се срещне с безброй мъдреци. Какво друго може да прави един дракон? Ръце няма, така че сам не може нищо да измайстори. Лети, прави магии и разговаря...

А какви слабости имат драконите?

Е, на първо място, те много обичат злато и скъпоценности. Не е ясно защо са им, но нито един уважаващ себе си дракон няма да се откаже от златото...

— В град Босгард — предпазливо започна Трикс, — живее един глупак. Показват го на всички гости на града, защото такъв глупак трудно се среща. Ако му дадеш да избира между медна и сребърна монета, той винаги избира медната. Защо?

— Това е много лесен въпрос — без да се колебае, отвърна драконът. — Глупакът си мисли, че жълтата монета е златна, затова я

избира. Нали всички знаят, че златото е много по-ценно от среброто!

— Грешно! — извика Трикс. — Не е това! Глупакът всъщност разбира всичко много добре. Само че ако избере сребърната монета, никой не би му предлагал избор между сребърна и медна!

Известно време драконът раздражено гледа в Трикс. После каза:

— Този отговор... този отговор може да е правилен. Но това е отвратително. Постарай се повече да не казваш такива чудовищни гатанки!

— Добре — каза Трикс. — Сега си ти.

— Един магьосник сериозно се провинил пред драконите. Драконите го изправили на съд и казали: „Или ще те изядем, или ще те пуснем! Тук има два пергамент, на единия пише «изядем», а на другия — «пуснем». Сам избери своята съдба!“

— Тази гатанка вече я каза! — напомни Трикс.

— Първо я чуй до края! Магьосникът случайно разбрал, че и на двата пергамент пише една и съща дума, но не знаел коя точно. Какво трябва да направи, за да се спаси — да вземе кой да е пергамент с надеждата, че там ще пише „пуснем“, или да го вземе и да го погълне с надеждата, че думата ще е „изядем“?

— Загазихме — промърмори Аннет, настанявайки се на рамото на Трикс. — Тук не може да има правилен отговор, всичко ще е на късмет!

Трикс погледна в немигащите драконови очи. И изведнъж... изведнъж му се стори, че вижда в тях не злост, а любопитство.

— Той трябва да направи пак същото. Ако и на двата пергамент пише „пуснем“, значи те така или иначе не са имали намерение да го изядат, а само да го изплашат. А ако и в двата е пишело „изядем“... тогава логиката е както в първия случай.

— Да предположим — след кратко забавяне каза драконът. — Сега твоята гатанка.

— Един крал имал два екземпляра на древна магическа книга, последните, запазили се в целия свят. Делегация от магьосници отишла при него и казала: „Ти така или иначе не владееш магия. Продай ни едната от книгите за хиляда златни монети!“ Кралят помислил малко, после заповядал да му донесат едната книга... и какво направил след това?

Драконът се замисли. После кимна:

— Предполагам, че е дал на магьосниците възможност да ѝ се полюбуват, дори им е прочел няколко реда от заклинание, за да възбуди още повече интереса им... След което им е поискал много по-голяма сума!

— Грешно — каза Трикс. — Той взел книгата и я изгорил в камината пред погледите на магьосниците.

Драконът се намръщи. А после се усмихна:

— Какво пък, правилно решение, макар и трудно. Ако остане само една, последна книга, тогава цената ѝ ще се увеличи многократно... Добре, малък магьоснико! Чуй третата ми загадка. Един магьосник сериозно се провинил пред драконите. Драконите го изправили на съд и казали: „Или ще те изядем, или ще те пуснем! Тук има два пергамент, на единия пише «изядем», а на другия — «пуснем». Сам избери своята съдба!“ Но магьосникът случайно забелязал, че и двата пергамент са празни. Защо?

Трикс замълча. Въздъхна. И отговори:

— Защото животът и смъртта не се оставят на случайността. Каквото е да е написано на пергаментите — „изядем“, „пуснем“ или изобщо нищо, съдбата на магьосника не зависи от това. Всичко зависи от това, какво ще решат драконите — или какво вече са решили.

Драконът се усмихна.

— Какво пък, кажи своята трета и последна загадка.

— При млад магьосник долетял дракон и го помолил за помощ — каза Трикс. — Магьосникът знаел, че драконите са сурови и опасни. Но му казали, че това е дълг на честта. Как трябвало да постъпи младият магьосник?

Огромната муцуна на дракона се приближи плътно до Трикс. Известно време драконът го гледа. После обърна глава към Елин и каза:

— Признавам, че си избрал добър човек. Макар че по-правилно щеше да е да ни предупредиш за своето решение!

С неуловимо за погледа движение оранжевият дракон се изправи в целия си ръст. И каза:

— Трикс, признавам те за достоен за приятелство с дракони. Моето тайно име е Зуа Хамид Мируа.

— Уау — прошепна Аннет и стисна Трикс за ухото. — Уха-а...

— Но напразно си пропътувал пътя до Самаршан — продължи драконът. — Синът ми е твърде млад и наивен. Нито един от вашите магьосници не може да се бори с Прозрачния бог. Дори и ние, драконите... — той замълча. — Великият везир Аблухай тази сутрин призова всички дракони да се явят в Дахриан. Не знам каква ще бъде волята му. Може би ще реши да се бие с Прозрачния бог — и тогава ни очаква ужасна битка. А ако не... какво пък. Ако не, тогава Алхазаб ще стане Велик везир и ще ни изпрати срещу твоя народ. За теб, разбира се, първият вариант е по-добър.

— Мога да ви помогна! — искрено каза Трикс.

— Не. С нищо не можеш да ни помогнеш, Трикс Соийе, наследник на херцог и ученик на магьосник. Почини си, събери сили и си тръгвай за вкъщи. Утре през оазиса ще мине керван, който носи подправки към твоята страна. Всеки керванджия ще се радва да наеме магьосник — за охрана и да помага по пътя. Успех, магьоснико!

— Татко, но аз се постарях! — възкликна Елин. — Нима дори няма да опитаме...

— Не бива да се намесват слаби във войната на силните — наставнически каза Зуа. — Тръгваме! До Дахриан е цял ден полет!

Елин хвърли разстроено поглед към Трикс. Трикс също толкова разстроено сви рамене.

Междувременно драконите потеглиха на път. Сред дърветата на оазиса имаше разчистена (и изглежда не без помощта на огън) широка просека. Първи по нея се затича Зуа Хамид Мируа, като смешно подскачаше на двете си лапи, без да смее да разпери крила, докато не напусна пределите на оазиса. Последваха го братът и сестрата на Елин. После и майка му.

— Извинявай, че така се получи... — промърмори Елин и хукна след семейството си.

Един след друг драконите се издигнаха в небето. Направиха няколко кръга над оазиса, изчаквайки забавилия се Елин (сенки като от тъмни дъждовни облаци покриха Трикс), и се устремиха на изток. Минута по-късно за драконите напомняше само леката миризма, витаеща във въздуха.

— Аннет, ти нещо разбра ли? — попита Трикс, свали мантията си и я просна на камъка да съхне.

— Ами, първо, дългът на честта на Лапад е изплатен — практически заключи Аннет. — Ти се отзова на призоваването и няма значение, че после са се отказали от услугите ти. Второ, не те изядоха. Всъщност това е дори на първо място! Трето, в Самаршан така или иначе се задават сериозни неприятности. И трябва по-бързо да се изнесем отгук.

— Но така не се прави! — възмути се Трикс. — Това е все едно да четеш летопис за рицар, който е тръгнал да се бие с великан... а в първата кръчма му казват: „Великанът е прекалено голям, няма да се справиш с него...“ и рицарят се връща в замъка си. Такова не се случва!

— О, това всъщност се случва непрекъснато! — ухили се Аннет.

— В летописите никъде не пише такова нещо.

— Разбира се. Щастливи са тези хора, за които не пишат в летописите. Те не са умрели по време на чума, не са изгорели по време на пожар, не са извършили подвизи на война, не са прекарвали петдесет години в тъмница и не са паднали, пронизани от копие в турнир. Сутрин те отиват на работа, след работа пият по чаша бира с приятели, след това помагат на сина си да издялка свирка, а на дъщеря си да си сплете косата, после обсъждат с жена си плановете за почивните дни и си лягат. Слушайки историите за войни и приключения, те ахкат, клатят глави и казват: „Колко е хубаво, че всичко това не се случва на мен!“ Животът им тече скучно, мирно и дълго. И когато умират от старост, за тях скърбят само безбройните им деца, внуци и правнуци.

— Ама що за щастие е това? — възмути се Трикс. — Да отидеш сам да се биеш с цяло стадо кентаври, като Грон Безразсъдния, да паднеш под копитата им и да се прославиш през вековете — това е щастие! Заедно с тридесет приятели да отбраняваш в продължение на три месеца планинско дефиле от армия гноми, като Лоран Мечтателя — това е подвиг, който ще се помни от поколенията! Дори да си ловък крадец, като Арен Клопен, който с невероятен риск и неподражаемо изкуство краде диаманта на Великия везир, а на следващия ден глупаво го проиграва на карти... за това ще пеят песни, чак докато хората не забравят как се краде!

Аннет снизходително погледна към Трикс.

— Любими, понякога ме удивяваш с наивността си. В момента бъркаш щастие с славата. А това са съвсем различни неща!

— Но нали можеш да бъдеш едновременно и известен, и щастлив! — разгорещено реагира Трикс.

— Възможно е — призна след известно замисляне Аннет. — Но повярвай ми, да си просто щастлив е много по-лесно и по-безопасно.

Трикс раздражено махна с ръка. Какъв е смисълът да спориш с малка цветна фея? Какво разбира тя от човешкия живот?

— Как мислиш, далеч ли е от тук до Дахриан? — попита той.

— Все пак няма да се стърпиш, а? — каза Аннет. — А представяш ли си колко ще се притесни Лапад? Как ще се тревожат родителите ти? Какво ще каже Тиана, когато разбере, че геройски са те набили на кол?

Трикс нервно потръпна.

— Е, нали знаеш... ако винаги очакваш най-лошото...

— Ти първо си почини — ласкаво каза Аннет. — Набери плодове, хапни. Изкъпи се в езерото, че вониш на драконова пот. Поспи нормално на сянка. И после реши какво ще правим. А аз, с твое позволение, ще огледам оазиса да се подкрепя...

Феята отлетя навътре. Трикс помисли и реши, че в думите ѝ има смисъл. Възползвайки се от отсъствието на Аннет (дори да е и фея, и магическо създание, и фамилиар, тя също така е и момиче!), той се съблече, изкъпа се в езерото и си изпра дрехите. Панталоните ги облече мокри, а всичко останало просна да съхне на жасминовите храсти. След като се поразходи малко из оазиса, той се натъкна на бананова горичка, а след това и на няколко дървета с непознати, но очевидно ядливи плодове (във всеки случай, съдейки по следите, драконите ги обичаха).

Когато след няколко часа Аннет намери Трикс, той спеше сладко на брега, в сянката на червените олеандри. Феята очевидно беше в добро настроение — от време на време хихикаше, летеше по доста сложна траектория и дори се пробваше да прави магии, което опитваше изключително рядко. Може би поведението ѝ имаше отношение към цветята, чийто цветен прашец беше вкусила... но тъй като не знаем със сигурност, няма да правим необмислени заключения.

Може би просто главата ѝ прекалено се беше напекла от горещото южно слънце?

— Трикс... — феята седна на челото на момчето и започна да удря с босите си пети по клепаците му. — Трикс, ставай, сънливко!

Трикс отвори очи, намръщи се и изтръска феята, което я доведе до още по-голям възторг.

— Какво си яла? — попита той.

— Нектар! — пискливо отвърна Аннет.

Трикс само въздъхна и тръгна към езерото да се измие.

— Сигурно си права — каза той. — Поспах и помислих, трябва да се върнем...

— Какво? — възмути се феята. — Веднага се предаваш? А подвизите? Приключенията? Славата?

Трикс я погледна изненадано.

— Но нали ти самата каза...

— Малко ли неща казвам! Но разбери, не трябва да отстъпваш! — противоречейки си, каза феята. — Щом са те призовали на помощ, трябва да помогнеш, независимо от последствията. Това е твой дълг!

— Какъв дълг?

Феята сбърчи чело.

— Ци... цивили... цивилизационен. Бремето на белия човек! Ти дойде в тези диви горещи земи, за да донесеш свобода и щастие.

— Всъщност дойдох, защото ме призоваха — каза Трикс. — Знаеш ли, аз дори си помислих: ами ако този Прозрачен бог не е толкова лош? Може би няма да тръгне на война?

— По-добре попитай керванджиите — посъветва го Аннет.

— Какви керванджии? — предпазливо попита Трикс.

— В другия край на оазиса... петима души, дванадесет камили... — Аннет се прозя и легна на пясъка.

Трикс само въздъхна и започна да се облича.

Това явно не беше керванът, за който спомена Зуа Хамид. Съдейки по товара, този пътуваше не към владенията на Маркел, а към Дахриан. На товарните камили бяха натоварени топове ленени тъкани, които в Самаршан се търсеха, но не можеха да ги произвеждат, дървени кутии с клейма на гномски майстори (гномите неведнъж се опитваха да се установят в Самаршан, но така и не се научиха да копаят мини в пясъка), връзки билки, криеци в себе си елфийски чудеса (елфи в Самаршан също не се бяха заселили, след като разбрали, че елф-стрелец, качен на палма, предизвиква в околните не трепет и уважение, а подигравателен кикот).

Керванът се водеше от смугли самаршанци — дебел брадат търговец в цветни дрехи, младият му брадат помощник (според местните традиции най-вероятно това беше племенникът му — смята се, че чужд човек ще бъде прекалено строг с младия търговец, а собственият му баща ще го разглези). Охранителите бяха само трима, но това бяха сурови воители на пустинята, омотани от глава до пети в някога бели дрехи — сега само внимателните им черни очи проблясваха в тесния процеп на бурнуса.

При появата на Трикс (за да не плаши мирните хора, носеше магическия си жезъл под мишница) керванджиите настръхнаха. Пазачите сложиха ръце на дръжките на извитите си саби (казват, че по принцип на местните ковачи не им се получавали правите мечове, а след това решили, че и извитата сабя си сече съвсем добре), юношата-помощник хвана дебела сопа, а самият търговец пристъпи напред и поглади брада.

— О, радост за очите ми, наслада за сърцето ми, чуден непознат, срещнат в диво място... Каж ми, да не би да си могъщ дракон, превърнал се в човек с помощта на велика магия?

— Не, изобщо не съм дракон — смутено каза Трикс. — Аз съм просто ма... юноша.

Окураженият керванджия приближи по-близо и внимателно огледа Трикс.

— О, не си драконово отроче... ти си с миловидно лице и доста жилав, но не оставяш впечатление на свиреп воин. Какво правиш сам в средата на страшната пустиня, където всеки честен търговец може да те хване и да те продаде на пазара на роби за двадесет и пет сребърни динара?

— За двадесет — поправи го племенникът.

По някаква причина това уточнение не се понрави на Трикс.

— Долятах тук със своя дракон, о, най-честен от търговците — отговори той. — За нас, магьосниците, това е любимият метод на придвижване.

В погледа на керванджията се появи съмнение.

— О, най-силен от силните... Не смея да подлагам думите ти на съмнение, но обикновено магьосниците правят така... — той разпери ръце. — Фют — и се пренасят на друго място.

— Това е, ако те... тоест, ако ние бързаме — каза Трикс. — Но ако искаме да се насладим на красотата на природата, тогава пътуваме бавно.

Търговецът погледна към безкрайната пустиня и се почеса по върха на ухото.

— О, колко мъдрост има в твоите слова... — каза скептично.

Трикс забеляза, че пазачите започнаха бавно да се разпръсват, обграждайки го в кръг. Е, добре, не в кръг, а в триъгълник, но сега на Трикс някак не му беше до геометрията.

Той извади магическия жезъл и с всички сили удари по пясъка.

Ефектът беше неочакван. По правило жезълът на помощника при удар в земята свети, искри и издава съскащи звуци — като цяло ефектът е приблизително същият, както ако блъскаш по земята с тлееща сопа и случайно удариш змия. Но при съприкосновението с пясъка на оазиса — било заради необичайната повърхност, било заради различното ниво на магия в почвата или заради дългото пребиваване на дракони на това място — но жезълът реагира необичайно.

От земята със силна струя бликна извор, жезълът в ръцете на Трикс се изви и засъска, а палмата до тях се покри с цветове.

Пазачите бързо свалиха ръце от сабите и се престориха, че се разхождат, за да раздвижат схванатите си крака. Племенникът на керванджията започна да чисти една от камилите. А самият керванджия опули очи и прошепна:

— О, наказание за моите грехове... ти наистина си велик магьосник!

Трикс хвърли притеснен поглед на жезъла и кимна.

— О, най-добри и най-снизходителни... — търговецът се поколеба. — Ще ми бъде ли позволено да се обръщам към теб без „о“ в началото на всяко изречение и без цветисти епитети?

— Разбира се, позволено ти е — съгласи се Трикс.

— Сърдечно благодаря — кимна керванджията и протегна ръка на Трикс. — Да скрепим добрите си отношения с ръкостискане?

— Ами... добре... — и Трикс се ръкува с търговеца.

— Не си ли ми ядосан? — попита търговецът, докато енергично разтърсваше ръката на Трикс.

— За какво?

— Как за какво? За това, че се канехме коварно да те нападнем, да те вържем, да те закараме в Дахриан и да те продадем на пазара на роби!

— Така ли се канехте да постъпите? — изуми се Трикс.

В очите на търговеца проблесна искрено уважение.

— Само силен човек е способен да прости неуважение! — възкликна той. — Но трябва да си не само силен, но и мъдър човек, за да се престориш, че изобщо не си забелязал неуважението! Аз съм Васаб Куркум, скромнен търговец от Дахриан. Окажи ми честта, бъди мой гост тук, а ако искаш — и спътник по пътя и господар в моя дом! Кълна се в честта на баща ми, че не ти кроя нищо лошо!

— Благодаря — отвърна смутеният Трикс. — С удоволствие...

— Ей, свирепи деца на пустинята! — извика керванджията към пазачите. — И ти, позор за моя род... Опънете палатките, слагайте масата. Днес ще пируваме! Нашият гост е велик магьосник!

Пазачите се засуетиха. Междувременно търговецът погледна смутено към бликация в краката им извор и каза:

— Само в приказките съм чел за такова нещо, честна дума... Колко полезно би било в пустинята... но работата в жезъла ли е или в теб?

— В мен. Жезъл без магьосник е като меч без рицар.

— Мъдри думи! — Васаб вдигна очи към небето. После дружески прегърна Трикс през раменете и му прошепна на ухо: — Не мисли, че съм коварен злодей. Всъщност всичко е в историко-културно обусловените особености на нашето общество. Ако не се бях опитал да те продам в робство, охраната и моят племенник щяха да ме презират. Всъщност аз съм много добродушен и дори отчасти сантиментален човек. В Дахриан държа приют за стари камили, давам фиксирана част — петнадесет процента от доходите си минус разходите — от печалбата си на вдовици и сираци. Вечер съчинявам стихове и играя табла. Така че... не ми се гневи, могъщи младежо.

— Няма за какво — Трикс неловко се освободи от обятията на търговеца и се опита да отклони разговора. — А защо към всички се обръщате с тези „о“ и цветистите е... е...

— Епитети — подсказа търговецът. — Разбираш ли, в стари времена, когато нашите народи решили да спрат да воюват и да започнат да търгуват, ние почти не сме знаели вашия език. „О“ е

служило, за да можем да помислим и да съставим правилната фраза в ума си. А всички тези красиви думи са просто така, да омаем купувача. Всъщност това отдавна вече не работи и не е нужно. Но традицията остана. А ние почитаме традициите.

Трикс кимна. Междувременно до тях като с магия се появиха платнени шатри, на пясъка беше разстлана покривка, а племенникът на търговеца запали огън. Денят клонеше към вечер.

— Три кладенеца е прекрасно, но опасно място — каза търговецът, оглеждайки се. — С драконите все можеш да се спогодиш... винаги водим една камила за този случай. Между другото, къде са се дянали?

— Отлетяха за Дахриан.

Търговецът се натъжи, изглежда нямаше нужда да му се обяснява сегашната политическа ситуация в Самаршан.

— Да не говорим за тъжни неща... — каза той. — Но племенникът ми се кълне, че е видял още нещо в оазиса. Малка перната, която пърхала сред лошата трева и се заливала от смях...

— А, тази ли... — засмя се Трикс и разтвори мантията си, показвайки Аннет. Феята спеше, наполовина увиснала от вътрешния му джоб.

— Хванал си я? — със затаен дъх попита търговецът. — Продаваш ли я?

— Не.

— И аз не бих я продал — тъжно каза търговецът. — Ами... да вървим, да пийнем малко зелен чай, докато мързеливият ми племенник прави кебапа...

Трикс си помисли, че да си помощник на самаршански керванджия не е особено забавна длъжност.

3

Трапезата на Изток си е сериозна работа, изискваща много време. Затова там обикновено се хранят веднъж на ден, вечер, а сутрин и през деня хапват леки закуски, чай, сладкиши и тютюн за дъвчене, смесен с малко вар, смола и подправки.

Затова пък вечер всеки самаршанец ще се постарает да прекара на масата пет или шест часа — дори ако на нея има само къшей изсъхнал хляб и вкаменила се буца овче сирене.

Но на трапезата на керванджията Васаб Куркум храната беше в изобилие. Тук имаше и сухари, и твърдо сирене, и пушено козе месо — все незаменими продукти при пътуване. Но освен това старателният племенник беше приготвил вкусен кебап, гъста бобена чорба с ароматни подправки, а на покривката до чая беше изсипал планина от ядки, сушени плодове и разноцветна натрошена захар.

Имаше, разбира се, и наргиле. По-точно — две наргилета. От едното, отделили се настрани до гъстата трева, пушеха пазачите. А от другото, редувайки се — Трикс и търговецът. Трикс дори с тръбичката с мундщук пред него не можеше да свикне, а цялото наргиле му се струваше съвсем странна идея. Но от учтивост той старателно всмукваше топлия, ухаещ на праскови въздух през пълния с вода съд и слушаше тъжните истории на Васаб.

А търговецът, отпуснат от храната и приятелството с магьосника, започна да се оплаква от живота. Първо, не му харесвал сегашния Велик везир Аблухай, да продължат вечно дните му, който, покровителствайки изкуствата, превърнал търговския град в своеобразно сбирнище на философи, палячовци и фокусници. Второ, не му харесвал Прозрачния бог Алхазаб, да живее още хиляда години, който не разбирал, че да се воюва трябва само тогава, когато търговията не върви. И трето, търговецът бил сигурен, че независимо как ще се развият нещата в столицата, на него при всички случаи ще му вземат половината пари за военни нужди, другата половина — за мирни цели, а третата половина, отдавна заровена на тайно място, за непредвидени разходи. Е, и естествено, децата — начинаещи, но

успешни търговци, ще бъдат принудени да отидат в кавалерията, а слугите ще ги зачислят към пехотата.

Като цяло поводите за тъга бяха сериозни.

— Нима вашият Алхазаб...

— Да продължат вечно дните му — бързо вмъкна търговецът.

— ... е толкова силен?

Васаб въздъхна:

— За твоя информация, мъдри не за годините си младежо, ние, самаршанците, винаги сме се смятали за изкусни, макар и по-бавни магьосници. Разбира се, нашият език, удивително сочен и колоритен, в който дори за пясъка в пустинята има сто четиридесет и седем различни думи, не допринася за бързо магьосничество. Но ако на магьосник-самаршанец му се даде достатъчно време, той ще посрами всеки ваш магьосник... — Васаб се запъна и бързо се поправи: — С изключение, разбира се, на присъстващите.

Трикс кимна. От Лапад веднъж беше чул, че прекалено цветистият език на самаршанците им пречи в правенето на добри магии. И ако в битовата магия това не е чак толкова фатално, то във военната си е пагубно.

— Преди три години Алхазаб, нека безчет да са жените му...

Трикс, разбира се, беше чувал, че самаршанците често имат по две или три съпруги, а богатите — дори и повече. Баща му, при редките си скарвания с майка му, понякога възкликваше, грубо имитирайки източния изказ: „О, какво щастие, че не живея в Самаршан, където благородният човек се срамува да има по-малко от три жени!“ Казваше го с чувство и Трикс от малък израсна с убеждението, че многоженството е тежко задължение и дълг на богатите самаршанци.

Но в думите на Васаб изобщо не се долавяше съчувствие. А и самият Трикс усети по-скоро смутена завист и непонятно вълнение.

— За какво се замисли, магьоснико? — попита търговецът.

— Аз? Не, нищо. Слушам те внимателно!

— И така, преди три години Алхазаб, нека се сбъднат всичките му мечти, бил презрян вожд на малко крадливо племе. Различавал се от останалите вождове единствено по интереса си към старите книги, тъй като си въобразявал, че е потомък на древен род мъдреци. Дали е така или не — никой не знае. Но преди три години, по време на

пясъчна буря, Алхазаб се изгубил в пустинята. Няколко го цял месец и роднините му вече започвали да се карат за правото да командват шайката дрипльовци, която Алхазаб наричал свой род. Когато внезапно изчезналият Алхазаб се завърнал, един от неговите командири решил да го предизвика. Но Алхазаб само се усмихнал, казал няколко думи — и опонентът му избухнал в пламъци. Горял цял час, огласяйки цялата околност с писъци на болка и ужас, докато някой не решил да съхрани слуха си и го пронизал с меч. Самият Алхазаб казал, че в пустинята му била разкрита голяма мъдрост. Той бил придобил велика сила и сега трябвало да го наричат Прозрачния бог и да се подчиняват на всяка негова дума. Онези, които се осмелили да се усъмнят, загинали от ужасна смърт, за която не бих посмял да разкажа, дори и да знаех. Едно след друго Алхазаб подчинил всички съседни племена. Някои от вождовете не се подчинили и вятърът на пустинята покрил телата им с пясък. Който се подчинявал, Алхазаб го правел свой приближен. Първоначално Великият везир не обръщал внимание на това. Но когато докладвали на везира, че Алхазаб искал самият той да стане Велик везир и да завладее целия свят, дори Аблухай се замислил. След което привикал най-добрите си убийци и им заповядал да ликвидират Прозрачния бог. Убийците се поклонили и се отправили на път. Върнали се много по-бързо, отколкото им трябвало, за да стигнат от столицата до Алхазаб — пясъчните гълъби ги донесли в ноктите си.

— Гълъби? — изумен Трикс. — Как един гълъб може да носи мъж?

— Може, може! — закима Васаб. — Ако човек е накълцан на хиляда парченца, тогава хиляда гълъба ще могат да го донесат. Но знаеш ли кое е най-ужасното?

— Кое? — шепнешком попита Трикс.

— Гълъбите били гладни и изтощени от дългия полет. Но нито един от тях не посмял да клъвне от това, което носел в ноктите си!

— Какви ужасии разказваш на момчето преди лягане? — сънената фея се измъкна от тайния джоб и раздражено изгледа Васаб. — Как само не ги обичам всички тези ваши източни жестокости... за толкова в земята живи бих ви заровила!

Както обикновено след злоупотреба с цветен прашец, феята не беше във форма.

— Прекрасна фея! — умолително възкликна Васаб. — Веднага ще млъкна, ако това е твоята воля!

— Не искам да мълчиш — мрачно каза Трикс. — Алхазаб наистина ли е толкова силен?

Васаб усърдно закима.

— Ако убийците не са успели да му направят нещо, поне магьосниците не успяха ли?

— Три дни и три ноци правили заклинание, събрани в главната зала на кулата на магьосниците! — снишавайки глас, прошепна Васаб. — И тогава се раздал ужасен смях, идващ от нищото, и в един миг кулата се изпълнила с блатна кал. Някои от магьосниците изплували, а други останали завинаги в кулата. Но повече никой не посмял да изпрати проклетие към Прозрачния бог.

— Разбирам — каза Трикс.

— Да ти разкажа ли и нещо друго? — любезно попита Васаб.

— Не, стига толкова! — решително се обади Аннет. — От този момент спираш с историите, а Трикс отива да спи.

Трикс не тръгна да спори с феята, която толкова решително се зае да командва от негово име. И без това вече му се спеше, а и малко му се гадеше — или от наргилето, или от историите на Васаб, или от прекалено суровото агнешко в кебапа.

Като магьосник той получи най-добрата шатра, доста мек матрак и, за голямо негово учудване, вълнено одеяло. Защо му е одеяло в пустинята?

Разбра го късно през нощта, когато се събуди с тракаци от студ зъби. Аннет, която, когато заспиваше, все още стоеше край наргилето заедно с Васаб, се беше сгушила под ризата му.

Проклинайки странния климат на пустинята, Трикс се уви в одеялото и известно време лежа, заслушан в нощните звуци. В далечината тъжно виеше някакъв чакал (във всеки случай, Трикс се надяваше, че това е чакал, а не нещо по-страшно). Цвърчаха незначайни насекоми. Сухо шумоляха изсъхналите листа на палмите (по някаква причина сухите листа не падаха, а оставаха увиснали на ствола и го покриваха с шумолящи люспи). Васаб Куркум страховито хъркаше в шатрата си. Скърцаше пясъкът под краката на пазача, който обикаляше лагера. Камилите пръхтяха в съня си.

Трикс си представи тесните улички на Босгард, където най-вероятно все още празнуваха началото на новата година. По улиците се гонят дечица, декламираат поздравителни стихчета на възрастните и се надяват да им дадат сладкиши. Навсякъде продават греяно вино с подправки, пекат наденици с хвойна и я гарнират с червено зеле. На площадите изгарят старите боклуци (обичай, изцяло подкрепян и одобряван от занаятчийските гилдии). Ако е паднал много сняг, строят от него крепости и се замерват със снежни топки...

На Трикс му стана тъжно и мъчно, а за юношите това си е най-доброто средство за хубав, здрав сън.

Утрото настъпи много по-рано, отколкото му се искаше на Трикс. Събуди се от това, че шатрата, в която спеше, бе вдигната и преместена встрани, където чевръсто започнаха да я сгъват. Слънцето тъкмо се канеше да се покаже над хоризонта, беше хладно, прозяващият се племенник на Васаб приготвяше закуската край огъня, а самият търговец пиеше чаша след чаша чай.

Трикс слисано се втренчи в прибиращите шатрата пазачи. Виждайки изненадата му, Васаб поясни:

— Трябва да тръгнем на път по-рано, могъщи млади магьоснико. На обяд ще трябва да спрем, защото слънцето е твърде жестоко за пътуване.

— Е, какво реши? — тихо се обърна феята към Трикс.

— Каж ми, Васаб, вярно ли е, че пътят към моята страна минава през този оазис? — поинтересува се Трикс.

— Вярно е — кимна Васаб. — Едно от керванджийските трасета минава отгук. Премисли и реши да не отиваш в столицата ли?

Трикс мълчеше.

— Дахриан е красив град — въздъхна Васаб. — Но ако искаш да се върнеш... и ако по някаква причина си решил да изминеш своя път като обикновен човек... Мисля, че следобед един или дори два или три кервана ще минат през оазиса. Те с радост ще те наемат като боен магьосник.

— Толкова много ли са керваните? — приятно се изненада Трикс.

— Разбира се. Нали всеки знае, че скоро нашите страни ще влязат във война, след която най-вероятно пясъкът на пустинята ще засипе Дахриан, а през камъните на безименната ви столица ще

поникне трева. Най-доброто време да се правят пари е докато това все още не се е случило.

Трикс си помисли, че начинът на мислене на самаршанците все още си остава пълна загадка за него.

— Ще тръгна с теб, Васаб — каза той. — Колко дълго ще продължи пътуването?

— Ако това е волята на Всевишния — търговецът почтително покри главата си с длани, тъй като да се споменава Висшето божество с непокрита глава при самаршанците се смяташе за неуважително и затова опасно, — тогава до утре вечер. Или вдругиден сутринта. Да бъде волята на Всевишния, да ни усуче толкова здраво въже, че да се изкачим през Процепа на Страданияето до Планината на Блаженството без изобщо да се изморим!^[1]

— Ще тръгна с вас — въздъхна Трикс.

Половин час по-късно, след като хубаво се изми в езерото и закуси с вчерашните питки и остатъците от кебапа, Трикс се качи на камилата (не може да се каже, че това се хареса особено много на камилата или на Трикс) и малкият керван потегли.

Слънцето бавно се издигна над хоризонта. Стопли се. Камилите монотонно крачеха между дюните, а Трикс се люшкеше от една страна на друга. Много приличаше на клатенето по палуба на кораб.

— Не искаш ли пътя да мине по-бързо? — попита Васаб.

— Как? — поинтересува се Трикс. — С песни?

— Песни? — изуми се Васаб. — Не, какво говориш. Песента изсушава устата и гърлото, в пустинята не бива да се пее. Тихо четене на поезия — това ще съкрати пътя!

— Ами... започвай — предложи Трикс.

Васаб се прокашля и каза:

— Ще ти прочета няколко зацепки мое творение.

Охраната и племенникът някак неусетно изостанаха от Куркум.

— Зацепки? — изненада се Трикс. — Какво е това?

— О! Това е един от върховете на нашата поезия! — зарадва се търговецът. — Не всеки може да зацепи мъдростта, скрита в четири къси реда... Ето, слушай...

Трикс кимна и се подготви да зацепи.

*Напих се вчера аз, макар изобщо да не исках,
И днес ще се напия, макар още да не съм.
Какво да правя! Много обичам да се напивам,
Аз и утре ще се напия — това е мойта орисия!*

— Силни стихове! — одобри Трикс, който изобщо не искаше да изглежда незацепил. Насърченият Васаб кимна:

— Да, това е едно от любимите ми... А ето и още едно:

*Пред небето нищожни сме ние, все едно червеи,
Изобщо Вселенската мъдрост не схващаме!
Единствен Великият везир — от небето по-силен е,
От вселената по-мъдър е! Кълна се, така е!*

Трикс се замисли:

— Ами... интересна мисъл, разбира се. Но някак малко прекалено земна.

Васаб въздъхна и самокритично призна:

— Да, философията малко липсва. Но това е от задължителните. В началото на всяко четене задължително вмъквай възхвала към Великия везир. За един чужденец, разбира се, е по-добре да вмъква общочовешки ценности. Ето, например това:

*Дева млада, отново ти при мен дойде
И думи за любов огнени прошепна...
Събудих се — о, ужас, моята жена до мен лежи!
По-добре целия живот да си проспя и в съня си да
умра!*

— Това е... интересно — леко се смути Трикс.

— Васаб знае какво харесват младите! — ухили се търговецът.

— И Васаб някога е бил млад! Е, сега е твой ред...

— У нас не съчиняваме зацепки — призна Трикс. — Имаме всякакви други стихове...

Охраната и племенникът, забелязвайки, че заплахата от слушане на зацепки е отминала, се приближиха.

— А какви са вашите стихове? — интересува се Васаб.

— Ами... например, хламерики.

Търговецът изненадано вдигна дебелия си вежди.

— Това е, когато се римват глупости — поясни Трикс. — Но е смешно! Ето, слушай...

*Някакъв маг, живеещ във Дилон,
Превърнал своето месо в бульон.
Ексцентрикът за вечеря супа ял,
Но така и не се наял.
Глунав маг, живеещ във Дилон.*

— Струва ми се, че схващам идеята — кимна Васаб.

— Ето още едно — каза окураженият Трикс.

*Бил рицарят в битката решителен,
Но за здравето си не бил бдителен.
Внезапно открил се за проба,
И хоп — отправил се в гроба.
Макар да бил в битката решителен!*

Васаб учтиво се засмя. После каза:

— Мисля, че схванах основната идея. Римват се първата, втората и петата строфа... Първата и петата частично се повтарят... В първата трябва да се опише кой и къде се намира, а после — какво се е случило. Хм... Приеми от същия дар, скъпи Трикс!

Трикс се приготви да слуша.

Живял в тревата веселият скакалец,

*Зелен бил той като киселец.
Но ето жаба там се появила,
Бързо тя го уловила.
И изяден бил веселият скакалец...*

— Добро е — призна Трикс. — Но малко тъжно! Хламерикът ти се получи детски, а от него децата ще плачат.

— Нищо, нищо — кимна Васаб и погали брадата си. — Децата също трябва да знаят, че нищо не е вечно под луната. Освен това децата по своята природа са жестоки, преди възпитанието да ги поправи. Кой от нас като дете не е стъпквал мравки?

Трикс тъжно кимна.

— Кой не е хвърлял камъни по бездомно куче?

Трикс се замисли.

— Кой не е връзвал звънче към опашката на заловен чакал? Кой не е подменял яйца в гнездото на птица със заоблени камъчета? Кой не е хвърлял скорпиони в прозрачен съд, за да ги гледа как се бият до смърт?

— Аз не съм правил така — ужасено каза Трикс, чийто детски жестокости се ограничаваха до разрушаване на мравуняк (за което съхерцогският лесничей безмилостно го наби — с разрешение на родителите му, разбира се).

— Е... срещат се и хора благородни още от раждането си — смути се Васаб.

Известно време яздеха мълчаливо. Започна да напича. Камилите крачеха все така бавно и равномерно. Трикс тъжно си помисли, че ако камилите можеха да се движат със скоростта на състезателен кон, пътуването до Дахриан би отнело много по-малко време. Впрочем, кой казва, че не могат? Просто не искат!

— Аз магьосник ли съм или не съм? — шепнешком си зададе въпрос Трикс. — Ще чакам ли милости от природата или ще си ги взема със сила?

— А? — трепна задрямалият Васаб.

— Искаш ли още днес да стигнем до Дахриан? — небрежно попита Трикс.

Очите на търговеца светнаха.

— Дали бих искал да се изкъпя в прохладния басейн в двора на дома си? Дали бих искал да ям вкусен пилаф? Дали бих искал да спя с любимата си млада жена?

— Значи отговорът е положителен — кимна Трикс. — Ами... да видим какво може да се направи!

— О! — зарадва се търговецът. — Магия! Истинско северно магьосничество! Целият съм внимание, приятелю!

— Бавно и спокойно крачат камилите по горещия пясък на пустинята — започна Трикс. Понякога вдъхновението го спохождаше веднага, но понякога се налагаше да започне заклинанието именно така — обикновено и спокойно.

— Ще си позволя да отбележа — обади се Васаб, — че пясъкът още съвсем не е горещ. Той, разбира се, вече се е стоплил от слънцето, но изобщо не може да се сравнява с дневната му температура.

— Бавно и спокойно крачат камилите по топлия пясък на пустинята — поправи се Трикс. — На пръв поглед изглежда, че камилата е животно трмаво и за бърз бяг неспособно...

— Кхъ-кхъ — учтиво се прокашля един от пазачите. — Това е заблуда. Само вие, северняците, смятате камилата за бавно животно. Нека да знаеш, млади магьоснико, че състезателна камила съвсем лесно ще изпревари кон!

— Абсолютно вярно! — потвърди търговецът. — На последната гонка „Дахриан“, която се провежда по заповед на Великия везир и Маркел вече повече от тридесет години, личната камила на Великия везир изпревари всички коне и финишира първа с преднина дължина и половина!

Трикс замълча, обмисляйки информацията.

— Бавно и спокойно крачат камилите по топлия пясък на пустинята. Само северняците смятат, че камилата е животно трмаво и за бърз бяг неспособно...

Самаршанците одобрително закимаха.

— Всъщност камилата е по-добре приспособена към живота в пясъците от всички други животни... — на Трикс изобщо не му харесваше тази фраза, но се надяваше, че сега ще стане и магията ще се получи.

— Камилата, разбира се, се чувства добре в пустинята — внезапно се обади племенникът на Васаб. — Но скорпионът е още по-

добре адаптиран към пустинята!

— Скорпионът не е животно! — възкликна уязвеният Трикс.

— А какво е тогава?

— Насекомо!

— А насекомите не са ли животни? — ехидно попита племенникът.

— Да предположим, че Трикс има предвид висшите животни — примирително каза Васаб. — Но тогава бих заложил на фенека.

— На кого? — обезсърчено попита Трикс.

— На фенека. Една такава малка лисица. Може изобщо да не пие вода — ще хапне някой охлюв, ще сдъвче трева — и това ѝ стига. Тя изобщо не се поти. Също така има много големи уши!

— Какво общо имат ушите? — възкликна Трикс.

— Как какво? За да не ѝ бъде горещо.

Трикс замълча, а после каза:

— Мисля, че разбрах защо магията при вас е по-слабо развита.

— Защо? — любопитства Васаб.

Трикс не отговори. Мълча половин минута, но самаршанците също запазиха мълчание.

— Ще ви помоля да не коментирате моите заклинания — каза най-накрая с достойнство. — Просто слушайте внимателно — и тогава ще стигнем много бързо до Дахриан.

Самаршанците закимаха.

— Няма нищо по-изморително в едно пътуване от последните дни по пътя към дома — започна Трикс. — Всички приключения вече са се случили, всички покупки вече са направени, всички истории вече са разказани. Тъкмо време хората да видят роднини и приятели, а камилите — на воля да се напият и нахранят. Студена, чиста, прозрачна вода... Горещ, ароматен, пухкав пилаф... Сочна, сладка, вкусна трева...

Камилата на Трикс завъртя глава и погледна подозрително към ездача. Насърчен, Трикс продължи:

— Всичко това е съвсем близо — в прекрасния град Дахриан. Съвсем близо! Само трябва да се движим по-бързо! По-бързо и още по-бързо! Мисълта за това подтиква камилите по-силно от пръчка. По-бързо! Крачките се ускоряват! Никой не си е мислил, че камилите

могат да тичат толкова бързо и толкова дълго, без да се уморяват, чак до дома на уважавания търговец Куркум Васаб!

Камилите наистина ускориха крачка. Можеше дори да се каже, че бягаха.

— Виж ти! Как мислиш — обърна се един от пазачите към друг,
— ще стигнат ли до сухата река днес?

— Ще стигнат — отговори другия.

— Но мисля, че до Дахриан няма да успеят.

— И аз мисля така — съгласи се пазачът.

Колкото и да е странно, но тези прости слова на необразованите самаршански главорези оказаха съвсем неочакван ефект върху Трикс. Сякаш го облъхна нещо неземно, необичайно, като по чудо стигнало до пустинните земи. И могъщ маг от неизмеримо далече започна да нашепва думите на нечувано заклинание.

— Ех, керван! — възкликна Трикс. — Керван с камили, кой те е измислил? Знай, че само храбър народ би могъл да те роди, в земя, която не обича да се шегува, а голата пустиня е заела половината свят, като броим и дюните! И изглежда не са хитри зверове камилите, не на крила люспести се носят, а по-скоро пристъпват на изнурени крака. Но не в дилонски дантели е ездачът: с брада и бурнус е, а и седи на дявол знае какво; но надига се той, извърта се и команда изкрещява — и камилите като вихър крака завъртяха в идеален кръг, разтърси се пътеката и изписка от ужас фенекът наблизко — и те се понесоха, понесоха, понесоха!... И ето вече отдалече се вижда, как нещо прашно като стрела въздуха разцепва. Дими и пуши пясъкът под него, тътнат дюните, всичко остава далеч зад гърба. Спря поразен от магията наблюдател: това да не е мълния, откъснала се от небето? Какво означава това навяващо ужас движение? И що за неведома сила се крие в тези невиждани под слънцето камили? Ех, камили, камили, какви камили! Вихри ли криете във вашите гърбици? Уши във всяка ваша жила ли имате? Чухте познатата команда, дружно и едновременно напрегнахте мощни тела и почти без да докосвате земята с крака, се превръщате в едни издължени се линии, летящи по въздуха... У-у-у-у-у... А-а-а-а-а!

Всичко се сля. Вятърът го блъсна в лицето и Трикс се наведе, свивайки се между гърбиците. Отляво и надясно се издигаха стълбове прах, зад които се мяркаха дюни, а виковете на самаршанците

изостанаха и се загубиха далеч назад — въпреки че Трикс съвсем ясно виждаше, че те се носят редом с него, без да изостават. Синьо сияние, познато на всеки магьосник, обгръщаше камилите — винаги така става, когато силата на заклинанието надвиши дадените от природата възможности и трябва с голи ръце да чупиш желязо... или, например, да изпревариш вятъра с тичане. С удивителна яснота Трикс видя как встрани от тях, там, където със сигурност копитата на камилите не стъпваха, пясъкът се пръскаше настрани и дюните се разпадаха. Ето сега минават покрай древни руини... чуй! само миг — и не останаха руини, още щом бързоногите медногърди кораби на пустинята прелетяха покрай тях, и древните камъни, оцелели хиляди години, се разпаднаха на прах... Камили, камили, кой ви е измислил такива, отговорете? Не отговарят! Само бягат, бягат и бягат напред...

Трикс, заслушан в мислите си, с ужас осъзна, че заклинанието беше толкова силно, че все още с лекота стои в главата му. Досега само беше чувал за такова нещо.

Васаб, чиято камила се изравни с камилата на Трикс, размаха ръце и нещо изкрещя. Трикс не разбра думите, но жестовете бяха достатъчно красноречиви и той погледна напред.

Пустинята беше изчезнала. Вместо нея сега се виждаше земя, макар и суха, но пресечена с канавки и засята със зърнени култури, а по полето се мяркаха човешки фигури и сгради. Те приближаваха към Дахриан!

— Почакайте, камили! — изкрещя Трикс. — Забавете своя бяг, преминете на ходом! Опомнете се — къде бягате? Струва ли си да препускате без път, да плашите хората — без цел, без разум, само заради едното движение! Има време за препускане, но има време и за подбиране на пътя!

— Ай, спри ги, смарагд на моето сърце! — стигна до Трикс ужасеният глас на Васаб. — Спри ги... спри ги... о, най-велик от магьосниците, защо ти трябваше да изпълняваш молбата ми... А?

Камилите стояха наред поле. В далечината, покрили главите си с ръце и притиснати до земята, лежаха селяни. Зад камилите се точеше дълбок поне половин човешки ръст улей, бразда, която сякаш стигаше отвъд хоризонта. Всъщност не можеше да се каже със сигурност, тъй като облак прах скриваше хоризонта. Самата бразда леко димеше.

— Ще ме хвърлят в затвора — тъжно констатира Васаб.

— Защо? — изуми се Трикс.

— Стъпкахме посевите. Нашият мъдър Велик везир не харесва, когато някой пречи на дехканите. О... свършен съм.

Местните жители вече се насочваха към тях. Групата стиснали мотики дехкани, чиито лица не изразяваха нищо добро, беше предвождана от богато облечен човек с чалма и бродиран със злато халат. И най-неприятното беше, че след тях бързаха десетица воители, въоръжени с криви саби и облечени в прочутите самаршански доспехи.

— Този е голям човек... — изпъшка Васаб. — Сигурно е поне втори помощник на управителя на северните полета. Властта му е достатъчна, за да ни заровят до кръста направо тук!

— Е, до кръста все още не е много страшно — опита се да го утеши Трикс.

— Така ли мислиш? — изуми се Васаб. — Работата е в това, коя половина от теб ще е в земята!

Трикс преглътна появилата се в гърлото му буца.

— О, презрян търговец с жалки слуги и подозрителен голобрад чужденец! — изрева човекът в позлатения халат. — Какво направи с тази отвратителна магия и защо? Аз, Сад ар Тамак, първи помощник на управителя на северните поля, в името на Великия везир Аблухай, искам да дадеш отговор!

— Първи помощник... ще ни закопаят до коляно... — едва чуто промърмори Васаб. От страх той явно не знаеше какво да отговори.

В този момент Трикс чу шум отдолу. Разбира се, в тази ситуация той можеше да бъде причинен от различни, в това число и много срамни причини, но свеждайки поглед, той видя как в издълбаната от камилите бразда се стича вода от разрушените напоителни канали. Меланхоличните камили, които никой не се канеше да закопава в земята, бяха навели глави и утоляваха жаждата си.

— О, Сад ар Тамак, мъдри първи помощнико на началника на северните полета на Великия везир Аблухай, да бъдат градините му плодови, слугите — учтиви, а камилите — бързоходни! — възкликна Трикс. Той вече оцени предимството на самаршанската учтивост, която му даваше време да събере мислите си. Сад ар Тамак го погледна подозрително. — Аз съм Трикс Соийе, велик магьосник, поданик на

могъщия крал Маркел Веселия, и идвам при вас с мисия от най-голяма важност!

За съжаление думите му не предизвикаха цялостния ефект, на който се надяваше.

— Значи теб няма да те закопая в земята — каза Сад ар Тамак. При тези думи Васаб пребледня.

— О, мъдри Сад ар Тамак! — продължи Трикс. — Чуй ме, преди да вземеш решение!

— Че аз какво правя? — много неучтиво отговори самаршанецът. Междувременно селяните се хванаха за мотиките и започнаха да копаят отстрани четири тесни дълбоки ями.

— Горещият дъх на пустинята изсушава тези... ъ-ъ... щедри поля — каза Трикс. — Затова реших да започна появата си в Дахриан с щедър дар за обикновените труженици!

— Какъв дар? — смая се самашанецът. — С потъпкване на посевите им?

— С прекрасен, дълбок и широк канал, който минава през твоите поля и отива в пустинята. За да се изкопае такъв канал ще е необходим трудът на хиляди и хиляди хора! Сега само го напълни с вода и вашите полета ще се увеличат!

Сад ар Тамак замислено огледа браздата. Повдигна халата си, скочи в нея, направи няколко крачки, докосна стените. След което удивено възкликна:

— Нечувано чудо. Пясъкът се е разтопил в твърда кора... такъв канал ще просъществува десетилетия.

— Това е моят дар за самаршанските дехкани! — каза Трикс.

Селяните, осъзнавайки, че концепцията се е променила, спряха да копаят дупките и също започнаха да оглеждат браздата.

— Какво искаш за своя дар, о, северни магьоснико? — попита след кратък размисъл Сад ар Тамак.

— Това е дар! — обърка се Трикс.

— Разбира се! Никой не ти предлага да ти плати за него. Но ако не направя ответен подарък, ще покажа неучтивост.

— Искай злато... — прошепна Васаб на Трикс. Предишният му бронзов тен бавно се завръщаше на лицето му, поради което сега беше мургав с бели петна. Брадата му, между другото, също леко сивееше.

Изпод мантията се раздаде тихият, приглушен глас на феята:

— Поискай полезни познанства. На Изток това е най-важното!

— О, мъдри Сад ар Тамак! — поклони се Трикс, макар че както седеше на камилата, той така или иначе оставаше много над първия помощник на управителя на северните поля. — Има ли на света по-голяма радост от радостта на човешкото общуване? Би ли ме запознал с някакви уважавани хора по твой избор?

— Словата ти са мъдри — без изобщо да се изненада, кимна Сад ар Тамак. — Ще помисля с кого ще е най-добре да завържеш познанство. Къде ще отседнеш в Дахриан?

— В моя уважаван приятел, търговецът Васаб Куркум.

Сад ар Тамак подозрително погледна към изпъчения търговец.

— Добре... млади магьоснико Трикс Соийе. Ще ви посетя тази вечер.

Дахриан беше първият самаршански град, който Трикс виждаше. Разбира се, в кралството имаше градове, които някога са принадлежали на Самаршан, но най-често управляващите в тях барони в пристъп на патриотизъм считаха за свое първо задължение да разрушат всички източни постройки. И ако баронът по произход беше самаршанец, тогава правеше това с особено усърдие.

Разбира се, като всеки град, който желае да оцелее повече от десетилетие, Дахриан беше заобиколен от високи стени, извън които се заселваха само най-бедните му жители. Но за разлика от познатите на Трикс градове, тук нямаше голяма разлика между къщите вътре и извън стените — всички бяха ниски, рядко на два етажа, построени не от камък или дърво, а от изпечена от слънцето глина. Улиците се разклоняваха и криволичеха без никаква система и дори Васаб понякога бърчеше чело, докато избира пътя. Каменните сгради, принадлежащи на богаташи, мистици или многобройни държавни чиновници, бяха обкръжени от пищни зелени градини. С приближаване към центъра на града глинените колиби ставаха все по-малко, криволичещите улички се изправиха и разшириха, а сградите започнаха да растат на височина — с масивни кули и огромни куполи.

Впрочем, целият град беше доста зелен. Дахриан беше построен между две големи реки, които навремето безсмислено изтичали в пустинята. Сега цялата вода старателно се събираше и се насочваше

към полето, но първо течеше през града, мъдро покрит с мрежа от канали и канавки — и излизаше от града вече мътна и миришеща, но пък обогатена с ценни естествени торове. В сенките на ниските дървета стояха приклекли старци, замислено дъвчещи тютюн; в каналите непринудено се плискаха деца; жени мъкнеха покупки от пазара или вода от кладенците; крачеха по важните си дела наперени мъже. В града камилите бяха малко, затова пък навсякъде търпеливо пристъпваха магарета, дехкани бутаха колички с плодовете на своите ниви, а занаятчий, разположени в сенките, неспирно хвалеха своите стоки.

От любопитство Трикс постоянно се въртеше на гърба на камилата, опитвайки се да види всичко наведнъж. Миризмите не го плашеха, в градовете на кралството също не миришеше на рози, дори в двореца на Маркел, ако навлезеш в някой тъмен ъгъл, можеха да се усетят застояли миризми. Просяците също бяха нещо обичайно и ежедневно.

Но в Самаршан всичко беше някак различно — дори миризмата и бедността. В миризмата като отделен нюанс се усещаха гнили екзотични плодове, засенчвайки основната композиция с мощна сладко-пикантна вълна, смел акцент внасяха черния пипер и разни други подправки. Просяците, дори най-уродливите и най-мръсните, старателно се грижеха за брадите си, почти всеки имаше в дрехите си нещо от много по-люксов гардероб — украсени с бисери чехли на краката на малък скитник, шита със сребърни и златни нишки чалма на главата на старец в изпокъсан халат, изящна гривна с тюркоаз на треперещата ръка на побъркан мистик...

Като цяло, дори ужасното и кошмарното в Самаршан изглеждаше екзотично и празнично.

Първоначално Трикс беше сигурен, че такъв уважаван търговец като Васаб Куркум живее някъде в центъра на Дахриан, в потънал в градини дворец. Но за негова изненада след дълго обикаляне из града малкият керван спря до невисока ограда, зад която се виждаше най-обикновена глинена къща. Тук Васаб, като сумтеше и се жалваше от живота, се заплати с пазачите, а те, озъбени в някакво подобие на усмивки, потупаха търговеца по рамото, учтиво се поклониха на Трикс и като хванаха собствените си камили, си заминаха. Останалите племенникът на Васаб вече вкарваше в малкото дворче.

— Бъди гост в моя дом! — тържествено каза Васаб. — Може би не е толкова голям, колкото подобава на велик магьосник... но това е, което имам.

Следвайки камилите и Васаб, Трикс мина през портата, която търговецът веднага старателно заключи. Дворът беше малък. От едната страна се издигаше жилищната сграда. От другата — стена, отделяща го от съседния двор. От третата — ограда за камили и малка лятна кухня с висока глинена печка. (А ако не сте разбрали какво има на четвъртата страна — там е оградата, отделяща двора от улицата, и портата, през която влезе Трикс.)

— Ти се върна, любими! — подрънквайки с не особено скъпи на вид, но затова пък многобройни гривни, пръстени и обеци, към Васаб се втурна жена на възраст около четиридесет години. Носеше износена памучна рокля и чехли на босите си крака. След като размени страстна целувка със съпруга си, тя с любопитство погледна към Трикс. Лицето ѝ светна. — Явно сделките ти са били успешни! Дори си успял да купиш северняшки роб!

— О, жено, как можа да го кажеш! — правейки страховити гримаси, възкликна Васаб. — Как може да объркаш великия млад маг, който любезно се присъедини към нашия керван в пустинята, с някакъв ненужен роб! Трикс, запознай се, това е любимата ми млада жена — Гулин!

Трикс учтиво се поклони на жената, но като не знаеше местните обичаи, не посмя да ѝ целуне ръка.

— Прости на глупавата жена — сведе очи Гулин. — Всеки знае женската глупост... великият маг нали няма да ми се разсърди?

— Не, не, няма нищо... — смутено отговори Трикс. — Щастлив съм да се запозная с най-любимата от жените на достопочтения Васаб...

Настъпи неловка пауза.

— Виждаш ли, Трикс... — поглаждайки брада, каза Васаб. — Гулин е любимата ми млада жена. Но честно казано, тя е и единствената ми жена.

Трикс веднага се отпусна — мисълта за присъствието наведнъж на няколко жени около Васаб поначало го смущаваше.

— Любовта е най-великата сила в природата! — стараяйки се да говори по източно пищно, каза той. — Обичащите се хора не искат да

делят любимия с някой друг...

— Какво общо има деленето? — плесна с ръце Гулин. — Коя жена с ума си ще се откаже от втора жена за съпруга си? Няма сама да мие чиниите, да готви, да гледа децата... а и да ги ражда! Няма да е толкова пусто и самотно в къщата, докато съпругът ѝ обикаля с кервана — ще има с кой да си побъбри, да поклюкарства, да се скара! Но ние не сме толкова богати, млади магьоснико, за да си позволим втора жена!

— Гулин... — умоляващо прошепна Васаб.

Жена му махна с ръка, от което звъннаха всичките ѝ гривни, и се оттегли в къщата.

— Жени... — тъжно каза Васаб.

— Но ти много я обичаш — реши да го успокои Трикс.

— Обичам я — кимна Васаб.

— Виж колко скъпоценности си ѝ подарил...

— Това е традиция — въздъхна Васаб. — Ако един ден реша да се разделя с нея, мога да я изхвърля с това, което е на нея. Затова нашите жени никога не свалят украшенията си.

— Абсолютно никога? — шокира се Трикс.

— Когато си млад и украшенията по жена ти не са чак толкова много, това е даже романтично... Но с течение на времето... само да знаеш колко е досаден този звън!

Той поклати глава и хвана Трикс за ръка.

— Ела, скъпи мой гостенино, ще ти покажа твоята стая...

Стаята изглеждаше малка и скромна дори за Трикс, който през последната година беше привикнал към аскетичен живот. И все пак имаше прозорец, покрит с тънка полупрозрачна тъкан, дървено легло с неочаквано мек матрак, натъпкан с някаква трева или вълна, малка масичка и стол. Докато Трикс се оглеждаше, момиче, което явно нямаше и двацет, донесе меден леген и голяма кана с вода. Тя огледа Трикс с любопитство, изхихика и излезе.

— Измий се, отдъхни и ела на двора — ще обядваме — каза Васаб. — Хареса ли ти дъщеря ми?

Трикс се смути.

— Ако решиш да си вземеш жена от Самаршан — не забравяй за мен — веднага поясни Васаб. — Имам две дъщери и те и двете са

свободни. Тарина е по-голямата. Прекрасно шие мъниста и готви. А по-малката, Гюхрам, има хубав глас и дълги коси.

— Ще ти кажа... ако реша — промърмори Трикс. Момичето не му изглеждаше особено привлекателно, беше по-голямо от него, а и освен това той изобщо нямаше намерение да се жени. Едва ли Радион Лапад ще се зарадва, ако неговият ученик доведе в кулата млада жена.

— Помисли си, помисли! — бодро каза Васаб. И веднага възкликна, вдигайки ръце към тавана: — Кого заблуждавам? За какво говоря? Ще минат няколко дни — и всички ние ще се обречем на смъртта! Какви сватби? Какви жени?

— Всичко ще се нареди някак — обеща Трикс, но търговецът само въздъхна и излезе.

— Той изглежда наистина е сигурен, че войната е неизбежна — каза Аннет, измъквайки се изпод мантията на Трикс. — Лоша работа.

Трикс седна на леглото и попита:

— Какво ще правим?

Аннет замислено пърхаше във въздуха. После каза:

— Ако твоите магически способности са толкова стабилни, колкото и велики, аз бих предложила да предизвикаш на двубой Прозрачния бог.

— Наистина ли? — изуми се Трикс.

— Да. Понякога ти се получават наистина великолепни заклинания. Но не често, за съжаление.

— С камилите добре ли се получи? — осъзна Трикс.

— Да, едва не умрях от страх! — честно си призна феята. — Бях сигурна, че ще налетим на скала или на крепостна стена... Но както и да е. Живи сме — това е най-важното. Ще изляза на разузнаване, а ти по-добре се измий и преоблечи. Да се огледаме и тогава да решим какво ще правим...

Трикс се огледа със съмнение.

— От теб мирише на пот — поясни феята. — И поне да беше твоята, а то — камилска...

Феята излетя през прозореца, избутвайки пердето. Трикс въздъхна, подуши ръкава на ризата си и сви рамене. Съблече се, застана в легена и се поля с вода. Да, навикът периодично да се миеш е похвален за всеки благороден човек, но нали вчера се къпа в езерото...

Но в някои отношения феята беше права. Обличайки чисти панталони и риза, Трикс се почувства съвсем различен човек. Поразходи се малко напред-назад, като се опираше на жезъла и се стараше да изглежда солидно. После почисти мантията си.

На вратата се почука и Трикс отвори. Това вече беше другото момиче, връстницата на Трикс. Също смугла, с две дълги черни плитки, и може би по-симпатична от първата. Момичето започна с това, че изхихика, след това мълчаливо взе от пода мръсните дрехи, каната и легена с вода и излезе, без да каже нито дума.

Трикс осъзна, че въпреки очакването за края на света, Васаб Куркум не губи надежда да ожени поне една от дъщерите си за маг. Колко хубаво, че са само две!

И колко жалко, че Тиана не е тук...

Трикс въздъхна. След лятното приключение нито веднъж не беше виждал младата принцеса. А колко страхотно беше да пътува с нея! И колко надеждна приятелка се оказа тя в най-опасните ситуации! На Трикс му липсваше и Йен, който служеше като оръженосец в някакъв далечен гарнизон, както и малкият Халанбери, останал под попечителство на неговите родители. Но най-много, разбира се, му липсваше Тиана...

Също така Трикс се притесняваше, че няма никакви вести от Лапад. Дори да допусне, че магът не може просто да вземе и да се телепортира при Трикс — нали за това трябва добре да си представи къде точно се намира сега, желателно е дори да е бил на това място. Но магьосникът можеше поне да му изпрати съобщение! С някаква птица, с вятър, призван със заклинание... малко ли неща може да измисли опитен маг! Лапад сигурно вече се е върнал у дома, прочел е бележката му и...

Толкова ли е обиден, че дори не иска да чуе за ученика си?

Но нали Трикс нямаше друг избор. Той беше длъжен да изпълни дълга на честта вместо учителя си!

— Чук-чук! — каза, докато влиташе през прозореца феята. Леко се заплете в плата, небрежно махна с ръка — и платът сам се плъзна встрани. — Изми ли се? О, сега е съвсем друга работа... Ах, какъв прекрасен град е Дахриан...

— Виждам, че вече си яла — мрачно каза Трикс.

— Само капка! — Аннет притисна ръце към гърдите си. — Е, не се сърди, скъпи. Ще поспя половин час и всичко ще е наред...

Трикс въздъхна. Според него феята твърде често се хранеше с неправилен прашец. Но това беше изцяло по негова вина!

Като цяло, когато Васаб лично дойде при Трикс и го покани на обяд, той остави дремещата Аннет със смесено чувство на облекчение и вина. Не сложи мантията, но за тежест взе жезъла.

Обядът беше, както се полагаше да е на юг, много лек — плодове, чай и сладкиши. Масата беше поставена в двора, под покрит с лози решетъчен покрив, предпазващ от палещото слънце. В единия край на масата стояха Васаб, Трикс — от дясната му страна, и племенникът — от лявата. В другия край — най-младата и единствена съпруга Гулин. От дясната ѝ страна бяха наредени тримата сина на Васаб — двамата съвсем малки и третият, малко по-млад от Трикс. А отляво — дъщерите. Във всичко се усещаше известна тържественост, макар че основното празненство за завръщането на домакина беше насрочено за вечерта.

— Ах, колко е приятно отново да си у дома! — възкликна Васаб, дарявайки семейството си с любящ поглед. — Два месеца бях на път, два месеца се сражавах с врагове и търгувах с чуждестранни търговци...

След това започна изброяване на подвизите, извършени от Васаб по време на пътуването. Отначало Трикс слушаше с голям интерес — оказа се, че по пътя към кралството Васаб и неговите пазачи победили банда разбойници, уплашили и прогонили кръвожаден грифон, а в гората отблъснали нападение на елфи, и то така, че накрая нападателите решили да се купят от тях копринена мрежа и лечебни еликсири... Всичко беше толкова увлекателно, като в детска приказка.

Но после Васаб започна да описва как в оазиса срещнал Трикс, който в това време се сражавал с дракони, притекъл му се на помощ и заедно принудили кръвожадните дракони да отлетят. Тук на Трикс му стана ясно, че фантазия е нужна на търговеца не само на пазара, когато хвали стоката си, но и у дома, за да спечели уважението на близките си. Стана му скучно и започна да хапва от ситното, но много сладко грозде. Седналото до Трикс чернооко момче плахо поиска разрешение да докосне магическия жезъл — Трикс великодушно разреши. Синът

на Васаб докосна тоягата с кутрето си и се наду от гордост. По-малките братя го гледаха със зяпнали усти в нямо възхищение.

— Е, а какво се случи тук? — попита най-накрая търговецът.

— О, любими мой съпруже, нима нашите новини могат да се сравнят с твоите? — учтиво отговори Гулин. — Седмица след като тръгна, падна стената на ограждението за камилите — нали помниш, където онази рижата падна преди година? Все те молах да я поправиш... Наложих се да я поправим, но за две седмици се справихме. После най-малкият ти син го заболя корема — цяла седмица! Добре, че лекарят се съгласи да го лекува на вересия... После на пазара сарафът искаше да ме измами, но аз го хванах за ръката и той така се уплаши, че ми даде два пъти повече, отколкото трябваше. Е, а на третия ден, по-точно — нощ, при нас се вмъкна онази банда, която вече от година тормози квартала. Но аз ги чух как ровят в сандъците. С момичетата взехме тиганите и медните бухалки, промъкнахме се до тях в тъмното и така ги подредихме, че само един избяга — а другите двама ги вързахме и ги заведохме при кадията. Единият се откупи, като даде къщата, камилите и всичките си пари, и го пуснаха. Другият обиди кадията и го изпратиха на солените блата.

— Така му се пада на мерзавеца! — одобрително каза Васаб. — Е, и на другия на блатата също няма да му се услади... А какво става в града?

— Великият везир, нека се спуснат върху нас спокойствието и увереността му, каза, че не очаква никаква опасност от Алхазаб и ако има някакви вълнения, нашата вярна стража веднага ще ги пресече. Вчера вечерта от всички краища на света долетяха дракони и кацнаха пред крепостните стени, където преди пасяха овцете.

— Преди? — вдигна вежди Васаб.

— Преди — кимна жена му. — Драконите бяха много, при това гладни. Но не докоснаха овчарите, само малко ги уплашиха.

— В трудно време живеем — въздъхна Васаб. — Ех... но може би великите магьосници ще възстановят реда?

Трикс премълча, но се постара да придаде на лицето си сдържано-уверено изражение.

Васаб отново въздъхна.

— Аз май ще полегна малко. Уморих се от пътя. Трикс, не искаш ли и ти да си починеш?

— Аз? О, не... — Трикс се поколеба. — Аз най-вероятно ще разгледам града...

— Карим! — кимна търговецът на най-големия си син. — Ще придружиш северния маг в града. Показвай му всичко, което поиска. Бъди гостоприемен, както подобава на възпитан младеж!

Момчето радостно закима, а братята му го погледнаха завистливо.

— Нали нямаш нищо против, ако синът ми те придружи в града? — обърна се Васаб към Трикс. — Честно казано, това би трябвало да направя аз...

— Не, не! — запротестира Трикс. — Няма проблем. Карим ще ми покаже всичко, сигурен съм! Нали така, Карим?

— О, приятел на моя баща, гост на нашия дом...

— Няма нужда от това „о“ — прекъсна го Трикс. — И прочие условности. Просто ме наричай велик маг.

— Велик магъоснико, ще ти покажа нашия прекрасен град!

Момчето се втурна в къщата да се преоблече. Трикс помисли и също тръгна към стаята си — да остави жезъла. Струваше му се, че при първото си запознанство с града няма да е много правилно да демонстрира с целия си вид „аз съм магъосник“.

[1] „Самаршанските мистици вярват, че след смъртта Всевишният събира всички грехове на човека и ги закача за краката му, а от добрите му дела прави въже, по което човекът трябва да се измъкне през Процепа на Страданието до Планината на Блаженството... като през това време Висшето божество духа към него, не помня, в кои случаи от горе на долу, а в кои — отдолу нагоре...“ — цитат от част 2, глава 4 от „Нескопското“ — бел. прев. ↑

Във всеки град има места, където местните жители ходят постоянно. Има и други места — където водят туристите, а самите те никога не поглеждат, въпреки че се гордеят с тези места.

Ето, например, има във вашия любим град известна древна пирамида, на която преди хиляди години всяка сутрин се качвал жрец, облечен единствено в позлатено бельо, и с ужасен глас отправял молба към слънцето да се издигне. Ако на жреца му се стори, че слънцето закъснява, веднага му водели красива девица, която той блъскал в бездънен кладенец. А ако жрецът го измъчвало лошо настроение, безсъница или просто бил прегракнал — тогава красивите девойки се харчели в огромни количества... Историята е тъжна, но вълнуваща, пирамидата е стара, но красива — не е изненадващо, че всеки гост на града смята за свой дълг да види пирамидата, че дори да се качи на нея, потен и пъшкащ, след което в душата му започва да се прокрадва съчувствие към жреца, изминавал този път всяка сутрин. Но това са туристите! А жителите на града прекарват целия си живот в сянката на пирамидата, като периодично си казват „ще трябва някога да се кача на нея“.

А вашият любим квартален пазар, мръсен и вонящ, където под сянката на касапина почива плешиво куче, а продавачът на зеленчуци периодично плюе на доматиите и ги излъсква с мръсния си ръкав, никой гост на града няма да посети. Гостът ще отиде на централния пазар, построен по заповед на градоначалника на главния площад, с мраморни колони и подземна стоянка за каруците. Там той ще купи всичко, което би купил и на малкия пазар, но два или три пъти по-скъпо — от продавачите, облечени в цветни национални костюми.

Карим Куркум беше умно и възпитано момче, така че първо заведе Трикс да види забележителностите, предназначени за посетители: скалата, на която преди хиляда години ухапани от скорпион султан Гурам дал обет да построи град, ако не умре от ухапването; гробницата на султан Гурам, известна със забележителните си барелефи и мозайки; гробниците на трите съпруги

на султан Гурам, известни с това, че вече никой не помни коя къде точно е погребана; главният столичен пазар, с мраморни колони и подземна стоянка за каруци, по който можеш да ходиш цял ден и да не разгледаш дори половината; кварталът на мистиците — в Самаршан те били нещо средно между магьосници, алхимици и жреци, за което искрено ги ненавиждали и магьосниците, и алхимиците, и жреците — и това било едно от малкото неща, за които били на едно мнение; дворецът на сегашния султан Абнувас, заобиколен от цветни градини, където на обикновените хора им позволяват да стъпват три пъти в годината — на рождения ден на Абнувас, на рождения ден на основателя на династията Гурам и на рождения ден на Великия везир Аблухай; Академията на изкуствата и занаятите, намираща се под егидата на Великия везир; и най-накрая появилата се неотдавна забележителност — кулата на магьосниците, пълна със засъхнала тиня от солените блата. Почти цялата тиня вече я нямаше (мъдрият везир позволил на всеки, който доброволно вади мръсотията от кулата, да запази половината от ценностите, намерени в нея — и потокът желаещи да работят не секвал). Но оцелелите дахриански магьосници не искали да се връщат в кулата дори да е почистена и затова построили нова кула до старата — още по-висока и разкошна, изработена от мрамор, оникс и малахит — разбира се, измагьосани, а не истински. Недалеч от кулата Трикс и Карим седнаха да си починат на каменна пейка, като предварително си купиха по една сладка чик-чак — курабия в мед, и чаша пресен фиников чай. Въпреки жегата мястото тук беше многолюдно — основно хлапета, на които не им пукаше за горещината и обожаваха да се мотаят около магьосници. Понякога от тях падаха дребни поръчки, а имаше и слухове, че някои щастливци са били взети от магьосниците за ученици, и със сигурност имаше шанс да видят някоя красива магия.

— Ех, да бях магьосник! — замечтано каза Карим, докато гледаше сияещата на слънце кула. — Бих си построил такъв дворец!

— Няма да ти се получи — поклати глава Трикс. — Дребни вещи могат да служат и сто години, ако са измислени добре. Но да измагьосаш нещо много голямо е възможно, но без приток на свежа магия то ще се разпадне.

— Но кулата не пада!

— Значи в нея постоянно се събират магьосници, на цели тълпи. Как мислиш, защо магьосниците не обичат да напускат кулите си за дълго? Върнеш се, а там вече няма нищо.

Карим видимо се разстрои. А Трикс, след като изяде курабията, поясни:

— Магията има много ограничения. Ако създадеш някаква вещ, то тя трябва да е от материал, който имаш под ръка. Трябва добре да си представиш това, което искаш да направиш — аз веднъж исках да направя роля на едно момиче... ами, не се получи добре.

— А можеш ли да измагьосаш такива курабии? — Карим облиза лепкавите си от меда пръсти.

— Мога — кимна Трикс. — Но с тях няма да си утолиш глада.

— И какво от това? Да се заситя мога и с леща. А сладкишите — те са за удоволствие.

Трикс се замисли.

— Тоест за теб не е важно, че с тази храна не можеш да се наядеш?

Карим се засмя:

— Баща ми понякога иска да си хапне халва, а мама му казва: „Няма да влезеш в новите си панталони!“ Мислиш ли, че няма да се зарадва на халва, от която не се пълнее?

Трикс дори се изправи — толкова го зашеметиха откритите се нови хоризонти. Никой маг не се беше опитвал да прави храна с магия по простата причина, че тя не утолява глада. Но ако се замислиш... бедните ядат, за да живеят, но богатите, напротив, живеят, за да ядат!

Това, разбира се, си имаше своите трудности. Със сигурност да се измисли заклинание, създаващо вкусно ястие, няма да е толкова лесно. И със сигурност заклинанието бързо ще се износи, тоест ще трябва да се създава ново...

Но в крайна сметка се отваряха удивителни възможности!

— Благодаря ти, Карим — каза Трикс. — Даде ми страхотна идея...

Карим, който така и не осъзна, че е открил ново направление в магията — диетичното, изненадано примига. Трикс реши да му обясни за какво става дума, но хвърляйки небрежен поглед към минувачите, се сви и се извърна настрани.

И това не беше изненадващо. Покрай скучаещите хлапета и бързащите по задачи възрастни крачеха трима души. Първите двама Трикс следваше да очаква да срещне тук, нали удивителните закони на приключенията никога няма да позволят на стари врагове да се разминат, ако се намират в един и същи град. Това бяха бившият съхерцог Сатор Гриз и синът му Дерик. Облечени бяха в самаршански дрехи — широки шалвари, свободни бели ризи и малки кръгли шапчици, а лицата им бяха потъмнели от жаркото слънце и съсухрени от негодите. Но това бяха те, без съмнение!

Може би тази неприятна среща сама по себе си бе достатъчна да развали настроението на Трикс. Но като допълнение двамата Гриз имаха и спътник.

А спътникът, който въпреки жегата беше в блестяща черна броня, с шлем, покриващ лицето му, и с огромен меч на кръста, Трикс за последно беше видял да пада зад борда на собствения си кораб! Белокнижникът, рицарът-маг Гавар, от чиито ръце Трикс измъкна принцеса Тиана и по този начин разстрои всички планове на витамините да придадат легитимност на нахлуването си в кралството!

— Карим, там крачат мои врагове — промърмори Трикс. — Ако ме видят — ще стане лошо!

Карим незабавно се премести, заслонявайки Трикс, и с най-невинен вид впери поглед в непознатите. Дали защото бяха увлечени в разговора, дали изобщо не очакваха да видят заклетия си враг сред самаршанските момчета или пък Карим удачно го беше заслонил, но двамата Гриз и Гавар ги подминаха. До Трикс достигна част от разговора им:

— ... не може да бъде. Евикейт е повелител на живота и смъртта, той е по-силен от всеки магьосник! — казваше Сатор. И освен разбираемото раболепие по отношение на предводителя на витамините, в гласа му се долавяше и съвсем искрена убеденост.

— Няма магове, равни на Евикейт — с хладен глас отвърна Гавар. — Но Прозрачният бог е повече от магьосник.

— Нали не искаш да кажеш, уважаеми Гавар, че той — ха-ха — наистина е бог? — леко иронично попита Сатор.

— Не искам — кимна Гавар. — Но трябва да...

Изведнъж той спря с леко метално скърцане. Застина с вдигнат във въздуха крак и възкликна:

— Проклето момче! Това проклето момче!

Трикс, който ги следеше с периферното си зрение, се вцепени от ужас.

— Трикс? — досети се Сатор. — И защо си спомни за него?

Проклетото момче, напълно забравило, че е могъщ магьосник, който веднъж вече е побеждавал Гавар в дуел, се приготви да хукне.

— Коляното! — изпъшка Гавар. — Ритни ме по коляното! Бронята е ръждясала, ставата не се сгъва добре...

— Разбирам — каза Сатор и с видимо удоволствие заби върха на ботуша си в коляното на Гавар. Кракът на витаминта със скърцане се сви.

— Само ако знаеше колко тъжно и самотно ми беше да се скитам по дъното на океана! — отдалечавайки се, продължи Гавар. — Тиня... водорасли... потънали кораби... кракени... И най-лошото от всичко — скариди! Лепяха се по мен на цели стада! Мразя скариди!

„Затова пък скаридите обичат гнило месо“ — злорадо си помисли успокоилият се Трикс.

Неговите врагове стигнаха до кулата на самаршанските магьосниците и Гавар почука по вратата с бронираната си ръкавица. Вратата плавно се отвори — изглежда ги очакваха...

— Размина се... — промърмори Трикс. — Благодаря, Карим. Разбра ли как ме мразят?

— Откъде да разбере? — изненада се Карим. — Не говоря вашия език, мога само да броя до десет и знам няколко израза. „Вкусна праскова, сладка-сладка!“, „Прекрасен еликсир, ще станеш като момченце!“ и „Ей, красавице, тук ела, при мен е най-хубавата пудра!“

Трикс неразбиращо се взря в Карим.

— Как така — не говориш? Нали с теб разговаряме!

— Но ти говориш на самаршански! — убедено каза Карим.

— Аз никога не съм учил самаршански — призна Трикс.

— Може би си гений, о, велики магьоснико? — предположи Карим.

— Ами... — смути се Трикс. — Аз, разбира се, не съм глупав... да. Но не и по езиците. По езиците не съм никакъв гений.

Карим внезапно се ухили:

— Велики магьоснико, всичко ми стана ясно! Нали си разговарял с дракони!

— И какво от това?

— Драконите са могъщи магьосници. Но самите те са много слаби в езиците. Затова драконите не учат чужди езици, а с вълшебство карат хората да разбират езика на своите събеседници. Драконът на самаршански ли говори с теб?

Трикс сви рамене.

— На самаршански — уверено каза Карим. — Те имат и собствен език, но пред хората рядко го говорят и никого не учат на него. Драконите са те научили на самаршански.

— Можеха да ме предупредят — промърмори Трикс. Той и преди леко се изненадваше, че разбира всички около себе си. За Куркум Васаб както и да е — той е търговец и знае езици. Но как така простите пазачи, жената на Васаб и всички останали говореха перфектно езика на кралството? — Да се махаме оттук, Карим. Ако внезапно враговете ми излязат...

— Ами изгори ги с магически огън! — предложи Карим. — Те са чужденци, никой няма да е против. Великият везир казва, че ако един чужденец убие друг, това си е тяхна работа.

— Не, Карим — въздъхна Трикс. — Не искам да ги убивам. Освен това, един от тях и без това вече е мъртъв...

Очите на Карим се уголемиха от страх и той бързо скочи.

— Да вървим, велики магьоснико! Аз мъртвите... не ги обичам.

И те с бързи крачки се отдалечиха. Трикс, разбира се, много искаше да разбере какво прави Гавар в кулата на магьосниците и защо изобщо е дошъл в Самаршан. Но да последва витаманта в кулата изглеждаше не много добра идея.

— Сега у дома, нали? — тъжно каза Карим, когато се отдалечиха на прилично разстояние.

— О, не, нека да видим и нещо друго — предложи Трикс. — Ей в онази сграда какво има?

Право пред тях имаше красива сграда от розов пясъчник — ниска, но с доста изящна колонада и стени, покрити с барелефи. Изобразени бяха основно военни сцени, както и смели воители, водещи безкрайни редици от пленници и безброй каруци с трофеи. В сградата постоянно влизаха и излизаха хора.

— Това... ами... — Карим изведнъж се смути. — Как да ти кажа...

— Музей?

— Не съвсем — Карим от огорчение сведе глава и неловко пристъпи в праха с босите си крака. — Това е един вид пазар.

— Тогава да отидем на пазар! — предложи Трикс.

— Това е пазар за роби — тихо отвърна Карим. — Не трябва да ходиш там.

— Защо? — възмути се Трикс. — Какво, може да ме вземат за роб ли?

— Не — въздъхна Карим. — Аз нали съм с теб, ще обясня, че не си роб, а уважаван гост... Но там могат да продават роби, разбираш ли?

— Щеше да е странно, ако там се продаваха праскови — все още не можеше да разбере Трикс.

— Там... може да продават от твоите. От кралството — съвсем тихо прошепна Карим и притеснено млъкна.

Трикс беше зашеметен. Той, разбира се, помнеше думите на Васаб за пазара на роби. И като цяло знаеше, че в Самаршан робството се използва, докато в кралството е било отменено още от Маркел Пестеливия, дядото на сегашния крал, а окончателно премахнато от баща му, Маркел Великодушния. Някои възрастни селяни, впрочем, все още въздишаха и говореха, че по време на робството благородните господа се отнасяли към обикновените хора много по-добре и ги ценели — нали винаги се грижиш за собствеността си. Но макар да копнееха за добрите стари традиции, честно признаваха, че от свободен човек винаги можеш да смъкнеш две, дори и три кожи, докато от роба — само една.

— Робството е отвратително по своята същност, аморално по своята жестокост и неефективно икономически! — твърдо заяви Трикс.

— Напълно съм съгласен! — подкрепи го Карим. — Значи няма да отидем там?

Трикс, плътно стиснал устни, погледна към розовата сграда. Тя вече не му се струваше толкова симпатична.

— Защо пък не — каза мрачно. — Точно обратното, веднага ще отидем там!

Карим въздъхна и последва Трикс. Минаха покрай двамата намръщени пазачи на входа и влязоха в просторна зала, където миришеше на пот и благовония. Навсякъде имаше разположени

дъсчени подиуми, на които стояха бедно облечени хора. Купувачите се разхождаха наоколо. Доколкото Трикс забеляза от пръв поглед, и продавачите, и купувачите бяха предимно самаршанци. Само на един подиум унило стоеше висок, късо подстриган чернокож мъж.

— Мислех, че робите не са самаршанци — каза Трикс.

Стоящият наблизко мускулест самаршанец с усмивка погледна Трикс:

— Така беше преди. Но сега много малко воюваме, затова Самаршан разчита на вътрешни ресурси.

— И все пак не е хубаво! — укорително му каза Трикс.

— А какво да правя? — въздъхна самаршанецът. — Не искаш ли да си купиш силен интелигентен роб? Непретенциозен за храната, обучен за войник, познава земеделието, красноречив...

— Как не ви е срам да продавате човек! — не издържа Трикс.

— Жена ми иска да яде, синът се жени — трябва да се плати за невестата — обиди се мъжът. — Какво друго ми остава, освен да стана роб?

— Значи продавате себе си?

— О, диамант на досетливостта! — възкликна самаршанецът. — О, рубин на съобразителността! Разбира се, че себе си.

Трикс смутено се отдалечи. Карим тихо обясни:

— Това често се случва. Аз също се замислям, ако бизнесът на баща ми закъса, да се продам за роб. Или роб, или в армията. Но в армията могат да ме убият. Ще отида роб при златар — имам остри очи! Или роб при алхимик — там, разбира се, мога да се взривя, но пък е интересно!

— Това е неправилно — не отстъпваше Трикс. — А ако промениш мнението си да си роб?

— Ще спестя пари и ще се откупя — без да мигне, отвърна Карим. — Кажете ми, при вас къде пращат момчетата от не много богатите семейства?

— В някоя гилдия — уверено каза Трикс. — При нас на десет, а понякога и на по-малко, юношата го пращат чирак. Там го учат на занаят — някъде около десет години. После още десет години работи, за да си плати за обучението. А след това вече може да си купи място в гилдията и сам да стане майстор...

— Хм, и каква е разликата? — попита Карим.

Трикс не намери какво да отговори, ядосано изсумтя и продължи напред.

Търговията с роби вървеше слабо. По-голяма част от бутащите се самаршанци бяха желаещи да се продадат в робство. Но сериозните купувачи заглеждаха по-екзотичните партиди — чернокож, взет в плен на някакви тропически острови, млади момичета от някакво номадско племе, тях ги продаваше вождът на племето — позоваваше се на голямата смъртност сред камилите и излишъка от момичета. Карим обясни, че да купиш робиня е най-евтиният начин да се ожениш, защото не всеки може да събере достатъчна сума, за да си откупи невеста.

— Правят го по всякакви начини — авторитетно обясняваше Карим. — Например, родителите се уговарят помежду си — едните дават дъщеря си на сина на другите, а те пък от своя страна дават дъщеря си на техния син. Или десет или двадесет души се събират и едни пари се предават в кръг, докато всички не се изпоженят. Понякога дори изобщо няма пари, само празни сандъци...

— А защо не се женят без откупуване, щом всички са съгласни с това? — изуми се Трикс.

— Какво говориш! Това е позор!

— Да измамиш не е позор, а да се ожениш, без да откупиш булката, е позор?

— Разбира се! — Карим погледна младия маг с недоумение. — Да измамиш е позор само ако измамата се разкрие. Например, ако ти продам за един златен кралски талер нещо, което струва един сребърен самаршански динар. Това измама ли е?

— Не, това е търговия — призна Трикс.

— Но нали ако ти разбереш, че си можел да го купиш това нещо два пъти по-евтино, ще се разстроиш? Ще разбереш, че са те измамили?

— Вероятно.

— Ето виждаш ли — ако измамата се разкрие, тогава за всички е лошо. Ти ще се притесниш, че си се проявил като глупак. Аз ще се притесня, че съм алчен измамник. Всеки е обиден и огорчен! А ако измамата не се разкрие, ако ти си доволен от покупката, а аз съм с парите — всички са доволни!

— Така е неправилно — каза Трикс. — Получава се, че да мамиш — това е добре!

— Понякога да — усмихна се Карим. — Ето аз взех една монета от баща си и си купих сладкиши. Да видим! Ако баща ми не забележи — всички са доволни. Ако баща ми забележи — той ще се разстрои, аз три дни няма да мога да ходя и да седя, а съседите ще се смеят — търговеца Васаб го преметнал собственият му син!

— При нас всичко е по-различно — каза Трикс, но неволно се замисли.

Пазарът на роби вече му беше омръзнал. Тук всичко се оказа не толкова ужасно, колкото предполагаше, но въпреки това по някаква причина беше неприятно. В допълнение, нямаше и кой знае каква търговия — всички преценяха, спореха, обсъждаха достойнствата и недостатъците на стоката, но не бързаха да се разделят с парите. Като цяло, всичко беше като на обикновен самаршански пазар, където за цената на няколко домати можеха да спорят цял час.

Единствено в най-далечния ъгъл на пазара се беше събрала малка тълпа, която горещо обсъждаше нещо. Трикс приближи и неочаквано с трепет чу:

— Млад роб от северното кралство! В добро състояние, не е бит. Светла кожа. Изключителен жълт цвят на косата! Малък пробег, по целия път е возен в каруца. Митническите такси са платени.

— Знаех си, че не трябва да идваме тук... — тъжно каза Карим.

Трикс започна да се провира през тълпата. Гледаха го с любопитство, но явно самоувереното му поведение доказваше на самаршанците, че човекът пред тях не е роб.

А продавачът, леко напомнящ на Васаб търговец, енергично размахваше ръце и рекламираше стоката си:

— Подходящ за работа в полето, в дома, в магазина. Може да чете, да пише и да смята. Владее меча...

Виждайки Трикс, той млъкна и като че ли дори малко се смути. Но след миг замисляне радостно продължи:

— Съгласно древния хуманен обичай на нашия народ, сънародникът има преференциално право да купи роба!

След което мръдна встрани, издърпа роба иззад гърба си и го избута напред.

— Йен? — възкликна Трикс.

Кльощавото рижо момче с голяма синина под дясното око вдигна глава и запримига начесто. После невярващо прошепна:

— Трикс?

Търговецът вдигна ръце към тавана:

— О, чудо! О, радост! Братя се срещат в чужбина! Единият — изпаднал в беда и лишения, изпитващ позора на робството и несгодите на чуждата земя! Другият — свободен и богат, уважаван гост на нашия великолепен Самаршан! Каква невероятна сцена, достойна за поет! Среща след години! Ще спаси ли брат брата?

— Но ние не сме... — започна Трикс, но търговецът изобщо не го слушаше. Размахвайки ръце, той хващаше околните за раменете, сякаш това някак ще потвърди думите му, и говореше, говореше, говореше...

— Родени в семейството на богат северен търговец от двете му любими жени, те от малки си играли и дружили. Но в търсене на приключения едното момче станало оръженосец, а второто останало да помага на баща си и станало млад търговец, който дошъл в Самаршан. И какво да види? Неговият отдавна изгубен брат е взет в плен на границата!

Очите на самаршанците се напълниха със сълзи. Някой, явно разчувствал се, издуха носа си.

Трикс внезапно с ужас почувства как в главата му започнаха да се тълпят някакви безумни образи. Баща му — не истинският, съхерцог Рат Соийе, а дебел брадат търговец... Малко рижо момче с лицето на Йен — двамата седят край камината и си играят с фигурки на рицари... Сега Йен вече е по-голям и в късна нощ бяга от дома си, като събужда Трикс и шепнешком му казва, че иска да стане рицар... А тук самият Трикс помага на баща си в магазина...

Устните на Трикс се раздвижиха и той против волята си извика:

— Йен! Скъпи братко! Позна ли брат си Трикс?

Той се хвърли към Йен и го прегърна.

— Познах те! Познах те, братко Трикс! — изкрещя Йен, силно прегръщайки Трикс.

Но тогава Трикс погледна в очите му. Бяха съвсем изцъклени. И му просветна!

Търговецът, без сам да знае, беше магьосник. И сега, убеждавайки окръжаващите в своята фантазия, той беше започнал да

променя реалността! Още съвсем малко — и Трикс ще престане да бъде магьосник и син на херцог, а ще стане син на търговец... той дори си спомни кервана, който докара в Дахриан... осем камили, втората окуця по пътя, трябваше да я продаде и да купи нова...

— Аз не съм син на търговец! — извика Трикс, като отблъсна Йен. — И той не е мой брат, а приятел!

— Не си син на търговец? — изненада се роботърговецът. — Кой си тогава?

— Аз съм маг! — възкликна Трикс. Ах, как сега му липсваше магическия жезъл, за да докаже лесно и убедително на всички какъв е в действителност. — Аз съм маг — и самата природа ми се подчинява! Аз потапям витамини в дълбините на морето! Аз съм приятел с дракони!

— Хм — кимна роботърговецът. — Да предположим. Предполагам, че великият маг не е по-беден от сина на търговец... и ще купи своя бра... приятел?

Мракът, обземащ главата на Трикс, отстъпи.

— Разбира се, няма да го оставя в беда — гордо каза Трикс. — Какво искаш за свободата му?

Роботърговецът облиза устни:

— Триста динара!

— Какво? — втрещи се Трикс. Огледа се. Самаршанците одобрително кимаха. — Цената... цената на един роб е двадесет динара! Или двадесет и пет! Най-много... тридесет.

— Тук имаме специален случай — усмихна се самаршанецът.

— Какво му е специалното? Ти... ти самият се разчувства, че се срещнахме!

— Разбира се, че се разчувствах! — възкликна роботърговецът. — Точно затова имаме специален случай, който рязко повишава цената!

Той отново се обърна към хората около него:

— Кажете ми, кое е по-скъпо — безименен роб или сънародник? И за кого ще дадете повече — за обикновен сънародник или за приятел?

Всички закимаха.

— Тоест ако беше мой брат... — осъзна Трикс.

— Щях да поискам не по-малко от четиристотин — потвърди самаршанецът.

— Не трябваше да показвате, че се познавате — въздъхна Карим.

— Нямам толкова пари — разстроено каза Трикс. Той бръкна в джоба си, извади малка кесия и я отвори. — Пет... десет... имам тринадесет кралски талера. Това прави двайсет и шест динара, нали?

Роботърговецът сви рамене.

— Щеше да го продадеш за тези пари! — възмути се Трикс. — Защо искаш от мен повече?

— Никой не може да каже, че не ценя приятелството! — гордо отвърна роботърговецът.

— А ако започна заклинание и те ударя... поразя... — Трикс за миг се замисли. — Да, именно поразя! Ако те поразя с ужасно заклинание?

— В центъра на Дахриан? Заобиколен от стотици честни граждани? — роботърговецът искрено се удиви. — Считай, че вече си ме поразил — с твоята наивност и безразсъдство.

— Предполагам, че ако на мое място беше Прозрачният бог — щеше да ми дадеш роба даром! — възкликна Трикс.

Настъпи ледено мълчание.

— Защо така ругаеш? — попита роботърговецът. — Защо така заплашваш? Не е хубаво, момче. Промених решението си. Четиристотин динара!

Чуха се одобрителни възгласи.

— И ако сега си мислиш, че по-късно ще ми пратиш някое злобно заклинание на мен, честния търговец — тези хора са свидетели! — добави роботърговецът. — Те ще разкажат всичко на Великия везир и теб ще те закопаят в земята чак до петите!

Йен, който досега слушаше спора с надежда на лицето, обори глава. Карим тихо прошепна на Трикс:

— Много съжалявам, велики магьоснико...

— Значи, четиристотин динара? — попита Трикс след кратка пауза.

— И нито дирхем по-малко!

Трикс мълчаливо разкопча ризата си и свали от врата връв, на която висеше златен пръстен със смарагд. След което го подаде на роботърговеца.

А на него очите му блеснаха. Дълго време изучава пръстена, търкайки го по някаква причина с пръсти, гледаше го на светлината, на пламъка на свещ (която услужливо му донесе някой от тълпата). После погледна Трикс.

— Е? — попита Трикс.

— Това не струва четиристотин динара — каза роботърговецът.

— Този пръстен ми бе подарен от крал Маркел Веселия — каза Трикс. — Той струва двеста талера или четиристотин динара. И ако ти се съмняваш в думите на моя крал, тогава аз, като верен поданик...

— Не се съмнявам — бързо каза самаршанецът. — Но нали камъкът трябва да се продаде, бижутерът ще вземе своя процент...

— Колко? — вече знаейки отговора, попита Трикс.

— Добави тринадесет талера — и сметката ще е точна! — усмихна се роботърговецът.

Трикс мълчаливо му подаде кесията.

— О, велика сила е човешкото състрадание! — извика търговецът. — Случи се чудо! Приятел спаси живота на своя приятел! Вземи този безполезен роб, велики магьоснико! И да отидем да отпразнуваме нашата сделка в чайната!

— Благодаря, но нещо нямам желание — каза Трикс. Хвана разстроения Йен за ръката и го замъкна към изхода. След тях се чува одобрителни възгласи, хората тупаха Трикс и Йен по раменете, прегръщаха ги, поздравяваха ги, а най-сентименталните самаршанци дори се опитаха да ги целунат. Карим също получи своята порция уважение и признателност.

— Добре ги позабавлявахме — мрачно каза Трикс, когато се озоваха на улицата и се бяха отдалечили от пазара на роби. — Колко позорно и отвратително...

— Прощавай, велики магьоснико — каза Карим. — Този презрян търговец наистина постъпи нечестно.

— Дори ти го признаваш? — зарадва се Трикс.

— Ами да. Камъкът наистина струва четиристотин динара, аз добре го огледах. А като процент бижутерът щеше да вземе обковката. Така че тези тринадесет талера — огорчено въздъхна Карим — ти ги взеха напразно.

Трикс изобщо не отговори, само въздъхна. Спря и строго погледна към Йен.

А той виновно сведе поглед и запристъпва на място.

— Е, здравей, бойни другарю — строго каза Трикс. — Можеш ли да ми обясниш защо те срещам на пазара на роби... и защо платих за теб двеста и тринадесет талера?

— Защо ме срещна, мога — промърмори Йен. — А защо плати — не...

— Тогава разказвай.

Йен въздъхна:

— По заповед на нашия любим крал, владетелят...

— Казвай само каквото не знам — прекъсна го Трикс.

— Маркел ме изпрати в рицарското училище... — Йен подсмръкна с нос. — Отначало беше някак неловко, всички наоколо благородници, а аз така... кавалер на сребърно весло върху син фон. Но после се сбих няколко пъти, разбих един баронски нос, насиних окото на един наследник на маркиз... С коня и меча нещата ми се получаваха, въпреки че баща ми беше обикновен градинар. Сприятелих се с момчетата. А там и освен мен имаше всякакви — току-що произведени благородници или копелета. Е... те всички си измисляха, че са плод на буйната страст на Маркел и благородна дама, пожелала да остане анонимна... или някаква друга романтична история. Там ни хранеха добре, всеки ден имаше месо! — гласът на Йен беше искрен. — И учителите бяха добри, биеха рядко, а и то само няколко пръчки по задника, пък после се извиняваха: „Не с цел да унизим благородния господин, а само за да добавим капка ум в празната му глава!“

— Значи като цяло в рицарското училище ти е харесало — кимна Трикс. После осъзна, че приятелят му има нужда да говори и повече не го пришпори.

— По хералдика, генеалогия... — думата „генеалогия“ Йен така и не успя да пребори, — и благородно поведение ме даваха за пример. И по танци ме хвалеха. А малко преди Нова година при нас в училището дойде благородният рицар сър Гламор...

— Гламор? — изуми се Трикс. — Познавам го!

— Свестен чичо — въздъхна Йен. — Отиде направо при стария рицар Бандус, който е най-главния в нашето училище, и му каза: „Имам нужда от оръженосец. Но да е риж, защото съм дал такъв обет — да вземам рижи за оръженосци, за да им помагам в трудния

житейски път. И да е естествено рижав!“ Оказало се, че имал лош късмет — оръженосецът му се удавил и не можел да намери нов. Всички момчета се молеха да ги избере, дори благородниците...

Трикс реши да премълчи, че сред тези благородници е бил и самият той.

— ... но никой не беше риж. А после дойде един риж. И беше добър оръженосец, но много мръсен, не обичаше да се мие. Но един ден също бухна в реката...

— И се удави? — ококори се Трикс. — Това е някаква притеснителна система... може би този Гламор е маниак, а? Да дави оръженосците си?

— Не, не се удави! — махна с ръка Йен. — Изплува и се оказа блондин. За да го избера, взел, че си намазал косата със самаршанска къна. Е, Гламор не прости измамата. Върна го в училището и каза: „Достоен оръженосец, но склонен към измама. Може би ще има полза от него. А на мен ми намерете оръженосец с истинска рижка коса.“ Бандус отначало не искаше да ме пусне, каза, че аз съм единственият риж в цялото училище, но все още не владее меч добре... Но Гламор пи вино с него и го убеди. Позволиха ми да стана оръженосец на Гламор, на външно обучение, така да се каже. Гламор обеща лично да ме научи да въртя меч и да препускам на кон.

— И какво, научи ли те?

— Научи ме. Той е добър рицар, наистина. Дори извършихме два подвига. Първо спасихме селяни от банда разбойници. А после на турнира свалихме на земята трима рицари за една вечер.

— Е, всъщност не ти, а по-скоро Гламор ги е свалил — отбеляза Трикс.

— Но пък аз натупах оръженосците им! — гордо каза Йен. — Така че и аз си имам своя дял от славата. Както казва Гламор: „Всекиму своето, на рицаря — арена и благороден меч, на оръженосеца — дебела сопа и торбичка, натъпкана с пясък...“

Трикс въздъхна. Чувството за хумор на сър Гламор беше твърде тънко за болшинството от неговите събеседници.

— И после какво?

— После отидохме в един гарнизон на самаршанската граница, сър Гламор искаше да прекара зимата там. Всичко щеше да е наред, ако в деня на пристигането ни някой не беше видял дракон в планината. Е,

Гламор се зарадва и ние потеглихме на бой с дракона. Дали имаше дракон там или не — не знам. Но през прохода минаваше самаршански керван. На него Гламор се зарадва още повече! Застана отпред и заяви, че иска да провери стоките и дали са платени митата.

— И? — уморено попита Трикс.

— Вероятно митата не са били платени — въздъхна Йен. — Пазачите ни се нахвърлиха. Започнахме сражение. И сигурно щяхме да ги победим, защото в битка със Гламор е като свирепа буря! Но самаршанците имаха магьосник. Той ни хвърли сънно заклинание. Аз се изплъзнах, но със Гламор бе поразен. Самаршаните го поступаха малко, но не посмяха да го убият. Казаха, че ако бъде убит рицар, от гарнизона ще им изпратят отряд да ги преследва. Затова вързаха спящия към едно дърво, дори меча и коня му оставиха. Но мен ме взеха в плен. Като законен трофей... — въздъхна Йен.

— Между другото — ехидно отбеляза Трикс, — ти сега не си оръженосец на Гламор и не си трофей. Ти си мой роб. Ако поискам — мога да заповядам да те набият с пръчки.

Йен въздъхна.

— За теб дадох подарък от самия крал! — оплака се Трикс. — Сигурно цял живот щях да го пазя, да го нося на ръката си, когато порасна. А сега...

— Съдбата ще накаже търговеца за алчността му — каза Йен. — Подобно нещо на никого не би му се разминало.

— У нас не би му се разминало — скептично отбеляза Трикс. — Но в Самаршан, предполагам, нещата са различни.

— А ти как се озова тук?

— Дълга история — неопределено отвърна Трикс. — Замесени са дракони и дълг на честта, страховит самаршански магьосник на име Прозрачния бог и стари наши врагове.

— Уау!

— Отседнал съм в къщата на местен търговец... това, между другото, е синът му Карим...

Йен и Карим си стиснаха ръцете без особен ентузиазъм. Карим явно се измъчваше от любопитство, но не можеше да разбере бързия разговор между Трикс и Йен.

— Докато вървим, ще ти разкажа какво се случи — обеща Трикс. — Е, поне в общи линии.

Появата на второ чуждоземно момче предизвика ново раздвижване в дома на Васаб. Установявайки, че Йен е бъдещ рицар и принадлежи към благородното съсловие (Трикс реши да не разкрива детайли), Васаб отново нареди на дъщерите си да занесат на Йен вода, леген и кърпа, а след това започнаха с оръженосеца разговор на вълнуващите го теми — позволено ли е на рицарите да се женят? А на оръженосниците? Добре платена ли е работата на рицаря? Доколко е опасна?

Подкрепящият се с остатъците от обяда Йен отговаряше съвсем разумно на въпросите.

Рицарят може да се ожени, но само след като приключи с подвизите в името на дамата на сърцето си.

На оръженосците едва ли ще им позволят да се оженят, а и нямат време за това.

С парите при рицарите е — ту имат, ту нямат. Ако убиеш дракон, разпръснеш банда разбойници или изкопаеш охранявано от неживи съкровище, тогава всичко намерено си е твое, минус кралския данък. Също така и на турнирите може да се печели. Но обикновено парите не достигат, още повече, че много от тях по време на скитанията отиват при ханджиите и при ковачите — за ремонт на доспехите след приключенията.

Работата на рицаря се счита за една от най-опасните в кралството. Смъртността в битките, разбира се, е по-ниска от тази на обикновените стражници и войници, пътуванията са по-опасни за моряците, кралската немилост повече заплашва придворните. Но затова пък рицарите страдат от заболявания на черния дроб и стомаха наравно с маговете, пропускайки на първо място единствено алхимиците...

В крайна сметка Васаб въздъхна и остави Йен на спокойствие. Историята на пазара на робите също не предизвика в него възмущение, само платената сума го огорчи.

Междувременно в двора с пълна сила вървяха приготовленията за вечерното угощение, на което беше обещал да дойде влиятелен гост. Карим домъкна от пазара агне — за облекчение на Трикс, вече разфасовано. Васаб, въоръжен с огромен нож, започна да нарязва

месото на хапки. Жена му измъкна от къщата огромен казан и го сложи в лятната кухня.

— Ще приготвим пилаф — тържествено каза Васаб. — Най-мъжкото нещо е да се готви пилаф!

Трикс и Йен с любопитство застанаха до него.

— По-тънко режи моркова, Гулин — заповяда Васаб. — Ох, изобщо не можеш! Дай насам, сам ще направя всичко!

Той нарязва морковите и лука, разтопи в казана твърда буца опашна мас, запържи месото, изсипа отгоре му ориза... Трикс усети как стомаха му закъркори — толкова апетитен беше процесът.

— Истинският пилаф е кралят на масата — тържествено заяви Васаб. — Нима вашата храна може да се сравни с пилафа?

— Аз много уважавам каша с месо — плахо се обади Йен.

— Каша! — възмути се Васаб. — Похабен пилаф — това е вашата каша! В кралството не знаят как да приготвят вкусна храна. Умеем да готвим ние, умеят да готвят и онези, които живеят край морето...

— Васаб, а в Самаршан често ли идват гости от Островите? — попита Трикс.

— Какви острови? — не разбра Васаб, докато внимателно отмерваше щипка пипер.

— Кристалните.

Васаб трепна и изтърва в пилафа три пъти повече пипер, отколкото възнамеряваше да сложи.

— Какви ги приказваш? — жално възкликна той. — Не трябва да споменаваш магьосниците-витаменти. Те няма да дойдат при нас, слава на Всевишния! Аз те доведох в дома си, готвя с теб пилаф, на теб — въздъхна Васаб — бих дал дъщеря си. Макар да си северняк, но ти си човек. А витамините — това не са хора, това са живи мъртви. Нередна работа! Човек трябва достойно и радостно да изживее живота си, а после достойно и радостно да отиде в друг свят, не да пречи на деца и внуци да си живеят сами живота.

— Ние с Карим видяхме витамин близо до кулата на магьосниците — поясни Трикс. — Беше рицарят-маг Гавар, стар мой враг. Заедно с други мои врагове отиде при вашите магьосници.

— Това е лошо — намръщи се Васаб. — Това е съвсем, съвсем лошо. Това означава, че нашият Велик везир Аблухай е призовал не

само дракони на помощ. Той и с витамините е готов да си има работа. Това е просто някакъв ужас!

— По-добре да беше помолил Маркел за помощ — каза Трикс. — Маркел е добър крал. Той определено ще помогне. В края на краищата е наясно, че ако Прозрачният бог дойде на власт, тогава ще има война.

— Твоите думи са еликсир на мъдростта и есенция на разсъдливостта — кисело каза Васаб. — Проблемът е, че ние с вас често воюваме.

— И какво от това?

— Ако Аблухай призове на помощ бившите врагове, обикновените хора няма да му го простят. Аблухай го обичат и властта му е силна. Но ваши войни и магове в нашите земи — това е дори по-ужасно от Прозрачния бог. Ние не харесваме витамините и... — Васаб се подсмихна, — ... се страхуваме от тях. Но те са твърде далеч, с тях не сме воювали и нямаме претенции едни към други.

— Защо витамините помагат на вашия везир? — попита Трикс.

Васаб сви рамене и се надвеси над казана.

— Мисля, че въпросът е в следното... — замислено промълви Трикс. — Витамините искат да завладеят нашето кралство, това се знае. Вероятно биха ни позволили да воюваме с вас, ако силите бяха равни. А после, когато сме се избили едни други, щяха лесно да завладеят всичко. Но те навярно се страхуват от Прозрачния бог. Мислят, че той може да завладее нашето кралство и да стане толкова силен, че да нападне и тях.

— Ще се получи добър пилаф — промърмори Васаб. — Само черният пипер е много, ох, колко много...

— Така че те могат и да помогнат на вашия Велик везир. Но сигурно ще искат нещо насреща. Като например да ни нападнете едновременно с витамините. И да разделите кралството помежду си. Вие бихте взели южните и източните земи, които някога сте притежавали. А витамините ще вземат северните и западните, откъдето някога са били прогонени.

— Може би ако се добави лют пипер, тогава излишъка от черен пипер няма да изглежда като грешка, а като хитър замисъл? Може би това ще бъде специален лют пилаф? — размишляваше на глас Васаб.

— Само че ако Аблухай е решил да направи това, той греши — каза Трикс. — Витамантите ще ви помогнат за победата над Прозрачния бог, но така, че да бъдете отслабени. Като призовете и използвате в битката драконите. И за да загинат вашите магьосници... После, след като победи и нас, Самаршан съвсем ще е отслабен. А витамантите ще вдигнат загиналите воители и лесно ще ви завладеят. Както и северните варвари, и гномите, и елфите. Всички. Вашият Велик везир или изобщо не познава витамантите, или е много уплашен.

Васаб въздъхна и тъжно погледна Трикс.

— Позволи ми да ти кажа, млади магьоснико. Ти вероятно си прав. И ако всичко това го обясниш на везира, може би ще има полза. Но за това трябва да си осигуриш аудиенция с него. А ако поднеса на Сад ар Тамак изгарящ небцето пилаф, той ще се разстрои. И тогава...

— Не се притеснявай! — махна с ръка Трикс. — Горещият огън и мазното агне поеха точно толкова лют пипер, че вкусът на месото да стане пикантен и да възбужда апетита. Всичкият излишен пипер отлетя с парата — и пилаф стана толкова вкусен, че би красил и масата на Великия везир!

— Магия правиш, нали? — възхити се Васаб. После се наведе над казана и подуши. Опита отново. Млясна с език. — Чудо! Това ще бъде пилаф, достоен за султана!

Йен се облиза.

— Кажете ми, Васаб, защо Великият везир прави всичко вместо султана? — попита Трикс. — Вашият султан е от велика династия, не е дете, не е и слаб в ума...

Васаб въздъхна:

— Това просто не го знам, Трикс. И никой няма да ти даде отговор. Нашият султан Абнувас е млад — само на двадесет години. Но на тази възраст мнозина са извършвали велики дела! Когато излиза сред народа, той говори умни неща и управлението му е приятно. Заплетените съдебни процеси, които султанът трябва да отсъди в навечерието на рождения си ден, той решава разумно и с лек хумор — а нали да развеселиш народа със своите решения е най-важното за султана, раздаващ правосъдие! Но в ежедневието Аблухай управлява от негово име...

— Сигурно тук има някаква мрачна тайна! — каза Трикс.

— Ако Аблухай беше алчен за власт царедворец, бих се съгласил с теб — въздъхна Васаб. — Но всички виждат, че задълженията тежат на везира, ако зависеше от него, той изцяло би се отдал на изкуствата и науките... Така че тайната, която несъмнено съществува, би трябвало да е не мрачна, а тъжна.

— Защо не управлява умният млад султан, а везирът, който изобщо не го иска... — Трикс кимна. — Да, това е интересна тайна. Ще помисля над нея!

— Само, моля те, имай предвид, че да те закопаят в пясъка надолу с главата могат както за мрачна тайна, така и за тъжна тайна и дори за весела тайна! — напомни Васаб. — Със същата лекота. Нали затова е тайна!

— Защо при вас всичко непременно завършва със закопаване в пясъка! — разстрои се Трикс.

— Защото в пустинята има малко дървета, а да се пролива кръв е почтено само в битка — обясни Васаб.

Както е известно, всички народи обичат да хапват и считат своята храна за най-вкусна. И при всеки народ има такива продукти, които той предпочита да не яде — за разлика от съседите си. Дори гордите северни варвари, които по принцип ядат всичко, което мърда или е мърдало сравнително наскоро, никога няма да вкусят извара и мед, макар вече никой да не помни защо. На запад от кралството с наслада хапват жабешки крачета, но не биха сложили в уста кисело мляко — смятат го за развалено.

Националната самаршанска кухня се отличава с три забрани. Първо, самаршанците не ядат кокоше месо, защото кокошките се хранят с червеи, червеите се хранят с мъртвите и следователно кой яде кокошка, яде собствените си предци. (Трябва да се отбележи, че кой знае защо забраната не се отнася за останалите птици, а някои волнодумци твърдят, че е възможно да се ядат кокошки, но само ако не са пускани на земята, а са отглеждани в клетка и са хранени със зърно.) Второ, самаршанците не ядат гъби — по абсолютно същата причина. Нали в гъбите може да има червеи... И на трето място, самаршанците не ядат нищо виолетово, защото вярват, че храната не може да има виолетов цвят.

Всичко останало, според самаршанците, е напълно годно за ядене. С популярност се ползваха пържените скакалци и маринованото кучешко. По някаква причина се позволяваше и рядката по тези места риба, въпреки че рибите нямаха нищо против червеите. От месото се предпочиташе овнешко, но по принцип се ядеше всякакво. А уменията си да използват растения в своята храна самаршанците бяха издигнали до изкуство — рядко някое растение се усвояваше частично, обикновено се използваша и корените, и стъблата, и плодовете. В крайна сметка, ако нещо не можеше да се яде, тогава от него правеха подправка.

Заради знатните гости (и, разбира се, заради великия магьосник Трикс), Васаб с жена си и дъщерите се бяха постарали максимално. Сервирани бяха: настъргани зеленчуци с подправки, които трябваше

да се мажат върху малки питчици; миниатюрни котлети от сурово агнешко с подправки — Трикс едва не се задави, когато разбра, че това е сурово месо, но котлетите се оказаха толкова вкусни, че той изяде цели пет парчета; малки три- и четириъгълни бухтички с месо, сирене и зеленчуци; парчета месо, увити в лозови листа и приготвени на пара; сладка царевица, изпечена над огъня; и, разбира се, пилаф.

Всяка храна си имаше собствено название, но всички имена бързо се смесиха в главата на Трикс. Така че той не задаваше въпроси, а с удоволствие ядеше, поливайки всичко с лека ечемична бира. Според местните обичаи отначало трябваше бирата да се плисне на земята — всички почитаха древния обичай, гласящ, че първата капка алкохол убива човек. Затова първата капка в никакъв случай не трябва да се пие.

Пристигналите със Сад ар Тамак гости също с удоволствие наблягаха на храната. Бяха двама — мършав възрастен самаршанец на име Сутар Бухул и светлокос мъж на средна възраст, който се оказа сънародник на Трикс — Адрон. Те гледаха към Трикс с явно любопитство, но докато гладът не бъде утолен, за никаква работа и дума не можеше да става.

Първи не издържа Адрон. Той избърса устата си с ръка и звучно се оригна. Трикс се смути от тази безцеремонност, но Васаб изглеждаше доволен, а самият Адрон намигна на момчето.

— Предстои ти още много да учиш за самаршанските обичаи! — поясни той. — Като се оригнеш след хранене показваш на домакина колко вкусна е приготвената храна!

Настанилата се на рамото на Трикс Аннет се намръщи и тихо каза:

— А ние, глупаците, прибягваме до думи...

— Да, не ни достига истинска източна вежливост — кимна Адрон. — Позволи ми да ти разкажа малко за себе си. Вече петнадесет години живея в Дахриан. Дойдох тук след лоша реколта във владенията на барон Исмунд... отначало мизерствах, но след това преуспях. Виждаш ли, макар да не съм от благородно семейство, още като дете се отличавах с буден ум, усет за прекрасното и пъргав език. Бях ученик на менестрел, после менестрела... за съжаление, самаршанските мотиви не ми се отдават. Но пък образованите хора в Самаршан искаха да знаят езика на кралството. Аз започнах да ги уча.

И сега заемам поста главен експерт по културата на кралството в Академията за изкуства и занаяти. Много известни самаршанци и техните деца са се обучавали при мен. Сега имам собствена къща и две жени-самаршанки. Но аз, разбира се, обожавам далечната си родина и винаги съм радостен да видя сънародник!

— Много ми е приятно — кимна Трикс. Йен също промърмори нещо.

— Каква беда те е прогонила от дома, младежо? — с любопитство продължи Адрон. — Може би си от северните баронства? Там удариха люти студове, покриха къщите със сняг, всичкият добитък измря... Или си от запад? Там вилнее свинска чума, хората се страхуват да излязат на улицата. Или си от изток, където банди разбойници обикалят по села и градове като диви зверове? Или си от самата столица, където банди от варвари, гноми и елфи правят ужасни безчинства, предизвиквайки ужас в честните граждани?

— Аз съм от княжество Дилон — озадачено отвърна Трикс. — Това е на североизток... И при нас като че ли всичко е нормално...

— При вас? В Дилон? — Адрон горчиво се засмя и поклати глава. — Какво говориш... Житна гъгрица изяжда зърното в хамбарите, неотдавна изгоря приюта за луди, рухна мост, потапяхи под себе си три рибарски лодки...

— Аз живея близо до град Босгард — поясни Трикс. — Там няма...

— Босгард! — закима Адрон. — Помня, помня. Заместник-кметът падна от скала и си счупи краката. В банята се задушиха търговец и две девици-шивачки. Бясно куче едва не ухапа мелничаря.

— Откъде знаете всичко това? — учуди се Трикс.

— Как мога да живея без новини от родината ми? — вдигна вежди Адрон. — Поръчах си кристална топка от един самаршански магьосник и тя ми показва най-важните неща.

— Не знаех, че в кралството ни има толкова много нещастия — огорчи се Трикс.

— Маркел крие истината от народа — кимна Адрон. — Сам разбираш, че отстрани се вижда по-добре! И така, с теб какво се е случило?

— Всъщност, нищо — каза Трикс, изчервявайки се. На фона на току-що разказаните ужаси беше неудобно да говори за

новогодишните празници в Босгард, за спокойните занятия по магия и скучното ежедневие. — Просто... реших да посетя Самаршан.

— Значи не искаш да останеш тук? — шокира се Адрон.

— Не, съжалявам — призна Трикс. — Не искам. При вас, разбира се, е красиво, страхотно, пилафът е вкусен. Но и при нас не е лошо.

Адрон въздъхна и поклати глава.

— Ти си страшно далеч от реалния живот на своя народ... Разбирам, маговете се реят във висините, те не се интересуват от страданията на земеделците и от произвола на бароните. Още повече, че ти си толкова млад.

— Не мога да кажа за маговете — решително се включи в разговора Йен, — но ние, рицарите... е, и оръженосците, разбира се. На нас изобщо не ни харесват страданията и произвола! Ние с моя рицар наскоро победихме банда разбойници!

— И, разбира се, за това взехте сериозно заплащане от селяните — ухили се Адрон.

— Ами... в края на краищата конят на Гламор беше убит, а и бронята му смачкаха... — смути се Йен и млъкна. Адрон скептично се подсмихна и отново се обърна към Трикс:

— Все пак те съветвам да помислиш за преместване в Дахриан. Тук имаме малка общност, събираме се два пъти месечно, пеем песни, ядем кокошка — каза той с известно предизвикателство, гордо вдигайки глава, — обсъждаме събитията в кралството. При нас е много весело!

— Непременно ще си помисля — каза Трикс.

— И ми ела на гости — продължи Адрон. — Ще те запозная със сина си. За него ще е полезно да поговори на нашия език, че съвсем го е зарязал. А аз съм патриот и искам синът ми да попие в себе си езика и културата ни!

За радост на Трикс Васаб веднага се включи в разговора:

— А на колко години е синът ти, о, любезни?

— Дванадесет.

— Тогава вероятно още не е женен? — със сладък глас попита Васаб. — Дали да не го запознаем с най-малката ми дъщеря, тя е малко по-голяма, но това не е беда...

— Интересна мисъл — кимна Адрон. — А аз нямам нищо против да запозная най-голямата си дъщеря с един от твоите синове.

Мъжете седнаха по-близо и започнаха тихо да си приказват. Дъщерите на Васаб се изкикотиха и веднага бяха изпратени по-далече от масата.

Мълчалият досега Сутар облиза мазните си от пилафа пръсти, избърса ги в брадата си, тихо се оригна и каза:

— Колко съм щастлив, че вече омъжих дъщерите си и ожених синовете си... Кажете ми, млади магьоснико, какво търсиш в нашата страна?

Трикс помисли и реши да отговори честно:

— Много искам да не воюваме. Бях помолен от един познат... дракон. Да спря някак Прозрачния бог.

Самаршанецът не се засмя, нито показа изненада, а само кимна и каза:

— Това е достойно за уважение. Аз също не искам у нас да властват правилата на Прозрачния бог, а още повече — да започне война... Ти помоли моя скъп приятел Сад ар Тамак да те свърже с влиятелни хора. Повярвай ми, той достойно изпълни молбата ти поне наполовина. Какво искаш от мен?

— Бих искал да се срещна с Великия везир. А също и със султана.

Сутар кимна.

— Това е разумна, макар и сложна молба. Какво точно искаш да кажеш на Великия везир?

— Че е много опасно да дружиш с витамини — дори ако залогът е победа над врага — развълнувано обясни Трикс. — Витамините казват, че искат вечен живот за всички. Но за това първо ще убият всички. По-добре е Самаршан да потърси съюз с кралството...

— Достойният Аблухай не вярва на Маркел — спокойно отвърна Сутар. — И кажете ми честно, момче... ако войските на кралството влязат в нашите земи... и ако ние сме отслабени от войната с Прозрачния бог... ще се върнат ли войските ви обратно?

Трикс сви рамене и тъжно каза:

— Не знам. Маркел е добър човек. Но той е крал, а кралят не е лош или добър, той е просто крал.

— Не си глупав — кимна Сутар. — Ако живееше сред нас, бих те взел за ученик.

— А с какво се занимавате? — попита Трикс.

— Аз съм придворният шут на султан Абнувас и на неговия везир Аблухай.

— Шут? — изненада се Трикс.

— Да. Изненадан си, че шут може да бъде влиятелен човек в двора?

— Какво говорите! — поклати глава Трикс. — Чел съм, че шутът Джико при крал Маркел Нерешителния се ползвал с такова влияние, че кралят го питал за съвет дори когато си избирал булка... И въобще, шут е уважавана, почтена професия... Само че вие сте толкова... тъжен.

— Сега не съм на работа — обясни Сутар. — Тук за един ден се смея толкова, че вечер ми се иска да плача. Не един шут е прегарял в работата си, опитвайки се да разсмее хората по време на почивки. Ако се прибера къщи и жена ми готви, аз я гоня от кухнята и сам режа лука. А ако вечерята вече е готова, тогава викам децата и ги моля да ми разкажат всичко най-ужасно и тъжно, което са видели през деня. Веднъж Аблухай беше много разстроен, бяха го победили в поетичен конкурс, където изпратил свои зацепки и казели под чуждо име. Наложил ми се да го развеселявам цял ден, от сутринта до късна вечер. И после трябваше да отида при бедните и да ги помоля да ми разкажат как са стигнали до такъв живот. Слушах ги чак до полунощ, преди да ме отпусне...

Тази история неочаквано трогна Аннет. Тя изпърха от рамото на Трикс и седна на ръката на шута, която той учтиво ѝ поднесе.

— Ако искаш да си тъжен, можеш да ме извикаш. Ще ти разкажа за трудния и тъжен живот на малките цветни феи. За това колко безответна може да бъде тяхната любов... — гласът на Аннет трепна. — За това колко коварни са някои от техните храни... За ужасите на студената зима, когато бедните феи, чиито цветя са загинали от студа, се крият в козините на норки... или ги канят в човешките къщи, където цяла зима си отработват правото да живеят в здравеца и виолетките, като забавляват децата и дори като избиват хлебарките...

— Тъжна история. — Озари се лицето на Сутар. — Определено ще те помоля за помощ, когато работният ми ден е прекалено тежък.

— И така, ще ми помогнете ли да се срещна с Великия везир? — продължи Трикс.

— Да — кимна шутът.

— А със султана?

Самаршанецът поклати глава.

— Боя се, че това е невъзможно.

— Защо? — попита Трикс.

— Мъдрият Абнувас е много зает с държавни дела.

— Но нали това, за което искам да говоря... — започна Трикс.

— Ще се опитам да уредя аудиенцията ти с везира още утре вечер — каза Сутар.

— А кога...

— Това е, с което мога да ти помогна — леко повиши глас Сутар. — И разбери, че никой няма да ти помогне с повече.

Васаб уплашено погледна Трикс и той се отказа.

— Благодаря ти, Сутар Бухул.

— Беше ми приятно да си поговоря с теб — кимна шутът. — От дългия разговор чак гърлото ми пресъхна...

Васаб кимна на жена си, тя неодобрително сви устни, но все пак стана и се върна с голяма глинена кана, от която разсипа полупрозрачна бяла течност в малки купички. Не сипа нито на Трикс, нито на Йен.

— Прощавай, но при нас не е прието да даваме арка на юноши — смутено поясни Васаб. — Но ако ти все пак искаш да опиташ...

Трикс не поиска. Той беше чувал, че в Самаршан правят напитка от ферментирало мляко, която е по-силна от кое да е вино, но всеки, който я беше опитвал, говореше за арката не много ентусиазирано. Впрочем, това вероятно беше въпрос на вкус и навик — Адрон пиеше арката с радост и в сериозни количества, бързо се напи и стана някак тъжен. Трикс се поколеба. Искаше му се вече да си ляга, но щеше да изглежда неучтиво.

Най-накрая Сутар се сбогува и си тръгна — двама слуги чакаха шута пред вратата. Неохотно започна да се приготвя и Адрон. По някаква причина той сметна за свой дълг още веднъж да поговори с Трикс, да му обещае всякаква подкрепа и да му каже, че иска да се върне в кралството, но се съмнява дали ще може да яде храната там, дали стражите няма да го убият за развлечение и дали са останали под

властта на Маркел никакви академии, където той да може да работи. Трикс се опита, доколкото може, да разсее неговите опасения, но Адрон продължаваше да разказва за плановете си да се върне в родината, като в същото време клатеше глава, въздишаше и се чешеше по врата.

— Странен е някак — каза Йен, когато си легнаха. За него в стаичката на Трикс бяха вкарали дюшек, пълнен със слама, и още едно одеяло. — Ако толкова му харесва тук, защо тогава казва, че иска да се върне? А ако не му харесва, защо не се връща?

— Живял е тук твърде дълго — каза Аннет, присядайки на свещника. В очите ѝ проблеснаха езиците на пламъците. — Навремето се е уплашил от изпитанията и трудностите и е решил да избяга в Самаршан. После дълго и трудно се е опитвал да се устрои тук. И ако се върне сега, ще си помисли, че напразно е загубил петнадесет години от живота си.

— Но той наистина ли ги е загубил? — попита Трикс. — Или не? Фейта тихо се засмя.

— И все пак ти си още глупаво момче... Знаеш ли, понякога мъж и жена, които са живели заедно в продължение на много години, решават да се разделят. Те се оставят, намират нова любов и живеят щастливо. Но в същото време постоянно си повтарят: „Напразно загубих скъпоценни години от живота си...“ Това е смешно. В края на краищата това са били хубави години. Бил е истински живот. И въобще не е сигурно, че с друг човек биха живели по-добре този живот. Можеш да се разделиш, можеш да се събереш... Можеш да си тръгнеш, можеш да се върнеш... Но единствено самият той на практика губи част от живота си, като повтаря — „годините бяха живени напразно“. Животът не е напразен, момчета. Какъвто и да е — човек не живее напразно... — Аннет въздъхна. — И фейта — също.

— Не, аз нямам намерение да живея така — твърдо каза Трикс. — Аз ще се оженя за Тиана. И няма да се разведа. И няма да се занимавам с нещо, което не желая. И да живея там, където не ми харесва — също. Аз ще живея така, че веднага всичко да се получи добре.

— Аз също! — разгорещено каза Йен. — Може и не веднага да разбрах какъв искам да стана. Бих станал маг, но нямам способности.

Но сега разбрах — рицарството е моето призвание! Още повече, че вече съм съвсем благородник!

Феята се усмихна и сви рамене.

— Възможно е. Понякога наистина се получава. Ще е много яко, ако всичко в живота ви от раз се получи както искате, момчета... Да угася ли светлината?

— Аха — каза Трикс. — А ти къде ще легнеш?

— Луната — просто отговори феята. — Ще потанцувам малко под лунната светлина. Ще потърся местни феи... странно е някак си, всичко цъфти, а феи не се виждат... Лека нощ.

Тя размаха крилца, за да изгаси свещта, и светлият ѝ силует излетя през прозореца.

— Трябва да направя нещо с нея — промърмори Трикс тревожно. — Цялата тази местна самаршанска растителност... за нея това е прекалено силно.

— Трикс... — повика го Йен от пода.

— Да?

— Ти не се притеснявай за пръстена. Непременно ще ти го върна. Дори измислих как.

— О, я стига — сънливо отвърна Трикс. — Ще извърша подвиг и Маркел ще ми подари друг...

— Не, ще го върна — упорито повтори Йен. — Непременно. Сега съм благородник, почти рицар. А рицарят не оставя злото ненаказано. Нали така?

Но Трикс вече спеше.

Пристигналите в Дахриан дракони наистина бяха много. Сигурно това бяха всички самаршански дракони, а в тази страна от тях имаше много повече, отколкото в целия останал свят.

Трикс и Йен със зяпнали уста стояха на градската стена и гледаха надолу. А там, на мястото на бившето пасище, драконите спокойно се разхождаха, криеха глави под крилото, дремейки, говореха оживено за нещо или безразлично гледаха хората. Бяха във всички цветове на дъгата и дори още повече — червени и оранжеви, жълти и зелени, сиви и сини, виолетови и бели. Встрани от другите стояха няколко черни — най-големите и най-горделивите. При най-малките дракони

разцветката беше най-трудна за определяне — например, опашката синя, тялото червено, а главата бяла.

На стената се гълпеше много народ. Всички жители искаха да видят драконите и за предпочитане — от безопасно място. Разбира се, не беше в природата на самаршанците да оставят това зяпане на самотек. На вратата, водеща към стената, бяха поставили стражници, които вземаха от всеки зяпач по медна монета. Но пък после можеше да гледате колкото си искате, от сутрин до вечер.

— А къде е твоят дракон? — попита Йен.

— Той не е мой — поправи го Трикс. — Той е просто познат.

— И къде е твоят познат дракон?

Трикс сви рамене. Той не виждаше нито Елин Мумрик, нито строгия му баща Зуа Хамид, нито останалата част от семейството на драконите.

— Някъде тук — неопределено каза Трикс. — Те са оранжеви... Единият е голям, другият е малък. И още — драконката е жълта...

Те, разбира се, искаха да вземат феята с тях. Но след нощните танци под луната Аннет не беше на себе си, събуди се трудно и в крайна сметка момчетата решиха да тръгнат без нея.

— Тук е пълно с оранжеви и жълти — каза Йен, навеждайки се през стената. На най-големите дракони, когато стояха прави, главите им стърчаха над градската стена. Някои го използваша, за да гледат хората напълно безцеремонно... както, впрочем, и хората — тях. — Ще трябва да отидем там... Пфу, как вони!

— Но те са разумни — изненада се Трикс и подуши. — Мисля, че са ходили някъде по техни си работи...

— Не, просто драконите си вонят. Усещаш ли? Такава кисело-горчива миризма... и малко на развалени яйца.

Трикс кимна и дипломатично отвърна:

— Мирише малко. Слушай, Йен, а ти изобщо ли не се страхуваш от тях?

— Аз съм бъдещ рицар! — изненада се Йен. — А рицар не бива да се страхува от дракони. Виж, ако бях просто момче, например твой слуга, тогава щях да си затворя очите от страх. Но рицар да се страхува е неуместно!

— Някак е странно при вас — призна Трикс. — Аз все пак се страхувам, въпреки че се сприятелих с тях и дори летях на един...

— Летял си? — възхити се Йен.

— Тс-с! За това не е прието да се говори, драконите са срамежливи!

— И аз с удоволствие бих се... извисил! — искрено каза Йен.

Трикс го погледна със съмнение. После каза:

— Тогава да вървим...

При драконите ги пуснаха без проблем. Изглежда на самаршанските стражници им беше доскучало да охраняват портите, водещи отвъд тази страна на стената, и двама смели юноши им се сториха достоен обект на наблюдение. Само единият стражник помоли:

— Когато драконите започнат да ви ядат, опитайте се да не викате силно. Тук има малки деца, бременни жени, не е добре да чуват крясъци.

— Много ли вече са изяли? — смело попита Трикс.

— Не — отвърна стражникът. — Никого. В това е цялата работа... прегладнели са!

Всъщност драконите не оправдаха очакванията на самаршанците. На двете момчета не обръщаха ни най-малко внимание, в което, строго погледнато, се криеше опасността — можеха просто да ги стъпчат. Драконите, разбира се, са леки. Но голям дракон все пак тежи достатъчно, за да смаже човек. В допълнение, те имат и нокти...

Затова Йен доброволно пое функцията на глашатай и започна да крещи с цяло гърло:

— Път! Път на великия магьосник Трикс и неговия верен рицар! Отдръпни се, зеления, тук има хора! Хей, оранжевия, къде тръгна? Ти, кафявия, не напирай, не напирай! Откъде се взехте толкова много, червения?

Ефектът от крещенето не беше много силен, но драконите все пак започнаха да поглеждат надолу и да се разделят пред момчетата.

— Розовия, отдръпни се! Белия, не можеш ли да махнеш своя... своята опашка?

— Някак странно ти се получава, сякаш не цветовете казваш, а ругатни — замислено каза Трикс.

— Глупости — каза гордо Йен. — Тук номерът е в интонацията. И ругателна може да бъде абсолютно всяка дума... Ей, синия, какво правиш тук?

— Все пак бъди по-внимателен — каза Трикс. — Нещо започнаха доста лошо да ни гледат.

Йен се вслуша в забележката и започна да вика по-учтиво:

— Път! Път на великия магьосник, уважаеми дракони!

Трикс въртеше глава във всички посоки, трепвайки при всяко оранжево петно. На няколко пъти му се струваше, че разпознава Мумрик или баща му, но всеки път се оказваха други дракони. Най-накрая той не издържа и като приближи до малък, с размерите на Елин, бял дракон, попита:

— Уважаеми дракон! Дали случайно не познавате Елин?

— Кой по-точно? — много учтиво уточни драконът.

— Елин Абулла... — Трикс спря. — Боя се, че нямам право да казвам пълното му тайно име.

— Разумно — кимна белият дракон. — Но мисля, че знам за кого става дума. Това е един такъв малък дракон... кой не харесва много третото си име?

— Да — зарадва се Трикс. — Точно той. Сигурно е ваш приятел в игрите?

— Какво? Да играя с момчета! — възмути се белият дракон. — Още повече с такива самохвалковци и фантазьори! Иди ей там, на хълма. Тяхното семейство е там.

— Огромно благодаря, уважаема... ъ... за съжаление не знам името ви — каза Трикс.

— Няма и да го узнаеш — изсумтя младата драконка. — Моите родители са ми забранили да се запознавам с непознати.

Трикс и Йен промениха посоката и започнаха да се изкачват по хълма, като лавираха между спящите дракони и с викове разпръскваха разхождащите се. Напредваха трудно — поливните канавки бяха унищожени, земята под краката им беше разкаляна от драконите и всичко се беше превърнало в мокра лепкава каша. Но на върха на хълма наистина се беше настанило познатото на Трикс семейство. Изглежда Зуа Хамид беше уважаван дракон, след като се разполагаше на толкова удобно място.

— Елин! — извика Трикс, като се приближи. — Зуа!

Оранжевите дракони обърнаха муцуни към него. Жълтата драконка спеше, спяха и по-големите брат и сестра, заровили нос в нея.

— Дошъл си все пак — избоботи Зуа. — Какво пък, ще ни бъдеш гост. Как е нашият оазис?

— Всичко е наред — каза Трикс. — Запознайте се, това е Йен.

Зуа Хамид погледна подозрително към Йен. И възмутено възкликна:

— Рицар???

— Не, само оръженосец! — запротестира Трикс. — И мой приятел!

— Приятел... — огорчено каза Зуа. — Не обичам нито рицари, нито оръженосци...

— Защо? — обиди се Йен.

— А на теб харесват ли ти онези, които непрекъснато се опитват да забият в теб остри жезла, подхвърлят ти агнешки трупове, пълни с отрова, и те замерят със заклинания?

— Отровните трупове не са от рицари! — разгорещено каза Йен. — Това е нечестно. И като цяло рицарят предизвиква дракон на двубой само ако драконът е отвлякъл красива дама или едър рогат добитък!

— Да бе, да! — каза Зуа, но някак по-примирително. — Сякаш няма какво друго да правим...

— А ти как разбра, че съм рицар... тоест оръженосец? — попита Йен. — По гордата осанка? Смелият поглед? Или широките плещи?

— По миризмата на пастата на алхимика Кой за почистване и полиране на брони — отвърна Зуа. — Носи се от всички оръженосци и рицари.

Йен сконфузено погледна дланите си. Промърмори:

— Как я мразя тази паста... Зелена, воняща... Седиш и триеш доспехите с нея, докато не заблестят...

— Но пастата е добра — примирително каза драконът. — Когато се случи да се сдобием с нея, винаги си излъскваме люспите.

— А откъде я вземате? — поинтересува се Йен.

Но драконът, който знае защо, не отговори. Обърна глава към Трикс и каза:

— Как е при теб, Трикс? Решил си да разгледаш Дахриан преди да се върнеш у дома или...

— Искам да няма война — твърдо каза Трикс.

— Каква упоритост — умили се Зуа. — Знаеш ли, някак си ми напомняш за моя пакостник!

— Татко! — възмутено размаха крило Елин. — Аз не съм пакостник!

— Въпреки това — игнорирайки сина си, продължи Зуа, — шансовете за това са много малки. Утре сутрин Великият везир ще се обърне към нас. Най-вероятно ще заповяда да се бием с Прозрачния бог. Видях в града магьосник-витамант...

— Аз също — кимна Трикс.

— Ако магьосниците на Самаршан, армията на султана и ние, драконите, едновременно нападнем Прозрачния бог, тогава имаме всички шансове да победим!

— Не разбирам! — Трикс от възмущение тупна с крак. — Той е просто магьосник! Няма толкова силни магьосници, че да се бият сами срещу цяла армия! Каква е тайната му?

— Иска ми се да знам — отвърна Зуа. — Самото съществуване на човек, владеещ магия с такава сила, предизвиква объркване и страхопочитание в драконите.

— Затова и сте готови да се биете с него — предположи Трикс.

— Първо, ние сме обвързани с клетва — възрази Зуа. — Но толкова опасен човек при всички случаи заслужава да бъде унищожен.

— Добре — каза Трикс. — В какво е неговата сила, не знаете. Тогава кажи друго — на кого се подчинявате? На Великия везир?

— Всъщност на султан Абнувас — каза драконът след кратко замисляне. — Но султаните често заповядват през устата на своите везири. Що се отнася до Абнувас, винаги везирът говори вместо него.

— Защо? — попита Трикс. — Поне тази тайна не знаеш ли, мъдри драконе?

— Знам я — Зуа се усмихна, което изглеждаше страшно. — Тази тайна ми е известна.

— И каква е тя?

— Това е тайна! — възмути се Зуа. — Ако ти я кажа, в света ще остане една тайна по-малко. Не, Трикс, ако искаш да я разкриеш, направи го без моята помощ.

Трикс помисли и попита:

— А ако... ако те помоля да отговориш с твоето истинско име?

Настъпи тишина. Жълтата драконка внезапно вдигна глава, погледна Трикс и каза:

— Ще бъде голяма грешка, момче. Зуа, разбира се, ще ти отговори. Но приятелството ви ще приключи. А аз, моля да си припомниш, не съм ти разкривала истинското си име!

— Аз само предположих — каза Трикс. Поколеба се за секунда и сведе глава: — Извинете ме. Не трябваше дори да предполагам.

— Прощаваме ти — каза Зуа. — Разбирам как децата обичат тайните... Трикс, няма да отговоря на този въпрос, но ще ти дам една подсказка.

— Да? — вдигна глава Трикс.

— Султан Абнувас има нещо, което не трябва да има, и няма това, което трябва да има.

— Ама че подсказка... — разстроено каза Трикс. — Струва ми се, Зуа, че всички хора имат нещо, което не трябва да имат, и нямат нещо, което трябва да имат.

Драконът едва забележимо се усмихна.

— Хм, забележката е умна, философска, но няма отношение. Мисли.

— Какво тук има да се мисли? — внезапно изсумтя Йен. — Съвсем ясно е! В Самаршан наследяват мъжете, нали?

— Да — кимна Зуа.

— Така, значи, Абнувас не е момче, а момиче! Затова и се крие от хората, за да не се разкрие тайната му. Не се е родил мъжки наследник и баща му с мъка е дал дъщеря си за син! Така че... ето какво султанът няма, и ето какво има!

— Хубава версия, достойна за рицар — насмешливо каза Зуа. — Но има два проблема. Първо, старият султан имаше три жени, които му родиха седем дъщери и шест сина. Трима от синовете загинаха — един от студ, един в битка и един — от много ядене и пиене. Но още двама, освен действащия султан, са живи и здрави и могат да управляват страната. Няма никаква нужда момиче да се представя за момче. И второ, съгласно древната традиция след раждане на момче то се изнася на балкона на двореца и се показва на възторжената тълпа. Голичко.

Йен се почеса по главата и не каза нищо.

— Мъжете винаги придават прекомерно значение на своя пол — промърмори драконката и отново скри глава под крилото.

— Добре, ще помисля — каза озадаченият Трикс. — Мъж, вече възрастен, разумен, здрав...

Той сви рамене. Хвърли бърз поглед към дракона, но той нямаше намерение да казва нищо повече.

— Да вървим — каза Трикс.

— Извинявай, но може ли да ми помогнеш? — обади се Елин. — Ако вече си свършил с татко...

Зуа кимна и с тежка стъпка отстъпи встрани.

— Ще ти помогна — обеща Трикс. — А какво трябва да направя?

— Тренирам бойно пикиране — обясни Елин. — Но да се гмуркам просто така не е интересно. Не би ли хвърлял огнени топки по мен? Да видим дали ще се промъкна до теб или не!

Трикс се замисли. Огнената топка беше толкова популярно заклинание, че беше ужасно износено. Обикновените заклинания от рода на „в ръцете на магьосника избухна кълбо оранжев пламък, магьосникът замахна с ръка — и ревящият пламък се устреми към врага“ отдавна вече не сработваше, а само предизвикваше смях в околните. Но, за щастие, огънят е просто нещо, и ако се постараяш, все още може да се постигне повече или по-малко приличен резултат.

— А ако те улуча? — попита Трикс.

— Слабият огън няма да ме нарани — смело каза Елин. — А силен ти не можеш да призовеш.

— Не мога да призова ли? — думите на Елин жегнаха Трикс. — Добре, хайде. Но ако пострадаш, не се оплаквай. Както се случи...

Елин леко се засили, подскочи и започна да набира височина. Трикс вдигна дясната си ръка встрани и леко завъртя длан — именно така обикновено изобразяваха магьосниците, призоваващи огнено кълбо, на гоблени и картини. Драконите наоколо притихнаха и започнаха да обръщат глави към Трикс. Дали не почувстваха зараждащата се магия?

— Бях обикновено момче, което мечтаеше за приключения и вълшебства... — тихо започна Трикс. — Беше ми отредено да прекарам живота си в пиршества, лов и прочие глупости. Но се случи чудо — злата съдба ме превърна в изгнаник и ме доведе при магията. Или може би самата магия ме доведе при себе си?

Дланта му се затопли. Сини пламъци затанцуваха над нея — и по някаква причина изобщо не болеше.

— Могъща сила от самите недра на земята ме изпълни! — възкликна Трикс, гледайки към Елин, който приключи с набирането на височина и сега се спускаше надолу, като непрекъснато сменяше курса си, полягвайки ту на едното, ту на другото крило. — Сила, която огрява и защитава нашата страна! Сила, която всеки мечтае да притежава! Свирепа, необузdana мощ, пред която треперят нашите съседи! Магия! Мечтите се сбъдват!

С тези думи той замахна с ръка — и огромна сфера син огън се устреми нагоре, точно срещу Елин.

Драконът изпищя и като стрела се издигна в небето, отдалечавайки се от разширяващия се огнен облак.

— По-внимателно с такива заклинания — гръмогласно реагира Зуа. — Ти наистина си велик маг. Но помни, че силата, която призоваваш, може не само да построи блестящ дворец, но и да унищожи цяла държава. Отнасяй се към своя дар по-грижливо... и с разум.

Трикс шокирано се втренчи в ръката си. В небето над града примигваха и гаснеха последните езици на огъня. Елин бавно, предпазливо приближи.

— Не знаех, че ще ми се получи... толкова добре — Трикс погледна в очите на Зуа. — Всъщност не. Когато започнах, изведнъж почувствах, че всичко ще се получи.

— Това е признак за истински маг — Зуа се обърна към Йен: — Колкото и да е странно, ти не излъга никого, когато по пътя крещеше: „Път на великия магъосник!“ Твоят приятел наистина е велик маг.

— Да, винаги съм го знаел, ама честно, не лъжа! — разпалено каза Йен. — Кажете, уважаеми дракон, сега какво мислите — ще може ли Трикс да победи Прозрачния бог?

— Не, разбира се — отвърна Зуа. — Алхазаб е нещо повече от магъосник.

— И Гавар каза същото — въздъхна Трикс. После притеснено погледна към градските стени, където зяпачите възхитено размахваха ръце. — Ой... Вече целият град разбра, че тук има маг!

— Ако не искаш да се срещаш с враждебни магъосници, трябва бързо да се върнеш в градските дебри — каза Зуа. — Без съмнение,

десетки кристални топки сега са насочени към нас. Може би дори самият ни разговор внимателно се слуша от чужди уши.

— Ой — повтори Трикс.

Елин се приземи до тях. Приблужи и неловко каза:

— Е... ти спечели, разбира се. Но аз не се уплаших! И почти се изплъзнах!

Коремът му се оказа леко опърлен и Трикс осъзна, че още съвсем малко — и можеше да изпече приятеля си.

— Трябва да се върнем в града... — промърмори Трикс. — И за да не ни забележат...

— Ще ти помогна, магьоснико — внезапно каза Зуа. — Ще направя дори повече, отколкото се надяваш. Може би ти наистина ще постигнеш нещо...

Той се издигна в небето от място, без засилка — което предизвика одобрителния рев на драконите. Явно това беше не толкова лесно за тях.

— Какво е намислил? — с любопитство попита Йен. — Ой...

Зуа вече се спускаше надолу. При това толкова бързо, че на Трикс му се прииска да пусне в него огнено кълбо. Изглеждаше така, сякаш драконът се кани да ги смачка... или да погълне... или...

Над самата земя Зуа удари с крила и увисна във въздуха. Огромните лапи се протегнаха към Трикс и Йен, сграбчиха ги здраво — и Зуа отново се издигна нагоре. Понесе се към града, прелетя над самата стена, заобиколи новата кула на маговете (от прозорците стърчаха глави с тюрбани и калпаци), снишиха се и полетяха над мрежата от тесни улички. В един момент се оказаха над някаква огромна градина, драконът зависна за миг във въздуха — и разтвори нокти.

Трикс и Йен паднаха — за щастие, от ниско, във високата трева. Зуа продължи напред — и в ноктите му, Трикс беше готов да се закълне, продължаваха да висят две малки фигурки.

— Уау — успя само да каже Трикс, вдигайки от земята падналия жезъл. — Колко бързо направи заклинание...

— Можеше и по-внимателно да ни пусне — изсумтя Йен и се отърси. — Свикнали, разбираш ли, да се нахвърлят на рицари... И къде ни пусна?

Трикс се огледа. Намираха се в огромна градина — нещо удивително за Дахриан. Навсякъде се виждаха разцъфтели ярки цветя. Дърветата бяха осеяни със странни узрели плодове. В малки езерца, съединени с облицовани с бял камък канали, плуваха мързеливи цветни риби. В далечината се извисяваха сгради от бял и розов мрамор.

— Струва ми се — замислено каза Трикс, — че ни е пуснал директно в градините на султана. Ето там има дворец.

— Дано не ни хване охраната — притесни се Йен. — Макар че ти си магьосник и ще ги изгориш на място...

— Йен, не искам никого да изгарям! — възкликна Трикс. — А и не виждам никаква охрана. Сигурно всички пазят стените, така че никой да не може да проникне вътре. А градините защо да ги пазят, тук ще има само свои. Да вървим да намерим някой градинар или слуга. Ще помолим да ни заведе директно при султана.

— Значи все още искаш да се срещнеш с него? — кимна Йен. — Давай. А аз все още си мисля, че султанът е момиче. В приказките винаги така се случва!

— Това е в приказките — махна с ръка Трикс. — Драконите няма да лъжат. Тук има нещо друго.

Те тръгнаха по пътеката, насочвайки се към двореца. Трикс се замисли за тайнствения султан. Йен с любопитство се оглеждаше и изразяваше мнението си по повод планирането на градината и грижите за цветята.

— Виж само колко хитро са засадили цветята! Когато тези лукулии прецъфтят, започва да цъфти бругмансията. А след нея — фагреята и курупитата...

— Щом не става въпрос дали султанът е мъж или жена, значи важно е нещо друго... Нещо, без което човек не може да бъде султан... какво ли ще е...

— Ой, а това е синсепал! Искаш ли да опиташ? На вкус е никакъв, все едно дъвчеш парцал. Но след него киселото изглежда сладко! Можеш да ядеш лимони!

— Без какво не можеш да бъдеш султан? Без ум... но Абнувас е умен... Без правилен подход към хората? Но казват, че Абнувас е много приятен. Без царствена външност... не, той не е нито изрод, нито инвалид...

— Мислиш, че познавам всички тези растения, защото баща ми беше градинар и отглеждаше такива? Не, при нас такива не растат... В приюта ни учеха да четем по книгата „Самаршански цветя и плодове“, защото другите две книги в библиотеката бяха без картинки...

— А може би въпросът не е какво султанът няма? — предположи Трикс. — Може би... въпросът е в това какво има?

— Тези не ги знам какви цветя са... но са красиви...

Трикс, макар да беше потънал в мислите си, забеляза човека преди Йен. Беше млад мъж в проста дългопола дреха по подобие на всички самаршанци. Седеше на камък край едно езерце и хранеше плуващите там златни рибки.

— Този не е градинар — безапелационно заяви Йен. — Първо, прекалено млад е за такава градина. Второ, дрехите му са неудобни за работа. И трето, няма нито лопата, нито мотика, нито ножици... Някакъв рибовъд ще да е.

Младежът ги чу и обърна глава. Кимна им с усмивка, стана и изтупа ръце над водата. Рибите радостно запляскаха пред краката му.

— Здравейте, добри човече — любезно каза Трикс.

— И вие здравейте, добри хора — отвърна не по-малко учтиво юношата. — Какво ви доведе в градината на султана, чуждоземци?

— Дракон — директно отвърна Трикс.

— О, да, видях дракон — юношата се намръщи. — Стори ми се, че носеше някого, но нали само прелетя...

— Той ни пусна в движение — обясни Трикс. — А в ноктите си отнесе илюзия.

— Да не се наранихте? — притесни се младежът.

— Не, изобщо — поклати глава Йен.

— Не се ли изплашихте? Тук стражата е много строга, мнозина се страхуват от нея — юношата спокойно приближи към тях, сложи ръка на гърдите си и церемониално се поклони.

Трикс, бидейки умно момче, започна да подозира нещо.

— Не... не се наранихме и не се уплашихме — бавно каза той. — Всъщност сме наистина щастливи, че попаднахме в градините на султана. Аз много исках да се срещна с прочутия султан Абнувас... толкова е трудно да се получи аудиенция с него...

— Това е така — въздъхна младежът. — Но аз бях толкова изненадан от вашата поява, че забравих за гостоприемството! Искате

ли да ядете или да пиете? Имате ли нужда от почивка?

— На колене, Йен! — тихо каза Трикс, като дръпна Йен за края на дрехата. Самият той се отпусна на коляно и попита: — Можем ли да узнаем името ви, уважаеми?

Юношата някак веднага стана тъжен.

— Струва ми се, че вече го знаете, момчета — каза с въздишка. — Името ми е...

— Абнувас! — възкликна мъжът, който се появи иззад дърветата. Трикс си пое дъх — това беше шутът Сутар. — Абнувас, всички ви търсят... с кого говорите... Трикс!

— Простете ни, о, велики султано — каза Трикс. — Простете ни, уважаеми Сутар. Тук ни доведе случайността... дракон на име Зуа.

— Абнувас няма да говори с вас! — твърдо каза Сутар. — Елате, велики султано. Моля ви, да вървим. Тези деца искат добро, но ще донесат лошо. Не трябва да общувате с тях!

— Дайте дума, че няма да бъдат наказани и че ще ги пуснат! — след кратко забавяне каза Абнувас. И в гласа му изведнъж се появи такава властност и твърдост, че Трикс трепна — самият крал Маркел би завидял на такъв царствен тон.

— Давам ви дума, повелителю... — въздъхна Сутар. — Трикс, изчакайте ме тук, ще се върна!

Трикс погледна след отдалечаващия се султан, на когото шутът нещо шепнеше. И се реши:

— Сутар! Това няма смисъл! Аз разбрах каква е тайната на султана!

Шутът трепна и се обърна. Измери Трикс с невярващ и уплашен поглед.

— И каква е?

Трикс въздъхна и отговори:

— Вие сте невъзможно добър за владетел, о, велики султано.

Настъпи ледена тишина. Тогава Абнувас вдигна ръце и се хвана за главата:

— Момче... Момче, защо го каза... Ти разкри моята тайна и сега ще те екзекутират!

— Ей, какво говорите! — притесни се Йен. — Щом сте добър, значи не можете да заповядате да ни екзекутират!

— Да, аз не мога — кимна Абнувас. — И в това е моята трагедия. Но тук е моят славен везир, тук е моят верен шут... Всеки от тях има право да даде такава заповед. И как мога да им попреча?

— Позволете ми, о, най-мъдри... — въздъхна Сутар. — Щом вече се е случило, няма да настоявам за незабавно изпълнение. Нека временно да ги допуснем до нашата тайна и да се постареем да извлечем изгода от случилото се.

— Чудесно! — зарадва се Абнувас. — Ще плача три дни и ноци, ако в земята бъдат заровени невинни младежи. Да вървим в двореца!

Покоите на султана бяха на горните етажи на двореца и гледката оттам беше великолепна: и към градината околоръст, и към най-големите и красиви задания (високата ограда надеждно скриваше бедните къщурки), и дори към хълма, където се намираше семейството на Зуа.

Трикс, Йен, султан Абнувас и шутът Сутар седяха на ниска кръгла маса, на която в златни вази имаше плодове и сладкиши, а в кристални съдове бяха налети разхладителни напитки. До масата стояха разпалени наргилета, които, впрочем, никой не ползваше.

— Много се тревожех, че ще огорча татко — тихо разказваше Абнувас. — Още от най-ранно детство. Някой слуга прекалено бавно ми носи водата за миене — баща ми казва: „Заповядай да го посекаат“. А аз не мога. Жал ми е... Веднъж баща ми ме взе в съда, където доведоха разбойник и злодей, който ограбвал кервани и убивал търговците. Седят в залата жените му и децата, плачат. Разбойникът е ужасен, с огромна рижа брада и мустаци, хили се... Каза: „За нищо не съжалявам, за нищо! Ще избягам — и пак ще убивам!“ Татко ми каза: „Виждаш ли какъв злодей? Жал ли ти е за невинните му жертви?“ Аз отговорих: „Жал ми е, татко! Какъв лош човек!“ Баща ми се зарадва и каза: „Е, тогава заповядай да го екзекутират! В пясъка да го заровят, главата да му отсекаат... каквото поискаш!“ А аз отговорих: „Татко, но той е жертва на обстоятелствата! Със сигурност в неговото възпитание са били допуснати сериозни грешки. Може би баща му е бил много суров, биел го е и го е оскърбявал, като дете е бил слаб и беден, връстниците са му се подигравали... Всичко това е довело до там, че сърцето му да се ожесточи. Той трябва да бъде лекуван, а не

екзекутиран...“ Татко направо зяпна. А разбойникът изведнъж зарида и занарежда: „Наследникът на трона е прав... аз водих недостоен живот... Пощадете ме! Ще го направя, ще бъда по-добър, наистина, по-добър!“ Е, тук всички се замислиха. Ами ако съм прав? Подстригаха и измиха разбойника, научиха го на възпитани обноски и го пратиха да работи като пазач на кервани. А той още първата вечер разкъсал красивите си дрехи, отъркалял се в мръсотията и се нахвърлил на другарите си. Започнал сериозен бой... но някак успели да го съсекат. Като разбрах — припаднах. Татко ме утешава и ми казва: „Не се измъчвай, всеки прави грешки...“ А аз рева и викам: „Ние не му обърнахме достатъчно внимание, не можахме да го адаптираме към нашето общество...“ Баща ми се изплю, изтегли колана си и ми тегли един хубав бой... А аз го моля: „Тате, тате, моля те, внимавай, да не се нараниш!“

Йен седеше с отворена уста. Трикс се хвана за главата.

— Всичко е самата истина — потвърди Сутар. — Точно така беше. Когато старият султан умираше, той повика везира и мен при постелята си и каза: „Какво ще правим? Синът ми е умен, усърден и красив. Той не се страхува от нищо. Но в сърцето му има прекалено много доброта. Тази доброта ще убие нашата държава и ще я удави в кръв. Предполагам, че нямаме друг избор, освен да пожертваме един за доброто на многото.“ И след това султанът предаде богу дух...

— А защо просто не е лишил Абнувас от трона? — попита Трикс. — Нали има още двама сина...

Осъзна, че говори, все едно султанът не е там, и смутено погледна Абнувас. Но той само се усмихна и махна с ръка да не се притеснява.

— Какво говориш! — ужаси се Сутар. — Да се промени редът на наследяване на трона? Това е път към кървави безредици и разруха! Не, нямаше изход. Ние с везира облякохме празнични дрехи, взехме копринено въже и тръгнахме към младия Абнувас. Тогава той беше на твоята възраст, Трикс. Влязохме точно в тази стая и видяхме, че Абнувас седи на табуретката от червено дърво, протегнал шия, и ни се усмихва. „Знам защо сте дошли“ — каза той. — „Направете каквото трябва, защото това е правилното решение. Аз съм ви дълбоко благодарен за помощта. Вие сте добри, прекрасни хора.“ Увихме въжето около врата му и внезапно Абнувас попита: „Може ли да

почакате за минутка? Спомних си, че сутринта забравих да нахраня любимото си канарче...“ Е... — шутът въздъхна, — тук с Аблухай не издържахме и се просълзихме. И се заклехме, че ще положим всички усилия да победим прекалената доброта на Абнувас. А дотогава ще управляваме от негово име, ще взимаме всички трудни и жестоки решения, като оставяме на самия султан да присъжда несложни дела, в които е уместно да се прояви доброта, както и да раздава милостиня по време на празниците.

— И успявате ли? — попита Трикс.

— Преди седмица убих пчела, която ме ужили! — гордо каза Абнувас.

Сутар въздъхна.

— И плаках от болка, а не от съжаление към пчелата... — добави Абунас и се изчерви.

Сутар махна с ръка.

— Погребах я просто така... на шега... — вече съвсем смутено добави султанът.

— Поразителен случай! — призна Трикс. — Да се желае доброто на всички живи същества, в това число и на хората, е достойно поведение. Но да желаяш добро по такъв начин, че да облагодетелстваш злодей и убиец... никога не съм чувал нещо подобно!

Абнувас тъжно и виновно кимна.

— Консултирахме се с доктори и мистици, с магьосници и заклинатели — въздъхна Сутар. — Никой не знае как да го излекува. Съществуват лекарства и заклинания за прекомерна жестокост, но никой не се е опитвал да измисли лекарство за прекомерна доброта. Един заклинател, между другото, много се интересува от въпроса. Той каза, че добротата може да бъде невероятно оръжие. Трябва само да се омагьосат жителите на враждебната страна, така че да желаят добро на всички. За да не екзекутират убийците и да не затварят крадците, да не пречат в ограбването на обществените посеви и на кражбите в кралските мини — всяко зло ще наричат последица от трудно детство и липса на внимание. Заклинателят каза, че ще минат едно-две поколения и страната, попаднала под такова заклинание, ще изчезне — родителите няма да се грижат за децата, децата от своя

страна — за родителите си, владетелят няма да го е грижа за народа, а народът пък няма да му се подчинява.

— Но ако всички станат добри, тогава там няма да има крадци, разбойници и убийци! — разгорещено възрази Абнувас.

— О, мъдри султане — тъжно каза шутът, — заклинанието никога не действа на всички. Ще се намерят такива, които ще му устоят. И такива, на които поради гномския или елфийския им произход заклинанието ще подейства частично: например — няма да грабят и убиват само своите съплеменници. И най-вече ще има такива, които поради умствена изостаналост са вършили и ще продължат да вършат зло, без дори да осъзнават, че това е зло. Заклинанието ще върже ръцете единствено на хора, които и без това са добри. На злодеите ще позволи да правят каквото си искат.

— Освен това много бързо ще дойдат хитреци от съседни държави — каза Йен. — И определено много ще се зарадват! Факт!

— И този магьосник измислил ли е това заклинание? — притесни се Абнувас. — Това е много лошо, трябва да го разубедят!

— Е, за щастие, този заклинател скоропостижно умрял — каза Сутар. — Паднал от върха на кулата си и тъй като кой знае защо устата му била натъпкана със смачкани страници от собствената му книга със заклинания, той не успял да омекоти падането с магия.

— Бедничкият — въздъхна Абнувас. — Какъв трагична случайност... Сигурен съм, че ако беше размислил, той сам би се отказал от плановете си!

Трикс изумено погледна Сутар.

Шутът сви рамене:

— Съгласен съм, че това би било мощно оръжие. В случай на конфликт с вашето кралство, например... Но ние все пак не сме някакви чудовища! Е, драконов пламък, чума, наводнение... Но трябва все пак да има някакви морални граници!

Трикс облекчено въздъхна.

— Сега разбираш, че нашият добър султан — въздъхна шутът — няма да помогне за решаването на проблема, с който се сблъскахме.

— Какъв проблем? — притесни се Абнувас.

— Не се тревожете, това са незначителни въпроси, недостойни за вниманието ви — небрежно отвърна шутът. — Между другото, дойдох

при вас, за да ви предупредя — едно от гончетата се разболяло, лапите му окапват. Бихте ли...

— Разбира се! — скочи Абнувас. — Защо не каза веднага, шуте? Веднага ще отида при бедното куче!

Едва султанът се отдалечи, и шутът размаха ръце и се заоплакваше:

— Ето, виждате ли? Той проявява доброта към всички. Той не различава малкото добро от голямото. Не вижда как заради малкото страда голямото... Ох, нима онази вечер и ние с везира не сме се заразили с тази болест... и сме оставили на трона негоден султан.

— Сутар — въздъхна Трикс, — разбрах всичко, наистина. Султанът не бива да се разстройва с историята за Прозрачния бог. Тогава, може би, ще отидем при Великия везир?

Сутар кимна:

— Канех се да организирам вашата среща за късно през нощта. Но тъй като вече сте тук — да тръгваме. Аблухай сега е в театъра, гледа някакво представление. Това обикновено го настройва по-добродушно.

— Тоест, с Великия везир няма да имаме такива проблеми, както със султана? — уточни Трикс.

— О, не. Такива проблеми няма да има — твърдо обеща шутът.

ЧАСТ ВТОРА
ТРИКС СЕ ЗАИНТРИГУВА

Великият везир Аблухай се славеше като покровител на изкуствата, експерт по живопис, ценител на музиката, почитател на скулптурата, изследовател на архитектурата и занаятите и факел на знанието. В това, разбира се, нямаше нищо необичайно, с изключение на факта, че Аблухай наистина беше покровител на изкуствата, познаваше платната на старите и новите майстори, обожаваше фолклорната, камерната и оперната музика, като не пренебрегваше и авторските песни на дутар, обожаваше древните статуи (особено изобразяващите красиви голи девойки), можеше по памет да изброи всички най-красиви сгради в Самаршан и кралството, ценеше изкусната работа на майсторите-дърводелци и ювелирите, а също така издаде указ за задължително обучение в четене и писане на всички деца от мъжки пол, изразили желание за това. Затова нямаше нищо изненадващо, че всички творци и жадуващи признание (а също злато и сребро) се стичаха в Дахриан от всички краища на света. Дори суровите варварски майстори, изрязващи свещените амулети от моржови кости и минотавърски рогове, понякога посещаваха Дахриан. Дори гномите понякога изпращаха своите ковачи да преподават във факултета „Коване и леене“. Дори високомерните елфи веднъж взеха участие в певческия турнир, след което няколко десетки човешки певци от срам смениха професията си.

Трикс се отнасяше към изкуството с подобаваща за аристократ и магьосник снизходителност. Разбира се, за да се построи магическа кула или дори най-обикновен дворец, трябва познания по архитектура, а и винаги е приятно да послушаш менестрел на пира. Но да губиш цели дни в разглеждане на картини или любуване на танци? Удивително скучно занимание!

— Най-важното е Великият везир да не го обземе жажда за творчество — притеснено каза Сутар по пътя.

— Какво е това?

— Ами, ако Великият везир е увлечен от картини, той може да ви помоли да нарисувате собствения си въпрос. Ако си мисли за танци —

тогава да го изтанцувате. Виждаш ли, млади човече, везирът е благосклонен към тези, които споделят неговото увлечение към изкуствата...

— Тогава най-важното ще е да не е увлечен от мраморни скулптури — каза Трикс. — Че тогава ще си задавам въпроса няколко месеца...

Следвайки шута, Трикс и Йен минаха по дълги коридори, разпръсквайки с появата си пазачи и слуги. Явно Сутар се ползваше с авторитет в двореца. След като се качиха по широко мраморно стълбище и минаха през красиво резбована врата, те се озоваха в малка, комфортно обзаведена лежа, надвиснала над полутъмен театрален салон. Завесата на сцената бе спусната, публиката в залата — в по-голямата си част хора с артистичен вид — обсъждаше нещо, похапвайки печени подсолени царевични зърна. В ложата на широк мек диван се беше разположил възрастен мъж в дълъг халат — слаб, с подвижни интелигентни очи и обикновен бял тюрбан, украсен с един-единствен изумруд — но голям и чист, сияещ като зелен фенер. Масичката до дивана беше, както се полага, отрупана с плодове и сладкиши.

— Антракт, имаме късмет — прошепна Сутар. Поклони се пред човека и каза: — Ето ме и мен, Велики везире! Твоят верен стар шут и довереник!

Везирът кимна и каза:

— Идването ти е като халва и баклава, шут Сутар.

И с внимание аз ще те даря, шут Сутар.

Каква е причината за тази визита?

Говори и не клати глава, шут Сутар.

*Предполагам, че това магьосникът е, що с дракони
дружи,*

*За учени беседи ли при нас дошъл е или за слава, шут
Сутар?*

Шутът притеснено погледна към Трикс. И той осъзна, че му предстои изпитание. Съдейки по всичко, везирът говореше с прочутите

самаршански казели. Като пристъпи напред, Трикс почтително се поклони. И каза:

*— Ти мъдрец си и на изкуствата пазител, Аблухай,
На всички артисти вдъхновител, Аблухай.
Сигурен съм, че с мъдростта си в делата държавни
Ще ми подействаш ти като лечител, Аблухай.
Бих искал да кажа какво ме тревожи,
И отговорът твой да ми е спасител, Аблухай.*

— Хм — каза везирът. — Разбира се, римите са доста свободни, но когато започна с думата „пазител“, не очаквах нищо добро. Занимаваш ли се със стихоплетство?

— Аз в стиховете много слаб съм, признавам, Аблухай... — започна Трикс.

— Достатъчно, достатъчно. Говори в проза — везирът седна на дивана и с любопитство огледа Трикс. — А второто момче — Йен, доколкото разбирам? Същото, което купи на пазара за роби с пръстена на любезния крал Маркел? Той разбира ли самаршански?

— Не, не разбирам — обади се Йен. Везирът се засмя:

— А на какъв език ми отговаряш? Всичко е ясно, драконите и с теб са говорили... Слушам те, Трикс Соийе.

— О, мъдри Аблухай... — Трикс още веднъж се поклони. — Мисля, че вие прекрасно знаете всичко, което искам да кажа.

— Такава ми е работата — отвърна везирът. — Напълно съм лишен от радостта на неочакваните срещи и разговори. Искаш ли шербет?

— Да — Трикс, подчинявайки се на кимването на везира, седна на ниската табуретка срещу дивана. — Достойни Аблухай, вие знаете всички мои въпроси, но аз не знам отговорите...

— Отговорите... — въздъхна Аблухай. — Добре. Моите отговори ще бъдат: да, да, не, да.

Трикс преглътна шербета и се замисли. После призна:

— Без въпросите не е ясно.

— Твоите въпроси, момче, щяха да са тези — каза Аблухай. — Имам ли намерение да се сражавам с Прозрачния бог? Разбирам ли, че

помощта на витамините е опасна? Готов ли съм да заменя помощта на витамините с тази на крал Маркел? Ще изпълня ли това, което витамините ще поискат за своята помощ?

— А аз мисля, че би било по-добре, ако отговорите бяха да, да, не, не — каза Трикс. — Нещо ми подсказва, че всичко останало е от лукавия.

— Не мога да давам на магьосник лъжливи клетви — поклати глава везирът. — Ако цената за победата е война с Негово величество Маркел, тогава ще има война. Много съжалявам.

Трикс мрачно погледна празната сцена. Хората в залата заеха местата си. Разнесе се тиха музика.

— Ще погледаш ли представлението? — любезно попита Аблухай. — Забавна история. Сигурен съм, че ще ти хареса.

— Значи всичко е напразно? — тихо попита Трикс. — Значи напразно съм дошъл в Самаршан?

— А можеш ли да ми предложиш друг изход? — попита везирът. — Не? Тогава нека да гледаме пиесата. Между другото, тя се нарича „Подвизите на любовта, или Морските приключения на младия маг“.

Нещо познато имаше в заглавието. Не, Трикс не беше гледал такава пиеса, но нещо леко помръдна в паметта му...

Завесата бавно се вдигна.

На сцената се извисяваше кораб. По-точно — нос на кораб. На носа на кораба стоеше непознат голоблад юноша, който беше сложил длан над очите си и се взираше в залата. А зад него стояха...

— Бамбура! — шокирано възкликна Трикс. — Шараж... Хорт... Майхел...

Сред актьорите имаше и непознато малко момче, което очевидно играеше Халанбери, а в краката му стоеше бялото куче Алби.

— На кораба сме ние! — прошепна Йен.

— Презрените витамини приближават! — с тънък глас възкликна юношата, играещ Трикс. — Ще насоча цялата си могъща магия срещу бялото им магьосничество. Вие, приятели, ме подкрепяйте със силата на своето оръжие!

— Ще се бием и ще победим! — възкликна Майхел, придвижвайки се напред. За изненада на Трикс, директорът на театъра беше облечен в дрънкащи доспехи и въоръжен с меч. — Кълна ти се в това, славни рицарю Паклус!

— И аз, могъщият варварин Хорт! — каза Шараж.

— И аз, планинецът Шараж! — подкрепи го Бамбура.

— И аз, капитан Бамбура! — заяви Хорт.

— Нищо не разбирам! — призна Трикс. — Наистина беше точно така!

Великият везир кимна и каза:

— Знам.

— Но защо не се представят за себе си? — попита Трикс.

— И къде съм аз? — възмути се Йен.

— Ами оръженосецът Йен падна със смъртта на смелите в средата на първо действие — поясни Аблухай. — Всички в залата плакаха. Всъщност него го играеше същият юноша, който играе Трикс. Затова и не се появяват заедно.

— Аз? Паднал!? — обидено каза Йен.

— И играят не себе си, а роли — продължи Аблухай. — В това е великата сила на изкуството, приятели мои. Очевидно Шараж по-добре се справя с ролята на варварин, а варваринът перфектно играе капитана.

Междувременно на сцената започна да се появява кърмата на друг кораб. Чуваха се скърцащи звуци от придвижването на декора по сцената.

— Ах... порази ме магия... — изстена Бамбура, тоест Хорт, и се свлече зад кораба, изчезвайки от погледите на публиката.

— Това не се е случвало... — възмутено реагира Трикс.

— Но нали някой трябва да изиграе ролята на злия витамин Гавар? — усмихна се везирът.

— Как бих искал да му видя физиономията сега! — каза Трикс.

— Ами виж я — предложи везирът. — Той е в залата, на първия ред. Испитах огромно удоволствие, когато разбрах, че точно Гавар е дошъл да води преговорите.

Трикс трепна. И си помисли, че Великият везир някак му напомня за крал Маркел, но много по-силен — незабележимият министър на тайната канцелария Аблухай, изглежда, знаеше всичко и дори малко повече.

И едва ли си струваше да съчувства на покровителя на изкуствата, че е принуден още и да управлява вместо прекалено добрия султан. Везирът прекрасно съчетаваше едното с другото.

Също така Трикс разбра, че добрият султан остава на трона не само заради мекосърдечието на везира, но и заради неговата практичност.

— За нещо се замисли ли? — любезно полюбопитства Аблухай.

В това време на сцената се появи Гавар, тоест Хорт, играещ Гавар. И започна да размахва черен меч.

— Кажете ми, о, мъдри Аблухай, какво трябва да направя, за да не сключите съюз с витамините и да не воювате с нас? — попита Трикс.

— Това, което трябва да направиш, не е равносилно на това, което можеш да направиш — небрежно отвърна везирът.

— И все пак?

— Армията на Прозрачния бог се придвижва към столицата. След три дни тя ще застане пред нашите стени и племенните вождове ще поискат свикване на съвета на старейшините. Ако султанът не се подчини на заповедите на съвета, Прозрачният бог ще го измести и самият той ще стане султан — везирът замълча. — И ще тръгне на война срещу вашето кралство. Ако аз призова драконите да се бият и се възползвам от помощта на витамините, ние можем да победим Прозрачния бог. И също ще тръгнем на война срещу кралството.

Трикс чакаше.

— Направи така, че Прозрачният бог да не стигне до столицата — спокойно каза везирът. — Убеди го. Победи го. Измами го. Убий го. Както ти е угодно. И тогава аз ще отпратя Гавар, ще освободя драконите и няма да воювам с вас.

— А дали ще мога да го направя? — попита Трикс. Междувременно на сцената „Гавар“ се сражаваше с момчето, играещо Трикс.

— Не — отвърна Великият везир.

— Тогава ще трябва да го направя — каза Трикс. — Приемам твоето предложение, Велики везире Аблухай.

— Имаме сделка! — тържествено отговори везирът. — Готов съм да ти окажа цялата необходима помощ. В границите на разумното, разбира се. Транспорт, оръжие, пари...

Трикс въздъхна. Той знаеше, че когато важните особи кажат „в границите на разумното“, тогава трябва да се прояви разумна скромност. Може да поиска камила, но не ездитен дракон, хубав меч —

но не и някоя древна магическа сабя, пълна чанта със сребърни динари — но не и сандък със злато.

— Да, това ще ми е от полза... — призна той.

— Ще помоля драконите да те отнесат до мястото, където решиш да се срещнеш с Прозрачния бог — каза везирът. — Също така ще ти дам и древна магическа сабя на велик воин, която прави от всеки човек майстор-фехтовач, както и сандъче, в което нещо звъни — везирът топло се усмихна и за всеки случай поясни: — С чудесен златен звън!

След тези думи Трикс стана нервен. Щом „помощта в границите на разумното“ е толкова голяма, тогава неговата постъпка е абсолютно неразумна.

— Можеш да промениш решението си — добави везирът.

— Не — гордо отказа Трикс и се загледа в сцената. Там току-що „витамантът Гавар“ беше паднал зад борда — право в купчината боклуци, изобразяващи морска тиня. — А къде е истинският Гавар?

— На първия ред, в средата — подсказа везирът.

Трикс внимателно погледна към залата. И изненадано възкликна:

— Той... той се смее! И аплодира!

— Разбира се — кимна везирът. — Умният човек няма да тръгне да негодува и да ругае, когато го осмиват и го показват в лоша светлина. Той или ще се засмее, сякаш не му пука, или ще се престори, че не говорят за него.

— Хм, много умно — призна Трикс. — Когато стана херцог, това няма да го забравя!

— Е, за нас, херцозите, везирите и прочие управляващи, често има и още един изход — заговорнически снижи глас везирът.

— Какъв?

— Да закопаем присмиващият ни се в пясъка. Е, или да го изпратим в блатата, да добива сол, така ще е по-полезен за държавата.

Трикс кимна.

— При нас няма солени блата. Солта я добиваме на морския бряг, но това е хубава работа, печеливша, не е за каторжници. А с престъпниците постъпваме по различни начини. На север ги пращат да секат дървета, на изток — в мините, да вадят руда, на запад — да дялат камъни, а на юг — да копаят канали.

Везирът кимна с респект:

— Разнообразната икономика е мечта за държавата... Но ти, предполагам, искаш да се срещнеш с приятелите си актьори? Пиесата вече приключва, сега ще започнат поклоните...

Трикс разбра, че учтиво го отпращат.

— Да, Велики везире! Само...

— Само присъствието на Гавар те смущава — разбиращо кимна везирът. — Разбирам. Но рицарят-маг Гавар е разумен нежив, неслучайно го използват като пратеник по деликатни въпроси. Да нападне мои гости в Самаршан е изключително неучтиво и Гавар го знае. А ти си мой гост — с тези думи везирът пхна ръка в джоба на робата си и извади малка сребърна брошка, изобразяваща домра^[1] (или може би някаква лютня — Трикс не беше силен в музиката) на фона на барабан. — Сложи я на дрехата си и на всички ще стане ясно, че си под моя защита.

Трикс се поклони и взе значката. После хвърли поглед към Йен.

— Да, прав си — съгласи се везирът, връчвайки втората значка на Йен. — Някак си не съобразих.

Въпреки обещанието на Великия везир, Трикс изобщо не искаше да попада пред погледа на Гавар. Сутар, който доброволно пожела да ги придружи, изглежда го разбра. Затова те не минаха през залата, а през околните коридори и се озоваха непосредствено зад кулисите. Там все още нямаше актьори — съдейки по аплодисментите, те сега се покланяха на публиката.

— Дори се притеснявам — призна Трикс. — Може би вече са забравили за нашите приключения?

Йен подсвирна и завъртя пръст до слепоочието си:

— За какво, за какво да са забравили? За това, което току-що представяха на сцената?

— Юношата е прав — неочаквано Сутар подкрепи Трикс. — За творческите хора е естествено да вярват в своите измислици повече, отколкото в истината. Вярвам, че реалните ви приключения и пиесата са се смесили в главите на тези достойни актьори като несполучлив пилаф, където оризът се е слепил с месото и морковите. Но за това не си струва да съжалявате — повярвайте ми, в техните спомени вие сте още по-големи герои, отколкото сте били в действителност.

В този момент зад кулисите се появи Бамбура, нагласен като Шараж. В ръцете си стискаше доста дълъг планински кинжал и безброй букети цветя, които зрителите му бяха хвърляли. Съдейки по замечтаната усмивка, явно болшинството са били дами и са го гледали благосклонно.

— Бамбура! — възкликна Трикс.

— Трикс! — изкрещя Бамбура и в пристъп на чувства разтвори ръце. Цветята се посипаха по пода, а заедно с тях и тежкия кинжал, който удари Бамбура по пръстите на десния крак — за щастие, с дръжката. — А-а-а! — изкрещя Бамбура и заподскача на левия си крак.

Крясъкът му привлече Майхел, който притича от сцената с размахан меч — и в суматохата закачи с него Бамбура по ухото. Но за късмет мечът, за разлика от кинжала, беше дървен и боядисан със сребриста боя.

— О-о-о! — извика Бамбура, притисна ръка към ухото си и продължи да подскача на един крак.

От шума от сцената се втурна бялото куче Алби. То не лаеше, а се носеше заплашително и безмълвно, като малка мълчалива смърт. За съжаление, напредналата възраст не подобряваше нито визора, нито обонянието му. Без да разбере какво се случва, то мълчаливо се нахвърли на подскачащото същество, в което не разпозна господаря си, и се вкопчи в ранения му крак.

— А-а-а! — изкрещя Бамбура, повече от обида, отколкото от болка.

Следващ, както и следваше да се очаква, се появи Шараж, облечен като Хорт. Той се затича към приятеля си, но напълно закономерно не можа да удържи и изтърва непривичния за него варварски чук, като на косъм избягна повторение на историята с Бамбура и кинжала (тежкия чук лесно би размазал крака му). За сметка на това преплете крака в дръжката на чука и падна, повличайки със себе си Бамбура.

Дотичалите след него други двама участника в представлението — юношата-Трикс и момчето-Халанбери — видяха преплетеното кълбо, от което стърчаха ръце, крака и прекършени цветя, и се спогледаха. След което, без да кажат и дума, скочиха в купа и започнаха сляпо да удрят навсякъде. „Братя“ — осъзна Трикс, оценявайки синхронните им действия.

— Какво става, Трикс? — ужасено възкликна Йен.

Трикс въздъхна и успокоително каза:

— Спокойно, Йен, това е театър. Всичко е наред. Това е театър.

След няколко мига актьорите все пак съобразиха какво става. Купчината се разпадна и Бамбура, Шараж и Майхел здраво стиснаха Трикс в обятията си. Момчетата-актьори смутено отстъпиха встрани. Алби с ръмжене се понесе около всички.

— Дошъл си на нашето представление? — възхити се Бамбура.
— Трикс, винаги съм знаел, че в теб живее ценител на изкуството!

— Това са моите племенници — представи младите актьори Майхел. — Песя и Нися. Още щом минахме покрай планините и веднага ги взех за актьори...

— Израснал си и си възмъжал! — кратко го приветства Шараж.

Кулисите се раздвижиха и към тях се присъедини висока фигура в черни доспехи.

— Колко се радвам да те видя! — възкликна Трикс, хвърляйки се към играещия витаминта Хорт. — Леле... изглеждаш абсолютно точно като... ти... дори миришеш като...

Фигурата запази мълчание. Почувствал под дланите си не шперплат и картон, а студен черен метал, Трикс притеснено разтвори обятия и запристъпва назад, докато не опря гръб в Майхел. Шараж се наведе и мрачно вдигна бойния чук.

— Аз също се радвам да те видя — проскърца рицарят-маг Гавар. — Както и всички вас, господа... артисти...

Настъпи мъртва тишина. После Бамбура гордо заяви:

— Не сме артисти, а актьори!

Зад гърба на Гавар се появи Хорт. Той бързо се ориентира в ситуацията, вдигна меча си и започна бавно да пристъпва към гърба на витаминта.

— Надяваш се да ме зашеметиш с тази пръчка ли, северняко? — презрително попита Гавар, без дори да се обърне. Хорт засрамено свали бутафорното си оръжие.

— Какво искаш, Гавар? — попита Трикс, хвърляйки поглед към Сутар. Присъствието на шута му даваше смелост.

— Нищо — насмешливо отвърна Гавар. — Както виждам, всички тук са гости на любезния везир Аблухай. А в Самаршан гостите не започват кавги. Не е ли така?

— Тогава се махай! — радостно каза Йен.

Гавар му хвърли небрежен поглед през забралото:

— Не те съветвам да се държиш грубо, оръженосецо. Няма да прекараш целия си живот в тези пясъци.

Йен се наежи и гневно свъси вежди, но замълча.

— Дойдох при вас не за да се бия и да отмъщавам за минали обиди — продължи Гавар. — Макар че, разбира се, не бих имал нищо против да хвана за гърлото едно малко гадно момченце и да му обясня какво точно означава да крачиш във вечен мрак по океанското дъно...

— Опитай! — яростно възкликна Трикс. — Аз те победих в справедлив дуел!

— За какво говориш? — неочаквано отвърна Гавар. — Ти си мой враг, но ние честно се сражавахме с магия и не се знаеше кой ще победи! Сега говоря за малкия мръсник, който ме изхвърли зад борда с подло хвърляне на боен чук!

Трикс чак зяпна от изненада.

— Да не си си изгубил ума, витамините! — възкликна Бамбура. — Той е на десет години! А с неговия чук и гвоздей не можеш заби! Ако хората разберат, че обявяваш за свой враг сополиво хлапе, ще ти се смеят от северните планини чак до южните морета!

Гавар примирително вдигна ръка:

— Чакайте. Малкият негодяй така или иначе не е тук. Ако беше, всичко би се развило по различен начин, но... А с вас съм готов да направя компромис.

— Компромис? — вдигна вежди Майхел.

— За какво сте дошли в Самаршан?

— Да изнесем представления и да спечелим пари — сви рамене Майхел.

— Да видим света — отвърна Бамбура.

— Да спрем Прозрачния бог — призна Трикс. Актьорите изненадано се обърнаха към него.

— Ето това е правилният отговор — удовлетворено каза Гавар. — Вашият млад магьосник, както разбирам, е изпратен тук с тайна мисия от крал Маркел и капитула на маговете...

В погледите на актьорите се появи възхищение и страхопочитание. Бамбура прошепна:

— „Мисия в пустинята, или Тайната на Прозрачния бог...“ Уау! Вдъхновяващо!

Трикс за миг се замисли и реши да не спори с витаминта.

— Предполагам, че всички вие сте тук със същата цел — продължи Гавар. — И няма нужда от тези фалшиви обяснения за турне и пари, аз съм въртял къде-къде по-засукани интриги още преди да сте се родили... И така, обстоятелствата са такива, че Кристалните острови са готови да се бият рамо до рамо с кралството. Нашата главна цел е да унищожим Прозрачния бог и за това сме готови да сключим всякакви съюзи.

Застаналият встрани Сутар изсумтя и се замисли.

— А на мен ми се струва — недоверчиво каза Трикс, — че вие искате да обезкървите кралството и Самаршан, като в същото време Прозрачният бог бъде унищожен, след което да завладеете целия свят.

— Е, в дългосрочен план си е така — съгласи се Гавар. — Но ние можем и да почакаме, за нас времето е нищо. След като Маркел е наясно със ситуацията и е пратил свои агенти тук, концепцията се промени. Ще поемете ли подадената ръка? Ще се съгласите ли заедно да се бием срещу Прозрачния бог?

Всички погледи се устремиха към Трикс и той с ужас осъзна, че ще трябва да решава сам.

— Тогава нека уточним условията — че няма да си причиняваме явни или неявни вреди един на друг, че няма да си създаваме пречки и капани, че няма да се предаваме и лъжем...

— Докато се намираме в Самаршан — уточни Гавар.

— И че целта ни е да победим Прозрачния бог, при това да го победим не означава непременно да го убием, достатъчно ще е да му попречим да вземе властта в Самаршан и да не тръгне на война с кралството... или с Кристалните острови...

— Но това трябва да е надеждна победа, която да удовлетвори всички нас — добави Гавар.

— И след това няма да сме обвързани с никакви други задължения — каза Трикс.

— И няма да използваме този временен съюз за основа на някакви по-нататъшни задължения — кимна Гавар.

— А също така ти ще се откажеш да отмъщаваш на Халанбери! Гавар замълча за миг, после кимна.

— А театърът на Майхел ще спре да изпълнява пиесата „Подвизите на любовта или Морските приключения на младия маг“! По-точно... ще има още едно и само едно представление, но за него ще уточня по-късно.

Майхел въздъхна и се почеса по врата.

— Да! — сурово каза Хорт.

— Е, тогава да скрепим нашата клетва с ръкостискане и целувка!
— каза Гавар.

— Не, не, нека само се ръкуваме! — уплашено реагира Трикс.

Гавар се захили и протегна покритата си с метална ръкавица ръка. Трикс се поколеба за секунда, след което здраво стисна ръката на витаминта.

— Да се надяваме, че това ще е от полза за всички нас! — стараяйки се да е колкото се може по-дипломатичен, каза Трикс.

— Всъщност предполагам, че това ще е от полза най-вече за Великия везир Аблухай — насмешливо каза Гавар. И погледна към Сутар: — Нали така, шуте? Точно така го бяхте замислили?

— Какво говорите — отвърна шутът. — Аблухай е добър приятел на изкуствата и мирен човек. Той е напълно чужд на придворните интриги.

— Да, както и всички ние! — кимна Гавар. — Както и всички ние...

Майхел, сбърчил чело в размисъл, внезапно недоумяващо възкликна:

— Господа, как така се оказахме замесени във всичко това? Какво трябва да правим сега? И кой е този Прозрачен бог, за когото говорят?

— Това е най-могъщият магьосник в света — отвърна Гавар. — Затова ние, витаминтите, сме готови да сключим всякакъв съюз, за да го спрем. А вие сте въввлечени във всичко това, защото се оказахте в грешното време на грешното място. Колкото до плановете ни... готови ли сте да ме изслушате?

— Да — отвърна Трикс. В него започна да се оформя ужасното подозрение, че всичко се развива по начина, по който са го замислили Великият везир и хитрият шут, а също и както иска коварният витаминт. А самият той, Трикс, просто се носи по течението...

— В това, което успяхме да научим за Прозрачния бог — започна Гавар, — има много лъжи, а още повече — предположения и фантазии. Но едно нещо е несъмнено. Алхазаб прави магиите си бързо. Много бързо. Докато противниковите магьосници едва са започнали своите заклинания, той вече е готов — и нанася смъртоносен удар. Затова трябва да атакуваме Прозрачния бог така, че той до последно да не разбере, че го нападат.

— През нощта, в съня му? — предположи Шараж.

— Да го упоим? — попита Майхел.

— Да му изпратим дузина красиви робини, от чийто вид да забрави за всичко! — предложи Сутар.

Витамантът поклати глава.

— Не, не и не! Всичко това е твърде банално. Предлагам още тази вечер този театър да тръгне към оазиса Джем-бил, където е разположена армията на Прозрачния бог преди атаката срещу Дахриан. И там театърът ще изпълни... за последен път!... представлението „Подвизите на любовта или Морските приключения на младия маг“. При това този път ще ви бъде по-лесно да играете. Ще имате нови изпълнители за ролите на младия магьосник Трикс и прославения рицар-магьосник Гавар.

Актьорите озадачено се спогледаха.

После Бамбура каза:

— Аха!

Майхел се почеса по врата, изсумтя, но не каза нищо.

Сутар възхитено плесна с ръце.

— Каква прекрасна мисъл! Каква изящна интрига! Погълнат от пиесата, Прозрачният бог изобщо няма да заподозре, че на сцената не са актьори, а двама истински магьосници! И докато те сплитат с думи страховити бойни заклинания, проклетият завоевател няма да предприеме нищо... до самия край, когато тези заклинания се стоварят на главата му!

— Абсолютно вярно — кимна Гавар. — Идеята е точно такава.

— Ако Прозрачният бог бъде сразен — продължи Сутар, — неговата армия панически ще се разпръсне, а привържениците му ще побързат да се закълнат във вяроност към султана. О, да! Но какво ще стане, ако той се усети какво става? И успее да се защити или да удари пръв?

— Тогава сме прецакани — отвърна Гавар. — Всички, освен мен, най-вероятно ще умрат. А аз, като вече мъртъв, за дълго време ще попадна под властта на Прозрачния бог и ще бъда подложен на ужасяващи мъчения.

— Това не ми харесва! — възкликна Майхел и уточни: — Нямам предвид мъченията, това си е ваша лична работа, господин витаминт. Но фактът, че всички ние ще бъдем убити... че рискуваме главите си просто така, за нищо...

— Е, защо да е за нищо? — каза Гавар. — Ако всичко се получи... Кристалните острови са готови да платят за помощта две хиляди реала!

— И Самаршан няма да се поскъпи за пет хиляди динара! — допълни Сутар.

— Почти съм сигурен, че Маркел също ще ни възнагради — честно добави Трикс.

Майхел кимна:

— Да, вероятно. Ще му е неудобно, че изостава от съседите си...

— Е, всички ли са съгласни? — попита Гавар.

Майхел въздъхна и погледна към екипа си.

— Прилична сума! — въодушевено каза Бамбура. — Най-накрая ще можем да си построим истински красив театър и да се установим на едно място.

— Всеки човек, дори актьорът, трябва поне веднъж в живота си да извърши истински подвиг — отбеляза Шараж.

— Това ще е хубава битка — реши Хорт.

— А на нас ще ни дадат ли нашия дял? — в хор възкликнаха племенниците на Майхел.

Кучето Алби излая.

— Значи се договорихме — реши Гавар.

Планът на витаминта беше прост и Трикс, дори при цялото си желание, не можеше да му намери недостатъци. Точно в полунощ драконите, по молба на Великия везир, трябваше да отнесат цялата трупа по-близо до оазиса Джем-бил, където да я приземят. До самия оазис предстоеше да се доберат сами — и на сутринта да предложат на простите номади забавно представление. Със сигурност и самият Прозрачен бог ще пожелае да присъства — не от интерес, а за да покаже на суровите воители на пустинята, че не пренебрегва техните

развлечения. Пиесата се предполагаше да доиграят почти до самия край — единствено в сцената с дуела между Трикс и Гавар и двамата магьосници ще произнесат истински заклинания, но в последния момент ще ги насочат не към противника си, а към Прозрачния бог. Без значение колко силен е Алхазаб, шансовете му да се защити щяха да са много малки.

Везирът любезно предложи на всички да прекарат времето си в двореца — на децата бяха обещани сладкиши, а на възрастните — наргиле. Но Трикс предпочете да отиде при Васаб, за да се сбогува с добрия търговец, да си вземе вещите и да намери Аннет.

— Само не споменавай за нашите планове — сухо го предупреди Гавар. — Новините на Изток се разпространяват бързо.

Трикс, който се канеше веднага да разкаже на Васаб, че тръгва на решителна битка, се изчерви и възкликна:

— Не считай другите за по-глупави от себе си, витаминте. Разбира се, че ще мълча!

До дома на Васаб Трикс и Йен бяха откарани с каретата на султана, която поразително напомняше на онези, които правеха в кралството, но с по-широки колела, удобни за движение по пясъка. В каретата бяха впрегнати две бели камили.

Появата на султанската карета предизвика раздвижване на тясната уличка. Двама пазачи тържествено застанаха пред вратата на Васаб, а самият търговец, сгънат в поклон, изскочи да ги посрещне и извика:

— Кълна се в паметта на прадыдо си, тъкмо се канех да занеса в двореца дължимия данък... Трикс?

Осъзнавайки, че няма опасност, той веднага горделиво се изправи и с широк жест покани Трикс и Йен да влязат. В двора цареше суматоха — синовете на Васаб бързо заравяха нещо под корените на чинара, издигащ се в двора. Феята Аннет висеше във въздуха встрани, сложила ръце на хълбоците си, и Трикс смътно осъзна, че за късното му завръщане тепърва ще чуе много оплаквания.

— Тази нощ ще трябва да те напуснем, уважаеми Васаб — смутено започна Трикс. — Дори не питай къде и защо отиваме, това е тайна. Така че ще си съберем нещата и...

— О, лаконични и загадъчни, но нали до полунощ има още много време! — отвърна Васаб. — Ще има време за прощална вечеря

във ваша чест!

— До полунощ? — обърка се Трикс. — Но откъде ти...

— Всички тайни дела в Самаршан се правят в полунощ, това е традиция! — обясни Васаб. — Така че все още имаме време... жена! Слагай масата! Деца! Откопайте празничните чинии! Дъщери! Занесете на пазачите при портата чиста студена вода и деликатно разберете дали имат синове за женене!

— Татко, самите те са още момчета — изсумтя по-голямата дъщеря.

— Няма значение! С такъв въпрос ще поласкаеш суетата им, ще разбереш дали самите те са женени и пределно ясно ще покажеш своите намерения!

— Нямам никакви намерения... към тях... — възкликна с усмивка най-голямата дъщеря, поглеждайки към Трикс.

— Слушай баща си и животът ти ще бъде! — отсече Васаб. — Така казва древният мъдрец!

— И животът ти ще бъде... — заинтересува се Трикс. — Какво ще бъде?

— Просто ще бъде! — поясни Васаб.

И лично тръгна за каната, за да могат гостите да си измият ръцете. Аннет прилетя по-близо и строго погледна момчетата.

— Аннет, нямаш представа колко много неща ни се случиха! — побърза да каже Трикс. — И как съжалявахме, че не беше с нас! Много ни липсваше!

— Съжалявали сте? Липсвала съм ви? — строго попита феята.

Трикс и Йен енергично закимаха с глави.

— Всички мъже сте еднакви... — измърмори феята, но вече със смекчен глас. — Добре... разказвайте, докато Васаб го няма.

Не можеше да се каже, че Трикс е много гладен. Но Йен ядеше за двама и само с един поглед апетитът му се събуди. Този път им сервираха супа от едро нарязани парчета зеленчуци и агнешко; печена риба, пълнена с лук и ароматни билки; домати и сладки чушки, пълни с фино нарязано месо и изпечени над огъня; както и, разбира се, пилаф, но този път сладък, с плодове.

По самаршанските стандарти вечерята беше доста скромна.

— Дори няма да се опитвам да разбера от теб, о, мой високопочитаеми гостенино, къде води твоят път и какво смяташ да правиш — започна Васаб, след като се нахрани и запали наргилето. — Но тъй като е неучтиво да изпратиш своя гост на път, без да му дадеш полезни съвети и инструкции, аз ще разчитам на Книгата на мъдрите мисли.

— Каква е тази книга? — поинтересува се Трикс.

— През вековете самаршанските мистици са записвали най-добрите си мисли в специална книга. Никой вече не знае кой, кога и по каква причина е казал тази или онази мъдрост — но те винаги по невероятен начин помагат на нуждаещите се. Гулин!

Съпругата му се оттегли и след минута внимателно донесе дебела книга, цялата изписана със сложния краснопис на самаршанската писменост. Преди да я вземе, Васаб старателно изми и избърса ръцете си — беше ясно, че такава голяма книга е огромна ценност, без значение какво е написано в нея.

— Ще разчитаме на мъдростта на предците! — възкликна Васаб и отвори книгата напосоки. Заби пръст в страницата и тържествено прочете: — Ако тръгваш на труден път, от който не очакваш да се върнеш, вземи всичко нужно от приятели! Но двойно вземи всичко нужно от враговете!

— Това е... това е добър съвет! — възхити се Трикс, все още много притеснен от съюза с Гавар. — Това означава, че по пътя не бива да пренебрегваш помощта не само на приятелите, но и на враговете! Много добър съвет!

— А на мен ми се струва — скептично каза Йен, — че това е казано по съвсем друг повод. Ако ще тръгваш нанякъде завинаги, тогава вземай пари от приятелите си — няма да се налага да ги връщаш. А от враговете вземай още повече пари и други неща — за тях изобщо да не те е грижа!

— Всъщност, според слуховете, тези думи се били казани от един мистик, когато неговият народ решил да мигрира далеч от предишното си място на пребиваване — смутено призна Васаб. — Но не се знае със сигурност...

— Както и да е, мъдростта затова е добра, защото може да бъде казана по един повод, а да се пригоди към друг! — настоя Трикс.

— Какви думи! — възхити се Васаб. — Златни думи! Ще кажа на мистиците... кой знае, може би ще заповядат тези думи да бъдат дописани в Книгата!

Той отново затвори и напосоки отвори книгата. И прочете:

— Помощта на приятел понякога е малка, но винаги я очакваш. Помощта на врага може и да е голяма, но идва неочаквано!

— Това добре се съчетава с първата мисъл! — зарадва се Трикс. — Всички знаем с какво могат да ни помогнат приятелите, но е трудно дори да си представим с какво враговете могат да ни помогнат!

Васаб зацъка с език, доволен от тълкуването.

— А според мен — възрази Йен — това е предупреждение. В края на краищата помощта е добра само когато дойде навреме. А неочакваната помощ може дори да е вредна. На мен сър Гламор ми е разказвал как веднъж се бил с чудовище, а край тях минал магьосник. Те с Гламор се познавали и не се разбирали много добре... но тогава магьосникът решил да помогне. Или може би просто искал да покаже колко е силен. Хвърлил огнено кълбо в чудовището, но то било огнеустойчиво, а Гламор и конят му не били. Докато си изгаси брадата, докато приключи с ругатните, докато преследва магьосника — чудовището избягало.

— Трудно ми е да кажа по какъв повод са били казани тези думи — призна Васаб. — Е, нека да видим още една, трета мъдрост, тя ще изясни всичко!

Отново книгата беше затворена, отворена и пръстът на Васаб като хищен клон попадна на красиво изписани букви.

— Странно... — промълви Васаб, след като прочете мъдростта за себе си. — Някак съвсем странно... Може би трябва да се престорим, че е нямало трето предсказание?

— Хайде, прочети го! — заповяда Трикс.

— Тук пише... И ако твоята най-добра коза вече не дава мляко, а вълната ѝ е оскъдна, тогава я остави за месо, иначе каква полза от козата?

Всички се замислиха.

— В Книгата има известно количество житейски мъдрости — смутено призна Васаб. — Битови. Такива едни странни, но за всеки случай ги спазваме... Ако твой приятел влезе в тъмно, мрачно подземие и оттам се разнесе сърцераздирателният му писък, влезе

втори — също изкрещява и не се връща, тогава не тичаш веднага след тях, а първо викаш тълпа хора, палите факли и държите мечовете си в готовност... Ако някой предложи да вземе от теб пари назаем и обещава да върне след година двойно повече — викай „Мошеник!“ и го изгони с ритници... Ако си ходил по нужда, добре си измий ръцете с вода, а ако няма вода, изтъркай ги с пясък...

— Разбрах! — възкликна Трикс.

— За ръцете? — зарадва се Васаб.

— Не! За козата! Това трябва да се тълкува в преносен смисъл! Че дори и на пръв поглед да няма полза от нещо, все можеш да извлечеш някаква полза!

— Достойно тълкуване — зарадва се Васаб.

— А аз бих казал — мрачно произнесе Йен, — че това е още едно предупреждение. И то означава, че ако някой престане да има от теб постоянна полза, то тогава лесно ще те пожертва.

— Колко песимистично гледаш на живота в такава млада възраст! — плесна с ръце Васаб. — Ай-ай-ай, колко ти е трудно да живееш!

— Аз съм сирак, а за сираците е полезно да бъдат песи... песимис... — Йен се напрегна и се справи: — Песимисти. Може и да ми е трудно да живея, но живея!

— Не, не, сигурен съм, че Книгата ви пророкува успех! — възкликна Васаб. — Изобщо не се съмнявайте!

Разговорът бе прекъснат от остро почукване по вратата. Васаб погледна към ясното звездно небе и въздъхна:

— Е, сигурно ви е време. Обадете се на стария Васаб, когато се върнете!

Трикс си мислеше, че до оазиса ще ги пренесе група дракони. Все пак девет души (ако Гавар се брой за човек) не са шега работа! Но в градините на султана ги очакваше един-единствен дракон (вярно, много голям, по-голям дори от Зуа). Пристъпвайки от лапа на лапа, той внимателно изучаваше украсения с ярки надписи и рисунки фургон, в който, както изглежда, пътуваха актьорите. По някаква причина фургонът беше здраво опакован с дебели въжета. До него стояха три

камили — спънати и също така опаковани с въжета през торсовете си. Присъствието на дракона определено не ги радваше.

— И още една за връщането! — изрева драконът (очевидно се опитваше да шепне, но, както винаги се случва при драконите, му се получаваше доста зле).

— Съгласен — отвърна Сутар, застанал пред муцуната на дракона. — Една при пристигане на мястото, една при връщане.

Трикс въздъхна. Той вече знаеше, че при драконите обикновено камилите служат като метод за изчисление. И като цяло се досещаше за какво ги употребяват.

— Всички във фургона! — махна с ръка Сутар. — Там за всеки има пригответно място. Препоръчвам ви да се вържете и да не се развързвате до края на полета!

Дори витаминът Гавар изглеждаше леко нервен в очакване на полета. Колкото до актьорите, те явно бяха отдали дължимото и на наргилето, и на бирата, опитвайки се да се избавят от страха. Само Бамбура повече се тревожеше не за себе си, а за кучето Алби, и беше вързал не само тялото му, но и лапите.

— Изобщо не е страшно — опита се да ги ободри Трикс, когато се озоваха в пълния с декорации и реквизити фургон. — Аз вече съм летял. Толкова е красиво!

— Летенето е най-красивото нещо в живота! — подкрепи го Аннет.

— Да, ако имаш крила — промърмори Йен. — А честният рицар не е длъжен да лети, честният рицар е длъжен да препуска на боен кон...

— Подгответе се за излитане! — дочу се някъде отгоре. — Моля, не използвайте никаква магия, докато набираме височина!

Актьорите нервно провериха здравината на въжетата. Племенниците на Майхел бяха вързани към прозореца и с любопитство гледаха навън.

— Тези деца ще ме побъркат — изстена Майхел. — Деца! Деца, не се надвесвайте навън!

— Излитането се забавя поради метеорологичните условия — обяви драконът. — Луната излезе иззад облаците, ще изчакаме, докато се скрие! Внимание! Луната се скри, излитаме!

Хорт изръмжа нещо варварско и заплашително и здраво стисна въжето.

Фургонът се разтресе. Веднъж, втори път, трети... Крилата на дракона заблъскаха въздуха. Фургонът се наклони и със скърцане се отлепи от земята. В прозореца се мярнаха вързаните камили. Сграбчил въжетата, драконът ги носеше с втората си лапа.

— Чувал съм една история — нервно каза Йен. — За момиче, което било вдигнато от ураган заедно с фургона си. Въртял ги, въртял ги, накрая ги стоварил право върху къщата на някаква стара магьосница...

— И какво станало после? — попита внезапно заинтересувалият се Бамбура.

— Е, как какво? Къщата се пръснала, фургонът и той се пръснал. А старицата и момичето трябвало да ги погребат в затворени ковчези, и никой не можел да гарантира, че в единия е само старицата, а в другия — само момичето.

Кучето Алби излая, сякаш протестираше срещу трагичния край на историята.

— А, да! — възкликна Йен. — Момичето имало кученце. И само то оцеляло!

Но повечето не го слушаха. На актьорите им призляваше. Алби започна да вие. Гавар седеше изправен и мълчалив и високомерно не обръщаше внимание на нищо, племенниците на Майхел възторжено гледаха през прозореца, а самият Трикс, който вече имаше опит с дългото летене, беше повече или по-малко спокоен.

— Полетът ни се извършва на височината на главната кула на султанския дворец — обяви драконът. Замълча за миг и скромно добави: — Мога и по-високо, но трябва да пазим секретност. Скоростта ни е пет пъти по-голяма от тази на най-бързия кон. Времето за пътуване е три часа. По време на полета ще изпълня няколко старинни драконови балади. Спиране не е предвидено.

Трикс затвори очи и реши, че най-доброто занимание ще е малко да поспи.

[1] домра — струнен музикален инструмент с 3 или 4 струни и кръгъл резонатор. Смята се за първообраз на руската балалайка. — бел. прев. ↑

Малката шепа щастливци сред хората, които изобщо някога са летели, се делят на две групи.

Първите летят с удоволствие и широко отворени очи. Дали рицар, понесен от отгледан от малко пилеце боен грифон; дали арогантен млад магьосник, седнал на омагьосаната си летяща метла, решил да си поиграе във висините със също толкова безотговорни хлапаци; или алхимик, издигнал балон от рибени мехури, пълни с вонящ газ — лицата на полетелите хора са спокойни и радостни, дланите и гърбовете им не са потни, в главите им не се въртят ужасни картини от падане на земята.

Вторите потръпват дори само при мисълта за летене. Ако съдбата принуди най-храбрият от рицарите или най-смелият от магьосниците да прибегнат до въздушно придвижване, много преди самото летене те започват да имат ужасни сънища, дълго и досадно се оплакват на приятели и близки от страха от летене, а в най-решаващия момент неконтролирано се наливат със силно вино. Когато полетът благополучно приключи, страдалците започват шумно и неуместно да аплодират, опитват се да целунат носилия ги дракон по люспестия нос и въобще изпадат в несвойствена за тях веселост.

Трикс принадлежеше към третия тип хора, най-малочисления. Дали защото вече беше преживял дългия полет върху Елин Абул Мумрик или просто си беше такъв по природа, но полетът под облаците се отрази на юношата не по-различно от пътуване в карета или плаване по море. Под тихото и мелодично пеене на дракона той задряма, заслушан в думите на баладата.

Колкото и да е странно, в нея се пееше практически за същото, за което и в многобройните рицарски балади, които Трикс беше чувал. Драконът пееше за огромно кралство, където живеели храбри рицари, за красива кралска дъщеря, която огнедишащ дракон отвлякъл през нощта от спалнята, за прославени герои, които тръгнали да спасяват принцесата... Трикс смътно подозираше, че краят на баладата все пак ще е различен от обичайното „Търкулна се в праха главата на

дракона, изтрил храбрият рицар потта от челото си, а после повел принцесата към олтара и заживели дълго и щастливо...“ Но по най-позорен начин не успя да чуе края на историята, защото заспа. А когато се събуди, драконът пееше някакви весели куплети — впрочем, пак на същата тема:

*От какво, от какво, от какво,
направени са драконоборците?
От забрало,
от два наколенника
и кожени ръкавици.
От броня,
меч, кинжал,
месо, кости и мазнини,
направени са драконоборците!
От какво, от какво, от какво,
направени са нашите принцеси?
От цветенца,
и парцалки,
нежни ръчички,
и други нещица,
направени са нашите принцеси!*

— Каква наглост! — обади се Йен, виждайки, че Трикс се събуди. — Ако имах в ръцете си меч...

— Е, не забравяй, че сега сме съюзници — опита се да го успокои Трикс.

— Няма значение! Трябваше да го чуеш как се присмива на рицарите!

— Е, рицарите също не пропускат да се присмеят на драконите — миролюбиво каза Трикс. — Не трябва да се карате.

Йен изсумтя, но замълча.

Междувременно ударите на крилата се разрешиха и фургонът започна да се снижава, при това така, че стомасите на пътниците подскочиха към гърлата им, а сърцата, кой знае защо, точно обратното — слязоха в петите.

— Сnižаваме се! — с гръмогласен шепот информира драконът.

Тласък. Още един. Изтракаха зъбите на някой от актьорите, разнесе се звън на счупена бутилка. Песя и Нися, които през цялото време гледаха през прозореца, възторжено изпищяха.

— Нашият полет приключи, пожелавам ви приятно пътуване! — съобщи драконът. — Останете по местата си, докато не отлетя.

Актьорите радостно закрепяха и заръкопляскаха, към тях се присъедини и Йен. Трикс, който се срамуваше да пляска с ръце (щеше да излезе, че не се е доверявал на дракона и се е страхувал, че ще ги изтърве), погледна Гавар и видя, че само те с витаминта не изразяват възторга си така бурно. Последният усети погледа му, взря се мрачно в Трикс с мъртвите си белезникави очи и каза:

— Ако е страшно, по-добре да мълчиш. Винаги е по-добре да мълчиш, но особено важи, когато е страшно.

Трикс разстроено отмести поглед. Колко странно! Сякаш Гавар го разбираше по-добре от истинските му приятели!

Първи се отвърза и излезе от фургона Хорт. Предпазливо се огледа и махна с ръка.

Един по един актьорите излязоха навън.

В предутринния мрак тихо пееха цикади. Под краката им имаше не пясък, а изсъхнала трева, а на фона на звездното небе се виждаха разперените клони на палми. Луната се криеше зад облаците някъде до самия хоризонт. Поривите на лекия ветреца носеха натрапчивия аромат на изпотени от страх камили. Всъщност камилите не се потят, това дори Трикс го знаеше. Но явно тричасовият полет в ноктите на дракона и последвалите събития ги бяха накарали да си припомнят как се прави това.

Камилите, между другото, бяха останали само две...

Трикс въздъхна и забеляза, че всички като омагьосани гледат някъде на запад. Той бързо се промуши между Хорт и Шараж, надникна и ахна от възторг.

Тъмната пустиня, докдето стигаше поглед, беше пълна с неясни, загадъчно мигащи светлинки. Стотици, хиляди светлинки изкусително мигаха пред Трикс...

— Сякаш звездното небе е паднало на земята — замислено промълви Майхел и подсмръкна.

— Оказва се, че пустинята прилича на морето — прошепна Хорт.
— В нея също има блуждаещи светлинки...

— Знаете ли защо е добра пустинята? — развълнувано каза Бамбура. — Някъде в нея се крият светлинки...

— Това пък какво е? — предпазливо попита Йен.

— Това са огньовете на армията, която Прозрачният бог води със себе си — скрибуцащо каза Гавар. — Две хиляди огъня... около всеки би трябвало да има по дузина воители... Солидна армия. Прозрачният бог обаче няма особена нужда от нея — самият той е армия...

По гърба на Трикс полазиха мравки. Двадесет и четири хиляди свирепи воители на пустинята? Казват, че в епохата на великите битки между крале и султани са излизали едни срещу други и по сто хиляди. Но тези времена отдавна бяха минали...

— Впрягайте камилите — заповяда Гавар, той някак неусетно пое командването. — Може да не бързате много, ако приближим предните постове по тъмно — ще ни надупчат със стрели.

Въпреки че Трикс не беше ходил на война или дори на маневри (празничните паради на войската в херцогството трудно можеха да бъдат взети под внимание), от летописите и баладите той знаеше, че войниците и командирите са само малка част от армията. Когато започнат истински войни и две враждебни армии тръгнат една срещу друга, на всеки войник се падаше поне по един цивилен. Голямата армия, независимо дали военачалникът иска или не, изисква: готвачи, пекари, месари, водоносци, пивовари и винари; хора за фуража, ловци и рибари; шивачи, кожари, седлари; ковачи, оръжейници, дърводелци; акушерки, доктори, ветеринари, гробари; менестрели, трубадури, актьори, фокусници и жонгльори; майстори на каруци, кучкари, соколари; и шивачки — не по-малко от една шивачка на седем войници или трима офицери.

Най-много от всичко Трикс се удивяваше на необходимостта от толкова много шивачки, но всички хроники и ръководства за водене на войни бяха единодушни, че това е много полезно „за поддържане на бойния дух и за избягване на блудството“. Явно в битките военните униформи бързо ставаха негодни и същите млади жени, за които се препоръчваше да бъдат набирани „от бедни квартали“, прекарваха по

цели ноци над тях, привеждайки ги в ред. Ами да, с дрипави дрехи не се воюва — също както и на празен стомах, със смъртоносни рани, с тъпи мечове или от скука.

Така че Трикс очакваше да види в лагера на Алхазаб не само сурови воители, но и чевръсти майстори, превъзходни готвачи и весели шивачки.

Но изглежда жителите на пустинята воюваха по някакви свои си правила. Докато фургонът бавно се провираше между спънати коне и камили, угаснали огньове и разпънати палатки, оглеждащият се любопитно Трикс откри, че войниците сами си готвеха храната, сами си точеха сабите и сами си кърпеха дрехите. Появата на самотния фургон не предизвика особен интерес — сякаш и за развлечения разчитаха само на себе си или просто не се нуждаеха от нищо подобно, а само от храна и сън.

Когато на разсъмване фургонът наближи оазиса Джем-бил, беше спрял от конен патрул. Мълчаливите воители изслушаха историята на Майхел за това как те — световноизвестна театрална трупа — са решили да изнесат представление на славните воители на Прозрачния бог, посочиха им накъде трябва да продължат и заповядаха всеки актьор да си върже бяла лента на ръката — знак, че фургонът е бил проверен и пътуването е разрешено. Или Алхазаб изобщо не се страхуваше от разузнавачи и убийци, разчитайки на мощта на армията и силата на магията, или обитателите на пустинята бяха много доверчиви хора.

Трикс със съжаление реши, че първият вариант е доста вероятен.

Оазисът Джем-бил, макар и изобщо да не беше малък, не успяваше да побере огромната армия. Цялата трева беше изпотъпкана или изядена, листата на дърветата също, вероятно бяха отишли за изхранване на животните, а клоните и стволите — за гориво за огньовете. Само в центъра на оазиса, където се извисяваше огромната шатра на Алхазаб, все още стояха десетина леко пострадали палми.

Езерцето в центъра на оазиса също вече го нямаше, просто го бяха изпили. Сега то представляваше плитка вдлъбнатина, чието дъно беше покрито с изсъхнала кал. До няколкото извора, пълнили преди езерцето, се редяха войници с кожени ведра, които неспирно изгребваха водата и я разнасяха из лагера.

— Лоша работа — прошепна Аннет в ухото на Трикс. — Те са съсипали оазиса, вече няма да се възстанови... пясъкът ще го погълне...

— Жалко — съгласи се Трикс.

— Въпросът не е в това, че е „жалко“ — сподавено продължи феята. — За номадите оазисът е свято място и всеки, който унищожава оазис, е враг на обитателите на пустинята. Ако Алхазаб не зачита древните закони и обичаи, значи няма намерение да остава в пустинята. И щом неговите войници му се подчиняват, значи техният страх от Алхазаб е по-силен от страха от нарушаване на законите на предците им...

— Може да е страх — неочаквано се обади Гавар. Рицарят-маг седеше в другия край на фургона, но очевидно след смъртта слухът му се бе подобрил значително. — А може да е любов и уважение. Дори не можеш да си представиш, млади магьоснико, на какви чудеса е способна любовта.

— А може да е и страх, и любов — изсумтя Трикс, раздразнен, че са го подслушали.

— О, да — удовлетворено каза Гавар. — Това е най-добрата смес. Владетел, от когото едновременно се страхуват и го обичат, това е истински владетел! Не си глупав, момче. От теб може да има полза.

Трикс не отговори. Похвалите на Гавар му бяха отвратителни. И... в същото време много приятни. Може би това приличаше на онова, което хората на Алхазаб изпитваха към своя властелин? Страх и любов едновременно?

Фургонът най-накрая спря до оцелелите палми. Всички неволно се възряха в огромната шатра на Прозрачния бог, която се пазеше от замръзнали като статуи воители. Но балдахинът на шатрата не помръдна — Алхазаб не счете за нужно да излезе при неочакваните посетители.

За сметка на това се появи застаряващ воин на красив тънкокрак кон. Съдейки по блестящите бели дрехи и богато украсения меч — това трябваше да е някой от командирите. А съдейки по белезите по суровото лице и износената ножница — явно опитен воин.

— Комедианти от кралството — спокойно каза воинът, спирайки край фургона. — Излезте всички.

Актьорите, без обичайните спорове, бързо се наредиха пред воина. А от него лъхаше на опасност — сякаш нищо не му коства да

извади меча и да посече всички — просто така, без причина. Аннет сметна за най-добре да се скрие с пазвата на Трикс.

Погледът на командира пробяга по актьорите. На момчетата, Майхел и Бамбура той дори не се задържа. Когато погледна Шараж, воинът едва забележимо кимна. Хорт предизвика по-голям интерес — воинът огледа мощните мускули на северянина с видимо любопитство, след което каза:

— Не изглеждаш като комедиант. Ти си държал меч.

— Бях воин — кратко отвърна Хорт.

Номадът кимна и се загледа в Гавар, чието лице беше скрито от шлема.

— Защо си в броня?

Гавар се поклони неочаквано ниско и звучно, съвсем различно от обичайния си тон, отговори:

— В пиесата, която искаме да предложим на вниманието на уважаваната публика, аз играя ролята на коварния витамин Гавар, зъл рицар-маг от Кристалните острови. Гримът, който нося, е толкова сложен и отвратителен, че до края на пиесата не откривам лицето си.

— Покажи го — студено каза номадът.

След миг забавяне Гавар вдигна забралото. Трикс му хвърли ужасен поглед — дори простодушен номад щеше да разпознае в Гавар истински жив мъртвец! А воинът пред тях изобщо не изглеждаше простодушен...

Но Гавар, за негово удивление, сега изглеждаше като най-обикновен човек. Устните му бяха червени, бузите — розови, дори очите на мъртвеца бяха загубили мъртвешката си белота и бяха станали нормални... е, почти нормални. Ако го срещне на улицата, Трикс за себе си би помислил „ама че изрод“, но едва ли би се уплашил.

— Лош грим — презрително каза номадът. — Прекарах три години във вашата столица и съм гледал много пиеси. Поработи върху външния си вид, актьоре. Може би самият Прозрачен бог ще благоволи да гледа вашето представление.

— Ще се постарая, господин... — Гавар се поклони ниско.

— Хамас. Аз съм Хамас, пълководец на великия Алхазаб, същият, който води в битката верните му воини. Разположете се тук.

Ще останем в оазиса още една нощ и вие трябва да започнете представлението си веднага щом слънцето се скрие зад хоризонта.

— Имаме нужда от малко реквизит — помоли Майхел. — Няколко кола, за да опънем завесите... и дъски, за да сковем будка за суфльора...

— Можете да отсечете палмите — реши Хамас. — Ще ви донесат храна и вода. Ако имате нужда от още нещо — кажете.

— Не, не, имаме си всичко останало — закима Майхел.

— Надявам се, че няма да разочаровате Прозрачния бог — продължи Хамас. — Ако му стане скучно... е, тогава той ще намери друг начин да се позабавлява, но не мисля, че ще ви хареса.

И обръщайки коня, Хамас бавно се отдалечи.

Майхел избърса потта от челото си, след което каза:

— Е... господа комедианти... Да започваме.

Хорт мълчаливо извади от фургона бойния си топор и тръгна към палмите.

Тъй като беше абсолютно невъзможно да се направят седалки за зрителите, актьорите се ограничиха до сцената, затова пък я поставиха в ниското, на дъното на пресъхналото езеро. Разбира се, цялата огромна армия не би могла да види представлението, но пет или шест хиляди войници биха могли да се съберат и да наблюдават случващото се.

Завеса нямаше, от двете страни сцената беше ограничена от две оцелели палми. До палмите изградиха непретенциозни кулиси с илюминатори, зад които актьорите щяха да изчакват реда си за излизане. Зад палмите опънаха платнище с нарисувано море. Декорите бяха оскъдни — дори се наложи частично да разглобят фургона, за да се създаде поне някакъв намек за два кораба (колелата от фургона послужиха за щурвали, а осите — за мачти).

— Не се получава! — възкликна Майхел, хванал се за главата. — Завеси няма, кулисите са само едни, фонът е един, никаква техника няма, няма светлини, няма работни сцени! Всичко е условно! Как да играеш така?

— Това не е важно — успокои го Бамбура. — Отдавна предлагам да се откажем от декорите. Зрителят трябва да се наслаждава на играта

на актьорите, а не да разглежда красиви рисунки. Превъплъщение, истински чувства, вулкан от емоции — това е същността на театъра!

— Не, не и не! — размаха ръце Майхел. — Изкуството трябва да бъде реалистично, близко до живота. Ако историята се развива на кораб, покрай сцената трябва да тече вода! Ако е в пустинята — да лети пясък! Ако актьорите на сцената ядат — трябва да ядат наистина, а не да се преструват, че хапват невидими плодове!

— С това последното съм абсолютно съгласен — кимна Бамбура.

Но най-трудно се оказа да уговорят Песя и Нися. Племенниците на Майхел едва сега разбраха, че единият от тях ще трябва да играе принцеса Тиана.

— Аз момиче няма да играя! — твърдо заяви по-големият брат, Песя.

— Аз също! — изписка Нися. — Аз съм най-малкият, ще играя Халанбери! А и трудно запомням ролите!

Майхел спря да скубе косата си и се хвана за брадата.

— Песя! Животът на актьора е една безкрайна поредица от превъплъщения! Вчера ти игра Трикс, днес играеш принцеса Тиана, а утре — утре самия витамин Гавар!

— Няма да играя момиче — заинати се Песя. — Ако облека момичешки дрехи, това може да повлияе зле на израстването ми!

— Песя, по принцип ти си прав — прокашля се Майхел. — Но актьорството е толкова трудна професия, изискваща пълна отдаденост... Знаеш ли, веднъж играх млада гномка!

— Наистина ли? — изуми се Песя.

— Наистина. Имахме представление... „Ако баба беше дядо, или Гномската лагуна“... Аз имах най-подходящата брада да играя гномка...

Песя се замисли. Неохотно каза:

— Ами, гномките не се броят... предполагам...

— Освен това актьорите имат едно мъдро правило — продължи да го уговаря Майхел. — Като цяло звучи така: „Веднъж можеш да изиграеш коя да е роля, това не налага никакви задължения на актьора и не се брой изобщо“... Аз те моля да изиграеш тази роля само веднъж!

Песя въздъхна.

— И ще получиш процент от общата печалба — въздъхна Майхел.

— Процент? — възхити се Песя. — Не само храна и обучение, а и пари? Какъв процент?

— Половин — каза Майхел.

— Един процент — и съм съгласен! — бодро каза Песя. — Ще имате такава Тиана, че свят ще ви се завие!

Майхел се закашля и каза:

— Е, не си струва да се стараяш чак толкова...

Когато започна да се смрачава, актьорите вече бяха гримирани и облечени за представлението. Допълването на трупата с Трикс, Йен и Гавар радикално беше променило цялото представление — сега всеки от актьорите играеше сам себе си, само Песя играеше Тиана, а Нися — Халанбери. Въпреки хвалбите на Песя, Трикс реши, че от него никаква Тиана няма да се получи, въпреки фалшивата коса, изпъстрената със сини петна бяла рокля и начервените устни. Нещо пречеше да повярваш, че това е момиче — дали непохватната тънка фигура (младежът категорично отказа да подпъхва каквото и да е под роклята), дали изпъкналата адамова ябълка или показващите се изпод дрехата космати крака.

Зрителите, впрочем, с изключение на тези, които седяха на първите редове, едва ли щяха да забележат такива тънкости. Повечето, честно казано, едва ли щяха да видят или чуят нещо друго освен общите очертания на сцената и сновящите по нея актьори.

— Ами... да започваме, господа комедианти... — Майхел попи потта от челото си и излезе пред кулисите, стиснал горяща факла в ръцете си. Публиката го посрещна с одобрителна глъч — явно дори и суровите обитатели на пясъците жадуваха да се приобщят към изкуството.

Майхел тържествено обходи сцената, запалвайки лампите и факлите, които трябваше да осветяват случващото се. После пристъпи напред и тържествено каза:

— Уважаема публика! Най-великият от най-великите магьосници на всички времена и народи, прославени Алхазаб! Верни негови помощници и подчинени! Смели негови войници! Сега ще ви покажем представление, наречено „Подвизите на любовта, или Морските приключения на младия маг“. Двеста деветдесет и девет пъти то с

неизменен успех покорява сцените на кралството, Самаршан, Северните планини и Кристалните острови!

— Какво? — изхриптя застаналият до Трикс Гавар. — Двеста деветдесет и девет пъти? На Кристалните острови?

— Не му обръщайте внимание, просто така трябва да се говори — успокой го Бамбура. — Играли сме го само три пъти в кралството и веднъж в Самаршан.

— И сега ще ви покажем това представление за последен път! — продължи Майхел. — Закриваме сезона! Прощално представление! История за коварство и любов, за предателство и благородство! Как била спасена прелестна млада принцеса и наказан ужасен зъл витамин!

С тези думи Майхел се поклони и оттегли зад кулисите. Номадите го изпратиха с шумно дрънкане на оръжия — вместо да пляснат с ръце, те предпочитаха да удрят кинжали в мечовете. Звукът, макар и одобрителен, си беше страшен, и Трикс неволно преглътна буцата в гърлото си.

— На сцената — прошепна Бамбура и блъсна Песя в гърба. — Сядай на стола и мечтай за Трикс!

Песя неохотно излезе на сцената, седна на стола и вдигна ръце към небето. Зрителите веднага млъкнаха.

— О, горко ми! — с ужасен фалцет възкликна Песя. — Аз, принцеса Тиана, съм едно нещастно сираче, което искат да принудят да се омъжи за предводителя на витамините Евикейт! Но аз избягах от двореца и се скрих при добрия младеж Трикс, ученика на магьосника. Но дали съм в безопасност? В крайна сметка ме преследва могъщият рицар-маг Гавар Вилорой!

Майхел, който от жегата и вълнението се потеше обилно и постоянно бършеше лицето си с носна кърпичка, се приведе към Трикс и Гавар и прошепна:

— Шатрата на Алхазаб е отворена, но самият той не се вижда. Изглежда е решил да гледа от шатрата...

— Няма значение — отвърна Гавар. — Ще се справим.

Майхел избута Нися на сцената.

— О, братко! — възкликна Песя, продължавайки да кърши ръце. Изглежда, цялата му представа за момичетата се ограничаваше до това да трябва да възклициават патетично и да кършат ръце. — Моят любим

полубрат Халанбери, който реши да сподели с мен тежобата на бягството. Какво искаш да ми кажеш?

Но Нися, поглеждайки заобиколилите сцената зрители, явно си глътна езика и мълчеше.

— Може би си видял някой да се приближава към къщата ни? — притече се на помощ на брат си Песя.

Но Нися упорито мълчеше.

— Халтура... — въздъхна Гавар и с тежка стъпка излезе на сцената. При появата на витаминта по редиците на войните премина изплашен шепот. Гавар изглеждаше като истински мъртвец — блед, с мъртви очи и заострени скули. Като цяло изглеждаше точно какъвто беше.

— Той няма да ти отговори, принцесо! — мрачно каза Гавар. — Наложих му заклинание за мълчание!

— Видях витаминта Гавар да се приближава към нашата къща! — внезапно проговори Нися, игнорирайки появата на Гавар.

— И сега, както виждаш, премахнах заклинанието! — не се притесни Гавар.

— Не трябва ли да се скрием, преди Гавар да се вмъкне тук? — продължи Нися.

— Виждаш ли — той дори не ме забелязва, защото аз станах невидим за него! — невъзмутимо продължи Гавар.

— Какъв актьор... — прошепна Майхел. — Какъв природен талант! Ех, ако играеше в моя театър — щяхме да покорим целия свят!

— Въпреки че Нися така... не на място говори? — попита Трикс.

— А, това са глупости — махна с ръка Майхел. — Всички актьори понякога говорят не на място. Това се нарича импровизация и много се харесва на публиката.

Междувременно Нися най-накрая се опомни и започна да играе ролята си. Той смело се нахвърли на Гавар, беше победен и красиво падна на сцената. Трикс си спомни, че всъщност Халанбери се беше скрил от витаминта в бюфета, но не каза нищо — така наистина се получаваше по-интересно.

Междувременно Гавар се присмиваше на принцесата. Той осмиваше опита ѝ да избяга, заплаши да я сложи в трюма при злостните плъхове и най-накрая, като я хвана за ръката, я замъкна към срещуположните, левите кулиси.

Публиката с дружни възгласи изрази одобрението си, макар че на Трикс му се стори, че харесват не играта на актьорите, а поведението на Гавар.

— Хайде... върви! — заповяда му Майхел и го избута на сцената. След него изскочи и Йен.

По това време вече съвсем се стъмни. На сцената имаше светлина от фенерите, но около нея всичко тънеше в мрак — само шатрата на Прозрачния бог светеше с бяла магическа светлина. Зрителите можеха да се познаят само по отблясъците на оръжията, по звъна на стомана и по миризмата на чесън. Само онези номади, които бяха най-близо до сцената, бяха смътно видими. Смуглите брадати лица се обърнаха с интерес към Трикс. Повечето войници и командири, наблюдаващи представлението, държаха купи с печени царевични зърна и мехове с пиво.

— Хайде, младежо, покажи му на този ходещ мъртвец! — извика седящият отпред войник — младолик, но мъжествен, с живи весели очи и усмихнато лице. — Той отвлече твоята приятелка!

„Те са като деца! — изуми се Трикс. — Или в това е магическата сила на изкуството?“

— Къде гнусният витамин е отвел моята любима? — извика Трикс. В живота той за нищо на света не би се решил да назове така Тиана! Но на сцената това се получи изненадващо лесно и просто.

— Натам я замъкна, натам! — дружно завикаха номадите. При това болшинството сочеха левите кулиси, но някои показаха надясно, а особено симпатизиращите на Гавар дори посочиха пустинята.

— Ще я намеря, Йен! — възкликна Трикс. — Каквото и да ми струва! Ще измъкна Тиана от мъртвите ръце на Гавар!

Публиката го подкрепи с дрънкане на мечове и дружни викове. До Трикс достигна:

— Хайде, давай!

— Бъди мъж!

— На твоите години вече бях убил първия си враг!

А явно съчувстващият на Трикс млад воин извика:

— Не губи време в приказки! Тръгвай след него!

Трикс почувства как се изпълва с някакво невероятно вдъхновение. Изчезна неугледната сцена, бедният реквизит, стоящите

на десет крачки Гавар и Песя. Отново беше в къщата на Лапад, откъдето беше отвлечена младата принцеса.

— Витамантът вече е на път към Кристалните острови! — възкликна Трикс. — Трябва ни кораб и екипаж!

— Ще бъда с теб до края! — гордо извика Йен, който също беше завладян от представлението. — Ако ще да падна прободен с меч, но ще спасим принцесата!

Някои от зрителите толкова се разчувстваха, че дори се просълзиха.

Колкото и да е странно, но в един момент Трикс дори забрави, че целта им е да поразят със заклинание Прозрачния бог. Може би защото Алхазаб не се виждаше в шатрата. Или може би им повлия ентузиазмът на публиката.

Той отново уговаряше актьорите да тръгнат с него да преследват Гавар. И отново плаваха на кораба след витаминта. И приближаваше, приближаваше голямата битка...

Скрил се за миг зад кулисите — за да си поеме дъх и да отпие глътка вода от манерката, подадена му от грижливия Бамбура, Трикс погледна Гавар. Витамантът стоеше зад отсрещните кулиси и беззвучно мърдаше устни — сякаш тренираше. Улавяйки погледа на Трикс, той му кимна успокоително.

Всъщност Гавар беше обещал да направи всичко сам. Е, или поне най-важното — да поразии Алхазаб с невъобразимо заклинание. Трикс трябваше само да помага, като защитава витаминта от войниците, които биха могли да му попречат.

— А защо просто не доиграем пиесата до края? — жаловито попита Майхел. Колкото повече наближаваше решителният момент, толкова по-нервни ставаха актьорите. Златото, разбира се, е нещо хубаво. Славата — също. Но всички знаят, че мъртвите нямат нужда нито от едното, нито от другото.

Трикс съчувствено погледна Майхел и колкото се може по-твърдо каза:

— Не се притеснявай, ще успеем! Гавар е могъщ магьосник!

— Но ти го победи!

— Значи и аз съм могъщ магьосник.

Майхел недоверчиво поклати глава — и актьорите излязоха на сцената. Гавар се появи срещу тях, влачейки със себе си стола, към който беше завързан Песя.

— Ха-ха-ха! — гръмко започна витаминът. — Няма да ти дам тази девица! Ще ви убия всички и след смъртта си вие ще ми служите!

— Не казвай хоп, преди да си скочил! — отвърна Трикс. Искаше да добави и още нещо, но някак си не можеше да го измисли. Затова удари с жезъла по пода и заплаши: — Моята магия е по-силна от твоята!

— Ще видим! — мрачно изръмжа Гавар и разпери ръце.

Публиката притихна. Само веселият млад воин кимна окуражително на Трикс.

— От дълбините на моята мъртва душа, изтляла — но не и изчезнала, от зловонната мърша на моето навеки спряло сърце, от самата природа на витаминията, ненавиждаща всичко суетно, всичко топло и живо, се появи ужасно заклинание — нечувано никога досега под небето на този свят... — зловецът започна Гавар.

Настъпи ледена тишина. Дори вятърът сякаш утихна. Само в далечината тъжно ревеше камила.

— Самото неумолимо време, което ние, витамините, толкова ненавиждаме, се прекланя пред непоколебимата ми воля — продължи Гавар, гледайки към Трикс. — И... спря ходът на времето! Вечен покой се спусна върху...

На Трикс му стана страшно и едва се сдържа да не изкрещи нещо в противовес на Гавар.

— Се спусна върху шатрата на Прозрачния бог, магьосника Алхазаб! — изрева Гавар.

Раздаде се тих печален звън — и сребристо сияние обгърна шатрата на Алхазаб.

— Времето спря! — Гавар триумфално погледна номадите. — Ще минат векове и хилядолетия, а шатрата ще остане да стои сред пясъците. Никой не ще успее да влезе в нея — и никой не ще може да излезе, защото там няма време, няма живот и няма смърт! Отсега и завинаги, докато самата Вселена не се свие в точка и не избухне отново от напрежение!

Последната фраза за Трикс изглеждаше донякъде странна, но пък звучеше страхотно.

Номадите уплашено гледаха Гавар.

Витамантът се разтресе в плашещ смях.

„Ние победихме! — възторжено си помисли Трикс. — И не само че победихме, но дори не ни се наложи да убиваме някого!“

И тогава всичко изведнъж тръгна на зле...

Усмивнатият воин от първия ред внезапно се изправи и разкърши рамене. В очите му вече нямаше усмивка.

— Скапано парче гнилоч... — възкликна той. — Оставих в шатрата любимия си плащ!

Воините го гледаха със страх — и възхищение.

И Трикс с ужас видя как самоуверената усмивка изчезва от лицето на Гавар. Витамантът вдигна обгърнатата от магическа светлина ръка и извика:

— Свиреп неугасим огън ще погълне твоето тяло, Алхазаб!

Естествено, такова просто заклинание предизвика единствено слаба светкавица, която все пак удари Прозрачния бог. За миг Трикс видя Алхазаб през пламъците — после огънят се стече от раменете му и образува огнена локва в краката му. На Прозрачния бог изглежда му беше абсолютно безразлично.

— Несъкрусими връзки сковаха ръцете и краката ти, витаминте! — възкликна Алхазаб. — А твоят гнусен език се поду и вече не може да се движи!

Според Трикс и това заклинание не беше нищо особено. С нищо не по-добро от „свирепия неугасим огън“. От него може би Гавар ще започне да се движи съвсем малко по бавно...

Но изричайки това просто заклинание, Прозрачният бог сякаш целият пламна и засия със синя магическа светлина.

Гавар нечленоразделно замуча. Чудовищна сила разпъна ръцете и краката му в различни посоки — и той замръзна на сцената, сякаш увиснал на невидими въжета. От отворената му уста увисна подут черен език.

Колкото и да му беше страшно на Трикс, той разбра, че сега само той може да направи нещо. Бързо хвърли ненужния за сериозна магия жезъл, протегна ръка към витаминта и каза:

— Алхазаб напразно тържествува! Младият магьосник му нанесе коварен и безмилостен удар! Всички сокове на тялото — от черната злъч на далака и жълтата злъч на черния дроб до червената кръв във

вените и безцветната слюз в главата — всички те изкипяха, разкъсвайки Алхазаб на парчета!

Майхел ахна от ужас.

Номадите изреваха от страх — и се взряха в Прозрачния бог.

Алхазаб поклати глава и обидено погледна Трикс.

— А аз бях за теб в тази пиеса... — каза той с горчивина. После очите му пламнаха от гняв. — Коварно хлапе, недоучен магьосник, презрял законите на гостоприемството и справедливостта — подчинявайки се на моята воля, на волята на Прозрачния бог, ти отиваш в самото сърце на ада!

Алхазаб отново бе обгърнат от призрачно сияние.

И светът около Трикс помръкна.

Не е тайна, че откакто човек вярва в съществуването на Висше божество, което е създадо небето, звездите, земята, хората, животните и въобще всичко, с изключение на чувството за хумор, което е съществувало винаги и ще просъществува вечно, е възникнало и силно, всепоглъщащо желание да не умреш в отредения ти срок, а да се озовеш в някакъв друг свят, по-близо до Висшето божество.

(Някои дори предполагат, че първо се е появило това желание и чак след това хората са повярвали в съществуването на Всевишния и Всемогъщия.)

И тъй като всеки човек искрено вярва, че е добър и обичан от Висшето божество, докато неговият съсед, който е по-богат с две крави и няколко панталона (знае как по-добре да върти меч, да пее весели песни на пира или е женен за добра и красива жена) е много, много лош човек, хората започнали да се замислят как ли е устроен този щастлив живот след смъртта? Ами да, все пак е невъзможно да повярваш, че дори и тогава ще се озовете в същите условия с този негодник, който и докато е бил жив е отравял цялата радост на битието ти със своето съществуване!

И всички някак много бързо осъзнали, че в своята мъдрост Висшето божество след смъртта изпраща едни хора на място хубаво и приятно, наречено рай, а други — в много, много неприятни условия, които за простота се наричат ад. (От това, между другото, следва, че всички витамини са много лоши хора, защото само лош човек, който разбира, че го очаква ад, а не рай, ще се опитва да измами смъртта.)

Благодарение на младата си възраст Трикс рядко размишляваше по тези теми, но по принцип одобряваше теорията, смяташе я за солидна, разумна и единствената възможна. Така че идвайки на себе си, той, преди още да вдигне клепачи, се опита да си представи какво точно ще види.

Що за чудо е адът — това всеки го разбираше посвоему. Но абсолютно всички хора знаеха и разбираха, че оттам е невъзможно да избягаш, че ще трябва много да работиш и да изпитваш едни или други неприятни усещания. Северните варвари уверяваха, че в ада страхливите воители прислужват на смелите, а също така рият сняг, секат дърва, копаят мини и канали — и всичко това голи, боси, гладни, в мрак и в студ. Самаршанци уверяваха, че в ада недобродетелните хора, които не уважават Висшето божество, прислужват на добродетелните, а също така гребат пясък, рият изпразнения, копаят мини и канали — и всичко това голи, боси, жадни, под ослепително слънце и жегата. Нито северният, нито южният вариант устройваше Трикс. В кралството нямаше единно мнение, всеки мистик смяташе за свой дълг да предложи нова концепция. Някои ентузиастично описваха огромни котли и казани, където грешниците ги пържат и варят, преди да ги хвърлят да замръзнат в ледени пустини — а праведните се любуват на всичко това. По-умерените смятаха, че рият сняг и пясък... е, и всичко друго, както се полага. Най-меките и добросърдечните твърдяха, че грешниците няма да изпитат никакви физически мъки поради отсъствието на тяло, затова пък душевно ще страдат много, защото Висшето божество няма да общува с тях.

Трикс, който не си падаше много нито по жегата, нито по студа, реши, че този вариант му подхожда най-много. И с надежда отвори едното око.

Това, което видя, го смути. Наоколо беше светло — макар и не прекалено ярко, и топло — макар и не горещо. В допълнение го болеше главата — но не много, определено не приличаше на адски мъки.

Трикс седна и се огледа.

Беше обкръжен от млечнобяла мъгла, в която едва-едва се очертаваше смътен силует, дори не можеше да се разбере дали е далече или близо. Чуваха се слаби звуци, сякаш някой потропва с пръсти по масата.

— Висше божество? — предпазливо попита Трикс.

Настъпи тишина. После се чу глас:

— Да не би да ме виждаш?

— Смътно... — призна Трикс. — А нима вие ще общувате с мен?

— Не говори глупости — отсече непознатият събеседник. — Първо, аз не съм никакво Висше божество! И второ, през последните няколко години не правя нищо друго освен да общувам с теб!

Трикс за всеки случай замълча. Известно време цареше тишина. После неговият спътник тъжно каза:

— И трябваше ли този гнусен Алхазаб да го изтърси това за сърцето на ада! Не да те изпрати да умреш в Кулата на смъртта или в Ямата на отчаянието, както действа всеки уважаващ себе си Тъмен властелин. Всичко щеше да е просто и ясно! А той — в сърцето на ада, в сърцето на ада... Като мен, поетическият тиран на Изтока...

— И в Кулата на смъртта не искам — обади се за всеки случай Трикс.

— Какво разбираш ти! От Кулата на смъртта би те спасил Радион Лапад. Или ще сложиш магическа мантия и ще минеш покрай стражите. Или щеше да откриеш таен проход там... в края на краищата щеше да го изкопаеш с игла за плетене!

— Аз нямам нито плащ, нито игла за плетене, имам само магическа сабя... — разстроено отвърна Трикс.

— Сабята също ще свърши работа — въздъхна събеседникът му. — А със сърцето на ада се получава някаква глупост. Един магьосник не може по своя воля да изпраща някого в ада. Това не му е в правомощията!

— Напълно съм съгласен с вас! — зарадва се Трикс. — И хайде да направим така, все едно той изобщо да не споменавал за сърцето на ада?

Събеседникът за миг се замисли. После със съжаление каза:

— Не, не става. Актът на създаване вече се е случил, при това имаше много свидетели. Не обичам да правя нещо, което вече съм създал!

— Значи вие сте Творецът? — попита Трикс.

— Ами... в известна степен... — отговориха му малко смутено.

— Създателят? — възхити се Трикс.

— В известна степен... — продължи притеснено Творецът.

— Висшето божество?

— Не смей да богохулстваш! — прекъсна го Творецът и Създателят. — И така съм опасно близо до кошунство. А и ти всъщност си удари главата при падането и ти се мяркат всякакви глупости!

— Наистина ли? — натъжи се Трикс.

— Щом ти казвам, значи е истина — отсече Творецът и Създателят. — Добре... адът ще го отхвърлим, в дадения случай не се вписва в историята. Нека бъде... ох, как не обичам такива номера!

— Какви? — плахо попита Трикс.

— Такива! Знаеш ли, че най-голямата самаршанска пустиня се нарича Сърцето на ада?

— Не — призна Трикс и се замисли. — Всъщност да, оказва се, че знам! Четох го в летописите.

— Значи така, тъй като Прозрачният бог не може да те изпрати в истинския ад, то ти ще попаднеш в тази пустиня. Но не се радвай предварително, аз няма да ти помагам! Ти ще попаднеш в най-лошата ѝ и гореща част, където от стотици години не е стъпвал човешки крак!

— Но ще се измъкна ли оттам? — реши да изясни за всеки случай Трикс, вече убедил се, че Творецът и Създателят обича да говори.

Раздаде се тежка въздишка.

— Трикс, ти си умно момче. Помисли сам — как няма да се измъкнеш? Та ти си герой!

— Герой?

— Главен герой! Така че непременно ще се измъкнеш.

— И как?

— Няма да ти кажа.

— А Прозрачния бог ще победи ли? Тоест ще го победи ли... как е правилно да се попита?

— Ще успее ли да го победи. Не знам, тук са възможни варианти. Това е, довиждане!

— А Тиана мен ще ме... — започна отново Трикс — и се събуди.

Лежеше на парещия пясък. Духаше сух горещ вятър. В небето блестяха звезди. Главата, която Трикс беше ударил в камък при падането си, ужасно го болеше.

— Ама що за халюцинация... — прошепна Трикс. И скочи, оглеждайки се: — Йен! Гавар! Бамбура! Майхел! Аннет!

Отговори му тишина. Той стоеше в пустинята, сред някакви древни, полуразрушени и полужаровени в пясъка сгради. Никъде, докдето поглед стигаше, нямаше жива душа — нито верния приятел, нито комедиантите, нито витаминта, нито феята...

— Аз съм в Сърцето на ада! — с ужас прошепна Трикс.

Под печалната лунна светлина, нежно осветяваща древните руини, Трикс обикаляше из засипания с пясък град. Да заспи не можеше — страхът за приятелите му и ужасът от положението, в която се беше озовал, прогонваше всякакъв сън. Останките от сградите отначало му внушаваха плаха надежда: ами ако вътре има нещо полезно или поне интересно? Но покривите на повечето от тях отдавна бяха пропаднали, вратите бяха изсъхнали и разпадащи се, а прозорците — счупени, и дори в оцелелите помещения имаше навят пясък. Може би някъде под краката лежах изумителни съкровища (от които така или иначе нямаше да има никаква полза), тайнствени магически предмети (от които можеше да се очакват и неприятности) и вкаменени останки от храна. Но да се изкопаят така или иначе беше невъзможно.

Уморен да върви по пясъка, Трикс седна, прислонил се до стена, която изглеждаше по-здрава от останалите, и започна да размишлява.

Къде се намираше?

В пустинята. И то очевидно в същата онази пустиня, която в древните летописи наричаха Сърцето на ада. Някога тук са цъфтели градини, текла е вода и са живели далечните предци на самаршаните. Но нещо се е случило, горещите ветрове са засипали руслата на реките, зеленината е изчезнала — и обитателите са мигрирали на север. Някои, подобно на предците на Прозрачния бог, са останали да живеят по края на пустинята, примирили се с трудностите и овладели изкуството за оцеляване сред пясъците. Други са продължили напред, основавайки град Дахриан и султаната Самаршан. А някои са продължили още и изцяло са се претопили сред народите на кралството... Но във всеки случай тук, в центъра на пустинята, със сигурност не живееше никой. Дори смелите номади на своите издръжливи камили не биха рискували да се напъхат тук.

С какво разполагаше той?

Дрехи — не особено подходящи за пътуване в пустинята. Тук трябваша здрави плащове, които да пазят от слънцето и жегата, а не риза, куртка и панталони... Обувките му бяха не много здрави, кожени,

не стигаха дори до глезена и постоянно се пълнеха с пясък при ходене. А беше невъзможно да ходи бос, през деня пясъкът беше горещ като тиган. В джобовете си Трикс намери шепя фурми, които механично беше пъхнал там на вечеря, и малко пари — абсолютно ненужни в дадената ситуация. Е, също и носна кърпа (все пак Трикс беше получил добро възпитание), която впрочем беше доста мръсна (очевидно възпитанието не беше чак толкова добро, защото един наистина културен човек не си духа носа в кърпата и не бърше нищо с нея). На пояса му висеше магическата сабя, подарена от Абнувас — така и не му се удаде възможност да я провери и да я изпита в действие. Впрочем, тук нямаше и с кого да се бие...

— Мисли... — обърна се Трикс с молба към многострадалната си глава. — Хайде, мисли...

Разбира се, не биваше да забравя, че е магьосник. Но магията е едно такова хитро нещо, което много обича зрители. Когато беше до Васаб, Трикс беше успял да омагьоса камилите да тичат по-бързо от вятъра. Такива камили сигурно биха го извели от пустинята... Но тук камили нямаше, както нямаше и обикновени хора, които със своята вяра да помогнат на магията да се случи.

Известно време Трикс размишляваше дали няма да успее да омагьоса собствените си крака, така че да го понесат напред с километрични крачки. Но със съжаление разбра, че абсолютно не вярва в пригодността на своите крака за подобни подвизи.

По същия начин той не вярваше, че ще може да създаде храна от нищо. По-точно, той ще може да я създаде, това е много просто. И на вкус ще е страхотна. Но ползата от нея ще е никаква. Само водата, създадена с магия, наистина утолява жаждата...

— Вода! — радостно изкрещя Трикс. — Разбира се!

Той облиза пресъхналите си устни, отметна глава, отвори уста и каза:

— Призракът на мъчителната смърт от жажда отстъпи от младия магьосник. Водата е малкото, което е навсякъде... водата е това, което магьосникът може да създаде във всеки един момент. Ето тя се излива в жадната уста на юношата — чиста, вкусна, сладка, освежаваща вода...

Известно време Трикс чака. После на езика му падна една-единствена капка. Трикс присви очи и видя на лунната светлина как

над главата му бавно се образува още една капка — мъничка, като блещукаща песъчинка. Капката се оформи... олюля се в нищото — и падна надолу.

Трикс затвори уста.

Така нямаше да се напие...

Изглежда в Сърцето на ада беше толкова горещо, че наоколо изобщо нямаше вода. Нито в земята, нито във въздуха. А магьосникът е в състояние да създава нещо ново само от това около него.

Натъжен, Трикс се опита да не изпадне в отчаяние. Ако не може да тича бързо... ако не може да създаде храна и вода... значи тогава просто трябва да изчезне отук. Как? Ами точно така, както се и появи. В крайна сметка нали Алхазаб му беше приложил добре известно заклинание за телепортация. Ако на мястото на Трикс беше мъдрият Радион Лапад, той незабавно щеше да щракне с пръсти и да се пренесе на някое друго място. Какво пречеше на Трикс да направи същото? Преди не му се получаваше — да, така е. Но преди нямаше истинска нужда. А сега Трикс знаеше, че ако не се телепортира, само за ден ще умре от жажда.

— Ще успея! — твърдо каза Трикс. По-точно — опита се да го каже. А всъщност каза нещо от рода на „Ше уея!“ Докато беше стоял с отворена уста, ловейки жалките капки вода, гърлото му така беше пресъхнало, че не можеше да произнесе нито дума.

Сега вече Трикс съвсем се уплаши. След като направи няколко мъчителни преглъщания, накрая успя да предизвика появата на слюнка в устата си и можеше да говори. Но още няколко часа — и съвсем ще пресипне. А пресипналият магьосник е едно абсолютно безполезно създание. Само най-силните и мъдри, според слуховете, можели да правят магии, като произнасят заклинанията на ум.

Трикс се концентрира и опита да си спомни всички уроци на Лапад. Първо, трябва да си представи мястото, където иска да попадне. Или в краен случай някой много важен и познат му обект — къща, дърво, човек...

Човек.

Трикс веднага си представи Тиана.

Колко страхотно би било сега да се пренесе при нея! Да се озове в студения, снежен Дилон. Да ѝ разкаже за приключенията си... да я помоли за малко вода.

Трикс така ясно си представи Тиана — с нейната светла мека коса, хубави сини очи, нежна матова кожа, стройна фигура, тънки изящни ръце... е, и всичко друго, което би могъл да си представи един възпитан юноша, влюбен за първи път, така че сърцето му забърза ритъма си, а душата му се изпълни с увереност.

Той ще се справи!

Ще успее!

Трикс разпери ръце, припомняйки си законите на телепортацията. Човешкото тяло се състои от много-много малки частици, а те от своя страна се състоят от много-много дребни частици... и ако позволиш на всички тези частици, те могат, подчинявайки се на волята на магьосника, да се втурнат в пространството с невероятна скорост и след това отново да се съединят. Ето така се осъществяваше телепортацията (разните цветни ефекти магьосниците ги измисляха според настроението си, така че всичко да изглежда по-впечатляващо)...

— Тиана... — прошепна Трикс и с цялото си сърце, искрено и пламенно, пожела да се окаже до нея.

Изобщо не се изненада, когато вълшебни пламъци обгърнаха ръцете му.

Изненадата дойде миг по-късно — когато на пясъка пред него се появи спящо момиче в дълга до петите нощница...

— А!!! — ужасено изпищя Трикс. — Какво направих!

Тиана, пренесена благодарение на заклинанието му от меките завивки на уютната си спалня върху противния сух пясък на пустинята, мигновено се събуди и се изправи. Преди още да осъзнае къде точно се намира и кой е до нея, тя скочи и стовари здрав ритник в челото на Трикс. Нещастната глава на младия магьосник отхвъркна от удара, тилът му се удари в каменната стена и той отново загуби съзнание.

— Трикс...

Отваряйки едното око, Трикс печално погледна Тиана. За голямо негово огорчение паметта му си беше наред и той прекрасно помнеше какво е направил.

Впрочем, цялото огорчение в миг се изпари от главата му, когато осъзна, че същата тази глава почива в скута на Тиана. Момичето нежно галеше косата на Трикс и шепнеше:

— Бедничкият... прости ми, моля те... Трикс...

— Тиана... — възможно най-жално каза Трикс. — Аз съм виновен... за всичко съм виновен...

— За какво? — изненада се Тиана.

— Аз... произнесох заклинание... и ти се озова при мен... в самия център на най-страшната пустиня на Самаршан...

— Трикс! — неочаквано възкликна Тиана и бързо го целуна по челото. Трикс веднага загуби дар слово. — Благодаря ти!

Няколко мига Трикс се наслаждаваше на случилото се, въпреки че не можеше да разбере защо е заслужил благодарностите на Тиана. Паметта му, станала сякаш дори по-укрепнала от всичките тези удари, услужливо му подсказа вълнуваща сцена от летописите на приключенията на барон Волмар Упорития: „И отваряйки очи, доблестният барон установи, че красива млада девойка държи главата му на своите нежни колене, оросявайки лицето му със сълзи от радост. «О, бароне! — възкликна девойката. — Повярвайте ми, тази врата не само е заключена, но и зазидана с три реда тухли от външната страна!» Но доблестният барон се надигна...“

Трикс изведнъж осъзна, че му е напълно безинтересно да си припомня приключенията на барона, на които толкова се възхищаваше в детството си — действителността беше много по-интересна!

— Тиана, за какво ми благодариш? — спокойно попита той.

— Как за какво, глупчо? За това, че ти с твоята магия ме пренесе от Дилон тук, при себе си!

Трикс седна и притеснено погледна Тиана.

— Какво става? Да не би пак насила да искат да те омъжат? Или градът е обсаден от врагове? Или е избухнала епидемия от Червена чума? Или селяните са се разбунтували?

— Не... — объркано отвърна Тиана, притискайки ръце към гърдите си.

— Тогава защо се радваш? — попита Трикс. — В края на краищата ние сме в центъра на страшната самаршанска пустиня! Най-могъщият магьосник в света, Алхазаб, ме хвърли тук като наказание за опит за покушение! И не знам как да се измъкна оттук!

— Трикс, ти си магьосник — успокояващо отговори Тиана. — Ти си смел, умен и находчив. Също така си добър и аз... — Тиана се изчерви и се поправи: — И се отнасяш добре с мен. Така че няма да допуснеш да умрем тук! А се радвам, защото ми омръзна в Дилон!

— Просто ти омръзна? — изненада се Трикс.

— Трикс, само да знаеш какво правя по цял ден! — възкликна Тиана. — В седем сутринта — ставане, измиване и пеене на благочестиви химни за създаване на хубаво настроение. В осем — закуска. В девет — бродерия на злато и сребро върху кадифе или перли и мъниста върху брокат. В дванайсет — слушане на назидателни истории за благочестиви жени. В два часа — обяд. В три часа — урок по танци. В пет часа — курс по кокетство и съблазняване...

— Това пък какво е? — вдигна вежди Трикс.

Тиана се огледа и крадешком го погледна с едно око. После тихо възкликна, притиснала ръце към гърдите си:

— Ах! Сами сме в пустинята, нощем, а аз почти не съм облечена...

Цялата кръв на Трикс се втурна към лицето му. Той бързо се обърна и извика:

— Не гледам...

— Глупчо! — със съвсем различен тон продължи Тиана. — Ето това е кокетство и съблазняване! Глупаво занимание!

— Точно така — промърмори Трикс, все още не смееше да погледне Тиана. — Абсолютно ненужен за теб курс.

— Ами да — съгласи се Тиана. — В седем часа — обучение по клюки...

— Какво? — изуми се Трикс. — И това ли се учи?

— Разбира се — кимна Тиана. — Знаеш, че светските дами клюкарстват през цялото време. Да не мислиш, че става просто ей така?

Трикс си спомни как майка му прекарваше часове с приятелките си или, уединили се в някой ъгъл по време на бал, си шепнеше нещо с дамите, като от време на време прикриваше уста с ветрило, за да се посмее, или се кокореше и пляскаше с ръце.

— Мислех, че това е в природата на всички жени — честно си призна той.

— Не, разбира се! Коя жена наистина ще се чуди в кого е влюбена нейната приятелка; откъде си е купила тюркоазената огърлица, защо церемониалмайсторът е ощипал прислужницата или с кого е обядвала вдовстваща баронеса? Никоя! Специално ги учат да говорят за всичко това... — Тиана отвори широко очи и с тънък глас каза: — Скъпа, а ти чу ли, че вчера херцогът избягал от спалнята на херцогинята, целият червен, като размахвал ръце и кълнял с ужасни думи?

— Какъв кошмар... — съгласи се Трикс.

— После вечеря — въздъхна Тиана. — А след това...

— Да, разбрах — каза Трикс. — Но ти си принцеса! Не се занимавай с такива гадости!

— Правила на регент Хас — Тиана разпери ръце. — Когато се върнах от Маркел, той ме посрещна тържествено и се извини, че по заповед на краля ме е дал на витамините. След което каза, че ще направи всичко възможно, за да израсна като истинска светска дама. Отначало не разбрах какво има предвид. А после... Даже исках... — Тиана се поколеба, но продължи: — Исках да избягам при теб. В херцогство Соийе. Но регентът сега така ме пази... И той също така каза, че поради благородния си произход трябва да се пазя за... за наследника на Маркел!

— Какво? — изкрещя уязвеният Трикс.

— Изглежда, че много съм се харесала на краля — призна Тиана. — Нали знаеш, че княжество Дилон е най-голямото и най-свободното в кралството. Затова Маркел решил, че ако ожени сина си за мен, това значително ще укрепи кралството. Ще допринесе за консолидацията на властта и ще изгради държавата хоризонтално — от столицата до Дилон!

— Но кралят дори още няма син! — възмути се Трикс. — Може и изобщо да не му се роди син, а дъщеря! А дори да е син — той ще е четиринадесет години по-малък от теб!

— Кралицата също е седем години по-стара от краля — тъжно каза Тиана. — И се сгодили, когато Маркел бил на една година.

Известно време те тъжно мълчаха. После Тиана се усмихна и каза:

— Вече си мислех, че ще умра от тази скука! И изведнъж — бум! И ти ме пренесе при себе си!

Трикс помисли и реши, че няма да казва на Тиана, че всъщност е искал той самият да се пренесе при нея.

— Но сега трябва да се измъкнем оттук — каза той. — И да спасим Йен... и Майхел с трупата му...

— И те ли са тук? — изненада се Тиана.

— Да. Както и Гавар... — въздъхна Трикс. — Не се сърди, но и него ще трябва да спасяваме, сега сме съюзници.

— Разказвай! — нареди Тиана. — От самото начало, така че да разбере всичко!

Те седнаха на отдавна падналата колона и гледайки към тайнствено трептящата на лунната светлина пустиня, Трикс започна своята история.

Вече започваше да съмва, когато Трикс приключи, всички въпроси бяха зададени и всички отговори бяха получени. Призори застудя и Трикс даде връхната си дреха на Тиана. Естествено, съвсем не навреме започна да им се приспива.

— Ти непременно ще измислиш как да стигнем до Дахриан — утешаваше Тиана младия магьосник. — Щом успя да ме пренесеш тук, ще успееш да ни телепортираш и двамата.

Трикс сви рамене.

— В една приказка четох как магьосник, изгубил се в гората, си направил кон от листа, клони и мъх — спомни си Тиана. — После омагьосал този дървен кон и той започнал да тича като истински.

— Спомням си тази приказка — оживи се Трикс. — Само че тук няма дървета.

— А от пясък дали ще можеш да направиш кон?

— Тогава поне да е камила — замислено каза Трикс.

— Давай! Отдавна искам да яздя камила!

Трикс съвестно опита. Няколко пъти пясъкът се издигаше и се опитваше да се слепи във фигура. Веднъж тази фигура дори заприлича на камила — с дълги крака, изпъната напред шия и две гърбици. Но още щом Трикс докосваше пясъчната камила и тя се разпадаше.

— Предполагам, че просто не вярвам в това — призна накрая Трикс. — Лапад винаги е казвал, че най-страшното за един магьосник е да изгуби вяра в себе си...

— Трикс, а какво е било тук преди време? — попита Тиана, поглеждайки към руините.

— Град някакъв. Древен...

— А вярно ли е, че в древността магьосниците са били по-силни, отколкото сега?

Трикс кимна.

— Това е, защото думите още са не били изхабени от много употреба. Магът заповядва: „Да се появи пред мен кон!“ — и конят се появява. Ако му се прииска наметало-невидимка, ще каже: „Пред мен да се появи прекрасно вълнено наметало, което не само да топли, но и да прави своя собственик невидим“ — и всичко ще се получи.

— А може би тук все още има някакви вълшебни вещи?

— Възможно е, но как да ги намери човек? — въздъхна Трикс.

— Ти си магьосник! — отново убедено повтори Тиана. — Заповядай им да се появят!

Трикс се замисли. Самият той не вярваше истински в такава магия. Но виж Тиана — тя вярваше... Може би нейната вяра щеше да е достатъчна, за да се получи магията?

Той протегна ръка, надявайки се, че жестът ще изглежда достатъчно тържествен, и каза:

— Магията никога не умира. Години, векове, хилядолетия могат да минат над руините на града — но всичко вълшебно, което е било създадено от великите магьосници от древността, продължава да чака своя час. И ето магьосникът, попаднал в беда, призовава творенията на древните си събратя. И откликвайки на неговия призив, нека пред него се яви всичко магическо, което може да му помогне да се измъкне от пустинята!

Известно време нищо не се случи и Трикс вече се канеше да свали ръката си. Но изведнъж Тиана изпищя и отскочи встрани. Пясъкът под краката ѝ се раздвижи, сякаш нещо се опитваше да излезе.

Трикс извади за всеки случай магическата сабя и пристъпи напред, за да предпази принцесата. Пясъкът продължаваше да се движи. Накрая нещо проблесна — кръгло, медножълто, и изплува от земните дълбини...

— Какво е това? — удивено попита Тиана.

Трикс се наведе и вдигна предмета.

— Чайник или нещо подобно... — той завъртя медния съд. — Не, лампа. Виждаш ли, ето тук се налива маслото, а тук трябва да има фитил... Много примитивна конструкция!

— Нима лампа може да ни помогне?

— Може — мрачно каза Трикс. — Ако, разбира се... Ако в нея живее джин.

— Джин? — очите на Тиана се ококориха. — Това не е ли само приказно същество?

— Е, джинове не са срещани отдавна, това не са ти никакви минотаври. Но магьосниците вярват, че те наистина са съществували. Джиновете са много могъщи магически същества.

— А добри ли са или зли?

— Точно това е въпросът, че има всякакви! — навъсено отговори Трикс. — Има добри. Има и зли. Зависи какъв ти е късметът...

— Но може ли джинът да ни помогне?

Трикс въздъхна:

— Може... Всъщност, ако не греша, всеки джин, който с магия е затворен в лампа, е длъжен да изпълни три желания на този, който намери тази лампа. Това правило е най-важното и е задължително. Но джинът, дори да е добър, непременно ще се опита да заблуди човека и да изпълни желанията неправилно. Изглежда имат такъв обичай...

— Е, ще имаш три желания — разумно отбеляза Тиана, — а после и аз ще имам още три. Шест желания — това би трябвало да е достатъчно да поправи грешното!

— Ако останем живи — поясни Трикс. — Например, казваш на джина, че ти е студено и искаш да се стоплиш. Джинът веднага те облъхва с пламъци! Стоплил ли те е? Стоплил те е! А това, че в същото време ти си изгоряла, буквално не се брои.

— Много невъзпитани същества — нацупи се Тиана.

— Ами... такава им е природата... — въздъхна Трикс. — Ако ти беше стояла в лампа в продължение на хиляда години, също нямаше да си във форма.

— А как да го призовем?

— Трябва да се потърка лампата... — Трикс извади носна кърпа. — Ще рискуваме ли?

Тиана храбро кимна.

След като избра по-чистия край на кърпата, Трикс го прекара няколко пъти по лъскавата страна на лампата и бързо я постави върху пясъка. Лампата потрепна, завъртя се около оста си и замря. Тънка струйка черен дим плъзна от човката ѝ. Трикс и Тиана отстъпиха няколко стъпки назад.

Струйката се издигна, леко се поколеба, след което започна да се раздува, оформяйки черен облак. В облака засвяткаха искри и затанцуваха пламъци — по всеобщо мнение джиновете се смятаха за огнени създания. Трикс нервно стисна дръжката на сабята, макар да се съмняваше, че тя ще помогне срещу джина.

— Слушам те, господарю мой, и... господарке моя — каза появилият се джин. — Кой потърка лампата?

Джинът изглеждаше съвсем не така, както очакваше Трикс. На картинките обикновено ги изобразяваха като страшни брадати великани, които вместо крака имат облаци дим, кълбящи се от лампата. А този джин беше млад човек, може би връстник на Трикс, с открито симпатично лице, което все още не познаваше бръснача. Облечен беше в тесни бели панталони и вталена риза, разкопчана на гърдите. На Трикс джинът хвърли бегъл поглед, затова пък с явно удоволствие се взря в Тиана и веднага започна да ѝ се усмихва.

— Ей! — сопна му се Трикс. — Аз потърках лампата, аз съм твоят господар.

— Жалко — каза джинът. — Слушам и се подчинявам, господарю.

— Защо изглеждаш така? — попита Трикс. — Защо не ни плашиш?

— Наистина ли искаш да разбереш? — любезно попита джинът.

— Не, не искам! — Трикс навреме забеляза капана. — Просто питам.

— Ако просто питате, аз мога и да не отговоря — насмешливо продължи джинът. — Но така да бъде, ще обясня. Изглеждам така, защото по стандартите на джиновете аз съм все още млад и да се явя в образа на могъщ брадат старец би било прекалено самонадеяно от моя страна. Но нека това не те радва — аз така или иначе съм могъщ и коварен. Казвам се Китап. Роден съм преди три хиляди седемстотин и пет години в семейство на достойни джинове със средни магически способности. Още в първите дни от живота ми моите родители се

увериха, че съм най-красивият, най-умният и най-здравият джин на света. Още на възраст от един месец и половина започнах стабилно да държа главата си изправена и да се усмихвам при вида на майка ми...

— Чакай, чакай! — замахаша с ръце Трикс. — Ако смяташ да ни преразказваш целия си живот, ние ще умрем от старост.

Китап сви рамене.

— Слушам и се подчинявам. Прекарах в тази тъпа лампа три хиляди шестстотин и деветдесет години. Знаеш ли колко ми се иска да говоря. Но щом настояваш — спирам с речите.

— Не се обиждай, джине! — каза Тиана. — Наистина е много-много тъжно, че си седял толкова дълго в лампата. Сигурно ти е било много скучно и самотно?

— Всъщност, не — призна Китап. — Ние, джиновете, живеем само когато ни призоват. А в лампата ние... — той се замисли. — Може да се каже, че спим.

— Ами онези истории, в които джинът казва на човека: „Първите хиляда години обещавах да изпълня три желания на този, който ме спаси. През вторите хиляда години обещавах да му бъда вечен роб. А през последните хиляда години се заклек да убия този, който ме освободи!“

— Чувал съм много такива истории — въздъхна Китап. — Безсънието е ужасно нещо. Случват се, разбира се, и трагични инциденти.

— Каж ми правилата — помоли Трикс. — Веднага уточнявам, че това не е желание!

— Справедлива молба, господарю мой и повелителю — кимна Китап. — И така, ти имаш право на три желания, които съм длъжен да изпълня. След това ти си длъжен да хвърлиш лампата на същото място, където си произнесъл последното си желание, а този, който я намери, има право на още три желания... — Китап въздъхна и отново погледна Тиана. — И така, аз явно ще трябва да изпълнявам шест желания. Но се радвам, че ще имам толкова прелестна повелителка...

— Не се разсейвай — изсумтя Трикс.

— И какво друго? Ах, да. Не мога да те даря с всемогъщество или дори с магически способности... впрочем, струва ми се, че ти самият си магьосник?

Трикс кимна.

— Не мога да съживявам мъртвите — продължи джинът. — И накрая, не мога да се намесвам в човешкото съзнание.

— Това пък какво означава?

— Повтарям за глупаците — грубо отвърна Китап. — Не мога да заставя някой да се влюби, да мрази, да се подчинява и въобще да променям по какъвто и да е начин убежденията и стремежите на даден човешки индивид.

— Разбрах.

— И последното. Ние, джиновете, сме същества прости — ухили се Китап. — Понякога недооценяваме човешката крехкост и често разбираме желанията буквално. Така че изпълнението на някое желание може да доведе до смъртта на господаря и повелителя, а понякога и до пълното унищожаване на околната местност. Бъди внимателен в своите желания!

— Това го знам — въздъхна Трикс.

— Китап, ти си толкова симпатичен и добър младеж... — внезапно каза Тиана. — Може би ще ни подскажеш как правилно да те помолим да ни изведеш от пустинята?

Китап замислено погледна Тиана, после сви рамене:

— Ами просто помолете. Китап, изведи ни от пустинята.

— И това е всичко? — изуми се Трикс.

— Мисля, че това е най-логичното — обясни Китап.

— Трикс, миличък... — обърна се Тиана към юношата. — Нека Китап да ни изведе от пустинята!

— Добре... — въздъхна Трикс, въпреки че нещо в него протестираше, усещайки някакъв номер. — Китап, моля те да ни изведеш от пустинята!

— Прието за изпълнение — кимна джинът. — Да вървим!

— Как така да вървим? — възмути се Трикс. — Трябва да е бързо!

— Тогава да бягаме — каза Китап. И като плесна с длани по бедрата, избухна в смях: — Ох, ще умра от смях! Не може да бъде! Толкова стар номер — а сработи! „Трябва да е бързо! Тогава да бягаме!“ Не мога да повярвам, че сработи! Мама ще е във възторг!

Трикс от възмущение не знаеше какво да каже. Тиана се вираше смутено.

— Отказвате ли се от желанието? — през смях попита Китап. — Че ако тръгнем, ще ни трябват около два-три месеца...

— Отказваме се — мрачно каза Трикс.

— Слушам, господарю мой и повелителю — кимна Китап. — Желанието е анулирано. Останаха ви още две желания. Слушам и се подчинявам!

Трикс се замисли. В крайна сметка той беше магьосник и беше свикнал да работи с думи. Заклинанията са точно като джина, изискват много точна формулировка...

— Искам, Китап, да доставиш мен и Тиана в град Дахриан, столицата на Самаршан, в градините на султанския дворец и да ни доставиш възможно най-бързо, без да причиняваш никаква явна и неявна вреда, скрита или открита, а напротив, внимателно да избягваш всички възможни опасности, които могат да възникнат по пътя и при пристигането в Дахриан.

Джинът се замисли. После каза:

— Тук има някакво противоречие, господарю и повелителю. Силата ми е голяма, но не е безкрайна. По пътя може да срещнем опасности, които да не мога да предотвратя. Моля те да уточниш кое е по-важно — скоростта на придвижване до Дахриан или вашата безопасност по пътя?

— Безопасността — твърдо каза Трикс.

Китап се ухили:

— Тогава да вървим!

— Какво, пак ли? — изкрещя Трикс.

— Разбира се! Ходенето е най-безопасно. Ще видим навреме всички опасности и ще успеем да ги избегнем. Нито летящият килим, нито обувките-сороходки, нито омагьосаните карети са абсолютно безопасни.

— А телепортацията? — възмути се Трикс.

— Още повече! Знаеш ли колко случаи има, при които магьосникът се телепортира на опасно място?

— Не можем да вървим пеша — каза Трикс. — Ще умрем от глад, жажда и жегата. А ти си длъжен да ни предпазваш от опасности!

Китап въздъхна:

— Какво пък. Ще нося чадър над вас. Също така ще ви давам вода и хляб.

— Прекалено е далече! — поклати глава Трикс.

— Отказвате се? — ухили се Китап. — Желанието е анулирано! Остана ви третото, последно желание.

— Как не те е срам! — възмути се Тиана. — Изглеждаш толкова симпатичен младеж, а си зъл!

— Аз не съм младеж, аз съм джин — Китап разпери ръце. — Разбери го най-накрая, мило момиче! Ние, джиновете, сме толкова могъщи, че нашата сила е опасна за хората. Именно затова ни е в природата да се опитваме по всякакъв начин да избегнем изпълнението на желанията... или да ги изпълним погрешно. В противен случай хората, в чийто ръце попадне лампа с джин, отдавна биха управлявали целия свят!

— Но ние изобщо не искаме да управляваме целия свят! — възкликна Тиана. — Ние просто искаме да се измъкнем от пустинята!

— Разбирам — въздъхна Китап. — Но тук не може да има компромиси. Отначало „просто да се измъкнем“, после „само три торби злато“, накрая „могъща армия от механични войници“... И ще стане каквото ще стане!

— Няма смисъл да го молиш — измърмори Трикс. — Никакъв силен джин не е той. Мисля, че е просто един слабак, който не може да ни закара в Дахриан!

Китап избухна в смях:

— Е, да, о, да! Още в първи клас сме го учили този фокус. Не можеш да ме изпързеляш!

— Учат ви как да заблуждават хората? — изуми се Трикс.

— Не да ги заблуждаваме, а да не позволяваме да заблуждават нас! — поясни Китап.

— Добре — каза Трикс. — Искам, Китап, да доставиш мен и Тиана в столицата на Самаршан, и то да ни доставиш днес до обяд, при това без да причиняваш никаква вреда явна и неявна, скрита и открита, а напротив, внимателно да избягваш всички възможни опасности, които могат да възникнат по пътя и при пристигането в Дахриан!

Китап погледна към розовеещия изток. Замисли се. После се усмихна.

— Изпълнено е, господарю и повелителю! Вие сте в столицата на Самаршан!

— Столицата на Самаршан е град Дахриан!

— А преди столицата е била тук! — продължи да нарежда Китап.
— Изпълнено е, изпълнено е!

— Не, не е изпълнено! — отсече Трикс. — Столица е главният град на дадената страна, там, където живее владетелят! Тук, първо, не е град, а руини. И второ, тук няма владетел. Така че това не е столицата.

Китап погледна надолу. После раздражено каза:

— Веднага разбрах, че с теб ще е трудно. Не обичам да работя с магьосници...

— Ще го направиш ли? — попита Трикс. — Или ще се окажеш първият джин, който се е опозорил и не е могъл да изпълни желанието?

— Първият значи — изсумтя Китап. — Случва се...

Той пхна ръка в лампата и по някакъв чудодееен начин извади чифт обувки от мек филц. Тъжно каза:

— Обувки-бързоходки... Прекрасно нещо, когато е на умели крака! Спомням си как преди сто години за тях ме помоли едно малко момче. Дали искаше да стане вестоносец при султана или нещо от султанския дворец да открадне...

— Като така преди сто години? — изуми се Трикс. — Нали каза, че седиш в тази лампа от три хиляди години!

— Между другото, три хиляди шестстотин и деветдесет — поправи го Китап. — Да, така е. И какво?

— Как тогава си можел преди сто години...

— А кой ти каза, че седя само в една лампа? — усмихна се джинът. — Ха, ама ти сериозно ли мислиш, че се превръщам в малка топчица и се намъквам вътре в лампата, за да дремя нещастно незнайно колко години в очакване на нов господар? Класният квалифициран джин обслужва от половин дузина до стотици лампи! Някои от тях всъщност са извадени от обращение — лежат на дъното на морето, погребани са в пясъка, зазидани са в древни гробници заедно с господарите си... Лампата е по-скоро нещо като врата, мой малки магьоснико. А врати в дома може да има много.

— И много ли лампи обслужваш ти?

— Осемнадесет — неохотно каза Китап. Погледна обувките. Въздъхна: — Добра изработка. Днес вече не шият така... Хей, а може би все пак да ви телепортирам до двореца на султана?

— А какво ще кажеш за опасностите? — ухили се Трикс.

— О, стига... — джинът махна с ръка. — Ще положи максимални усилия да ги избегна. Всичко е честно, още сега ще се озовете в градините на дахрианския султан, живи и здрави. Залагам си зъба!

— Жал ти е за обувките? — осъзна Трикс.

Джинът се поколеба.

— Тогава телепортирай, но внимателно и безопасно! — заповяда Трикс и здраво хвана ръката на Тиана.

Китап вдигна ръка и щракна с пръсти.

— И не е нужно да ни изтръгваш косите... — започна Трикс и изведнъж осъзна, че стои не на пясък, а на трева, и около него са не древни руини, а цъфтящи дървета и чува не воя на вятъра, а ромона на вода.

Тиана стоеше до него, а Китап, усмихнат, се носеше във въздуха до тях.

— Ура! — изкрещя Трикс. — Получи се!

— Желанието е изпълнено, господарю мой и повелителю — каза Китап и се прозя.

— И още три мои желания, джине, не забравяй! — напомни Тиана.

— Разбира се, разбира се — кимна джинът. — Вземи лампата в ръка и нареждай.

Тиана се огледа.

— А къде е лампата?

— Ой! Колко жалко! — плесна с ръце Китап. — Е, какво да се прави, лампата май остана в пустинята! Нищо, прелестна госпожице, вие можете във всеки един момент да я вземете и да заповядвате. Разбира се, ако привечер лампата не бъде засипана с пясък.

— Все пак не е честно — въздъхна Тиана.

— Дете — каза джинът. — Не съжалявай. Ние, джиновете, винаги правим така, че само едно, последното желание, да се изпълни. Ако бях зъл джин, тогава щях да се измъкна и от третото желание на Трикс, и от първите две твои. Но аз съм добър и за пореден път не се подигравам с хората. И така... бих се радвал да ви видя отново, винаги съм готов да служа...

Джинът бавно започна да избледнява и да се разтваря във въздуха. Разстроеният Трикс си помисли, че такова изчезване отдавна се счита от магьосниците за лош тон и е признак за задръстен провинциалист.

— А аз исках да те помоля да спасиш нашите приятели от Прозрачния бог... — унило промълви той.

— Какво? — джинът беше толкова изумен, че дори престана да изчезва. — От Прозрачния бог? А, не, за такова не сме се договаряли, не мога да направя това!

— Защо? — изненада се Трикс.

— Алхазаб е най-могъщият магьосник в света! — каза Китап. — Дори джиновете се страхуват от него! Това е, хора, сбогом и не ме споменавайте с лошо!

И той изчезна, но този път окончателно и безвъзвратно. Тиана въздъхна и каза:

— Жалко. Толкова симпатичен младеж, но измамник и страхливец... Нали, Трикс?

Трикс не отговори — беше се проснал до ручея и жадно пиеше вода. За момент Тиана се поколеба, след което заряза съмненията си и също се наведе да пие.

Но, както подобава на една благородна принцеса, тя благопристойно загребваше вода с шепя, вместо да я гълта направо от ручея.

Днес градините на султана бяха също толкова прекрасни, колкото и вчера. Трикс и Тиана се запътиха към двореца, откъсвайки праскови и круши направо от дърветата покрай алеята. Трикс, доколкото можеше, оформи план за действие.

— Не победихме Алхазаб — изброи той. — Това първо. Прозрачният бог наистина е велик магьосник. Това второ. Всички наши приятели са в плен. Това е трето.

— Или са мъртви — въздъхна Тиана.

— Не, не, не може да бъде! — пламенно възрази Трикс. — Дори не бива да си го помисляш. Сигурен съм, че Алхазаб ги държи в плен.

Тиана въздъхна, но не каза нищо.

— Изброих всичко лошо — поясни Трикс. — А сега доброто. Първо, аз съм жив. Второ, видях Прозрачния бог и се уверих, че обикновеното магьосничество не го лови. И трето, сега с мен си ти. Ще кажа на везира, че си влиятелна принцеса и... — той въздъхна, — почти снаха на Маркел. Тогавя той ще те изслуша внимателно и ако го посъветваш да се сражава, везирът ще се сражава. Вероятно. А султанът прави всичко, което везирът реши.

— Не се доверявам на крале и султани — каза Тиана. — И още повече на везири. При тях винаги държавният интерес е преди всичко.

— Това е добре. Сега техният интерес е да защитят своя народ и трона.

Тиана въздъхна.

Приближавайки двореца, те се натъкнаха на стражи, скучаещи в сянката на дърветата. При разпознаването на Трикс те не само скочиха, но и се поклониха — славата му явно беше проникнала във всички слоеве на населението. Единият веднага се втурна към двореца да уведоми султана, а другите двама ги поведоха към стаите за гости.

Трикс нямаше търпение да поговори с Аблухай, но забелязвайки погледите, които стражите неволно хвърляха към Тиана, забърза към стаите за гости. В нощница младото момиче изглеждаше твърде разтърсваща гледка за скромните самаршански стражи.

— Това е прекрасната принцеса Тиана, бъдещата снаха на крал Маркел. Нека донесат достойни за нея дрехи — нареди Трикс, без да навлиза в излишни обяснения.

Единият страж се втурна да изпълни заповедта, а третият, със забит в земята поглед, все пак ги заведе до стая за гости — просторна зала, с покрит с килими под, разпръснати навсякъде бродирани възглавници и ниски масички с плодове.

— А за мен — студена вода с лимон — помоли Трикс. Последният пазач хукна да изпълни нареждането.

Оставени сами, Трикс и Тиана почувстваха неочаквана неловкост. За щастие, след няколко мига в стаята нахлуха слугини, понесли в ръце купчини пъстри одежди. Като цъкаха с език и гледаха неодобрително Трикс, момичетата отведоха Тиана в друга стая. Трикс сви рамене, пристъпи до прозореца и измърмори:

— Аз какво? Изобщо не се сетих, че Тиана ще е negliже... а и въобще не съм я гледал... почти.

Появи се слуга, който донесе кана със студена вода и чиния с нарязани лимони. Трикс си напълни чашата, изстиска вътре половин лимон и се заслуша. От съседната стая се разнесе веселият смях на слугините и удивеният възглас на Тиана.

Къде още се бавеше Аблухай?

— Трикс!

Обръщайки се, юношата се взря в Тиана. Хлъцна и едва не се обърна пак.

Тиана, разбира се, беше преоблечена. Но в резултат на това изглеждаше още по-малко облечена от преди: носеше полупрозрачни шалвари от шифон, коремът ѝ беше открит така, че пъпът се виждаше, а ризата от тънък цветен воал скриваше далеч по-малко, отколкото скромният кралски лен. Само обувките — с извити носове, украсени с искрящи камъни и златна бродерия, бяха повече или по-малко благопристойни.

— Тиана! — възмутено възкликна Трикс.

— Харесва ли ти?

Трикс се задави и изгледа доволните прислужнички:

— Какво сте донесли? Нима това са дрехи за благородно момиче?

— Разбира се — обидено отвърна едната. — Жените и дъщерите на богатите самаршанци носят точно такива дрехи.

— На мен ми харесва! — радостно каза Тиана.

— Нима би се появила в двореца с такива дрехи? — попита Трикс.

— У нас — не. Но сега сме в Самаршан, трябва да следваме местните обичаи — Тиана скромно сведе поглед.

Трикс безнадеждно махна с ръка. Честно казано, би излъгал, ако кажеше, че новият облик на Тиана не му харесва. Но беше някак непривично.

— Е, щом смяташ така... — започна той.

И в този момент вратите на стаята широко се отвориха. Прислужничките се пръснаха настрани и незабелязано, както могат само много добрите прислужнички, изчезнаха. А в стаята влязоха: Великият султан Абнувас, да се радват всички на неговата доброта и щедрост; Великият везир Аблухай, да пребъде във вековете неговата мъдрост и щедрост; Великият шут Сутар, никога да не секва остроумието му пред лицето на везира и султана.

Следваха ги още десет стражи, които тихо застанаха до стените.

— Трикс! — разпери ръце Аблухай. — Върна се с победа?

Погледът му веднага се насочи към Тиана.

— И си пленил любимата жена на Алхазаб? — колебливо предположи той. — О, този варварин има добър вкус...

— Позволете ми да ви представя принцеса Тиана — бързо каза Трикс. За плановите на Маркел относно Тиана той все пак реши да премълчи, защото това щеше да е много обидно. Но се оказа, че за Великия везир тайни явно не съществуваха.

— Тиана? Бъдещата съпруга на наследника на трона? — вдигна вежди Аблухай. — Щастлив съм да ви видя в Самаршан, принцесо. Какво ви води при нас?

Тиана се държеше великолепно, както и подобава на принцеса. Тя протегна ръка, която Аблухай церемониално целуна, и безгрижно каза:

— Отдавна мечтая да посетя Самаршан.

Аблухай отново вдигна вежди, след което замислено каза:

— Надявам се, че ще ви хареса, принцесо, въпреки че сте избрали не най-доброто време за визита... Трикс?

— Не успяхме да поразим Алхазаб — призна Трикс. — Гавар хвърли върху него своята магия, но случайността спаси Прозрачния бог. После ударих аз, но той устоя...

— А как оцеля ти? — попита Аблухай.

— О, не ми отне много усилия — небрежно отвърна Трикс. — За съжаление и витаминът, и актьорите, и моят оръженосец бяха пленени от Прозрачния бог.

— Започнал е да взема пленници? — изненада се Аблухай. — Е, това е добре. И така, вие сте претърпели поражение и армията на Алхазаб скоро ще поеме насам...

— Предлагам да се готвим за битка — каза Трикс.

— Това е безнадеждно — поклати глава Аблухай. — Не можем да спечелим. Загубихме подкрепата на витамините.

— Призови на помощ драконите! — помоли Трикс. — С вашата армия, вашите дракони и моята магия ще надвием Прозрачния бог!

— Е, да, да — кимна везирът. — А после, когато няма да имаме възможност да призовем драконите на помощ, а армията ни ще е почти напълно избита, крал Маркел ще завладее Самаршан!

— Със своята поява принцеса Тиана иска да ви информира, че крал Маркел няма планове да завладява Самаршан — отчаяно каза Трикс.

Аблухай внимателно погледна Тиана. И попита:

— А готова ли си, момиче, да останеш в Самаршан като злож... залог за мир между нас и кралството?

— Готова съм — смело отвърна Тиана.

— И, например, да се омъжиш за някой високопоставен самаршанец? — настойчиво продължи Аблухай.

Тиана едва забележимо се изчерви и отговори:

— По обичаите на моята страна все още ми е рано да се женя.

— Диваци... — промърмори Аблухай. — Ние не бързаме, ще изчакаме една година!

На Трикс много му се прииска да цапне везира между очите.

— Ако позволите на глупака да каже — включи се Сутар в разговора, — бих посъветвал да върнете Тиана обратно при Маркел. Тази благородна постъпка ще помогне за мира много повече.

Аблухай въздъхна и отново обърна поглед към Трикс.

— Вярвам в силата на драконите — каза той. — Никой, дори Прозрачният бог, няма да устои пред техния огън.

Трикс чакаше.

— Добре — кимна Аблухай. — Ще приемем битката!

— Ура! — възкликна Трикс.

— Армията ще тръгне веднага — продължи Аблухай. — Добре ще е да проведем битката в слабо населени райони.

— Защо? — не разбра Трикс.

— Заради драконовия огън. Той ще изпепели всичко!

— Но моите приятели са пленници на Прозрачния бог... — разстрои се Трикс.

— Слушай, ти какво искаш, а? — ядоса се везирът. — Какъв избор имам? Или да се предадем, или да призова драконите. Но ако ги призова, те няма да тръгнат да летят над вражеската армия и да крещат: „Алхазаб! Излез на смъртен бой, подъл страхливецо!“ Те ще бълват пламъци! Пламъци, пламъци и пак пламъци! Въздухът ще свети, пясъкът ще гори, скалите ще се топят! Всичко там ще изгори! Абсолютно всичко!

Трикс печално сведе глава. Той някак си не беше помислил до какво ще доведе помощта на драконите.

— Между другото — вече по-меко продължи везирът, — с тази битка един богат земеделски район задълго ще остане неизползваем. Само да знаеше какви финикови палми растат там! Колко ориз събират селяните от напоените поля! А търговията с кожи на пустинни гризачи, лисици, пустинни чакали... А събирачите на отрова от змии и скорпиони... А тюркоазените мини и рубиновите рудници...

— Рудниците са по на запад — вмъкна Сутар.

— На нас ще ни се наложи да направим много жертви — продължи Аблухай. — Включително хора. Нали видя стражите по улицата? Те ще умрат! Тези стражи тук виждаш ли ги? — везирът посочи с пръст към стоящата до стените охрана. — И те също ще умрат! Битката ще бъде ужасна и кървава! А ти — кого си готов да пожертваш ти, след като ни уговаряш да се сражаваме? Да, твоите приятели, ако все още са живи, ще загинат по време на битката. Трябва да разбереш това. Отговори ми, чакам твоето решение!

Трикс мълчеше. Досега мислеше, че главното е да убеди Аблухай да се сражава и тогава нещата някак ще се наредят. А изведнъж се

оказа, че това всъщност е най-простото...

— Е? — притисна го Аблухай. — Какво решавааш?

— Момчета! — внезапно възкликна султанът. — Спрете! Няма нужда от толкова болезнен избор! Няма нужда от този ужасен пламък, който ще изпепелява живи хора, няма нужда от кръвопролития! Няма да допусна това да се случи!

Слисаният везир се обърна към султана:

— Как така — няма нужда? А какво ще заповядате да правим, о, най-славни от султаните?

— Ще отворим портите на града — меко каза Абнувас. — Ще пуснем нашите братя, ще им подготвим палатки и ще организираме голям пир. Ще приемем великия магьосник Алхазаб с цялото възможно уважение...

— А после, през нощта, нашите войници ще извадят мечовете, жените ще вземат кухненските ножове — и ще накълцаме враговете! — лицето на везира светна. — Може дори още на пира да им сложим отрова...

— Не! Не! — размаха ръце султанът. — Без кръв! Ние съвсем мъдро, с пълното разбиране, че сме един народ и не трябва да се убиваме един друг, ще чуем решението на съвета на племената и ще му се подчиним.

— Но Прозрачният бог иска да завладее кралството, земите на северните варвари и Кристалните острови!

— Много тъжно — кимна Абнувас. — Но ако наистина го иска, нека завладява. Освен това, след като види мощта му, моят възлюбен венценосен брат Маркел може да промени мнението си и да се предаде.

— А витамините?

Султанът въздъхна:

— Е, те, извинете за каламбура, вече са си отживели своето. Но ако и те променят мнението си и също се предадат...

— И ще дадеш властта на този неблагороден пройдоха Алхазаб? — все още недоумяваше везирът.

— А защо не? — сви рамене султанът. — Нека Прозрачният бог управлява целия свят. По места все ще има нужда от управители. Ако той победи и Маркел, и витамините, и дивите северняци — значи боговете са с него и наистина заслужава тази власт.

Везирът се замисли за момент. После се усмихна. После погледна тъжно към Трикс.

— Мекота и податливост... Не се бий с непреодолима сила, а ѝ отстъпи, но като я отклониш встрани... Разумно, не намираш ли? Но виждаш ли какво се получава, млади човече? Съжалявам, но ще трябва да заповядам на стражата да те арестува. Прозрачният бог ще бъде трогнат, ако му предадем терориста.

— Не, не, не! — отново размаха ръце Абнувас. — За съжаление Прозрачният бог едва ли ще бъде удовлетворен от такава малка жертва. Страхувам се, че ще трябва да заповядам на стражата да арестува Трикс... — той въздъхна. — А също така и теб, мой хитри везире, както и теб, мой коварни шуте... тоест тези, които узурпираха моята власт и ми пречеха да се примиря с Прозрачния бог...

— Абнувас! — възкликна Сутар и буквално загуби дар слово. Но в погледа му, насочен към султана, по някаква причина имаше повече възторг и радост, отколкото страх или объркване.

— Да ме арестуваш? Мен? — избухна в смях Аблухай. — Знаеш ли, о, най-наивен от султаните, наместникът на Прозрачния бог може да бъде и везир, а не султан!

— Така си и мислех — въздъхна султанът. — Измяна... змия, свита в пазвата ми... Момчета, арестувайте предателите!

— Стража, арестувайте султана! — изрева везирът.

Единият от стражите, съдейки по скъпите броня и оръжия — командирът, махна с ръка. Стражите тръгнаха напред и две силни ръце се стовариха върху раменете на везира.

— Защо? — изкрещя везирът, опитвайки се напразно да избяга. — Но защо, подли предатели? Аз ви наех на служба, аз ви плащах със злато!

Султан погледна командира на стражата и каза:

— Ал-Рустем, благодаря ти за службата. Как е дъщеря ти, оздравява ли?

— Благодаря ви, о, най-добри от султаните — каза командирът, пречиствайки гърлото си. — Лекарят помогна, благодаря.

— А ти как си, Гилим? — продължи султанът, обръщайки се към по-възрастния страж. — Довърши ли строежа на къщата?

— Благодаря ви, о, най-добри от султаните! — отвърна стражът. — Жена ми ви благодари за прекрасния килим, който подарихте за

новата къща!

Султанът отново погледна онемелия везир и каза:

— По-добър трябва да си с хората, по-добър...

— Момчето е пораснало — внезапно каза Сутар. — О... не очаквах да доживея този ден. Момчето е пораснало! Истински султан!

Абнувас кимна. И със съжаление каза:

— Не ме мрази, Сутар. Но ти ще вървиш в комплект с везира и магьосника, всички знаят, че вие двамата управлявахте от мое име. Нищо лично!

— Разбирам — кимна Сутар. — Не от вчера съм в двора.

— Да, арестувайте и магьосника! — напомни султанът. — Вържете го и му запушете устата, това е много важно! А принцесата... заведете я в покоите ми.

Едва тогава Трикс се опомни. Помогна му фактът, че стражите все още се страхуваха от чуждоземния магьосник и не бързаха да го арестуват. Честно казано, повечето от тях се втурнаха към Тиана, за да я заведат в покоите на султана.

— Невидимият щит отхвърли всички атакуващи стражи! — извика Трикс, импровизирайки в движение. Щитът се получи малко по-различен, не отхвърли стражите, а само ги забави. Но Трикс не остана да чака промъкването им през магическата завеса, хвана Тиана за ръка и се втурна към прозореца. Един страж все пак успя да се вкопчи в ръката на принцесата, но тя ловко го ритна в корема — и той падна със стон.

— Къде се научи да риташ така? — попита Трикс, докато скачаше на ниския перваз на прозореца и издърпваше Тиана при себе си.

— В часовете по семеен живот за благородни момичета!

С ритник (честно казано, доста по-малко професионален) Трикс разтвори крилата на прозореца. Част от цветното стъкло се счупи и полетя надолу. Трикс проследи полета на парчетата.

Високо...

Разбира се, опитен магьосник може да състави заклинание, което напълно да погаси силата, с която човек пада от високо. Но подобни заклинания бяха използвани толкова често, че той нямаше никаква вяра в тях — в което много магьосници се убеждаваха твърде късно.

За щастие Трикс навреме си спомни думите на везира за метода, който Абнувас беше избрал, за да се противопостави на Прозрачния бог.

— Въпреки гравитацията, скочилите от прозореца магьосник и принцеса не полетяха надолу! — обръщайки се към стражата, обяви Трикс. — Ъгълът на движението им се измести значително и те стремително се плъзнаха надалеч, над градината, над оградата — снижавайки се бавно, подобно на деца, които се пързаят по ледена пързалка! — по лицата на стражите се изписа пълно неразбиране и Трикс бързо се поправи: — Подобно на нещастни пътници, плъзгащи се по голяма пясъчна дюна!

Стражите радостно закимаха и Трикс, продължавайки да стиска ръката на Тиана, прекрачи в празното. Принцесата затвори очи от страх, но въпреки това направи крачката.

Двамата паднаха по гръб и се понесоха над дърветата, сякаш наистина във въздуха имаше ледена пързалка.

— Какво стоите, след тях! — дочу зад себе си Трикс заповедта на най-добрия от султаните.

— Но виж за стражите магическото слизание не беше предназначено и те пропаднаха! — добави Трикс.

Отзад се разнесоха пронизителни крясъци.

— Трикс, нали ти казах! — извика вкопчената в него Тиана. — Не бива да се доверяваш на султани и везири!

— Не бях прав! — призна извиващият се във въздуха Трикс. Клон от едно високо дърво едва не го удари през лицето.

— Ако те бяха езекутирали, а мен султанът ме беше взел за жена, ти щеше да си виновен! — продължи Тиана.

— Аз съм против!

— Против какво? — опита се да разбере принцесата.

— Против всичко!

Те прелетяха над оградата и след миг меко се приземиха в купата сено, с която беше пълна каруцата, теглена по пътя от бавно крачещи волове. Коларят, потънал в мислите си, дори не забеляза неочакваните пътници.

— Леле! — Тиана, очевидно доволна от покаянието на Трикс, смени темата. — Ама че сме късметлии!

— Късметът няма нищо общо с това — изсумтя Трикс.

— Да не би ти да измагьоса каруцата със сено? — възторжено се ококори Тиана.

— Не! Просто това означава, че правим всичко правилно! Ако скочиш от прозореца, спасявайки се от преследване, и паднеш в каруца със сено, в басейн или върху мека, еластична тента — значи магията на приключението действа! А това е много силна магия!

Тиана с уважение погледна Трикс.

— Значи сега ни предстоят приключения, а не неприятности?

— Те обикновено не се различават много едни от други — призна Трикс. — Трябва да слезем...

Замисленият каруцар така и не забеляза Трикс и Тиана. Всъщност този немлад самаршанец, който се беше научил да чете и брой благодарение на везира, сега го занимаваха много сериозни въпроси: защо всеки предмет, освен живата птица, ако бъде пуснат, пада директно на земята?... защо реките текат надолу, но никога нагоре?... как се проявява взаимодействието между предметите и няма ли в това някаква удивителна обща закономерност?

Честно казано, коларят дори беше измислил красиво име за тази закономерност — Закон за всемирното падане. Ако се беше научил да чете и да брой не в зряла възраст, а още като дете, ако не трябваше да пренася сено по цял ден, за да нахрани семейството си, или, в краен случай, ако беше видял Трикс и Тиана как падат от прозореца по допирателна, когато в Закона за всемирното падане се намеси магия, и те после просто скачат от каруцата... Може би тогава той щеше да успее да формулира своя закон, да се прослави в средите на самаршанските мистици и мъдреци и може би дори щеше да бъде удостоен със запис в Книгата на мъдрите мисли.

Уви, нищо от това не се случи, така че вечерта при прибиране вкъщи от толкова интензивно мислене коларят го заболя главата, той се разкрещя на надвесения над книга свой син, заявявайки, че „от това учене само излишни мисли в главата!“ и никога повече не се опита да измисли нещо подобно.

Но всъщност тази история е толкова често срещана и се случва толкова често, че повече няма да я споменаваме в повествованието си...

— Предполагам, че трябва да се скрием някъде — каза Трикс. — Или да напуснем града. Или да помолим за съвет...

— Или всичко това заедно — предложи Тиана.

— Или всичко това заедно... — Трикс грейна. — Разбрах! Знам къде ще се крием и ще получим мъдър съвет!

Хвана девойката за ръка и на бегом се отдалечи от двореца. На няколко пъти се натъкна на стражи, но за щастие те не знаеха, че бягащите деца са опасни държавни престъпници, които трябва да бъдат арестувани в името на най-добрия от султаните, който внезапно беше взел властта в свои ръце.

— Аз се сприятелих с дракони — обясни Трикс. — От тях можем да поискаме съвет, те живеят дълго и затова са много мъдри.

— Нашата старша прислужница живя почти сто години, но до края си беше абсолютна глупачка! — изсумтя Тиана.

— Може би ако беше живяла още двеста години, щеше да поумнее?

Най-краткият път към драконите минаваше през главния столичен пазар. При приближаването му във въздуха започнаха да се усещат аромати на източни благоухания, южни подправки, самаршанска храна и съвсем интернационална воня на развалено месо. Скърцаха каруците и количките, с които стоките се разнасяха из пазара, търговците шумно канеха купувачите, самите купувачи се пазаряха шумно, възбудено блееха овце, птици в клетки крещяха възмутено.

Трикс и Тиана хукнаха през редовете с плодове, където имаше по-малко купувачи. Дали защото жителите на Дахриан не обичаха плодове или защото предпочитаха да си ги отглеждат сами, а не да ги купуват от пазара — във всеки случай човек можеше да мине, без да се блъска.

Затова пък скучаещите търговци ги засипаха с предложения и комплименти:

— Ябълки, ябълки, най-сладките ябълки, половината са захар, половината — мед, опитайте ябълка!

— Където бързаш, красавице, на, вземи си праскова, розова, като твоите бузи!

— Ай, скъпа, хапни си смокини, сочни смокини, сам съм ги садил, сам ги продавам!

— О, красавице, радост за уморени очи, позволи ми да те запозная със сина си...

— Стафиди, стафиди, стафиди, стафиди, стафиди...

— Орехи, орехи, орехи!

— Дини от пустинята, отглеждани на пясък, в целия свят няма по-сладки!

Трикс почувства как главата му започва да се замайва от изобилието от впечатления и викове. Всеки търговец считаше за задължително да предложи нещо и да направи комплимент на Тиана. А също така беше много обидно, че Тиана приемаше тези комплименти с явно удоволствие и постоянно се опитваше да спре и да пробва нещо (или може би — да послуша).

— Колко са досадни! — изсумтя в движение Трикс.

— Това са прости трудови хора от Изтока, открити и безхитростни — възрази Тиана. — Каквото мислят, това казват!

— Да бе, всички лъжат!

— Какво лъжат?

— Дините им не са сладки! Смокините им са изсъхнали! Ябълките им са червиви! — не се поколеба да излъже Трикс.

— Може би ще кажеш, че и аз... не съм симпатична? — засегна се Тиана.

— Това пък какво общо има? — възмути се Трикс.

— Как какво общо? — неочаквано се обиди Тиана. — Заради теб съм принудена да бягам от стражата, а ти казваш — какво общо!

Трикс само въздъхна. Какво й ставаше на принцесата? През лятото се разбираха толкова добре, а сега се хваща за всяка дума...

— Ти си най-красивата на този пазар — каза Трикс. — И въобще в цял Самаршан. И дори в целия свят! Но сега трябва да се спасим! Никога ли преди не са ти казвали, че си най-прекрасното момиче на света?

Тиана малко омекна. Но вече на изхода от пазара все пак не можа да устои и се спря на сергия, отрупана с пресни ягоди.

— Позволи ми да те почерпя, мило създание! — оживи се продавачът. — Специално за теб — най-сладката ягода на този пазар, и не само на пазара!... В Самаршан! В целия свят!

Трикс въздъхна и спря да си поеме дъх, докато Тиана опитваше ягодите и се усмихваше на мустакатия продавач. Над пазара се носеше равномерна глъчка, която се сливаше в успокояващ шум. В крайна сметка те вече бяха почти до градската стена...

— Слушайте, слушайте! И не казвайте, че не сте чули! — отекна над пазара неочаквано тънък и противен глас. Същият възглас го повториха други гласове от различни краища на пазара, така че всяка фраза се повтаряше по три-четири пъти.

— Нашият любим султан Абнувас...

— ... султан Абнувас...

— Абнувас...

— Е много загрижен!

— ... загрижен!

Търговците притихнаха и се заслушаха. Тиана продължаваше да се наслаждава на ягодите.

— Ай, дори и най-узрялата ягода не е толкова алена като устните ти, красавице... — по навик каза търговецът, без дори да гледа Тиана.

— От двореца на любимия султан...

— ... любимия султан...

— ... коварно са избягали!

— ... избягали!

Трикс хвана Тиана за ръката и я повлече далеч от сергията.

— Юноша и девойка...

— ... девойка...

Търговецът погледна Тиана, после и Трикс.

— Родом от кралството...

— ... кралството...

— Къде тръгнахте? — извика им търговецът, излизайки от сергията. — Не е добре да си тръгвате, без да чуete думите на султана!

— Юношата е опасен престъпник, могъщ магьосник!

— ... могъщ магьосник! — деряха се глашатаите.

Мустаканият търговец промени физиономията си и бързо се оттегли зад сергията, откъдето съобщи:

— Впрочем, какви ги върша, къде е моето прочуто източно гостоприемство? Вие сигурно бързате! Приятен път! Ягоди, вземете ягоди!

Дори и някой друг от търговците да беше съобразил, че притичалите покрай него младежи са търсените престъпници, на глас никой не огласи съмненията си. Все пак си личеше липсата на опит от страна на младия султан Абнувас. Везирът най-вероятно щеше да започне с описание на наградата за залавяне на престъпниците и едва

тогава щеше да спомене, че беглецът е магьосник, а бегълката рита много болезнено.

Десетина минути по-късно Трикс и Тиана стигнаха до градската стена. Силната воня подсказваше, че някъде съвсем наблизо има дракони. Повечето порти в стената бяха заключени или направо заковани, макар и да не се охраняваха. Трикс, като се отърси от всичко, изобщо не се поколеба — протегна ръка към закованата бог знае кога порта и заповяда:

— Ръждата разяде пироните, превърна ги в прах и старите дъски паднаха на земята. Не устояха и пантите на портата — разпаднаха се на прах. Накрая самата порта, преграждаща пътя към свободата, тежко и неохотно рухна...

Портата тежко и неохотно рухна. Трикс гордо погледна Тиана.

— Ти наистина си велик магьосник — каза девойката. — Никога не бях виждала бронзови пирони да ръждясват!

— Е... в случай на крайна необходимост... — уклончиво отговори Трикс. — Да вървим...

Дали късметът им се усмихна или стражите, развълнувани от резките промени във властта и страховитото описание на бегълците, не бързаха да ги търсят, но никой не ги преследваше. Трикс и Тиана се озоваха в самия край на полето, предоставено на драконите, и започнаха да си проправят път към хълма, на който се беше установило семейството на Зуа Хамид.

Изглежда, драконите бяха чули съобщението на глашатаите, а може и да бяха използвали магия, за да научат какво се случва. Във всеки случай се държаха много по-тихо от предния път, а пред Тиана и Трикс учтиво се разделяха. Колкото по-близо приближаваха до хълма, толкова по-тихо ставаше. Но в същото време драконовата тълпа се затваряше веднага зад гърбовете им. Трикс се огледа и разбра, че напредват в обкръжението на стотици дракони — мъничко островче, заобиколено от цветни люспи, искрящи очи, остри нокти и хищни зъби.

На Трикс това изобщо не му хареса.

При появата им Зуа Хамид се изправи от земята и протегна шия напред. Огромната глава се олюля точно пред Трикс, очите внимателно изучаваха младия магьосник. Застаналият встрани Елин радостно махна с лапа на Трикс.

— Здравей, Зуа Хамид — поздравя Трикс. — Здравей, Елин.

— Здравей, магьоснико Трикс — отвърна Зуа. — Не успяхте да се справите с Прозрачния бог.

— Да, Зуа Хамид — кимна Трикс.

— Султанът взе властта в свои ръце — продължи Зуа. — Той предпочита война срещу целия свят пред война с Прозрачния бог. Не знам дали това е мъдър избор.

Трикс кимна.

— Ти и твоята приятелка вече не сте приятели на султана и на Самаршан — продължи драконът. — Много съжалявам.

— Това с какво променя нашите отношения? — смело попита Трикс.

— С нищо... освен ако султанът не изхаби своето последно желание към нас, като поиска да ви заловим — драконът се усмихна, оголвайки зъби. В дълбините на гърлото му светеше мъничка червена светлинка.

— Да не се каниш да ни изпепелиш? — попита Тиана. — В устата ти има огън...

— Не, глупаво момиче, това е само източник, той винаги гори! — внезапно избухна Зуа. — Не се бъркай, когато мъжете говорят за важ...

Тежък удар с крило се стовари върху опашката на Зуа. Жълтата драконка възмутено възкликна:

— Зуа! Откога игнорираш женските умове?

Драконът въздъхна и примиряващо каза:

— Не игнорирам. Но ние обсъждаме сериозни мъжки...

— Зуа!

— Извинявай, момиче — изсумтя драконът. — Просто ние, драконите, не обсъждаме някои неща с външни. Има интимни теми, разбираш ли?

— Не се обидих — каза Тиана. — Моля за извинение, аз също бях виновна.

Мирът беше възстановен и Зуа отново се обърна към Трикс:

— И така, защо дойдохте при мен?

— Зуа, моите приятели са в ръцете на Прозрачния бог!

— Знам.

— А нас стражата ни търси!

— Знам.

— Ние като по чудо се измъкнахме от пустинята!

— Джиновете са много, много вредни и хитри същества! — с чувство каза драконът.

— Прозрачният бог вероятно ще продължи да ме преследва!

— Без съмнение.

— Какво да правя, Зуа?

— Молиш ме за съвет? — уточни драконът.

Трикс кимна.

— Предполагам, че не искаш да бягаш?

— Не. Моите приятели...

— Да, разбрах, разбрах — драконът се замисли. — А защо ти трябва точно моят съвет?

— Защото ти си мъдър! — каза Трикс. — Ти си живял много дълъг живот и никой не може да се сравни по мъдрост с дракон...

— Да допуснем... — Зуа явно беше доволен. На оранжевите му люспи се появиха червени петна, сякаш се е смутил. — Но мъдростта още не означава, че ще поискам да ти дам добър съвет.

— Зуа, това е и в твой интерес! Дори вие, драконите, да не се наложи да се биете с Прозрачния бог, ще бъдете изпратени да се биете срещу кралството и витамантите. А нашите магьосници и рицари знаят как да се сражават. Помогни ми да победя Алхазаб или да го убедя да не започва война!

— Всичко това е вярно... — драконът се опря на върха на крилата си и се протегна нагоре. След което изрева нещо, което явно имаше смисъл, но абсолютно неразбираемо. Драконите наоколо зашумяха.

— Сега се съветват — обясни Трикс на Тиана. — Драконите не учат никого на техния език...

— Трикс, а защо му се появяват червени петна?

— Не питай — притесни се Трикс. — Да не би и това да се окаже интимен въпрос...

Зуа внимателно слушаше рева на драконите. По стените на града засноваха притеснени стражи. Накрая драконът отново сведе глава и каза:

— Чуй ме, млади магьоснико. Ние не познаваме природата на магията на Прозрачния бог — и не знаем как да я преодолеем. Така че магията няма да ти помогне. Не знаем къде да намерим армия, която да

го победи със сила. Така че и силата няма да ти помогне. Не знаем как да намерим думи, които да променят намеренията на Алхазаб. Така че и мъдростта няма да ти помогне. Но има едно нещо, пред което магията, силата и мъдростта са безсилни!

Трикс слушаше със затаен дъх. Но тук не можа да устои и възкликна:

— Досещам се! Там, където не помагат мъдростта, силата и чувствата — ще помогне доброто сърце! Ще помогнат ценностите, общи за цялото човечество! Ще помогнат добротата и разбирането, любовта и прошката, съчувствието и състраданието!

Зуа Хамид замълча за момент, след което каза:

— Идиот. Повярвай ми, Алхазаб и без това се смята за най-добрия, любящ и състрадателен човек в света. Не! Дори не знам струва ли си да продължа...

Трикс засрамено сведе глава. За щастие на помощ му се притече Елин Абулла Мумрик:

— Татко, нали знаеш, че той си е такъв — добър — обади се тихо малкият дракон. — Е, случва се... Но пък е честен! Нали чу, веднага всичко си казва!

Зуа въздъхна и продължи:

— На теб ще ти помогне ловкостта! Ще ти помогне тайното изкуство... Знаеш ли от кого ние, драконите, се страхуваме най-много — след Прозрачния бог?

Трикс поклати глава.

— Боим се от учителя Абв от школата „Дебнещата пепелянка“ — продължи драконът. — Колко струват нашите нюх и бдителност срещу асасините, промъквачи се сред сенките? Колко струват нашите зъби и нокти срещу отровен кинжал, забит на едно от четирите незащитени места по тялото ни? Колко струват нашите пламък и магия срещу приспивателните прахчета и колбите с бацили, изсипани в местата за водопой?

— Какво е това бацили? — тихо попита Тиана. Трикс не знаеше точния отговор, но за всеки случай прошепна:

— Отрова една такава... тихо сега!

— Преди много векове ние воювахме с „Дебнещата пепелянка“ — продължи драконът. — Страшна война беше. Пет пъти изгаряхме до основи школата на асасините — но тя отново се възраждаше.

Пратениците на Абв убиха десетки и стотици от нас... Накрая сключихме примирие. Не мога да кажа дали Абв ще пожелае да ти помогне. Но ако изобщо някой може да порази Прозрачния бог — това ще е асасин!

— Как мога да го намеря? — попита Трикс без колебание.

— Почакай, момче — намръщи се Зуа. — Абв не изпълнява чужди указания. Той сам решава къде да изпрати учениците си — или сам да отиде. Ако се появиш при него да го молиш за помощ, ще умреш.

— А тогава какво да правя? — възкликна Трикс.

— Има една-единствена възможност — със загадъчен шепот каза драконът. — Когато сключвахме примирието, Абв каза: „Вие се сражавате с достойнство. Ако някой от вас пожелае да мине обучение в моята школа, нека дойде, аз лично ще го науча на всичко, което знам.“ Ние никога не сме се възползвали от това право, но сега е време да си спомним за този дълг...

— Но аз не съм дракон... — напомни Трикс. — Не съм един от вас.

Зуа отново вдигна глава.

— Дракони! Ще приемем ли човешкото дете Трикс... — Зуа сведе поглед надолу, въздъхна и продължи: — И неговата приятелка също... за почетни дракони?

— Да! — изревяха драконите. Само един, черен и огромен, уточни: — Но условно, Зуа, условно! С изпитателен период от сто години!

— Какъв е смисълът? — делово попита Зуа.

— Докато изпитателният срок не приключи, ние не сме длъжни да споделяме мъдростта си с него! А формално ще си бъде част от нас и ще може да отиде при Абв!

— Добро уточнение — кимна Зуа. — И така, сега вие условно сте дракони. И можете да отидете при Абв да изучавате изкуството на асасините!

— Зуа, почакай! — размаха ръце Трикс. — Но нали това се учи с години! Още от раждането! Докато напредна достатъчно, Прозрачният бог ще е завладял целия свят!

— Първо, ти си магьосник — каза Зуа. — Можеш да използваш магия, за да се учиш по-бързо. И второ — мога да ти дам малко време.

Ще телепортирам теб и Тиана по-близо до „Дебнещата пепелянка“. Но ще ви изпратя не сега. Ще попаднете в школата на асасините месец назад. Истински дракон бих могъл да изпратя и няколко години назад, но хората не понасят добре пътуването във времето.

— Как така? — изуми се Трикс. — Нима може да се пътува във времето?

— Разбира се — изсумтя Зуа. — Ти и без това го правиш непрекъснато, само че пътуваш от вчера към утре, а аз ще те изпратя в обратна посока. Разбра ли?

— А аз ще мога ли да се науча? — въодушеви се Трикс.

— Ама разбира се — саркастично каза Зуа. — Отне ми само двеста години, за да науча това заклинание. Е, готови ли сте?

Трикс погледна Тиана. После каза:

— Да, само че по-добре да изпратиш Тиана в кралството...

Тиана веднага го плесна по врата. И възмутено възкликна:

— Какви ги говориш? От къде на къде реши, че момичетата отстъпват в нещо на момчетата?

Зуа погледна съчувствено към Трикс.

— По-добре идете заедно — каза той. — Така ще имате по-големи шансове да оцелеете.

Трикс въздъхна и се примири. В крайна сметка и самият той можеше да опита да изпрати Тиана у дома...

— Само ще ме слушаш, става ли? — попита той. — Имам повече опит.

— Ще видим — изсумтя Тиана. Но се приближи по-близо и здраво хвана Трикс за ръката.

— Готови ли сте? — отново попита Зуа.

— Да! — отговори Трикс.

— Ще се опитам да ви помогна и с още нещо — неочаквано обяви драконът. — Но все пак само от вас зависи дали Абв ще започне да ви обучава — и какво ще успеете да научите.

— Благодаря ти, Зуа — каза Трикс. — Благодаря ви, дракони.

— Все още не знаеш дали си струва да благодариш за това — тъжно каза Зуа. После разпери крила така, че да закрие слънцето.

И произнесе дълга тътнеща фраза на драконов език.

Както е добре известно, пътниците във времето помнят най-вече гъдела.

Всъщност има много необичайни усещания — например имаш чувството, че краката ти се издължават до безкрайност, в устата ти се появява вкусът на всички ястия, които си ял напоследък, косата ти се изправя и от нея излитат сини и червени искри. Необичаен триумф и творчески екстаз обхващат душата на пътника — от само себе си се раждат велики стихове, остроумни шеги, изпреварващи времето си научни хипотези и изискани кулинарни рецепти.

Но гъделът! Гъделът е толкова силен, че от смях всичко се изпарява от главата...

Когато млечнобялата мъгла, която през целия път обгръща пътника във времето, се разсея, кикотецията се Трикс падна на земята.

— И животът — успя да каже през смях. — И сълзите! И любовта!

Тиана падна до него и смеейки се, извика:

— За което и да е естествено число няма естествени решения! Но полетата на книгата са твърде малки, за да се напише това!

Когато най-накрая спряха да се смеят, те се взряха един в друг.

— Какво се случи с нас? — попита Тиана.

— Стори ми се, че мога да съчинявам стихове — призна Трикс.

— А аз май измислих някаква смешна шега... — Тиана потърка челото си. — Дълготрайна една такава...

Трикс въздъхна:

— И това е добре. Но стихът беше толкова... красив. Нещо като „Аз помня мигът незабравим, когато ти се появи пред мен. Като мираж, като дух прекрасен...“

— Романтично — призна Тиана. — Но това изобщо не е стих... А къде сме, Трикс?

Трикс се огледа.

— Предполагам, някъде близо до школата „Дебнештата пепелянка“. Месец назад...

— Красиво е...

Мястото, на което се бяха озовали, изглеждаше наистина забележително. От едната им страна се простираше безкрайна жълта пустиня. Изгряващото слънце оцветяваше пясъка в нежнорозов цвят, а дюните лежаха, покрити с уморени сънливи вълни.

От другата страна се извисяваха остри черни скали. Обикновено скалите не устояват на пустинята — вятърът, носещ пясъчен прах, ги разяжда; дневната жега и нощният студ ги напукват — минава век, два и скалите се превръщат в пясък, ставайки част от пустинята.

Но тези черни скали оставаха остри и ръбати, сякаш омагьосани с могъща магия. На върха на най-стръмната, най-голямата, най-страшната скала имаше замък — изграден от изумруденозелен камък, увенчан с гордо извисяващи се ажурни кули и искрящи сребърни куполи.

— Школата за асасини „Дебнещата пепелянка“! — замрял от сладък ужас, прошепна Трикс. — Там живее учителят Абв — казват, че е по-възрастен от витаминта Авикейт и е на повече от хиляда години!

— Страхуваш ли се? — попита Тиана и взе ръката му.

— Малко — призна Трикс. — Но не забравяй, че ние сме условни дракони! И аз съм магьосник. Така че... така че...

С тъга си припомни, че във всички легенди и сказания асасините на Абв с лекота се справяха с най-могъщите магьосници и дори драконите признаваха, че ги е страх...

— Да вървим — реши Трикс. — Трябва да намерим пътя за нагоре.

Намериха пътя изненадващо бързо. Започваше в тясно дефиле, което прорязваше скалите, известно време вървеше по дъното му, а след това започваше да се изкачва в планината — на места по естествени склонове, а на места беше изсечен в черните скали. Пътят беше хубав, широк — по него спокойно можеха да се разминат два натоварени с багаж коня, ако, разбира се, някой кон изобщо стигнеше натоварен до тези скали и решише да се изкачи в планината. На места пътят беше застлан с разпадащи се във времето тухли, някога слънчевожълти, а сега по-скоро тъмнооранжеви. Единственото, което го разваляше, беше изобилно израсналите между тухлите плевели.

Дали за да накарат пътника да се почувства по-добре, или за да го сплашат, но покрай пътя стояха наредени изкусно изваяни статуи.

Имаше както мускулести голи мъже, готвеци се да хвърлят копие или тежък диск (Тиана леко се изчерви и започна да гледа встрани), така и красиви голи жени (тук вече се смути Трикс) — сресващи косите си, гледащи в огледало или пък правещи незнайно какво — защото с времето ръцете им бяха паднали. Имаше и много по-невинни скулптури, донякъде игриви — малко пикаещо момче, момиче с рибена опашка вместо крака, старец с рога на главата. След това се заредиха битови скулптури, от ежедневието: рибарка с гребло, момче, свирещо със свирка, замислен млад мъдрец с книга в ръце, ковач с чук на рамото...

— Мисля, че учителят Абв няма да е чак толкова страшен — каза Тиана. — Виждаш ли — той обича изкуството. А любовта към изкуството е присъща на добрите хора.

— А може това да са истински хора — мрачно предположи Трикс. — Които асасините са превърнали в скулптури с магия и отровни отвари.

Но Тиана не подкрепи мнението му.

— Какви ги приказваш! Ето там, виждаш ли, стоят наредени петима плешиви старци с шапки в ръце! И според теб асасините са омагьосали петима старци-близнаци, така ли? Ето там има още един като тях, но без шапката, и сочи с ръка към замъка!

Трикс беше принуден да се съгласи с нея. Това наистина бяха просто скулптури, макар и подбрани по неразбираем принцип.

Всички, които са се катерили по планините, знаят, че най-уморителното нещо не са стръмните склонове, а постоянният, почти незабележим наклон. Пътеката от жълти тухли беше точно това — на пръв поглед лека, но всъщност изсмукваща всички сили. Освен това горещият пустинен вятър духаше непрестанно, карайки човек все по-силно да иска да пие.

Представете си какво беше удивлението на Трикс, когато на половината път до замъка пътеката се разшири, превръщайки се в уютна площадка с прекрасна гледка към пустинята и дефилето. От страна на пропастта площадката беше преградена със солидни каменни перила, а в сянката на скалата от цели камъни бяха издълбани удобни, макар и твърди столове. И най-важното — там стоеше поредната статуя — момиче с кана, а от каната с леко ромолене се изливаше тънка, прозрачна струйка, оформяща малък басейн!

— Ура! — извика Тиана. — Колко са добрички тези асасини!

Трикс недоверчиво погледна към басейна. Ясно е, че за всеки можеш да кажеш каквото си искаш. В това число и за асасините. Но пък чак такава безгранична доброта...

Тиана вече се навеждаше над басейна и протягаше ръце към водата.

— Спри! — изкрещя Трикс и хвана принцесата за рамото. — Не пий! Не пипай! Не гълтай!

— Какво ти става? — изненада се Тиана. — Това е вода...

— Изчакай — твърдо каза Трикс. — Някак много подозрително е всичко.

Оглеждайки се, той забеляза на скалистия склон малко, невзрачно бяло цвете. Изправи се на пръсти и го откъсна.

— За мен ли е? — възхити се Тиана. — Еделвайс... цветето на безразсъдната любов!

За съжаление Трикс чу думите ѝ твърде късно — вече пускайки цветето в басейна. За няколко мига нищо не се случи. После цветето пред очите им стана червено, след това черно и накрая се разпадна на прах. Трикс внимателно извади стъбълцето — от него се вдигаше пара.

— Ти уби цветето на нашата любов! — възмути се Тиана.

— Аз ти спасих живота! — извика Трикс. — Това беше отрова!

— Но цветето изгоря!

— Ти самата щеше да изгориш, ако беше гребнала вода! — продължи да негодува Трикс. — Какво общо има тук цветето?

Тиана се обърна и през сълзи каза:

— Защо всички мъже сте толкова безчувствени! Защо?

— Ами защото сме мъже! — сериозно се обиди Трикс. — И ни е вродено първо да помислим, а след това вече да се възхищаваме на цветята!

— Да вървим — сухо каза Тиана. — Не искам да оставам тук.

Трикс, обиден до дъното на душата си, последва Тиана. Беше сигурен, че ѝ е спасил живота и заслужава... е, например, добра дума! Или дори пламенен поглед и възхитена усмивка! А то — ругаят го за това, че асасините са отровили не Тиана, а някакво си там цвете!

Ако Трикс беше малко по-възрастен и по-изкусен в отношенията си с нежния пол, щеше да разбере, че изобщо не трябва да се обижда. За мъжете, дори и не съвсем възрастните, съдържанието е много по-

важно — да спасиш от отрова, да защитиш от злобен минотавър, да осигуриш прехрана. Колкото до жените — и порасналите, и не толкова, формата е много по-важна — да кажат красиви думи, да се поклонят грациозно, да се похвалят с нова рокля...

Впрочем, колкото и да е странно, да спасяваш, да защитаваш и да осигуряваш прехрана е също толкова необходимо.

Всъщност Трикс просто нямаше късмет. Принцеса Тиана, дали защото прекарваше много време в общуване с придворните, или заради това, че беше сираче, или поради авантюристичната жилка, наследена от известната ѝ баба, лейди Кадив, имаше по-скоро мъжки ум, или в съответствие с нейната възраст — момчешки. Ако Трикс беше хванал пърхаща между скалите прекрасна цветна пеперуда и я беше хвърлил в отровния басейн — Тиана нямаше да пролее нито една сълза.

Но еделвайса!

Цветето на безразсъдната любов!

Твърде добре помнеше младата принцеса сантименталната хроника „Приключенията на Мерц Палийе, смелият оръженосец, надарен с много достойнства и недостатъци“. Не веднъж и два пъти беше препрочитала това познато на всяка можеща да чете жена произведение, разказващо за пламенната любов на смел млад оръженосец и очарователна кралска дъщеря. Към многобройните петна по старите страници — сълзите на благородните дами от три поколения Дилон — бяха добавени изрядно количество сълзи от Тиана. И особено много сълзи падаха по онези страници, където, ранен от отровна стрела, Мерц носи до леглото на умиращата от същата отрова принцеса еделвайс — цветето на безразсъдната любов, единственото средство, способно да победи отровата. „О, вземи това вълшебно цвете, принцесо! — задъхано прошепва умиращият оръженосец. — Гълтни го и ще победиш смъртта!“ „Не, любими мой! — категорично му отговорила принцесата. — Изяж го сам, искам ти да останеш жив!“

Краят беше лош, всички умрели.

Всъщност, докато четеше, Тиана постоянно си задаваше неподобаващи на благородна дама мисли (на благородната дама, честно казано, мислите не са ѝ особено необходими), като например: не можеше ли да разделят цветето на две части; наистина ли

принцесата нямаше достатъчно слуги, които да ѝ донесат от планините няколко еделвайса; каква ще е тази ужасна отрова, която се лекува с обикновено цвете; не е ли по-добре все пак да уважи молбата на влюбения юноша и да изяде лечебното цвете, дори и само за да умре той с чувство за изпълнен дълг, а не с внезапно закъснялото осъзнаване, че неговата любима е помпозна романтична глупачка.

Но такава беше силата на сантименталната история, че дори при целия си абсурд беше заседнала в душата на момичето от здраво по-здраво. И когато в ръката на Трикс тя видя точно този невзрачен еделвайс (след като прочете книгата, Тиана веднага поиска еделвайс и до вечерта ѝ бяха домъкнали цяла купчина, така че много добре помнеше цветето), младото сърце възторжено трепна.

И тогава... Цветето на безразсъдната любов... В отровната вода!

Упорито катерещата се в планината Тиана изведнъж се замисли.

А дали тук няма някакъв пряк паралел между летописите и живота?

Красивият, но, честно казано, глуповат Мерц намери еделвайс — но така и не спаси своята любима от отровата. Далеч по-малко романтичният, но вече толкова познат, добър и славен Трикс използва същият този еделвайс много по-разумно — предотврати отравянето ѝ!

Без да го знае, сега Тиана беше много по-близо до онази мъдрост, която някои жени осъзнават чак на преклонна възраст, а някои така и никога не разбират. А мъдростта е — прекрасен и великолепен е кавалерът, който, извеждайки ви на разходка по тъмни алеи и натъквайки се на опасни разбойници там, ги разпръсва всички в ожесточена битка. Но много по-прекрасен и по-великолепен е кавалерът, който ще ви изведе на разходка по светли алеи, няма да срещнете никакви разбойници там, затова пък ще ви почерпи с вкусен сладолед и ще проведе любезен разговор.

Дали не беше несправедлива и прекалено строга?

Тиана спря и погледна благосклонно към пъхтияция зад гърба ѝ Трикс. А Трикс, нацупен и мърморещ нещо само с устни, крачеше след нея, като от време на време бдително поглеждаше към пропастта, към склоновете, към замъка отпред или към пътеката зад тях.

— Не ти се сърдя, Трикс — ласкаво каза Тиана.

За съжаление беше избрала неподходящ момент. Само преди минута Трикс щеше да възкликне: „Извинявай, че съсипах цветето!“ И

само минута по-късно щеше великодушно да кимне и да каже: „Няма проблем, да забравим, предстои ни толкова много работа!“

Но точно в този момент Трикс се чувстваше обиден до дъното на душата си.

— За какво изобщо би могла да се сърдиш — изсумтя той. — За това, че остана жива ли?

В Тиана всичко се преобърна. Не така, не така отговаряше благородният оръженосец Мерц на любезните думи на своята възлюбена!

— Простете, херцог, избързах със словата си — сухо каза тя.

— Простете, принцесо, че бързах да ви спася от смъртта — с горчивина отговори Трикс.

Разбира се, след този диалог, изпълнен с уважение и разбиране към другия, те продължиха да крачат мълчаливо. Кой знае какви думи се въртяха на върховете на езиците им и какво щяха да си кажат, ако пътят беше продължил още малко.

Но, за щастие, следващият завой на пътеката ги изведе пред изумрудения замък, и по-точно — до бездънната пропаст пред замъка, над която се виждаше тънко крехко мостче.

Мостче без парапет.

— Ой — възкликна Тиана и неволно пристъпи по-близо до Трикс.

И самият Трикс мигновено забрави, че е обиден.

Разбира се, не е трудно да извървиш двадесет стъпки по тесен мост. Дори ако отдолу е пропаст.

Но ако мостът няма перила, тогава и най-смелият човек ще се изплаши от този кратък път!

— Трикс... аз там не стъпвам! — прошепна Тиана.

На Трикс, естествено, много му се искаше да отвърне: „Глупости, ето виж как се прави!“ Но и самият той се колебаеше.

— Бих могъл да измагьосам перила — каза той доста уверено. — Но най-вероятно това не е просто счупен мост, нали така? Това ще е като онзи басейн с отровната вода. Ако не си готов да търпиш жаждата и пиеш вода на непознато място, значи си нетърпелив и невнимателен, тоест не можеш да бъдеш асасин. А тук изпитанието е друго — ако се страхуваш от височината, тогава също не си готов за ученик на Абв...

Да измагьосам перила ще е все едно не да премина изпитанието, а да го заобиколя, да заблудя учителя... не, не може така!

— А какво да правим? — попита Тиана.

— Да минем над пропаст по мост без перила не бива — започна да разсъждава на глас Трикс. — Да измагьосам перила — също не бива. Какво тогава остава?

— Какво? — попита Тиана и дори взе ръката му.

— Да премахнем пропастта! — храбро заяви Трикс.

— Как?

— С магия!

— Но нали не бива да правиш магия!

— Защо? — сви рамене Трикс. — Изпитанието е в това да минеш по мост без перила. И ние ще минем. А вместо пропаст... — той се замисли. — Вместо пропаст под моста ще има една такава плитка яма! В която изкусен художник ще е изрисувал бездънна пропаст, за да смути малодушните пътници!

— Ще можеш ли да го направиш? — възхити се Тиана.

— Е... вероятно — без излишна скромност каза Трикс. — Хайде да се приближим малко...

Те внимателно пристъпиха до ръба на пропастта. Погледнаха надолу.

— Ле-ле — каза само Тиана.

Пропастта в крайна сметка се оказа съвсем не бездънна. Това всъщност не беше пропаст — по-скоро ров, дълбок около половин човешки ръст, на чието дъно изкусен художник беше нарисувал бездънна пропаст.

Някога илюзията сигурно е била толкова силна, че дори да се приближиш до ръба на рова е било страшно. Но с течение на времето цветовете бяха избледнели, тук-там боята се беше олющила, по дъното на рова се беше разнесъл пясък, навсякъде се валяха парчета отлепила се от стените мазилка...

— Тиана, не ти ли се струва, че този замък е бил изоставен много-много отдавна? — притеснено попита Трикс. — Целият път е обрасъл с плевели, ровът е неподдържан...

— Но тогава кой ще ни помогне? — възкликна Тиана.

— Хайде да влезем в замъка — реши Трикс.

Те се хванаха за ръце и, като за всеки случай не поглеждаха надолу, минаха по моста без перила над рова с изрисуваната пропаст. Портите на замъка — високи, обковани с позеленяла от времето мед, мрачно се извисиха пред тях. На самата порта на кука висеше огромна бронзова камбана с откъртено чукче.

— Всичко е като в преданията — благоговейно прошепна Трикс. — Камбана без език... заключени порти...

Той вдигна чукчето от земята и няколко пъти удари по камбаната. Звукът, зародил се в стария бронз, беше глух и тъжен — сякаш камбаната оплакваше както дългия си живот, така и съдбата на онези, които са позвънили на нея.

— Пригответи се да чакаш — каза Трикс. — Всички, стигнали до замъка на учителя Абв, биват подложени на унизителни изпитания. Принуждават ги да чакат с дни пред входа без храна и вода. От време на време ученици и майстори излизат от замъка, засипват ги с подигравки, бият им шамари, плюят ги.

— Не искам да плюят по мен! — възмути се Тиана.

— Това е част от изпитанията — въздъхна Трикс. Помисли и добави: — Ще се опитам да те прикрия, ако се случи. Сядай, ще трябва да чакаме...

Портите изскърцаха. По-точно — изскърца малката незабележима врата в портата. Тя се отвори и срещу тях предпазливо надникна мургав слаб мъж на средна възраст, облечен в дълъг халат и мазен тюрбан. Той учудено се вторачи в Трикс и Тиана. После попита:

— Кой сте вие?

— Аз съм Трикс Соийе, а това е Тиана Дилон — отвърна Трикс. — Дойдохме да се учим на майсторството на асасините в школата на великия учител Абв!

— Приемът приключи! — размаха ръце мъжът. — В редовния факултет няма места! Напишете писмена молба, приложете таксата за дистанционно обучение и всички необходими материали ще ви бъдат изпратени... Как изобщо стигнахте дотук? Имаме представителства в Дахриан, в големите градове на кралството, дори на Кристалните острови! Толкова ли беше трудно да се обърнете към Гилдията на убийците на място и да разберете реда?

— Не можем да учим дистанционно! — изстена Трикс. — Ние сме почетни дракони!

— Какво? — челюстта на човека увисна.

— Ние сме почетни дракони! — настоя Трикс. — По правото на древното споразумение изискваме обучение лично от великия учител Абв! Искаме да го видим! Незабавно!

Мъжът въздъхна, извади носна кърпа от джоба на халата и избърса потното си чело. Излезе при тях и се опита да заеме горда поза.

— Побойте се, търсачи на забранена мъдрост! — каза той. — Защото пред вас е учителят Абв, главата на школата за асасини „Дебнештата пепелянка“!

Трикс уплашено отстъпи назад, след което каза:

— Не сме си и помисляли, о, велики и древни учителю, че изглеждате толкова млад...

— О, да... — невъзмутимо отвърна учителят Абв. — Е, какво ще правим? Може би дистанционно обучение? Ще дам добра отстъпка на почетните дракони.

Трикс поклати глава.

— Дори съм готов да ви приема за безплатно обучение! — с надежда каза Абв. — От уважение към драконите.

— Не, учителю — отвърна Трикс. — Трябва да изучим висшето майсторство, при това много бързо. За да победим Прозрачния бог.

Учителят Абв отново избърса чело, след което безнадеждно махна с ръка:

— Ами тогава... влезте, момчета...

— Аз съм момиче, а не момче — поправи го Тиана.

— Момиче? — учителят Абв опули очи и с неприкрито любопитство погледна Тиана. — А аз си помислих, че щом си с такива дрехи... значи си момиче?

— Не обучавате ли момичета? — възмути се Тиана.

— А, не, обучаваме... — въздъхна Абв. — Просто отдавна не сме имали ученички... Така... това означава, че трябва да отворим втора съблекалня и баня, също така ще си освободена четири дни месечно от спортни занимания...

Той внезапно се смути и започна отчаяно да бърше зачервеното си лице.

— Учителю Абв — попита подозрително Трикс, — а ученици имате ли? Имам предвид — на редовно обучение?

— Имам — не много радостно отвърна Абв. Сведе поглед и едва чуто добави: — Ученик... един. Хайде, влизайте, че ще навее пясък...

— Значи няма да ни измъчвате с дълго чакане пред портата? — уточни Трикс.

— Не... — тъжно отговори Абв. — Всъщност вие ще ме измъчвате с дълги тренировки.

Зад портите на замъка се оказа доста уютно. Ако при вида на боклука в рова и люещите се стени Трикс беше обзет от съмнения дали прославената школа на асасините отдавна не е изоставена, то зад стените на замъка всичко изглеждаше много добре поддържано.

Пътят от гладко прилепнали и излъскани от годините зеленикави камъни беше чисто пометен. В красиви бели вази растяха ярки бели цветя, а над тях пърхаха мънички цветни птички. От фонтаните бликаше вода — и съдейки по плуващите в нея риби явно не беше отровна.

— Каква красота! — възхитено възкликна Тиана.

— Да не си мислехте, че щом сме най-изкусните убийци в света, то при нас ще е мрачно и унило? — с гордост в гласа попита Абв. — Школата разполага с великолепна библиотека, най-добрите градини на юг от Дахриан, най-голямата колекция от картини в света, великолепна селекция от статуи... в замъка вече няма място за тях и ги поставяме покрай пътеката.

— Това е огромен труд, да се поддържа всичко това! — делово сбърчи чело Тиана. — Сигурно имате много слуги?

Трикс веднага разбра какво притеснява Тиана. Ами ако се окаже, че метенето на двора, бърсането на праха от статуите и грижите за цветята е задължение на самите ученици?

— За щастие това не е необходимо — успокои я Абв. — Върху замъка са хвърлени могъщи древни заклинания за почистване и подреждане. Преди петстотин години школата похарчи много пари, за да плати на най-добрите магьосници.

На Трикс веднага стана ясно защо преди петстотин години, ако се вярва на книгите на Лапад, изкуството на битовата магия изведнъж рязко избледняло. Ама разбира се, ако всички най-добри заклинания вече са били произнесени и хвърлени върху двореца на асасините — можеш колкото си искаш да омагьосваш мръсните съдове, така или иначе ще трябва сам да си ги миеш!

— Къде сега да ви определя... — размишляваше междуременно на глас учителят. — В нашата школа има три факултета — на Смелите и Храбрите, на Старателните и Упоритите, на Веселите и Находчивите. Някога имаше и факултет на Подлите и Завистливите, но никой не искаше да отиде там и факултетът беше закрит...

— А как определяте кой за кой факултет е? — любопитства Трикс, докато минаваха през двора.

— Когато тук имаше много ученици — с лека тъга каза Абв, — правехме пищна церемония. Слагехме на главата на кандидата вълшебна чалма, а тя му прошепваше нещо. Каквото ѝ скимне, честно казано. Но сега нямам желание да правя всичко по пълната програма, а и чалмата сигурно молците са я изяли...

— Молците не ядат вълшебни вещи! — блесна със знания Трикс.

— Тук не става дума за обикновени молци, а за магически! Те се хранят само с вълшебни вещи. Летящи килимчета, плащове-невидимки... — учителят Абв отвори вратата и с жест ги покани към вътрешните покои. Тук също беше чисто и красиво — навсякъде висяха картини, килими лежаха върху мраморни и мозаечни подове, кристални полилеи искряха под изкусно боядисания таван.

— Имате всичко това? — възхити се Трикс.

— Във всеки случай имахме. Докато молците не ги докопаха. Разбирате ли, момчета...

— Аз не съм момче! — отново се възмути Тиана, но Абв сякаш не я чу.

— ... ние, асасините, сме много богати. Имаме толкова много пари, че започнахме да купуваме всякакви украшения, произведения на изкуството, ценности... Между другото, нашата школа тайно притежава Кралския университет за допълнителни знания и дахрианската Академия за изкуства и занаяти!

— Защо?

— Как защо? За да има какво да купуваме! За да се множи количеството красота в света!

Трикс не намери какво да отговори.

— И така, къде да ви назнача? — спирайки, попита Абв.

— Във факултета на Смелите и Храбрите! — твърдо каза Трикс.

— Не мога, там няма декан — сви рамене Абв.

— Тогава в Усърдните и Упоритите — предложи Тиана.

Абв се смути:

— Разбирате ли, момчета...

Тиана въздъхна, но реши да не спори.

— Преди около двадесет години жилищната кула на факултета на Старателните и Упоритите се срути. Тя беше много добре построена, тази кула. Но с пълно пренебрежение към законите на физиката. Така че... Като цяло, ако ви запиша в този факултет, ще трябва да живеете в руини. Защото според правилата на школата всички ученици са длъжни да живеят в специално определените им кули!

— Тогава остава... — започна Трикс.

— Точно така! — грейна Абв. — Ще ви запиша във факултета на Веселите и Находчивите!

— Това ще повлияе ли по някакъв начин на обучението? — подозрително попита Трикс.

— Ни най-малко. Ще минете обучения по тревоядство — за да можете да оцелеете, хранейки се само със стиска мръсна трева, по приготвяне на отвари — за да можете да пригответе отрова от всякакви вещества, включително мляко, мед и чиста вода, по защита от добрите изкуства — така че нравоучителните книги и умилителните картинки да не отслабят вашия боен дух, по порицание — за да можете да си представите всеки враг като гнусен негодник и да не го щадите в битка, по астрономия — за да намирате пътя по звездите, по ексглумация — за да можете при нужда да се подиграете с тялото на победения враг...

— Пфу! — възкликна Тиана.

— Тренировките се провеждат на манекени — успокои я Абв. — Е, има и още много други неща... майсторско владение на метла, например.

Трикс и Тиана се спогледаха.

— Метла? — вдигна вежди Трикс. — Вълшебна ли?

— Метла? — включи се и Тиана. — Това защо, да не би да е за смиряване на духа и възпитаване на търпеливост?

— Разбира се, че не! — възмути се Абв. — Метлата е едно от най-смъртоносните оръжия. В ръцете на опитен асасин метлата е способна на чудеса.

Той така се въодушеви, че започна енергично да маха с ръце.

— Ето така... с клонките в лицето! Избождаме очите, а в същото време жертвата вдишва праха и мръсотията от нея! Обръщаме... замах... и с дръжката по главата! Полузавъртане... и края на дръжката забиваме в корема!

— Мислех — плахо се обади Трикс, — че ще ни учите как да използваме кинжали, мечове, здрави пръчки, свързани помежду си с желязна верига, как да мятате малки остри парченца желязо...

— Ха! — възмути се Абв. — Какви глупости! Майсторството на асасина е не в това да се сражава с предмети, предназначени за битка. Майсторството е в това да превърнеш всяка безобидна вещ в страховито оръжие. Само тогава вие винаги ще бъдете без оръжие — и в същото време въоръжени! Никой няма да заподозре във вас ужасни убийци, когато се разхлаждате с книжно ветрило или си чистите ухото с пръчица, омотана с малко памук. А това са невероятно смъртоносни предмети!

— Да, разбрах — съгласи се Трикс. — В това има смисъл, наистина!

— Разбира се, че има! — кимна Абв. — Знаете ли, добре е, че дойдохте! Усещам известно въодушевление.

С небрежен жест той им посочи врата, украсена с тайнствен символ от блестящо злато: два кръгли диска над отворена нагоре дъга.

— Символът на вашия факултет — обясни Абв. — Вървете, момчета, оправете се и си починете. В седем часа вечерта ще ви чакам в аудитория номер едно. Ще учим тревоядство и отвари. Носете си котлета... е, и някаква трева там или нещо подобно!

— А къде е тази първа аудитория? И откъде да вземем котлета? — осмели се да попита Тиана.

— Ама вие наистина сте като малки деца! — възмути се Абв. — Намерете си! Тук има всичко. И... и ти се облечи по-прилично, момче! Що за гащи си навлякъл? Как може бъдещ свиреп асасин да ходи в прозрачни шалвари?

Трикс и Тиана се спогледаха и още дълго гледаха след оттеглилия се Абв.

— Странен е някак — въздъхна Тиана. — Нали?

— Ами... главното е да ни учи добре... — промърмори Трикс.

Зад вратата с тайнствения символ имаше спираловидно стълбище. Широко, с ниски удобни стъпала, но явно много дълго.

Трикс въздъхна и те започнаха да се изкачват.

Но колкото и да е странно, стъпалата сякаш сами пробягваха под краката им и не мина и минута, и те се озоваха на самия връх на кулата.

— Магия — със завист каза Трикс. — Днес такова нещо вече не може да се измагьоса...

Стълбището ги отведе до просторна кръгла зала, оформена с достойна за уважение скромност — обикновен тъмен килим на пода, големи меки възглавници вместо кресла, сдържани черно-бели рисунки и гравюри по стените. В широките прозорци блъскаше вятър, два бяха отворени и приятното течение освежаваше помещението.

Още две малки спираловидни стълбища водеха нагоре от стаята. Над едното висеше картина, изобразяваща момиче с ветрило в ръце, над другото — портрет на момче с метла.

— Спалните на учениците — досети се Трикс. — За момичета и за момчета.

— Е, тогава ще отида да се оправя — реши Тиана и тръгна към своето стълбище. Трикс въздъхна и се отправи към своето.

Спалнята му хареса. Заемаше два етажа, на всеки от тях имаше по десет легла — някога в „Дебнешката пепелянка“ е имало много млади асасини. Едното легло на първия етаж на спалнята беше използвано, очевидно беше на същия този единствен ученик, затова Трикс реши да се настани на второто. На всеки етаж имаше и тоалетна, стърчаща навън от стената и много подходящо висеше над бездънната пропаст (малко страховито, но много практично и хигиенично, най-малкото, когато няма силен вятър), и баня с голяма порцеланова вана. Водата идваше от дебела оловна тръба и беше топла и чиста. Трикс за миг се замисли дали тук не е замесена магия или водата се издига до покрива от силата на вятъра и там се нагрива от слънцето. Реша, че не си струва да фантазира прекалено много и вероятно става дума за магия.

В шкафа до ваната Трикс намери куп пухкави кърпи, флакони с ароматни масла и вкаменен от времето сапун.

Изкушението беше твърде голямо.

Болшинството хора с благороден произход изпитват разбираемо предубеждение към миенето. Разбира се, човек трябва да се измие при раждането си, за да може, влизайки в нашия свят, с пълна сила да

осъзнае изпитанията, които го очакват. Непременно трябва да се измие и покойника — в края на краищата измиването вече не може да му навреди. Почти всички авторитети са съгласни, че трябва да има измиване и преди сватбата — както за булката, така и за младоженеца. Първо, нека започвайки съвместния си живот, се разгледат един друг както трябва — нерядко е имало случаи, когато зад здравословната руменина и загар на жениха се крие бледа немощ, или пък добре измитата булка внезапно започва да прилича на жителка на Самаршан, а не на изнежена северна аристократка. Второ, едно неочаквано изпитание — например миенето, много добре се справя с разбираемото вълнение на младите хора преди сватбата. Трето, всички си спомнят онзи скандален случай, когато на пръста на добре измитият провинциален барон Дун Гуан намериха брачна халка — непочтеният барон вече бил женен, но заради зестрата смятал да се ожени повторно — подвела го разсеяността му. А освен това има и лекари, които вярват, че техните пациенти по време на боледуване и след като оздравеят трябва да ги бършат с гъба, напоена с вода и ароматен оцет. Впрочем, какво друго да очакваш от лекари? Някои от тях, например, лекуват болните от треска с плесенясал хляб, а други не препоръчват на дамите в особено положение да се подкрепят с вино!

Преди да осъждате такава неприязън към водата, трябва да разберете няколко неща. Ако за пиене и готвене по правило се използва вода от кладенци и извори, то за миене обикновено се счита подходяща речната. А когато малко по-нагоре по реката току-що е минало стадо овце и овчарят е измил коня си, когато цялата улична канализация на града, в пълно съответствие със законите на природата, тече от горе на долу към същата тази река, когато традиционният метод за погребване на умряло куче или котка е просто да ги хвърлиш в реката...

Затова наистина е трудно да разбереш кое е повече при къпането — ползите или вредите.

А настинките?

Благородният човек трябва да живее в замък или поне в голяма къща. И ако си придобил лошия навик често да се миеш, то рано или късно така ще се разболееш, че няма да ти помогнат нито плесенясалият хляб и върбовата кора на лекаря, нито целебните заклинания на местния маг...

Разбира се, северните варвари са известни със своя див обичай да се затварят в малка дървена къща, там да се събличат голи, да поливат с вода нагорещени камъни, да се смеят и да пеят песни, седнали в облак пара, а после да се налагат един друг с пресни клонки, да се обливат с ледена вода и дори, според слуховете, да се търкалят голи в снега!

Разбира се, жителите на Самаршан, благоговеещи пред водата, имат подобен обичай — в голяма каменна сграда с прозорци на тавана лежат върху топли мраморни легла, а след това се потапят в басейни с топла или студена вода.

Но в цивилизованото кралство благородният човек беше напълно доволен от две къпания — ако е здрав и неженен, три — ако е здрав и женен, и малко повече, ако е в лошо здраве и е попаднал на много злобен лекар. За всичко останало съществуваха: дъждове; речни бродове; излята върху главата в късен час кофа с помия (често помията на нисшите слоеве от населението беше по-чиста от човек с висок произход); както и множеството ароматни масла и мазила, съставлящи значителна част от доходите на алхимиците.

Въпреки това Трикс беше все още много млад и не се беше отървал от свойствения за децата странен навик да скачат в речната вода просто така, без никаква нужда. Освен това неговият учител Радион Лапад се миеше в голям леген всеки месец, че дори и по-често. Той препоръчваше на Трикс да следва примера му, а също така искаше от него всяка сутрин да мие ръцете и лицето си — така че в известен смисъл юношата беше подготвен за водни процедури.

И Трикс не можа да устои. Отвори крана и напълни ваната с топла вода...

В седем без четвърт (някъде по кулите на школата на асасините часовниците мелодично отброяваха времето) Трикс и Тиана се срещнаха в общата зала на факултета на Веселите и Находчивите. Бяха облечени в черни панталони, пристегнати с елегантни бели колани и в свободни черни ризи (в спалните намериха множество дрехи от всякакви размери), изглеждаха необичайно светлокожи и се държаха някак смутено.

— Интересно, всичко тук е много добре устроено — пръв наруши мълчанието Трикс. — Съвсем по друг начин си представях всичко.

Тиана кимна.

— А намери ли котле?

— Горے само под леглата открих гърнета — призна Трикс. — Но не искам да вземам от тях. Хайде да потърсим долу?

Слязоха и без проблем намериха нужните за занятията котлета — пространствата в замъка така изобилстваха от най-различни неща, че проблемът беше не да намериш, а да си подбереш. Трикс се сдоби с обикновено стоманено котле, а Тиана си избра сребърно, и съдейки по размера — по-скоро принадлежало на алхимик, отколкото на готвач. В търсене на трева те излязоха в градината на двореца — там Трикс набра първите попаднали му пред очите цветя (това бяха невенчета), а Тиана, подхождала по-внимателно към въпроса, спря избора си на листата на благородната лавра и венчелистчетата на магнолията.

Остана последният въпрос — къде се намира първа аудитория? Тогава обаче Тиана забеляза лек дим, идващ от стената на донжона.

— Щом има дим, значи има и огнище — предположи тя. — А щом има огнище, то точно там трябва да отидем с котлетата.

Вътрешният мост, водещ към масивната кръгла кула, беше спуснат. Размахвайки котлетата, Трикс и Тиана влязоха в сърцето на замъка — и веднага разбраха, че не грешат. Аудиторията заемаше целия първи етаж на донжона. Пет реда пейки се издигаха към стените, оформяйки подкова около кръгла катедра, на която вече стоеше учителят Абв, развълнуван и тържествен. Учителят беше сменил всекидневният си халат и тюрбан с мрачна черна мантия и кръгла черна шапчица, а на талията имаше скромнен черен колан. Точно в момента, когато влязоха новите ученици, часовниците отбелязаха седем.

— Дойдохте навреме — кимна Абв. — Това е добре, защото точността е учтивостта на асасина. Седнете до ученика Дерик.

Чувайки добре познатото име, Трикс трепна и се обърна.

И откри, че от първия ред пейки срещу него, зяпнал с уста, го гледа неговият братовчед, предателят и синът на предателя, бившият наследник на съхерцог Сатор Гриз — Дерик Гриз!

Изглеждаше загорял и изморен, макар и не толкова, колкото месец по-късно, когато Трикс го срещна в Дахриан.

— Ти! — възкликна Трикс.

— Не, ти! — възмути се Дерик.

— Как попадна тук? — възмути се Трикс.

— А ти защо си тук? — изстена Дерик.

— Защо ме преследваш? — гневно попита Трикс.

— Ти ще ме оставиш ли някога на мира? — процеди през зъби Дерик.

Настъпи зловеща тишина. Момчетата се измерваха един друг с ненавистни погледи.

— Значи това е Дерик Гриз, синът на предателя Сатор Гриз! — съобрази най-накрая Тиана, която беше виждала Дерик само веднъж, в двореца на крал Маркел. — Привет!

Колкото възмутен и гневен да беше Дерик, той не беше забравил докрай правилата на добрия тон. Затова бързо се изправи и учтиво се поклони:

— Радвам се да ви видя, ваша светлост, принцеса Тиана...

Отново настана мъртва тишина.

— Значи се познавате? — възхити се учителят Абв. — Познавали сте се в предишния си живот, преди да постъпите в школата на асасините? И се мразите до смърт?

Глуха, тягостна, мрачна тишина се възцари в аудиторията.

— Това е прекрасно! — учителят Абв вдигна ръце към тавана. — Всичко е като в добрите стари времена! Точно като в годините на разцвет на „Дебнещата пепелянка“! Ученици, свързани с дългогодишна омраза и жадуващи отмъщение! Опити за убийство иззад ъгъла! Скандали, интриги, разследвания! Отрова, поръсена в леглото от врага! Ученици, прокрадващи се нощем по коридорите под мантии-невидимки! Блясък на кинжали под тихото блещукане на звездите! Проскърцване на дъски и предсмъртни стонове! О, колко ни провървя! Нищо не подпомага така учебния процес, както очакването на неминуемата смърт! Нищо не осигурява такова желание за знания, както кръвен враг, който приготвя отровни отвари до теб!

И отново ужасяваща тишина се опита да запълни аудиторията — но вече не можеше да стане по-зловеща. За щастие в този момент се хлопна врата и в аудиторията влезе нов човек.

— Декан Еам! — радостно възкликна учителят Абв. — Искам да ви представя още две момчета, постъпили във вашия факултет!

Тиана въздъхна.

— Две момчета? — влезият се намръщи. — Не искам да ви смущавам... впрочем, в дадения случай няма никакво значение...

Трикс и Тиана се взряха в новодошлия.

Той беше още съвсем млад — нямаше и двадесет, но в него се усещаше нещо древно и отблъскващо. Лицето на декана можеше да се нарече аристократично и дори изтънчено, но в него се забелязваше също така нещо студено, нещо плашещо, змийско. Това усещане беше подсилено от дрехите, ушити от оранжева люспеста кожа. Сред черните костюми на учениците и черната мантия на учителя Абв той изглеждаше като ярко огнено петно. С немигащ мрачен поглед декан Еам огледа новите студенти, след което каза:

— Младият херцог Трикс Соийе. Прекрасно. Младата принцеса Тиана Дилон. Възхитително. Аз съм деканът на факултета на Веселите и Находчивите, майсторът по отвари и тревоядство Еам. И ще се постарая вашето обучение в „Дебнештата пепелянка“ да не ви изглежда бързо и лесно!

— Но какво говорите, декан, какво говорите... — смутено каза Абв. — Трябва да сте по-мек с тях. Деца са все пак. За първи път от половин век имаме цели трима ученика...

— Не за дълго, надявам се — през зъби процеди Еам.

— Простете, учителю. Простете, декан — любезно каза Трикс. — Но не бихте ли обяснили защо има толкова малко ученици в школата?

Деканът и учителят се спогледаха.

— Аз ще отговоря — каза Абв. — В края на краищата момчетата имат право да знаят, нали? Чували ли сте за нашата славна история?

— О, да — каза Трикс, временно преставайки да обръща внимание на Дерик. — Всеки знае историята на великия учител Абв и неговата школа за асасини!

— Ами урока? — възмути се Еам.

Но Абв не го слушаше:

— Нека ви бъде известно — започна той, — че в продължение на повече от хиляда години школата „Дебнештата пепелянка“ произвеждаше най-добрите асасини в света. За огромни пари те

убиваха крале по искане на султани и султани по поръчка на крале. В сърцето на асасина няма и никога не е имало ненавист към хората — само любов!

— Любов? — изуми се Тиана.

— Любов към парите — смутено поясни Абв. — По-точно любов към красотата: картини, статуи, книги, цветя, скъпоценни камъни, редки метали... Кой е виновен, че красотата струва пари?

Трикс сви рамене.

— И ние си живеехме прекрасно, изпълнявайки с тъга в сърцето поръчките на властници и слуги на властници, а в някои случаи — просто на богати търговци и занаятчии. Годишите минаваха, поръчките не секваха, но на нас, асасините, ни ставаше все по-обидно и по-обидно да прахосваме талантите си за убийства, като в същото време се излагаме на доста голям риск. И преди около сто години се случи събитие, което промени цялата ни школа. Една благородна особа... няма да назоваваме името ѝ, пожела да овладее умението на асасините. Но да се обучава в школата негово велич... особата не искаше. И дори от наставници се отказа. Като човек силен и съобразителен кра... благородната личност пожела да се учи от учебници. Отначало отказахме... но ни предложиха толкова много злато, че за тези пари можеха да бъдат убити двама или трима крале. Поумувахме. След това въз основа на лекционния курс и студентски конспекти съставихме ръководство „Как да станеш асасин, без да ставаш от трона“. И го изпратихме на клиента. Асасин, честно казано, той така и не стана, но по някаква причина все пак остана доволен. Изминаха няколко месеца и очевидно чувайки за този случай, към нас се обърна друг благороден господин. Този път не се колебахме толкова дълго, а освен това вече имахме копия на всички ръкописи, подготвени за Мар... за нашия пръв дистанционен студент. Скоро заявки започнаха да пристигат всеки ден. Прекъснахме обучението на най-малко талантливите ни студенти и ги сложихме да преписват ръкописи. Скоро почти всички благородни особи получиха нашето ръководство, но тогава към нас започнаха да се обръщат богати търговци и водачи на гилдии. Плащаха, разбира се, по-малко, но затова пък бяха много!

— Мисля, че разбирам какво се е случило — озадачено каза Трикс. — Но нима тези, които са получили вашите ръководства, не са се опитали сами да ги препишат и да ги препродадат?

— О, за това взехме мерки! — оживи се Абв. — Основахме свои представителства във всички големи градове, внимателно наблюдавахме пазара и строго наказвахме всички, които се опитваха да се намесят в честния ни бизнес. За тази цел се наложи да отзовем от школата почти всички студенти... И някъде преди около половин век школата „Дебнещата пепелянка“ малко... ъ-ъ... опустя. Всъщност, търговията с ръководства и да провеждаш дистанционно обучение се оказаха много по-изгодни и много по-малко опасни от предишната ни дейност.

— Сигурно тук ви е било много самотно, учителю Абв? — попита Тиана. — Стотици, хиляди години начело на школата — и изведнъж тя опустява...

— Ами... — учителят Абв се поколеба. — Честно казано, аз съм начело на школата от около тридесет години. Предишният учител Абв ме купи от пазара за роби като невръстно хлапе и ме доведе в школата. Той ме научи на всичко, което знаеше и умееше, а когато умря аз станах учителя Абв...

— Значи учителят Абв е длъжност? — възкликна Трикс.

— Значи изобщо не сте на хиляда години? — изстена от пейката Дерик.

— Не, разбира се! — възмути се Абв. — Ние да не сме витамини, че да живеем вечно! А и може ли да си представите, че човек ще носи доброволно такова странно име — Абв?

Трикс ужасно се натъжи. Дерик покри лицето си с ръце.

— Аз усърдно носех бремето на моята длъжност в продължение на четвърт век — продължи Абв. — Но каква беше радостта ми, когато преди пет години в школата дойде младият Еам...

— Между другото, и това е едно име... — промърмори Тиана.

— Само за година той премина целия курс на обучение за асасин и го назначих за декан на факултета — каза Абв. — Но ние, разбира се, нямахме ученици. За съжаление, славата на нашата школа върви заедно с доста плашеща репутация и учениците предпочитат да учат дистанционно... Но сега имаме вас! Заедно ще възродим бившата слава на „Дебнещата пепелянка“ и ще възстановим всичките три, какво ти три — всичките четири факултета! Вече направо виждам как тези просторни коридори и аудитории се изпълват с весела детска глъчка и предсмъртни писъци, как отново въвеждаме наказателни и

стимулиращи пръчки, спортни игри с бодлива топка и елиминационни състезания, как пълним менажерията с мантикори и грифони, разширяваме гробището...

В очите на Абв блестеше истинско щастие. Той извади малка черна кърпичка, шумно издуха носа си и срамежливо избърса сълзите в очите си.

— Приключихте ли? — с леден глас попита декан Еам.

— О, да — смутено каза Абв. — Отстъпвам ви мястото, декан!

Той слезе от катедрата и, все още бършейки сълзите от радост, се отправи към изхода. А декан Еам зае неговото място и се взря в Трикс и Тиана с немигащите си очи.

— Седнете, ученици — каза той. — Ще пристъпим към най-важното нещо, което един асасин трябва да знае — приготвянето на отвари.

— Ами тревождството? — обади се Дерик, като извади от джоба си стиска трева.

— Каквото си сварите, това ще ядете — каза Еам. Небрежно махна с ръка и пред предната пейка се появиха три масички, на всяка от които имаше мангал с тлеещ огън и кана с вода. — Поставете вашите котлета над огъня. Налейте малко вода в тях...

— Вие сте могъщ магьосник! — объркано каза Трикс. — Как така, нали сте асасин!

— Сякаш ти, момче, не си магьосник, който иска да стане асасин! — насмешливо каза Еам. — Така, разговорите приключиха. Пристъпваме към работа!

Подчинявайки се на жеста му, всички седнаха до Дерик.

Обучението в школата на асасините започна.

ЧАСТ ТРЕТА
ТРИКС СЕ УДИВЛЯВА

1

Трикс се събуди посред нощ от траурния вой на защитното заклинание. Скочи от леглото, щракна с пръсти, за да изключи алармата, и произнесе старото като света, но кой знае защо винаги работещо заклинание:

— Да бъде светлина!

Горната спалня на факултета на Веселите и Находчивите се озари с бледо розово-бяло сияние, сякаш зората беше настъпила няколко часа по-рано от обичайното.

Всичко беше точно както Трикс очакваше. На прага на спалнята беше застинал Дерик, бос и в черна нощница, прекрачващ с левия крак над прага и протегнал дясната си ръка напред — заклинанието го беше хванало и не му позволяваше да довърши крачката си. В ръката си стискаше бойна метла БФГ-2000 — здрава бамбукова пръчка, подсилена с пластини от смокиново дърво и оборудвана с две хиляди остри гъвкави стръка хибискус. Самият Трикс вече доста добре беше усвоил изкуството на бой с метли, но братовчед му впечатляваше с уменията си не само учителя Абв, но и студения, невъзмутим Еам. В лявата си ръка Дерик здраво стискаше тиган — като цяло боят с кухненски прибори не беше задължителен, но синът на съхерцог Гриз беше готов да тренира от сутрин до вечер, само и само да изпревари Трикс.

— Мислех, че ще опиташ по-рано — каза Трикс, разглеждайки зачервеното от напъване и обида лице на Дерик. Защитното заклинание беше просто, всеки маг би го разрушил с две контразаклинания, а възрастен рицар щеше да го преодолее със сила. Но Дерик не беше нито маг, нито силен възрастен мъж, и здраво се беше хванал. — А ти цяла седмица чака.

— Реших да приспя бдителността ти — измърмори Дерик. — Спомняш ли си, когато бяхме на десет години? Дружих с тебе цели два дни, преди да те бутна в езерцето при двореца.

— Спомням си — усмихна се Трикс от нахлулите спомени. — А после аз два месеца не ти говорих.

— Аз и не исках да говоря с теб — изсумтя Дерик. Опита се да размърда ръка и безнадеждно попита: — Може ли да махнеш магията си?

— Не бързай — отказа Трикс, — нека първо да поговорим...

Той придърпа един стол по-близо до вратата и седна пред Дерик. Погледна метлата, после тигана и попита:

— А ти какво смяташе да правиш? Да ме намушкаш с метлата или да ме цапнеш с тигана?

— Първо да те цапна, а после да те намушкам — кръвожадно отвърна Дерик. — Един удар — две хиляди дупчици!

— Нямах късмет, че съм маг — каза Трикс.

— Така си е — Дерик отново се размърда и накрая се отпусна в невидимата паяжина. — Казвах на татко, че трябва да те екзекутира. А той: „Не, нека те стимулира кръвен враг, ще те държи нащрек...“ Пфу! И сега седим в този гаден Самаршан...

— Баща ти ли те изпрати тук? — попита Трикс.

— Сам дойдох — мрачно отговори Дерик. — Баща ми беше против. Той смята, че трябва да изчакаме пристигането на витамините и заедно с тях да измислим нещо. Но аз от дете мечтая да стана асасин. Откраднах пръстена на баща си, продадох го, купих си камила, сушени фурми, мях с вода... Наех водач. И дойдох тук.

— За да станеш асасин, да се върнеш в кралството и да ме убиеш? — попита Трикс.

— И теб, и родителите ти, и феята ти! — храбро призна Дерик. — И крал Маркел също!

— Дерик, защо толкова мразиш нашето семейство? — тъжно попита Трикс. — Ние с теб сме братовчеди... е, не по кръв, а по положение. Нашите предци са живели заедно толкова много векове!

— Аз ли те ненавиждам? — възмути се Дерик. — Всъщност вие, Соийе, ненавиждате нас, Гриз!

— Не е вярно! — избухна Трикс. — Твоят баща организира метеж, а моите родители... — той се поколеба, осъзнавайки, че Дерик няма да повярва на истината, — ... ги хвърли в тъмница и искаше да ги убие. А мен ме прогони от дома. И заяви пред всички, че метежникът е татко!

— А какво друго му оставаше на баща ми? — Дерик толкова се ядоса, че дори успя малко да се придвижи напред. — Твоите родители

нищичко не правеха! Баща ти му дай само на лов и приеми да ходи, да организира балове, да посреща менестрели. Веднъж седмично приема по десетина просители, отговаря любезно на всички — и е свободен. А баща ми носи цялото херцогство на гърба си. Кой язди до гората да се оправя с елфите? Моят баща! Кой свързва двата края на бюджета? Моята майка! Ако трябва да повишим данъците — „Гриз, ти излез пред хората, знаеш как да поднасяш лоши новини!“ А ако трябва да се организира празник и да изнесем бъчви с вино на площада — баща ти първи тича! Моите родители всички ги ругаят и проклинат... „Алчните Гриз пак смучат кръвта на народа...“ А твоите — любимци на всички! Започна епидемията от холера, трябваше да се забрани на тъкачите да изнасят платно... майка ти идва и казва на моята — „Скъпа, кажи им го сама, аз не мога да гледам в страдащите очи на тези бедни честни труженици!“ Сякаш на моята майка ѝ е приятно да се обяснява на гилдията на тъкачите! Но ако ще се раздават помощи на гладуващи семейства — майка ти първа с черпака застава! А и как разлива... половината извън купата, в началото изгребва всички мръвки и когато от супата остане само рядка чорбица — веднага дава черпака на майка ми! Само войниците ни обичаха, татко винаги се е отнасял добре с тях...

Зяпнал, Трикс слушаше тази гореща и явно искрена реч на Дерик. Досега никога не му беше хрумвало, че родителите му, които никога на никого нищо лошо не бяха направили, жалееха просяците и покровителстваха вдовиците и сираците, в нещо не са прави. А от думите на Дерик изглеждаше...

Недобре изглеждаше.

Оказваше се, че родителите на Трикс просто са прехвърляли всички неприятни управленчески задължения върху родителите на Дерик — да повишават данъци, да потушават бунтове, да екзекутират престъпници и да се мъчат да закърпят бюджета. А за себе си са оставяли най-приятните неща — да раздават милостиня, да проявяват милосърдие, да помилват разкаялите се и да покровителстват изкуствата.

А това — юношата със срам трябваше да признае, че Дерик е прав — беше нечестно!

Но Трикс не можеше да не защити честта на семейството си. Затова твърдо отговори:

— Е, може и да е така! Ако моите родители по характер са по-меки и по-добри, тогава е правилно да отстъпват всички сурови решения на твоите. Когато на бой тръгнат маг и рицар, те също вършат различни неща — магът прави заклинания, а рицарят размахва меч! И никой не се сърди на другия! Ако е имало проблеми — не биха ли могли да ги решат по пътя на мирни разговори? Защо веднага организирате преврат?

— Как така — веднага? — от възмущение на Дерик му избиха сълзи в очите и това още повече смути Трикс. — Татко дълги години спори с баща ти. Казваше — не се прави така, не бива съуправителите да се държат така! А твоят само махваше с ръка. И тук... тук татко не издържа. И тогава витамините му предложиха съюз...

— Витамините — те винаги усещат слабостите — кимна Трикс. — А аз? Мен защо ме мразиш? Как съм те обидил?

— Не разбираш ли? — удиви се Дерик. — Ти си умен, изчел си всички книги в замъка. Моите родители винаги те даваха за пример: „Виж какъв умен братовчед имаш, не че ти си глупав, но само да стреляш с лък и да размахваш меч можеш...“ Ще нарисувам рисунка, ще изтичам при мама да се похваля, а тя я поглежда и казва: „Мазало някакво. Братовчед ти такава ябълка рисува — да ти се прииска да я захапеш! А ти? Часовникът на кметството? Самото кметство е наклонено, часовникът сякаш се е издул от жегата... на нищо не прилича!“ Съчинявам стих, а те се смеят и казват: „Ако нямаш талант, по-добре върви оседлавай коне. В стиховете ти няма рима.“ Отговарям им, че съм измислил такъв стих — без рима, а те ми се смеят като на глупак! Защо, мислиш, баща ми не те затвори в тъмницата, а те пусна? Да, чух го да казва на майка ми: „Ще пусна момчето, той е крехък, слабичък, в тъмницата ще се разболее и ще умре... не искам да си слагам и този грях на душата...“

— Лъгал е! — сега вече сълзи се появиха в очите на Трикс.

— Разбира се, че е лъгал! Просто те харесват повече от собствения им син! — сега Дерик вече ревеше с глас. — Ех, защо не си се родил момиче?

— Какво? — ококори се Трикс.

— Тогава щяхме да се оженим и съвместното херцогство щеше да приключи по естествен път!

Трикс за всеки случай отстъпи от Дерик и каза:

— Не, нека се придържаме към естествения ход на събитията!

Дерик също съобрази, че е изтърсил нещо нередно и се изчерви:

— Не мисли за това... говоря изключително в полза на държавните интереси. По принцип харесвам блондинки... Добре, давай.

— Какво „давай“? — подозрително попита Трикс.

— Убий ме! Какво друго? Ученик на асасин, който е хванал друг асасин при опит за покушение върху собствената му персона, може да го убие, да му отреже ушите и да ги отнесе на учителя Абв, след което курсът на обучение автоматично се счита за завършен!

Трикс погледна стърчащите уши на Дерик и попита:

— Може да го убие или е длъжен да го убие?

— Като че ли може — отговори Дерик без особена увереност, но с надежда.

Трикс въздъхна и каза:

— Магическата защитна мрежа, уловила нещастния убиец, отслабна и изчезна като дим...

Дерик рухна на пода. От изтърпналите му ръце с трясък падна тигана, а метлата звучно се удари в него.

— Пожали ме, значи — въздъхна Дерик. — А аз теб не бих те пожалил, да знаеш!

— Да, знам — призна Трикс и за всеки случай стана и отстъпи така, че столът да е между него и Дерик. Дерик се претърколи и седна на пода. Меланхолично попита:

— И какво ще правим? Ние сме врагове, това е факт. И няма да станем приятели. От друга страна, ти не ме уби, въпреки че можеше. Сега на мен също ми е някак неудобно да те убия... като благородна личност. Въпреки че... като асасин... — той погледна метлата.

— А ти, Дерик, какво искаш? — прекъсна гласните му размишления Трикс. — Е, да се разплатиш с мен и с Маркел — това е нещо за душата... Но какво наистина искаш да постигнеш?

Дерик се замисли.

— Ами, херцогството Маркел определено няма да ни го върне... това е сигурно. А и народът сега ни ненавижда повече от преди. Но и не мога да остана без полагащите ми се като благородник земи и поданици, това ще е някакво абсолютно преобръщане с краката нагоре! Искам да имаме положение в обществото, много пари и уважението на

околните! А Соийе... майната ви, най-щастлив ще съм, ако никога повече не ви видя!

— Ама че ситуация... — промълви Трикс. — Но да се съюзявате с витамините, това е ужасно! Да управляваш живи мъртъвци — какво му е хубавото?

— А ти какво предлагаш? — унило попита Дерик.

— Защо не помогнеш на мен? — попита Трикс. — Аз искам да победя Прозрачния бог.

— Да, чух, номад някакъв... — намръщи чело Дерик. Трикс трябваше да си напомни, че Прозрачният бог все още не беше приближил до Дахриан и неговият така наречен братовчед все още не си представя мащаба на проблема. — Е, ще го победиш... и какво?

— Прозрачният бог е най-силният магьосник в света — обясни Трикс. — Всички се страхуват от него: Маркел, султана, витамините... Ако ние го победим — той се постара да каже „ние“ възможно най-небрежно, но в същото време уверено, — тогава всички ще ни бъдат много благодарни.

— И ти ще ми отстъпиш своя трон — изсумтя Дерик.

— Не, тронът няма да ти го отстъпя — призна Трикс. — Но Маркел в знак на благодарност може да отдели на родителите ти някое баронство на границата със Самаршан, а султанът ще се съгласи да ви отстъпи част от пустинята.

— Защо ми е на мен пустиня — сви рамене Дерик.

— Ако Гриз имат собствено баронство или дори херцогство на границата между кралството и Самаршан... — Трикс замислено се почеса по носа. — Само от таксите на керваните може да спечелите цяло състояние.

— А витамините? Те няма да простят измяната на баща ми.

— За тях е лесно да стигнат до вас, ако сте на морския бряг. Но тук, на границата с пустинята? А освен това там живеят дракони и ти ще се сприятелиш с тях...

— Нима може човек да се сприятели с дракони? — възкликна Дерик.

— При мен се получи — скромно отговори Трикс.

— А защо мислиш, че кралят и султанът ще ни подарят земи?

— Ще ги убедя — твърдо каза Трикс. — Повярвай ми, след месец те ще са готови да дадат всичко на онзи, който ги избави от

Прозрачния бог.

— Откъде знаеш? — подозрително попита Дерик.

Трикс помисли и реши да не усложнява нещата.

— Нали съм магьосник. Виждам бъдещето.

— И наистина няма да ме излъжеш?

— Всъщност аз помолих Маркел да не ви екзекутира, а само да ви изгони от кралството, глупчо! — възмути се Трикс.

— Добре — Дерик стана. — След като даваш дума... братовчедо... тогава нека сключим примирие. Заедно ще се обучим за асасини и ще победим този твой... прозрачния... И ако след това на нашето семейство бъдат дадени прилични владения — обещавам повече да не се опитвам да ти навредя! И татко ще убедя да се примири. Може дори ако някой ден ти имаш дъщеря, а аз — син, те окончателно да помирят фамилията ни!

Трикс пак се изнерви. Дерик някак много едностранчиво разбираше помирението!

— Може би — уклончиво отвърна Трикс.

Те внимателно си подадоха ръце.

— Е... да си тръгвам, а? — попита Дерик, като вдигна метлата и тигана.

— Да — каза Трикс. — Още е съвсем рано.

— Ами... спокойна нощ тогава... — Дерик предпазливо размаха ръка пред себе си, преди да стъпи на стълбището. — И ти... също си лягай. Утре сутринта имаме ексглумация и лабораторни упражнения по порицание...

— Лека нощ — съгласи се Трикс. — Приятни сънища и въобще всичко най-хубаво!

Заклинанието за светлина почти се беше изчерпило. Трикс се върна в леглото си, повъртя се малко, но после все пак не издържа, стана и отново постави охранително заклинание на вратата.

Просто за всеки случай.

— Мнозина от вас, жалките недостойни ученици, недооценяват важността на ексглумацията — говореше декан Еам, докато крачеше из лекционната зала. — „О, защо да се подиграваме на победения и мъртъв противник?“ — казват тези плашливи нещастници. Някои

стигат дотам, че смятат падналия враг достоен за уважение или пък твърдят, че за мъртвите трябва да се говори или добро, или да се мълчи. Срам и позор! Това правило, ако изобщо е подходящо, е за обикновените хора. А на вас, асасините, ви предстои да си имате работа с крале, магьосници, пълководци, тоест онези, от чието име треперят народи, за които летописци пишат балади. А това е съвсем различно нещо. Запомнете: нищо не радва така селяните и не възбужда така подмазвачите, както хубавата подигравка с бивш кумир! Нищо не укрепва така властта, както унижението на предшественика! Ти! — Еам посочи Трикс. — Стани и отиди при дъската!

Трикс послушно стана и тръгна към широката дъска, монтирана на две каменни стойки пред катедрата. На дъската лежеше нещо, покрито с червено платнище.

— Махни покривалото! — заповяда Еам.

Трикс преглътна и предпазливо свали платнището. За щастие, учителят Абв не беше излъгал — на дъската лежеше не труп, а само натъпкано със слама плашило — в разкъсани дрехи, с нахлупена на меката глава широкопола шапка, несъразмерни ръце и крака и небрежно нарисувано лице.

— Встъпителна лекция — небрежно каза Еам, описвайки кръгове около Трикс и чучелото. — Това е бивш владетел на могъщо кралство, убит от теб с помощта на царевичен кочан и отвара от гъбата мораво рогче. Той е бил суров, умен, от него са се страхували и са го обичали... като цяло, нормален владетел.

— Разбрах — прошепна Трикс, гледайки печално чучелото.

— Сега ти трябва да му се подиграеш. Така, че всички блюдолизци и клеветници да започнат да го критикуват, а теб да те възхваляват.

— Разбрах — повтори Трикс.

— Започвай. Аз не само ще коментирам твоите действия, но и ще защитавам мъртвия владетел.

Трикс погледна назад към Тиана и Дерик. Тиана го гледаше със съчувствие, а Дерик — с любопитство.

— Аз искам... искам да кажа няколко думи за бившия владетел... — започна Трикс.

Еам презрително изсумтя.

— Искам да кажа за това... плашило... — изтръгна от себе си Трикс.

— Вече е по-добре — промърмори Еам. И веднага възмутено възкликна: — Как смееш да го наричаш плашило?

— Ами какъв да е? — отговори на въпроса с въпрос Трикс. — Вижте го само! Целият е смачкан, ръбат, ръцете и краката му са с различна дължина!

— Срамно е да се смееш над физически недостатъци — отсече Еам. — Недостатъци може да се открият във всеки човек — ти ли не го знаеш, чипоноско!

— Не става въпрос за физическа грозота! — поправи се Трикс. — Аз го наричам Плашилото, защото той вдъхва страх!

— На нашите врагове! — изрева деканът.

— На всички! — парира Трикс. — Хората трепереха при мисълта, че ще изпаднат в немилост пред него!

— Всички хора треперят, ако изпаднат в немилост пред владетеля си!

— Той екзекутира всички свои врагове!

— Всички екзекутират враговете си!

— Той ги екзекутиреше тайно! Преструваше се, че няма нищо общо, а лично ги екзекутиреше! Включително и своя верен приятел, рицаря, наричан заради непреклонната си воля Железния, а заради майсторското владееие на бравата — Дървосекача! Той го екзекутира, той!

— Какви са твоите доказателства? — възмути се Еам.

— Нима са нужни доказателства, когато това е общоизвестен факт? — отговори Трикс. — Всички знаеха за това, но се страхуваха да говорят! А мъдрият съветник, наричан заради смелостта си Лъва, а заради предпазливостта си — Страхливия? Закара го в далечната пустиня и там го уби! Това никой няма да посмее да отрече!

— Самият съветник нямаше нищо против да свали Плашилото! — възмути се Еам. — Това са си най-нормални интриги между властимащи!

— А хилядите изтормозени селяни? — попита Трикс.

— Чак пък хиляди...

— Десетки хиляди! Стотици хиляди! — Трикс почувства прилив на ентузиазъм и каза немислимата дума: — Милиони!

— Милиони? — онемя Еам.

— Стотици милиони мирни поданици! Малки хорица, които той изпрати да прокопават канали, да строят пътища, да изсичат гори, да копаят руда!

— Но поданиците са длъжни да копаят, да строят и да сечат!

— Никой нищо на никого не е длъжен! — изкрещя Трикс.

— Страхотно... — отбеляза с учителски тон Еам. — Прекрасен лозунг, престъпниците ще го подкрепят...

И вече с друг глас извика:

— Това е демагогия!

— Това е истина! — отговори Трикс. — А гномите? Бедните гноми, изнемогващи под властта на злата магьосница... Ъ-Ъ-Ъ... Гимгита! Той искаше да ги нападне!

— Те нападнаха първи!

— Просто Плашилото нямаше време да ги изпревари! Ами елфите?

— Какво за елфите?

— Той им се подиграваше!

— Как?

— Всячески!

— Половината му двор беше от елфи!

— Точно в това беше особеният цинизъм на Плашилото! — тъжно каза Трикс. — А бедното момиче от далечна страна, което дойде при него с кученцето си...

— Какво момиче? — притесни се Еам. — Какво момиче?

— Тя му помогна да дойде на власт! Момичето-асасин, което унищожи Гимгита!

— Плашилото ѝ благодари и ѝ помогна да се върне в родината си! — бързо вмъкна Еам и се ухили.

— Той каза така — зловещо отвърна Трикс. — Но всъщност истината е, че никой никога не видя повече нито момичето, нито, което е още по-ужасно, кученцето!

— Всички бяха свидетели как момичето отлетя към дома си на гърба на дракон! — Еам дори се усмихна и изплези език.

— И всички видяха как драконът се върна и задряма с пълен стомах!

— Драконите не ядат момичета! — възмути се Еам.

— Човек би си помислил, че и камили не ядат — изсумтя Трикс.

— Прекрасно — каза Еам и дръпна бедното плашило на пода. — Ще приемем, че си се справил... въпреки че с дракона, според мен, малко прекали... Добре. Ти си дошъл на власт и си управлявал страната, но след това си бил свален. Както си му е редът. Лягай.

Трикс смутено се усмихна и легна на дъската.

— Дерик! — извика деканът. — При дъската!

Дерик радостно се ухили и пристъпи към Трикс.

— Сега е твой ред — каза Еам. — Да предположим, че ти си убил този недостоен владетел с бойна метла и тиган. Сега го опозори!

Дерик присви очи и погледна Трикс. После се наведе и го целуна по челото!

— Ей! — изкрещя Трикс и се дръпна.

— Спи спокойно, бойни другарю — каза Дерик и се изправи. — Днес изпращаме в последния му път нашия бивш владетел — и аз се чувствам длъжен да кажа няколко думи за него. Хората го наричаха Ужас-ужас и това говори много за неговия характер и маниери.

— Отлично — с удоволствие каза Еам. — Възхитително.

— Мнозина не го харесваха за това, че критикуваше нашето мъдро Плашило — продължи Дерик. — И наистина — голямо чучело беше нашето Плашило! Тормозеше гномите и елфите, потискаше селяните и експлоатираше занаятчиите. Но! Нима можем да забравим заслугите на Плашилото? До края на дните си се бореше срещу крадците, опустошаващи полята и градините! За три откраднати житни стръка той набучваше крадците на кол, да пазят полето!

— Това добро ли е или лошо? — попита Еам. — Нещо не улавям основната идея...

— Чудесно е, че не я улавяте — ухили се Дерик. — Това е добро, разбира се! Реколтата трябва да се защитава! Освен това за Плашилото съвсем основателно казваха, че е поел кралство с примитивно земеделие, а го оставя с най-усъвършенстваната система за земеделие! Така че не е прав, не е прав нашият бивш владетел, като упреква Плашилото за всичко. Самият той направи много глупости! Например, като голям любител на царевицата (с неин кочан, напоен с отвара от мораво рогче, той отрови бедното Плашило), заповяда да я садят навсякъде, дори и там, където тя не може да вирее. Разчитайки за всичко на бойната магия, той заповяда да изгорят флота. Между

другото, към огъня той имаше неестествена страст, явно заради панически боящият се от огън Плашило! Всички си спомнят как, когато отиде на изложбата по художествено тъкане със сламки, Ужас-ужас изпадна в ярост и заповяда да я изгорят!

— Малко слабичко е — прозя се Еам. — В сравнение с Плашилото не му достигат истински жестокости.

— Изобщо не слушаше своите верни съветници — продължи Дерик.

— Това си е нещо нормално — отсече Еам.

— А това, че увеличи тайните агенти в кралството! — упорито продължи Дерик. — Вербува за агенти най-тъпите и злобни поданици, за което народът ги наричаше тъпоглавците. Скара се с всички околни крале и владетели...

Уви, колкото и да се стараеше Дерик, в крайна сметка Еам се намръщи и каза:

— Задоволително. Получи ти се не ужасен злодей, заслужаващ прозвището Ужас-ужас, а някакъв глупав истерик.

— Това беше планът! — оправда се Дерик. — Не може да обявиш на народа, че втори владетел поред се оказва кървав тиранин. Трябва да се разнообразява!

— Правилна мисъл, но слабо изпълнение — безпощадно отсече деканът. — Трябваше да го изкараш по-смешен и нелеп, за да изглежда Ужас-ужас съвсем глупав. Например — когато нещо не му харесвало, той тропал с обувка по масата. Обличал се безвкусно. Връзвал смелите стражници към ракета и ги изстрелвал в небето. Осквернил фамилната гробница на Плашилото, извадил тялото му оттам и го заровил в боклука. Оценка — задоволителна, не повече!

— Така е нечестно, Трикс вече използва най-хубавите идеи — озъби се Дерик. — Бяхме в неравни условия!

— Няма нищо, животът като цяло е несправедлив — отвърна Еам. — Тиана, твой ред е! Трикс, можеш да станеш. Дерик, лягай на дъската!

Тиана, за удоволствие на Трикс, се развихри над Дерик. Отначало тя пророни фалшива сълза и съобщи, че изпадналият в безумие владетел се е задушил под тежестта на ордените и медалите, с които сам се награждавал. После кратко похвали Ужас-ужас, въпреки че призна редица негови грешки, след което отново строго осъди

Плашилото (тук деканът взе думата и каза, че подобно редуване е най-правилната тактика. Човекът трябва строго да осъжда предишния владетел (или поне да не пречи на хората да го обиждат и критикуват), много сдържано да ругае по-предишния, отбелязвайки някои добри негови черти, после отново да продължи с критиката — и така нататък, до безкрайност).

После Тиана се зае със самия Дерик. Тя изброи огромен брой негови недостатъци — от тщеславие до старческо безумие, но все пак не стигна до нивото на Трикс. В сравнение със зверствата на Плашилото всичко друго бледнееше.

— Какво научихме от този урок? — попита Еам, след като сдържано похвали Тиана. — Първо, всички вие повече или по-малко знаете как да ругаете силните на този свят. Това е прекрасно. Но, страхувам се, че тук оказва влияние вашият благороден произход — кой аристократ не обича да се подиграва на изпаднал в немилост аристократ.

При тези думи Дерик погледна неприязнено към Трикс.

— Второ, основното в подигравките е — премълчаване, преувеличаване и преобръщане. Ако вашият враг е имал достойнства и добри дела, просто ги премълчете! Ако е имал недостатъци — преувеличете ги! Ето например Трикс, говорейки за нашия измислен владетел Плашилото, стигна до стотици милиони мъртви. Малко е! Трябва да се говори за хиляди хиляди милиони! Ако искат доказателства, поискайте и вие в отговор. Нека ви докажат, че не е имало хиляди хиляди милиони, например! Да доведат всеки неубит лично! Воювал с гномите? Не просто воювал, а особено жестоко воювал! Хванал гномите от подземните градове и лично отрязал брадите на милион гноми!

— Това е разбираемо — нетърпеливо се обади Дерик. — А какво ще кажете за преобръщането?

— Много просто. Да допуснем, че вашият враг има постижения, за които всички знаят и не могат да бъдат опровергани. Например, построил град. Или усъвършенствал производството на скорострелни арбалети. Или построил училища за децата и болници за възрастните. Това не бива да се опровергава, защото всички го знаят и помнят. Така че трябва да го преобърнете. Градът го построил с кръв! Под всяка къща е зазидал десет души! Тайната на арбалетите е откраднал от

елфите. И измъчвал елфите-изобретатели! Училищата били лоши, защото насила принуждавали децата да учат там! Отворил болници само за да не умират прекалено бързо изтощените от непосилния труд хора. Съкратил армията? Глупак, отслабил е страната! Увеличил армията? Злодей, който се готви за война! Уважавал елфите? Игrael по тяхната свирка, самият той е таен полуелф! Ругаел елфите? Няма уважение към древен народ с уникална култура! Всичко, всичко може да бъде представено в удобна за вас светлина!

Дерик кимна.

— И, разбира се, важен е личният подход — добави Еам. — Например кажете, че тиранинът и злодеят е хвърлил в тъмница чичото на ваш добър познат. И дори това да не е познат, а приятел, и да е влязъл в затвора за кражба и грабеж. Няма значение! Когато можете да посочите човек и да кажете „ето я, невинната жертва!“, доверието веднага нараства.

Еам въздъхна. После продължи:

— И трето. Колкото по-значим е бил вашият враг, толкова по-лесно е да се подигравате с него, както се убедихме в примера на ученика Трикс. Как само се подиграваше на манекена? Затова ако сте светнали някой глупак и дърдорко, който не е правил нито добро, нито зло... ще ви кажа честно — точно такива управници народът ги обича най-много... така че не си струва да ги подигравате кой знае колко. Изберете някой по-значителен от свалените по-рано и основното плюене насочете към него. Като цяло няма голямо значение дали се подигравате на този, когото сте убили лично, или на този, който преди това е бил убит от него. Главното е да има обект за клеветене, с това ще отклоните упреците лично от себе си.

— Значи, ако убием... да речем, Прозрачния бог, той ще е добър обект за подигравки? — попита Трикс. — И верните му поданици няма да ни смачкат на място?

— Ако не ви разкъсат на момента, тогава бързо ще ги убедите, че не трябва да го правят — отговори Еам, без да мигне. — Разбирам защо се обучавате за асасини. Но работата е в това, че да се убие Прозрачния бог е много, много трудно.

— Защо? — попита Трикс.

— Точно в това е въпросът — Еам седна на дъската, извади лула от джоба си, погледна я — и лулата задимя. След като дръпна от нея

(Тиана неодобрително се намръщи и започна да разпръсква дима с длан), деканът обясни: — Магията на Прозрачния бог има някак странна природа...

И тогава Трикс, който от известно време го терзаше смътно безпокойство, възкликна:

— Твоята магия също е странна, Еам! Не произнасяш заклинания!

— И какво от това? — спокойно отговори деканът. — Да ги произнасяш е нужно само ако не си достатъчно уверен в себе си и имаш нужда от слушатели. Опитен, уверен в силите си магьосник може да произнесе заклинанието мислено. Прозрачният бог, между другото, произнася заклинанията си...

— И заклинанията му са някак... никакви... — въздъхна Трикс. — Но как само работят!

— В това е и целият проблем — кимна деканът. — Тук имаме пред себе си най-обикновен дивак. Вожд на малко пустинно племе. На пръв поглед би трябвало целият му живот да е предопределен — от първата коза, която са му поверили да пасе, чак до кинжала в гърба, който ще му забие жадният за власт негов наследник. Може би той притежава много явни и скрити достойнства, но просто няма къде да научи каквото и да било. Но ето че младият вожд изчезва някъде за един месец... и се появява обратно като могъщ магьосник. Как? Защо?

— Срещнал е мъдър стар магьосник, който преди смъртта си го е научил на всичко, което знае? — предположи Трикс.

— Колкото и да е талантлив Алхазаб — за месец няма как да стане най-великия магьосник.

— Намерил е хранилище на древни знания — предположи Дерик. — Изгубената мъдрост на древните!

— Доста по-правдоподобно! — кимна Еам. — Но никой не е виждал Алхазаб да чете каквото и да е. Той дори няма книга със заклинания.

— Прозрачният бог е научил някаква специална магия? Като драконите — казват заклинания на своя драконов език и никого не учат на него — изказа предположение Тиана.

— Драконовата магия на практика не се различава много от човешката магия — поклати глава деканът. — Просто драконовият

език е много сложен и затова е доста подходящ за заклинания. Освен това всички дракони са много самоуверени и живеят дълго.

— А ти самия какво още знаеш за магията на Алхазаб, уважаеми декан Еам? — попита Трикс.

— Магията го защитава постоянно — отговори Еам. — Кинжалът пада от ръцете на убийците, бойното заклинание ще го пропусне или няма да му причини вреда, отровата ще се превърне в безвреден прах. И това е удивително! Магьосникът може да се прикрие с магически щит, но ще му се наложи да изброи всички заплахи, от които трябва да се защити. В допълнение, щитът отслабва с времето, особено — ако отразява атаки. А тук се създава впечатлението, че Алхазаб се е защитил от всичко опасно веднъж завинаги!

— Тогава напразно се учим? — натъжи се Тиана.

— Защо? Едва ли Алхазаб би могъл да предвиди реалната опасност от носни кърпи и чаени лъжички, бойните свойства на филцовите обувки или отровните способности на меда! Така че един асасин има реален шанс да се справи с Прозрачния бог!

Но още преди Трикс и Тиана да се спогледат радостно, деканът добави:

— Но не бих преувеличавал тези шансове. За пълна гаранция ще трябва да се узнае природата на магията на Алхазаб.

Трикс въздъхна.

— Как? Всички се страхуват от Прозрачния бог — хора и дракони, самаршанци и витамини. Страхуват се именно защото не знаят в какво е силата му. Предполагам, че това го знае единствено самият Алхазаб! Но не можеш да отидеш при него и да го попиташ!

— Защо не? — попита Еам. — Асасинът не е просто ловък убиец, владеещ нетрадиционния бой с метли! Асасинът е преди всичко шпионин, разузнавач, човек, който знае как да се приобщи към всяка една компания и да накара всеки да му се довери! Кажете ми, какво си помислихте за мен, когато ме видяхте?

— Честно казано... — смутено отговори Тиана. — Стори ни се, че сте много... строг. И още доста... сдържан.

— Тоест решихте, че съм зъл и безчувствен — кимна Еам. — А сега? Преподавам ви вече цяла седмица. Станах ли по-учтив? Смя ли се с вас? Често ли ви хваля? Не, не и не. Но вие вече се отнасяте към

мен със симпатия и ми доверяват своите тайни. И защо? Ами защото аз съм асасин!

Трикс искаше да отговори, че изобщо не се отнася към декана със симпатия, а и никакви специални тайни не му доверява, просто е добре възпитан младеж... Но погледна гордото лице на Еам и се отказа.

— Как да спечелим доверието на Прозрачния бог? — попита на глас.

— Обикновено този въпрос се разглежда в горните курсове — призна деканът. — Това са незадължителни часове по хвалебствия, посещават ги само най-способните ученици. Но на вас ви остават едва три седмици... Добре! Вместо порицание сега ще се заемем с хвалебствия! Дейностите са близки, дума да няма! Трикс, на дъската!

Трикс очакваше, че сега ще трябва да хвали Плашилото. Но Еам прецени друго. Трикс трябваше да стои на дъската, заел горда поза. А да го хвали деканът извика Дерик.

— Не ми се иска да го правя... — измърмори Дерик.

— Затова те и накарах — усмихна се със студената си змийска усмивка Еам. — Да хвалиш някого от сърце е лесно и просто. Но за да възхваляваш неприятен човек, при това искрено — точно тук е нужно истинско майсторство!

— И кой точно е той сега? — мрачно попита Дерик. — Мъдрото и зло Плашило? Или глупавият и капризен Ужас-ужас?

— Не — ехидно отвърна Еам. — Той е Трикс Соийе. Твоят така наречен братовчед. Синът на съхерцог Рат Соийе. Вашето семейство коварно е свалило Рат Соийе от престола и го е затворило със съпругата му в тъмница, а бедния Трикс сте го прогнали. Но благодарение на доброто си сърце и природните си таланти Трикс успял да отстои своето, да осигури достойно наказание за вашето семейство, да спечели любовта и уважението на хората и да стане талантлив маг. Ти си в изгнание, семейството ти е опозорено и разорено. И всичко това — заради него! А сега, ученико Дерек, почвай да възхваляваш Трикс!

Дерик стисна зъби и за момент погледна в пода, докато се справи с чувствата си. После се обърна към Трикс.

— Трудно ми е да го кажа — започна той. — Стоя пред вас, гледайки в очите братовчеда, когото мразех от дете и когото сега би

трябвало да мразя още повече, търся омраза в сърцето си. Търся — и не мога да намеря!

Еам одобрително кимна.

— За всички злодеяния, които му сторихме, той ни отвърна с добро — продължи Дерик. — Убеди крал Маркел да ни изпрати само в изгнание, а не на ешафода. Хващайки ме с могъщата си магия, когато се опитах коварно да го убия, докато спи, той ми прости и ме пусна. И това беше онази последна капка, изгарящата капка пламтяща доброта, която разтопи леда на моята омраза. Започнах да си припомням целия си живот. Всички обиди към Трикс... и разбрах, че половината от тях са измислени, а в половината братовчед ми изобщо не е виновен! Спомних си всички мръсни номера, които му бях погаждал — и избухнах в сълзи от отвращение към самия себе си! Как съм могъл?! Как съм могъл да се отнасям така към най-търпеливия и мил човек в моята среда? Спомням си, когато бяхме съвсем малки, от храстите към нас скочи отровна змия...

— Змия? — изуми се Трикс.

— Скочи? — изненада се Тиана.

Но Дерик не се разсея:

— Уплашен и ужасен, аз се втурнах да бягам, но се спънах на един камък и останах да лежа безпомощен. Змията, с избиваща по кожата ѝ смъртоносна отрова...

— Хм — недоверчиво изсумтя деканът.

— Това беше потяща се скачаща отровна змия, едно докосване до която е смъртоносно — добави Дерик. — Но моят малък братовчед не се изплаши! Грабна един камък и го стовари върху главата на змията! А след това и втори камък — с него удари по опашката на влечугото! Накрая взе тояга и удря, удря, удря гадната твар!

Погледът, с който същевременно Дерик пронизваше Трикс, изобщо не се хареса на младия магьосник. Но Дерик веднага се усмихна и каза:

— А после той ми помогна да стана, но аз, в своята гордост, отблъснах ръката му! Ръката на своя спасител! Срамувах се, че той спаси мен, а не аз — него!

— Дерик, не помня нищо подобно... — промърмори Трикс.

— Вижте колко е скромен! — въздъхна Дерик. — Той дори не помни добрите си дела... е, разбира се, защото ги прави постоянно! А

с каква грижа се отнася Трикс към животните! Никога няма да забрави да напои коня си, да нахрани кучето си, да погали котката си! Ами селяните? Колко пъти мъдрите съвети на Трикс са ги спасявали от глад и студ. Трикс беше още дете, но само да излезеше от двореца — и земеделците тичаха към него с въпроси. „Време ли е да сеем пшеницата? — питаха те. — Трябва ли да плевим ряпата? Струва ли си да поливаме домати?“ И Трикс оставяше игрите и търпеливо им отговаряше...

— Не прекалявай! — каза Еам.

— Но това наистина беше така... — промърмори смутеният Трикс. — Обичам животните. А относно земеделците... е, тъкмо бях прочел трактата „За плодовете на земята и тяхното отглеждане“. И тогава при баща ми дойдоха селяни, имаха някакъв спор за границата... А аз им казах, че вече е време да сеят... След това, когато и да ме видеха, селяните веднага започваха да ми се кланят и да питат: „Не е ли време да сеем рапицата?“ Е... мисля, че моите съвети ги развеселяваха. И те така... шегуваха се в отговор. Когато казах на стражата как трябва да чистят доспехите си, те също дълго време ми задаваха въпроси. С коя страна на меча да разсичат, трябва ли алебардите да имат дълга дръжка...

— О, не! — каза Дерик. — Напразно се притесняваш, братовчедо! Това бяха искрени въпроси! Те всичко правеха по старомоден начин, по навик. А ти прочете ръкописите. Това е много по-важно!

Трикс се вгледа в очите на Дерик. Бяха чисти и невинни.

— Наистина ли? — тихо попита Трикс. — А аз си мислех, че ме правят на глупак...

— Браво! — възкликна Еам. — Дерик, справи се. Той повярва.

— Не повярвах! — възмути се Трикс. — Съмнявах се!

— Това е едно и също. Още няколко минути — и щеше да повярваш, че си научил селяните да орат, рибарите — да ловят риба, а стражите — да се веселят.

— Защо да се веселят?

— Защото те така или иначе никога няма да се научат да се бият.

Трикс обидено изсумтя и слезе от дъската. Ами да, тръгнало малко хлапе да съветва възрастните... всички деца правят това. А Дерик, гадината, му припомни!

— Е, добре ли те похвалих? — попита Дерик с усмивка.

— О, стига вече... — измърмори Трикс.

— Значи всичко е чиста истина! — братовчедът широко се ухили.

— Да. И за потящата се змия също...

— И за змията е вярно — сериозно каза Дерик. След което изненадващо се наведе към Трикс и прошепна в ухото му: — Само че аз убих змията. А ти се разплака, блъсна ме и избяга. Попитай татко си, ако не вярваш...

Трикс онемя. А Дерик, сякаш съжалявайки за думите си, се обърна и отиде на мястото си.

— Винаги съм се интересувал от тънкостите на човешките взаимоотношения — каза Еам с видимо удоволствие. — А двамата с Дерик сте прекрасен материал за наблюдение!

— А аз? — възмути се Тиана.

— Ти? — замисли си Еам. — Ти си добро момиче. За принцеса — просто прекрасна. Но с теб всичко е ясно. Виж, ако се влюбиш в Дерик, тогава отношенията вътре във вашата компания биха придобили допълнителна острота...

— Пфу... — изсумтя Тиана.

— Да бе — намръщи се Дерик.

— Що за глупости! — възмути се Трикс и веднага спря да разсъждава излъга ли Дерик за отровната змия или не.

Деканът се разплу в усмивка:

— Това е! Точно това имам предвид. Така че помислете, млади хора. Останалите седмици ще преминат много по-бързо, ако се появят сцени на ревност и обиди на любовна основа. Е... да продължим с хвалебствията! Сега всички вие ще възхвалявате мен. Който ме похвали най-добре, ще получи... — Еам се замисли. — Не, изпитът е твърде много. Ще получи моето бойно ветрило с отделяща се ръкохватка!

Учениците се втурнаха към декана — бойното ветрило на Еам, изработено от тънки, остри като бръснач пластинки от слонова кост, беше обект на всеобщо възхищение.

Още две седмици тренировки отлетяха почти неусетно. О, разбира се, те бяха изпълнени с много интересни събития и вълнуващи приключения! Много би могло да се говори за дългата и старателна работа в лабораторията, където бъдещите асасини се научиха да правят отрова от всяко подръчно средство. За това как Дерик се натрови с отвара от бодлива круша, а учителя Абв и декан Еам го лекуваха. За турнира по бой с метли, където, за всеобща изненада, спечели Тиана — момчетата прекалено се бяха увлекли да се удрят един друг и не очакваха стремителната ѝ атака. За избора на бойни метли — Трикс се сдоби с метла, изработена от клен и орехови пръчки с оплетка от лози, традиционен модел с малка смъртоносна сила, но гъвкава и лека, Дерик — с неговата любима, изработена от бамбук, смокиня и хибискус, с повишена прободност и здравина, и Тиана — с направена от желязно дърво и с оплетка от лиани и клонки раkitник, рядък, както каза деканът, избор за момиче — тежка и агресивна. И колко интересно отпразнуваха годишнината от откриването на школата! И как нощем, за радост на учителя Абв, учениците се развихряха в коридорите, слагаха в леглото на другия тръни или сърбящ прах, вмъкваша се в отдавна забравени тайни стаи и мрачни подземия, претърпени с картини, скулптури и прочие ценности на асасините.

Да, това бяха наистина интересни седмици! За тях може да се напише отделна книга. Каква ти книга — цели седем книги, и то без самоучителя за бой с метли! Но това би била съвсем различна история...

И ето че дойде тържествения ден — учителят Абв и декан Еам обявиха на учениците, че днес ще се проведе финалният им изпит. Това се случи съвсем небрежно, в огромната празна столова.

— Научих ви на всичко, което знам — каза учителят Абв на закуска (листо от салата и кактус на скара). — Останалото ви научи нашият уважаван декан Еам.

— Но защо тогава в преданията се казва, че в школата на асасините се учат от ранна детска възраст чак до пълнолетие? —

подозрително попита Трикс.

— Може би сте загубили много от вашите знания? — доста дръзко предположи Дерик.

Абв и Еам се спогледаха.

— Съвсем не! — строго каза Еам. — Цялата работа е в това, че преди кандидат-асасините бяха много по-малко талантиливи.

Учениците се спогледаха гордо — но и със съмнение.

— Нима чак толкова? — попита Тиана. — И това, което те са минавали за години, ние сме го научили за броени дни?

— Представете си невежи деца, които не могат да четат и пишат, които си нямат понятие за живота извън школата — поясни Абв. — Да, само обучението им да ядат с нож и вилица продължаваше не по-малко от година!

— А добрият асасин обича и цени своята вилица — подкрепи го Еам. — Един удар — четири дупки! Не е толкова впечатляваща като метлата, но също е добре!

— Правилно титулуване на особи с благороден произход — едногодишен курс — започна да свива пръсти Абв. — Да не си човъркаш носа с пръст — един семестър, при това много в крайна сметка трябваше да бъдат изгонени.

— Песни и танци на народите по света — две години! — тържествено каза Еам.

— Всичко това е необходимо на асасина, за да се окаже близо до своите жертви и да нанесе смъртоносния удар — завърши Абв. — Вие, като хора с благородно потекло, по принцип си го знаете всичко това много добре. А как да убиеш врага — това е лесно да се научи и за няколко седмици.

— Тук е важна общата идея, а тя е проста — с усмивка поясни Еам. — Врагът трябва да бъде ударен силно, удушен здраво, промушен дълбоко или принуден да изяде такава гадост, след която вече да не му се живее!

— В чест на дипломирането ви даваме пояси на асасини втори дан — каза Абв и извади три яркочервени пояса. — Лично ги кроих и ших през цялата последна седмица. Всъщност се канех да ви дам трети дан, но молците бяха изяли всичкия кафяв плат... Затова реших, че мога да ви дам и втори дан. В чест на възобновяването на редовното обучение след дълго прекъсване!

Младежите тържествено взеха червените колани от ръцете му и щастливо се усмигнаха.

— Клетвата! — напомни Еам.

Всички тържествено произнесоха древната клетва на асасините. Трикс също я произнесе със звънлив от възмущение глас:

— Аз, Трикс Соийе, встъпвайки в редиците на Световната организация на асасините, наречена на учителя Абв, пред лицето на своите другари тържествено обещавам: горещо да обичам моята школа. Да живея, убивам и умра, както завеща великия Абв, както ни учи Съветът на асасините. Свято да спазвам Законите на асасините.

После всички в хор изброиха законите на асасините:

— Асасинът е предан на Школата, Учителя и Изкуството.

— Асасинът се готви да стане мъртъв асасин.

— Асасинът се равнява с героите на асасините, живите и мъртвите.

— Асасинът завижда на богатите асасини и сам се готви да забогатее.

— Асасинът е най-добрият в ученето, труда и бягането с препятствия.

— Асасинът е честен и верен труженик, винаги смело работещ за достойни пари.

— Асасинът е другар и приятел на друг асасин, ако това не пречи на работата.

— Асасинът е приятел на аристократите и богатите хора от всички страни.

Разбира се, Трикс малко го смущаваха две обстоятелства: готовността на асасина да умре и задължението да работи за пари. За един благородник като цяло е лошо да работи за пари. Трябва да се работи за удоволствие, за слава, за справедливост, за краля, в края на краищата!

Но нямаше какво да направи. Щом като заради спасението на другарите си и кралството трябваше да стане асасин, ще трябва и честно да спазва всички правила.

— Това е всичко — с облекчение каза учителят Абв. — Сега сте свободни да отидете където си искате и да се занимавате с каквото си искате. Но помнете — една десета от всичко, което спечелите като асасини, сте длъжни да дадете на Школата!

— В противен случай — подчерта Еам, — имаме дълги ръце!
— Ние искаме да убием Прозрачния бог! — смело заяви Трикс.
— Само не съм сигурен дали това ще ни донесе пари...

— Няма нищо — отговори Абв, след като помисли. — Ще се помни като велик подвиг. Отначало асасинът трябва да работи за авторитет, чак после авторитетът започва да работи за него.

— Вие няма ли да ни помогнете? — попита Тиана.

— Аз и така вече направих всичко възможно, момче... — разсеяно отвърна Абв. — Вие получихте образование, костюми, пояси, бойни метли и прочие приспособления.

— Имаме само една седмица, за да стигнем до Алхазаб, да спечелим доверието му и да го унищожим — поясни Трикс. — Поне малко помощ с транспорта...

Абв и Еам се спогледаха.

— Ами... ще погледна в специалния килер — неохотно каза деканът.

Уви!

В килера наистина се намериха три симпатични летящи килимчета, бродирани със сложни шарки. Когато Еам ги изтръска, изкарвайки облак прах от всяко, и прошепна няколко вълшебни думи, килимчетата послушно се издигнаха и увиснаха във въздуха. Трикс направо се разтрепери от радост, че ще лети на истинско летящо килимче. Но още щом стъпи на килимчето, прогнилите нишки с пукот се скъсаха и той падна през килима, който се беше разделил на две половинки, и болезнено се удари в камъните. Оказа се, че и другите килимчета не са в по-добро състояние. Това на Дерик беше готово да лети само в една посока, при това не в нужната, а килимчето на Тиана, въпреки че набираше височина доста стремително, не успя само да се придвижи встрани.

— Проклети молци! — изруга Абв. — Макар че последното килимче ще го сложа до астрономическата кула, ще го ползвам да се качвам нагоре и надолу при спокойно време...

Той отново влезе в килера и няколко минути по-късно се върна, тъжно разглеждайки три дълги пръчки.

— Това бяха метли — обясни той. — Специални метли! Не само бойни, но и транспортни!

— Молци? — ужаси се Трикс.

— Плъхове! — с болка в гласа отговори Абв. — Изяли са всички орехови клонки, а именно те бяха омагьосаните...

Еам се подсмихна и предложи:

— Може би ще успея да омагьосам бойните метли на нашите млади асасини...

Известно време стоя до метлите, разперил ръце, като шепнеше нещо и пулеше очи. Внезапно синьо сияние обгърна метлите, те тихо зажужаха и, вибрирайки леко, се издигнаха във въздуха.

— Моля! — гордо каза Еам.

Младите асасини внимателно се настаняха на метлите. Усещанията бяха странни. Тънката вибрираща пръчка не беше нещото, на което е удобно да се седи.

— Сигурни ли сте, че на това нещо са се придвижвали? — тревожно попита Дерик.

— Не съм го виждал лично — призна Абв. — Но според преданията — да, и още как!

— Поне седло да имаше... — въздъхна Тиана.

— И стремена — подкрепи я Дерик.

— Не се полага — поклати глава Абв. — Според легендите на метла се лети без никакви приспособения... Ей, момче! Седенето на метла странично с увесени крака е позволено само да момичетата-асасини!

Тиана погледна умолително към Еам.

Деканът се наведе към ухото на учителя на Абв и нещо прошепна.

— Наистина ли? — изчервявайки се, възкликна деканът. — Е, да, да... май ми казаха...

Еам обясни накратко как да управляват метлите. Нямахше нищо особено сложно — накланяш върха на метлата надолу — започваш да се снишаваш, издърпаш го към себе си — издигаш се, за завой трябваше леко да се наклониш, а за да регулираш скоростта — плъзгаш ръка по нея. Плъзгане напред — скоростта се увеличава, плъзгане назад — намаля.

— На добър път! — възкликна учителят Абв, когато метлите се извиха над школата. — Кажете на всички, че школата „Дебнешката пепелянка“ отново приема ученици! Хареса ми... толкова се привързах към вас...

Извади носна кърпа и избърса появилите се сълзи. А декан Еам неочаквано се приближи до Трикс и приятелски го потупа по рамото.

— Напред! — възкликна смутеният от такова неочаквано дружелюбие Трикс.

И метлите полетяха на северозапад.

Да летиш, разбира се, е увлекателно и вълнуващо. На всички им беше малко страшно, но Трикс и Дерик не го показваха, за да не се изложат пред Тиана, а тя от своя страна не искаше да отстъпва на момчетата. Да се балансира върху метла беше странно, а и неудобно за контролиране, особено при ускоряване и забавяне. Но скоро всички някак посвикнаха и полетяха един до друг, сякаш са трима луди алхимици, които най-накрая са осъществили вековната мечта на своята лаборатория — да създадат летателни апарати, по-тежки от въздуха. Не успяваха да развият кой знае каква скорост — вятърът биеше твърде силно в очите и се опитваше да ги изхвърли от метлите. Така че летяха със скоростта на препускащ в галоп кон, а за височината, без да се уговарят, избраха умерена — колкото три-четири етажна сграда.

Като се стараеха да се държат един с друг сухо, но учтиво, Трикс и Дерик известно време обсъждаха възможността за използването на метлите в битка. Накрая се съгласиха, че потенциалът е нисък — човек на метла лесно ще бъде свален от стрелци, а още по-лесно — от магьосници. Биха могли да ги използват алхимиците с техните празнични фойерверки, като пускат пред атакуващия враг леки хартиени сфери, пълни с горящ въздух. Но ако в битката участва дори един дракон, човекът с метла няма да има никакъв шанс.

Затова пък на Тиана ѝ хрумна доста по-добра идея — млади момичета и момчета на метли биха могли да се включат като куриери. Да доставят бързо (но и скъпо, разбира се) писма и малки пратки, да осигуряват помощ на старите и слабите, да разнасят новини от град на град...

— Всичко опира до метлите! — отговори Трикс. — В старите времена те са били доста разпространени и вече са използвани всички възможни магии за създаването им.

— Но нали Еам успя някак да омагьоса нашите метли!

Трикс сви рамене.

— Еам е велик магьосник. Макар и много странен... има в него някаква тайна...

Черните скали, върху които се извисяваше школата, отдавна бяха изчезнали в далечината. Сега под метлите се простираше пустинята — безкрайни хълмове и дюни, пясък жълт и пясък бял, от време на време — хилави храсти, успели да достигнат до водата с корените си. На истински оазиси засега не се натъкваха.

Да седиш на метлата ставаше все по-трудно. Трикс вече беше готов да махне с ръка на условностите и да седне „по дамски“, като провеси крака от едната страна на метлата. Но Тиана също постоянно се въртеше, докато накрая не изписка и едва не падна от метлата.

— Стига, достатъчно! — не издържа Трикс. — Не знам кой идиот е измислил летенето на метла, но така ще се убием! С камила щеше да е по-добре... така щях да я омагьосам, че щеше да се понесе като стрела!

Нито Дерик, нито Тиана възразиха. Всички внимателно се приземиха и облекчено се свлякоха на земята.

— Повече няма да полетя на метла! — твърдо каза Тиана. — Никога няма да полетя! По-добре на кон, по-добре пеша! По-добре пълзешком! Само не и на метла!

Никой не възрази.

— Трябва да измислим друго средство за придвижване — каза Трикс.

— И как да го направим? — изсумтя Дерик.

— Аз съм магьосник! Ще измагьосам нещо. Само че... — въздъхна Трикс. — Трябва да е необичайно. Защото всички обичайни средства за придвижване магьосниците вече са ги създавали многократно и тази магия се е изхабила.

— И трябва да го измислиш по-бързо — притеснено каза Тиана. — Много е горещо...

Слънцето наистина изгаряше все повече и повече.

— Механичен кон? — предложи Дерик.

— Имало е...

— Кон от пясък?

— Вече опитах — въздъхна Трикс, без да уточнява.

— От кости? От пръчки?

Трикс поклати глава.

— Нещо необичайно! Имало е коне, бикове, магарета... гигантски подскачащи скакалци... Всичко вече го е имало. А и тук

няма никакви пръчки, с изключение на метлите. Колкото до кости... тук са само нашите.

— А фургон? — плахо попита Тиана.

— Да, самоходен — кимна Трикс. — И това го е имало. А и от какво да го направя? Пясъкът се разпада!

— Е, ако се замислиш, в пясъка сигурно също има желязо... — каза Тиана. — Просто е по-малко. А под пясъка има някаква глина...

— Дори да седяхме над мина с желязна руда — Трикс разпери ръце. — Знаеш ли колко магьосници са правили самоходни фургони? Тази магия е изчерпана!

— Но те са създавали фургони, движещи се със силата на магията — каза Тиана. — А ако ти само го направиш с магия, а после той се придвижва по естествен начин?

Трикс се замисли. По принцип нещо, сътворено с магия, спокойно може да бъде задвижвано от нещо друго. Всеизвестен е случаят, когато добрата фея (тук той си спомни за Аннет и въздъхна) съжалила бедно момиче-прислужничка и ѝ направила рокля от парцал за бърсане на пода и разкошна карета от тиква, в която впрегнала превърнати в коне мишки. Благодарение на тази проста магия девойката успяла да проникне на благотворителен новогодишен бал, там очаровала принца и почти се оженила за него — но кралят категорично се противопоставил на неравностойния брак. След сериозен разговор с краля прислужницата се съгласила да се задоволи с крайпътна кръчма и пет златни монети годишна помощ, а и принцът, когато малко се поопомнил, станал много послушен и примерен син. Като цяло всичко завършило добре...

— Тук нямаме мишки, за да ги превърнем в коне или камили. Въобще какво живо същество няма.

— А ако фургона се задвижва от вятър?

Трикс наплюнчи пръста си и го вдигна нагоре. Вятърът беше слаб и не попътен.

— Трябва да мислим по-смело — неочаквано се обади Дерик. — Какво друго може да задвижи фургона? Каква стихия, освен вятъра?

— Вода тук няма — въздъхна Трикс. — А земята по своята същност е неподвижна...

— Огън?

— А какво ще горим?

— В пустинята е пълно с черно масло — подсказа Дерик. — Докато пътувах към школата, няколко пъти видях цели полета, където то извираше от земята. Водачът ми каза, че гори много добре. Използват го дори в лампите... само саждите са много.

Трикс взе метлата и като избра по-равен участък в пустинята, започна да чертае схема.

— Добре, да предположим... Ето тук ни е фургона. Железен. На четири колела...

— Колелата ще затънат в пясъка — отбеляза Дерик.

— Ще ги направим по-широки.

— И седалки... — подсказа Тиана. — Да не стърчим прави...

— А отгоре тента — допълни Дерик и избърса потта си. — Сега основното — как ще ни движи огънят?

— Ракетите летят с огън — замислено каза Трикс. — Ако между колелата закрепим голяма ракета, в която да гори черно масло...

— Прекалено сложно е — измърмори Дерик. — А ако го направим по-просто? Нека маслото да гори в здрав железен съд. А димът от горенето да натиска лост, който да бутва колелата...

— Но как този лост ще натиска колелата? — изненада се Трикс.

— Ето, виж...

Момчетата ентусиазирано започнаха да чертаят в пясъка. До Тиана достигаше:

— Две кутии с лостове! Не, четири!

— Нека са осем!

— Добре, осем... А тук са предавките, като в часовниците, но по-големи...

— И с лостове може да се сменят предавките, тогава скоростта ще бъде по-голяма или по-малка...

— А ако не са предавки? Ето с такъв конус, на него да има ремъци... ходът ще е по-мек и ремъкът сам ще се плъзга...

— Съединител, съединител трябва тук!

— Какво говориш? Искаш задвижването да е към задните колела?

— А ти на предните ли искаш?

— Кой впряга коня зад каруцата?

— Нашето не е каруца!

— Тогава нека има задвижване и към задните колела, и към предните!

— А тук да има лампа с масло, която да осветява пътя през нощта!

— Нека са две!

— Аз с пръчка няма да управлявам! Хайде да направим колело? Като щурвал на кораб!

— А как да добавяме скорост?

— Ще сложим педал с клапа, така че да регулира маслото да тече по-силно... А тук ще сложим спирачка. Ще притиска оста...

— А когато сменяш предавките, трябва да ги отделяш от лостовете... Трети педал е нужен...

— А вятърът ще удря ли в очите?

— Стъклото го правят от пясък, а тук пясък колкото искаш! Нека отпред имаме стъкло...

— Защо само напред? Отстрани също може, както и отзад...

— Трябва да остане място за метлите...

С известна изненада Тиана разбра, че увлечените от общата работа момчета внезапно станаха много сходни — като истински братовчеди, а не само по име. Тя търпеливо изчака, докато Трикс и Дерик приключиха обсъждането и като отстъпи встрани, шокирано се взря в нарисуваната на пясъка самоходна кола.

— Момчета... — повика ги Тиана.

— Какво? — разсеяно попита Трикс.

— Имам една молба...

— Кажи...

— Нека да е розова.

— Какво? — едновременно се възмутиха Трикс и Дерик.

— Черна! — възкликна Дерик.

— Бяла! — гневно каза Трикс.

Тиана ги погледна укорително.

— Добре — въздъхна Трикс. — Няма да е на моето, няма да е и на твоето. Нека е както иска Тиана... — той си пое въздух и с отвращение изплю: — Розова...

— Момичета... — съгласи се Дерик и потръпна. — Добре. Хайде, казвай заклинанието... да видим какво ще ти се получи...

Трикс поклати глава.

— Не, рано е. Име! Ще ми трябва име за колата.

— Милосърдие! — предложи Тиана.

— Какво? — възмути се Трикс. — От къде на къде?

— Ами, тя ще облекчи пътя ни... А и името е едно такова, красиво...

— Момичешко име! Не, за цвета съм съгласен, но името трябва да е друго.

— Тогава сами си го измисляйте — обиди се Тиана. — Хубаво име... Всеки би се зарадвал на такава кола.

— Кола за хора! — предложи Дерик. — Или просто Народна кола!

— Да — кисело се съгласи Трикс. — Народна кола... Добре, но аз искам нещо по-...

Той се замисли. И Тиана, и Дерик послушно чакаха, признавайки правото на магьосника да назове творението си.

— Бе-Ем-Ве! — каза Трикс.

— Какво означава това?

— Брутална Механична Вълшебна!

— Страхотно — Дерик честно призна поражението си. — Харесва ми.

Тиана, изглежда, все още беше недоволна, но реши да не спори.

Тогава Трикс разпери ръце (което според него беше много подходящо за магьосничество), отметна глава назад (също изглеждаше добре, единствено слънцето изгаряше през клепачите) и започна да изрича заклинанието:

— Скрытите в пясъците на пустинята елементи се освободиха и се задвижиха, оформяйки невиждана досега кола. Просторна, с големи широки колела, с удобни седалки, с лампи да разпръскват мрака и стъкла срещу вятъра, но най-важното — със сложно механично устройство, където изгарящото черно масло движи колелата чрез сложна механична трансмисия, която магьосникът си представя добре, но няма да се впуска в подробни описания...

— Цветът! — със страшен шепот изсъска Тиана.

— И в яркорозов цвят! — бързо изкрещя Трикс.

След което отвори очи.

Пред тях стоеше... нещо. Беше желязно, но в същото време ярко розово, като цвете или нежна аквариумна рибка. Широките колела на

колата бяха покрити с нещо черно и еластично. Колата имаше врати и прозорци, а също така красиви остъклени фенери отпред.

— Леле... — благоговейно прошепна Дерик. Отвори вратата и погледна вътре. — Хей, седалките са покрити с камилска кожа! Меки такива... откъде дойде кожата?

— Явно някъде наблизко е имало камила — смутено призна Трикс. — Нека не навлизаме в тази тема...

Всички се качиха в колата. Трикс седна отпред вляво, пред кръглия щурвал, също покрит с кожа. Дерик се настани вдясно от него, а Тиана седна отзад.

— Хей, тук има още много неща — притеснено възкликна Дерик. — Стрелки някакви... Да не са часовници? Но доста странни и са много. И ключ някакъв стърчи...

Трикс завъртя ключа — и колата тихо забоботи.

— Ура, ти я запали! — възторжено каза Дерик. — Леле! Получи ни се... Трикс, но ние си го представяхме малко по-различно. И защо са всички тези часовници до щурвала?

— Разбираш ли — опита се да обясни Трикс, — магията — тя е като вода.

— Мокра? — шокира се Дерик.

— Не... Тече. Винаги търси пролука. Слабо място. Ако един магьосник се опита да си представи нещо, което вече съществува някъде по света, без значение дали е в нашия свят или в друг, магията започва да хитрее. И прави не това, което е искал магьосникът, а нещо подобно, което вече съществува.

Дерик поклати глава.

— Не разбирам!

— А аз го разбрах — каза Тиана. — Магията е като хитър шивач. Поръчват му да ушие нечувано красива рокля. Самият той не може да я измисли, но веднъж някъде си е виждал каквото трябва. И го шиє по памет. Сякаш сам го е измислил. Ние веднъж поръчахме такава бална рокля за мен... А на бала срещнах една стара лелка от провинцията в същата! Такъв скандал стана...

— Точно — зарадва се Трикс. — Много е подобно. Само че за да може магията така да изхитрее, трябва не само да се опише всичко, но трябва още да се назове и истинското име, с което се нарича това нещо. Излиза, че аз случайно съм улучил!

— Значи някъде по света съществува такава кола и името ѝ е Брутална Механична Вълшебна?

— Да!

Дерик въздъхна.

— Хубаво е да си магьосник...

— Момчета, а забелязахте ли, че тук е прохладно? — неочаквано попита Тиана. — От тези дупки тук духа студен вятър!

— Магия — гордо каза Трикс. — Е... къде е тука лоста... да опитаме...

Той натисна с крак един от лостовете, стърчащи от пода — и колата бодро потегли напред. Трикс трескаво се вкопчи в кормилото, завъртя го — и колата ловко заобиколи дюната. Натискайки лоста по-силно, младият магьосник накара колата да се движи по-бързо.

— Трикс... дай малко да повъртя кормилото? — със завист помоли Дерик.

— По-късно — каза Трикс, докато с наслада набираще скорост.

— Ама, Трикс...

— Изчакай малко...

До вечерта всички успяха да покарат колата. И самият Трикс, и Дерик, и дори Тиана — при това при нея се получи не по-лошо.

Карането на невероятната кола се оказа доста лесно, въпреки че големите дюни трябваше да се заобикалят. Но самото каране през пустинята уморяваше. Окото искаше повече от пясък.

И когато привечер на хоризонта се появиха някакви руини, Трикс дори се зарадва. В този момент зад кормилото седеше Дерик, който насочи колата към тях. Колкото по-близо се приближиха към руините, толкова по-познати им изглеждаха те...

— Това е древната столица на Самаршан! — най-накрая осъзна Трикс. — Сърцето на Ада!

— Ти си бил тук? — изненада се Дерик.

— Да... тоест, не — въздъхна Трикс. Изглежда все пак трябваше да обясни на Дерик случващото се. — Виж какво... аз вече се сражавах с Прозрачния бог. Тоест, ще се сражавам... сега ще разбереш всичко. И тогава той с магия ме захвърли тук. Аз исках да се телепортирам в Дилон, но така се случи, че... като цяло, ми се получи точно обратното, призовах Тиана от Дилон. И тук, в руините, ние намерихме един джин. Той малко ни измами, но все пак ни пренесе в Дахриан. А

там султанът пое властта в ръцете си, свали везира, а нас искаше да ни арестува. Избягахме и помолихме драконите за помощ. И те ни изпратиха в миналото. За да можем да изучим уменията на асасините и да победим Алхазаб. Тогава се срещнахме с теб...

— Много объркваща история — спокойно каза Дерик. — Но като цяло разбрах основното. Значи сега ти си и тук, и в Дахриан?

— Ами... — замисли се Трикс, докато изчисляваше на ум. — Всъщност аз сега съм в Босгард, в кулата на магьосник Лапад. Но вече се каня да отлетя към Самаршан с един приятел дракон! А в Дахриан те видях с баща ти...

— Значи ще се доберем до столицата — каза Дерик. — Страхотно.

— Ще се доберем — въздъхна Трикс. — Поне ти със сигурност ще се добереш. А ние — не знам... Може би Алхазаб ще ни убие, а теб ще те пусне.

Той спря колата в сянката на древните стени. Помисли и завъртя магическия ключ.

— Какво правиш? — изненада се Тиана.

— Джинът — кратко отвърна Трикс.

Тиана се намръщи. После се усмихна.

— Някой ми дължи три желания — каза тя.

Дълго време търсиха мястото, където след седмица щяха да намерят джина. Дерик не можеше да помогне, а Тиана и Трикс постоянно спореха. Но в крайна сметка се съгласиха, че е някъде тук.

— Няма нищо по-лошо от това да обидиш магьосник — мрачно каза Трикс и протегна ръка. — И дори могъщият джин трябва да помисли с главата си, преди да мами магьосника Трикс Соийе! Нека се яви от дълбините на пясъка вълшебния съд, в който живее коварният джин Китап!

Пясъкът се раздвижи и стара медна лампа скочи в ръката на Трикс. Дерик отстъпи крачка, изчерви се, стисна по-силно метлата и отново пристъпи напред.

— Е, пази се... — ухили се Трикс и небрежно потърка лампата.

Изви се гъст бял дим. От него пристъпи усмихнат младеж в бели панталони и шарена риза.

— Слушам и се подчинявам, мой нови госпо... — започна той. И тогава очите му се разшириха и той изкрещя: — А, не! Само не това!

Ти си Трикс Соийе! Вече изпълних твоите желания!

— Все още не си ги изпълнявал! — възмути се Трикс. — Аз ще те намеря след седмица!

— След шест дни, между другото! — озъби се Китап. — Какво правиш тук? Хората не могат да пътуват във времето!

— Но драконите могат — злорадо каза Трикс. — И джиновете, предполагам?

— Всъщност нас, джиновете, времето изобщо не ни вълнува! — гордо отговори Китап. — За нас дали е минало или бъдеще няма значение, ние си живеем в свое собствено време.

— Три желания — напомни Трикс. — Ти си длъжен да изпълниш трите ми желания.

— Не! Вече ги изпълних! По-точно скоро ще ги изпълня!

— Но нали още не си ги изпълнил? — настоя Трикс.

— Това е труден случай — с въздишка се съгласи Китап. — Ще подадеш ли жалба в съвета на джиновете?

— А колко време ще чакаме отговор? — веднага уточни Трикс.

— Не много... около пет минути по наше време... — Трикс чакаше. Китап сведе очи: — Седмица или две, по вашето.

— Тогава вече няма да е важно.

— Такъв е и замисъла — потвърди Китап.

— Добре, стига сте спорили — Тиана пристъпи напред и взе лампата. — Моите желания действат ли?

— Да... — Китап хитро се ухили. — Какво желаш, прекрасна госпожо? Имам прекрасна бална рокля от бяла коприна, ушита с розови диаманти и розови перли, точно твоят размер...

— Сам си носи своята рокля!

— Това ли е заповедта? — изкрещя стреснатият Китап.

— Засега не — замислено отвърна Тиана. — Но ако пак започнеш да се измяташ и да мамиш, ще ходиш в копринена рокля до края на времето!

Китап избърса потта от челото си и заговори с доста по-малко арогантен тон:

— Хора, ама влезте ми в положението! Аз съм обикновен джин. От добро семейство, учителите ме хвалят... Но ние имаме определени правила, някои ограничения... Не мога да не се опитам да ви заблудя. Това си е правило!

— Бяла рокля с розови перли — замислено каза Тиана. — Чудя се дали розовото ще си отива с цвета на очите ти?

— Няма да стане! — възмути се джинът. — Просто абсолютно няма да стане! Госпожо и повелителко, та мен ще ме подиграват хиляди години!

— Тогава ще изпълниш нашите желания честно и като положиш максимални усилия — заяви Тиана. — И не си мисли, че мен е полесно да ме измамиш, отколкото момчетата. Всъщност е точно обратното.

— Вече виждам — призна Китап. — Какво искаш?

— Първо, нека да уточним веднъж завинаги — моите думи се считат за желание само ако ги потвърдя с думите „И това е моето желание!“

— Слушам и се подчинявам! — възкликна Китап. — Твоето желание е изпълнено, повелителко! Остават още две!

Трикс от огорчение плесна с ръце. Но Тиана спокойно кимна:

— Добре. Знаех, че ще се хванеш за това. Но вярвам, че за теб е от основно значение да измамиш поне веднъж при изпълнението на желанията. По-добре да ме измамиш в самото начало, отколкото в края.

— А ти не си глупава, госпожице! — възхити се Китап. — Добре. Давам думата си, че ще изпълня честно останалите две желания!

Тиана царствено кимна:

— Ние трябва да разберем природата на силата на Алхазаб, известен като Прозрачния бог, за да можем да го победим! И това...

Китап размаха ръце.

— Стоп-стоп-стоп! Не казвай желание, което аз така или иначе не мога да изпълня!

— Не знаеш? — възмути се Тиана. — Хората не знаят, драконите не знаят, нима джиновете също не знаят?

— Може ли аз... с метлата? — попита Дерик. — Странично със завъртане и прав в корема!

Тиана махна с ръка:

— Почакай... той май наистина се опитва да обясни.

— Аз... — Китап затрепери с цялото си тяло. — Аз... аз... знам. Джиновете знаят всичко, такава е нашата природа. Но... това е

четвъртото ограничение...

— Какво е това четвърто? — възкликна Трикс. — Има три правила: да не давате всемогъщество или магически способности, да не възкресявате мъртвите, да не влияете на разума и чувствата...

— Четвъртото ограничение е тайно — призна Китап. — За него се говори само ако възникне реална опасност. Ние, джиновете, по своята природа сме пазители на равновесието. Ние не сме за или против. Ние не сме добро и не сме зло. Ние сме призвани да съхраняваме равновесието в света на хората и да не позволяваме на никого да постигне всемогъщество.

— Защо?

— Защото ако хората се обединят под властта на един всемогъщ владетел, те ще загинат — Китап разпери ръце. — Повярвайте ми, няма нищо добро в това един, дори добър и мъдър, да завземе властта над света. Силата на хората е в тяхното различие, в това, че не си приличат помежду си. Северните варвари и пустинните номади, дивите племена от блатата и надутите жители на големите градове — всички сте добри в нещо и лоши в друго. И това позволява на всеки човек да намери своето място в живота. Това ви дава на вас, хората, възможност да се адаптирате към всичко. Нито един владетел, колкото и да е добър, няма да позволи на човешката раса да се развива и расте.

— Благодаря — каза Тиана след кратка пауза. — Ще го запомня.

— И така, в какво е правилото! — упорито попита Дерик.

— Това е уточнение към първото правило — за всемогъществото. Ние не само не можем да дадем на човека всемогъщество, но и не трябва да разкриваме тайната му. А тайната на Прозрачния бог е тайната на всемогъществото. Ако узнаете каква е неговата тайна, ще станете равни на него.

— Ама че работа... — прошепна Дерик, отпусвайки метлата си. — Всемогъщество!

— Виждате ли? — тъжно каза Китап. — Тиана, умолявам те. Не ме карай да отговарям на този въпрос.

— Иначе какво? Ще ти се смеят ли?

— Ще умра! — възкликна Китап. — Джин, който е нарушил четвъртото правило, умира!

— Значи, отговаряш на въпроса ми — замислено каза Тиана. — Отговаряш и после умираш... така ли?

Китап мълчеше с наведена глава.

— Питай — каза Дерик. — Хайде, Тиана! Ще бъдем всемогъщи, представяш ли си?

Тиана погледна Трикс и тихо каза:

— Не мога... Той, разбира се, е лъжец, но... не мога. Тогава веднага ще умре!

— Права си! — неочаквано я подкрепи Дерик. После се усмихна широко: — Прощавай, голям глупак съм!

— Каж ми, джине... а има ли друг освен джиновете и самият Алхазаб, който знае природата на неговата сила? — попита Тиана.

— Това е все едно четвъртото правило... — простена Китап.

— А можеш ли ти, Китап, да ни телепортираш до мястото, където Алхазаб е станал всемогъщ?

Джинът се замисли. После каза:

— Все още е много близо до нарушаване на четвъртото правило...

— Но ние не те питаме как го е придобил. Просто искаме да ни пренесеш на същото това място!

— Не — отговори джинът след кратък размисъл. — Не мога. Правилото...

— Тогава нека опитаме да комбинираме двете правила. Ще ни пренесеш ли до някой, който знае къде Алхазаб е придобил могъществото си?

Вместо отговор Китап заплака.

— Ха! — презрително каза Дерик. — И това ми било могъщ джин... Той наистина се е устремил към розовата рокля!

Тиана се обърна към Трикс и помоли:

— Опитай ти, а? Аз не мога...

— Китап — Трикс се приближи до плачещия джин и го погледна в очите. — Ние изобщо не искаме да станем като Алхазаб. Ние, напротив, искаме да го спрем...

— Да — въздъхна Китап и погледна Дерик.

— Разбирам — кимна Трикс. — Той няма да научи, повярвай ми. Обещавам ти!

Дерик изсумтя.

— Освен това Алхазаб вече е всемогъщ — продължи Трикс. — И това означава, че твоята задача е да го лишиш от могъществото му! А

това най-добре от всички можем да направим ние. Аз вече се сражавах с Алхазаб и не се страхувам от него, аз съм магьосник. Просто ми трябва още малко знание...

— Знанието е най-страшното оръжие — промърмори Китап и избърса сълзите си с ръкав. — Много по-страшно от железни войници... или от вашата самоходна кола... Между другото, тя с турболи е или само с осем цилиндъра?

— Какво? — изненада се Трикс.

— А, добре, забрави... — Китап извади копринена носна кърпа и изсекна нос в нея. — Ето какво, момчета... Аз на ваше място бих попитал бедния, нещастен, измъчван от грешни въпроси джин — има ли на света създания, също толкова информирани, колкото и джиновете, но лишени от високи морални устои...

— И това ще е желание? — попита Тиана.

— Разбира се. И него ще мога да го изпълня, защото не съдържа в себе си пряко и безусловно желание за всемогъщество.

— Може би няма да попитам, а направо ще помоля да ни пренесеш при това създание?

Китап сви рамене.

— Ако така или иначе ще ходите при него, тогава каква е разликата? Може да поискате да ви пренесе. Искаш да спестиш едно желание, така ли?

— Искам — кимна Тиана.

— Значи все пак розовата рокля? — намигна джинът на Тиана. — За да бъда честен, аз сам я уших. Знаеш ли, има много свободно време между желанията, а аз си падам по кроенето и шиенето...

— Вземи я тази рокля, наистина! — каза Дерик. — Щом толкова настоява. След това поискай да ни пренесе при този, който знае всичко, но не е такъв глупчо... Главното е — не забравяй да вземеш лампата със себе си!

Китап трепна.

— Не бива, Дерик — обади се Трикс.

— Какво не бива? — възмути се Дерик. — Аз също искам да победея Прозрачния бог! Нима три торби със злато ще ни попречат в битката? И някаква армия... от железни войници. Е, и тайната на всемогъществото, разбира се!

— Дерик, това е жестоко — каза Тиана. — И Китап съвсем правилно обясни всичко за всемогъществото...

— Тези джинове просто с никой не искат да делят силата си — засмя се Дерик. — Хайде, опомнете се! Та той не е човек! И дори не е някакъв гаден гном... Просто джин!

Трикс и Тиана се спогледаха. После Тиана попита:

— Трикс, разбираш ли какво ще направя сега?

Трикс въздъхна и каза:

— Да, всичко е правилно, Тиана. Това е единственият изход.

Китап ахна и притисна ръце към лицето си.

— Китап — каза Тиана. — Веднага, с цялата възможна безопасност и предпазливост, телепортирай Дерик в Дахриан, при баща му! И това е моето желание!

— Предателка! — изкрещя Дерик и хвърли бойната си метла.

— Слушам и се подчинявам! — радостно извика Китап и Дерик изчезна.

Настъпи тишина. Китап, сияещ от радост, гледаше Тиана. Трикс също.

— Ти нали искаше да направя точно това? — попита Тиана. — Съжалявам... той съвсем не е толкова лошо момче. Просто детството му е било трудно. И много силно иска власт...

— Да — бавно каза Трикс. — Точно това исках.

Кой знае — може би Трикс наистина искаше нещо друго? И просто не беше разбрал думите на Тиана? Но ние няма да любопитстваме. Понякога е важно не какво човек е мислил, а как е постъпил. Ако да постъпи правилно са му помогнали приятелите — в това също няма нищо лошо.

Въпреки че, разбира се, Трикс най-вероятно правилно беше разбрал Тиана и с болка в сърцето пожертва всемогъществото и едва зародилото се приятелство със своя братовчед, за да спаси хитрия джин и да съхрани съществуващия в света ред. Дори няма съмнение в това!

— Китап — продължи Тиана. — А сега ти заповядвам: с цялата възможна безопасност и предпазливост да телепортираш мен и Трикс при създаване, което не ти отстъпва по всезнание, но не е ограничено от никакви морални норми и ограничения! Твоята лампа нека отново се зарови в пясъка на предишното си място. И това...

— Чакай, чакай! — извика Трикс, но беше твърде късно.

— ... е моето желание! — довърши Тиана.

— Слушам и се подчинявам, бивша госпожо — каза Китап. И с лека тъга добави: — А сега сбогом завинаги, много добри, много честни и много глупави деца!

3

— Жалко за колата — каза Трикс.

Той и Тиана се оказаха в тясно и дълго дефиле. Тук цареше прохлада и здрач — скалите бяха толкова високи, че слънцето надзърташе тук само по обяд. Тънко ручейче течеше по дъното на дефилето, като весело ромолеше по камъните. Покрай него растяха храсти, сред които Трикс с радост разпозна диви малини и боровинки.

След като се напиха и седнаха до храстите, Трикс и Тиана започнаха да берат узрелите плодове.

— А мен това ме притеснява — призна Тиана. В допълнение към бойните метли, които Китап галантно беше изпратил заедно с тях, те намериха след телепортирането малък, елегантно опакован пакет. В него се оказа роклята — копринена, бродирана с розови перли и розови диаманти.

— Да, вкусът му е трагичен — съгласи се Трикс. — Аз бих избрал черни перли и черни диаманти. Те са и по-скъпи, между другото. Но роклята е красива, само гърбът е прекалено отворен...

— Аз не за това — изсумтя Тиана. — Кажете ми, това подхожда ли на джин — да направи някакъв подарък просто така?

— Е, той все пак се разчувства — предположи Трикс, докато хвърляше шепа боровинки в устата си. — Можехме да го убием. Но не го убихме.

— Тогава защо ни нарече глупави? — попита Тиана. — Значи смята, че сме направили някаква глупост.

— Да се върнем в Сърцето на Ада, да извадим лампата и да го пребием! — каза Трикс. — И колата ще вземем, жал ми е за нея...

— Може би затова ни нарече глупави? Сигурен ли си, че няма да се върнем?

— Не се притеснявай — отговори Трикс. — Сега сме някъде редом до мъдро, всезнаещо същество... — Той се поколеба, въздъхна и добави: — Лишено от всякаква съвест. Това не го формулира много добре.

Тиана не възрази, а направи това, което мъжете много рядко правят в подобна ситуация, а жените — почти никога.

Тя замълча.

След като закусиха с горски плодове и си измиха ръцете в ручей, те тръгнаха надолу по дефилето. Строго погледнато, не знаеха нагоре или надолу да вървят. Но слизането винаги е по-лесно и по-приятно.

— Всъщност — разсъждаваше Трикс, докато вървеше отпред и разтваряше храстите с метлата си, — едно мъдро всезнаещо същество изобщо не може да бъде зло. Колкото е по-висш разумът, толкова по-добро е същество.

— А аз мисля, че умът и добротата изобщо не са свързани помежду си — сви рамене Тиана. — В двореца най-добрата ни прислужница е глупава като пън. Но е добричка. На всеки ще помогне, всеки ще изслуша... А рицарят-маг Гавар, например, е много умен. Но зъл.

— Тоест искаш да кажеш — колкото повече ум, толкова по-лош човек? — възмути се Трикс, смятайки себе си за добър младеж.

— Не, искам да кажа, че това по никакъв начин не е свързано. Добротата не е свързана с ума, нито с цвета на косата, нито с формата на носа. Тя е сама за себе си.

— Добре, ако това умно същество е зло, тогава ще разбере какво е ядосан добър магьосник! — строго каза Трикс.

— А ти как мислиш, що за същество ще е? — попита Тиана.

— Сфинкс! — извика Трикс.

— Може и да е сфинкс, но защо крещиш? — изненада се Тиана. Направи няколко крачки напред и възкликна: — Сфинкс!

— Съвършено вярно твърдение, но защо го повтаряте два пъти? — попита Сфинксът.

Той беше точно такъв, какъвто го описваха в легендите (въпреки че е странно, разбира се, кой би успял да види сфинкс и да го опише, нали във всички легенди посочваха, че никой не остава жив след среща с него). Размерът на Сфинкса беше като на много голям слон или среден по размер дракон. Имаше тяло на лъв, крила на орел и лице на красива (макар и с много голяма уста) жена. Сфинксът седеше клекнал в средата на дефилето, блокирайки го изцяло.

— Кажи, ти ли си това всезнаещо създание, напълно лишено от съвест? — попита Трикс.

— Точно така — отговори Сфинксът (въпреки някои очевидни признаци беше трудно да се отнесе към женския пол). — Знам всичко, което се случва на земята. Не се страхувайте от мен, деца!

— Добре — обеща Трикс. — Но защо не трябва да се страхуваме от теб?

— Защото, когато се уплашите, месото ви придобива неприятен вкус — осведоми ги сфинксът. — Затова бързам да ви успокоя — не ям всички, които срещам, а само онези, които не могат да отговорят правилно на поне един от трите ми въпроса.

— Мисля, че само ни плашиш, Сфинксе! — смело каза Тиана. — Нещо не виждам тук планина от кости!

— Че кой хвърля най-вкусното? — изненада се Сфинксът. — Не, нищо не остава след мен. Изяждам дори броните, нуждая се от желязо за перата.

Сфинксът разпери крила и стоманеното оперение проблесна.

— Тогава е странно, че изобщо пускаш някого — подозрително отбеляза Трикс.

— Кой ти каза, че пускам? Още никой не е успял да отговори на поне един от моите въпроси. Въпросите ги задавам само за да се успокои човекът и да стане по-вкусен.

— Искам да отбележа — каза Трикс умишлено силно, — че аз съм могъщ магьосник.

— Знам, знам — кимна Сфинксът. — И искаш да ти кажа в какво се състои силата на Алхазаб... Работата е там, момче, че аз съм немагическо същество.

— Ти? Немагическо? — не повярва Трикс.

— Абсолютно. Станах такъв заради не най-достойното поведение на моя баща. Той беше алхимик и правеше експерименти с животни. И в резултат на тези чудовищни експерименти се появих аз.

— Ужасно! — възкликна Тиана. — Каква жестокост и безотговорност!

— Благодаря. Но не се притеснявай, аз достойно наказах баща си. Изядох го. Така че, бидейки немагично, но чудовищно същество, аз съм абсолютно нечувствителен към магията. Можеш да ме заливаш с огън, да ме кълцаш с вълшебен меч, да правиш всичко, което искаш — но това мен няма да ме нарани. А отчитайки моя размер, сила и сръчност — обикновените оръжия също няма да ме наранят.

— Имай предвид, че ние сме почетни дракони! — каза Тиана. — И ако нещо се случи с нас... те ще отмъстят.

— О, дракони! — Сфинксът се усмихна. — Отдавна не са летели в моето дефиле. Не харесвам много крила и лапи, но виж опашката... драконовата опашка е един от най-прекрасните деликатеси на света! Особено печена. Аз лично предпочитам да усуча дракона на пръстен и да пхна собствената му опашка в устата, така че да се опече както трябва, и след това да го ям.

— Пфу! — възкликна Тиана.

— Каква мерзост! — от вълнение Трикс удари с метлата като с тояга и изпод нея се посипаха искри. — Недостойно е за едно разумно същество да яде друго разумно същество!

— Е, да, вие хората предпочитате да се гризете един друг тихомълком — усмихна се Сфинксът. — Да тормозите онези, които са по-слаби, като ги изнудвате. Да презирате онези, които са по-силни, и тайно да им погаждате номера. Аз съм много по-честен. Просто ям всички, на които се натъкна. По-често, разбира се, се натъквам на кози и овце, но хората са не много по-умни от тях и също идват.

— Какъв подлец е този Китап... — прошепна Тиана. — А аз го съжалих...

— Никой не трябва да бъде съжеляван — наставнически каза Сфинксът. — Жалко, че не сте научили този урок по-рано... Е, три загадки?

— Играл съм тази игра — каза Трикс. — Правилата обичайните ли са? Загадки за логика, а не за общи знания, и трябва да има решение...

— Никакви правила — ухили се Сфинксът. — Има само едно правило — аз. И така, първата загадка. Какво обществено устройство е идеално за хората и би устроило всички в държавата?

— Тъй като сме двама — смело заяви Тиана, — ще имаме право да дадем два отговора!

Сфинксът се засмя:

— Добре. Това ще е забавно, разрешавам... И така?

— Мъдра и просветена монархия, в която владетелят се грижи за нуждите на своите поданици и укрепва страната! — каза Тиана.

Трикс се поколеба за момент, опитвайки се да измисли нещо немислимо.

— Предполагам — бавно каза той, — че идеално би било обществено устройство, при което всеки човек има право да изразява своето мнение, а решението се взема колективно, обобщавайки всички мнения и избирайки мнението на мнозинството...

— Ха-ха-ха! — възкликна Сфинксът. — Нито един мъдър монарх няма да може да вникне във всички нужди на всички поданици. Общото мнение никога няма да бъде наистина удовлетворяващо за всички. Но не се притеснявайте, на този въпрос съм чувал какви ли не глупости. Казваха например за общество, в което всеки прави каквото може и получава това, което иска. Други казваха, че ако обществото започне да се управлява от магьосници и прочие мъдреци, хората щели да са щастливи...

— И защо този вариант да е лош? — възпротиви се Трикс.

— Виж мен, момче! — изрева Сфинксът. — Ето ме мен, резултат от научното любопитство на много интелигентен алхимик! Добре ли се е получило?

— И какъв е тогава отговорът? — не издържа Трикс.

— Отговор няма. Нищо не подхожда за вас, хората! Вечно от всичко сте недоволни! Единственото, което би удовлетворило всички, е самотата. А всички заедно нищо няма да ви удовлетвори!

— Не е честно! — протестира Трикс. — Загадката трябва да има отговор!

— Няма никакви правила! — изрева Сфинксът, отвори огромната си уста и ги облъхна с горещ влажен дъх. — Съществуват въпроси без отговор и аз съм в правото си да ги задавам!

Изплашени от яростта на съществото, Трикс и Тиана леко отстъпиха назад. Междувременно Сфинксът поднесе огромна лапа към устата си и я облиза с дълъг червен език. От лапата му изскочиха остри нокти. За минута Сфинксът им се полюбува, след което отново приклепна на задни лапи.

— И така, вторият въпрос — каза той. — Каква е причината за любовта?

Трикс и Тиана се спогледаха и кой знае защо сведоха погледи. После Тиана каза:

— Струва ми се... поне аз така мисля, че... причината за любовта е добротата и благородството. Външният вид, богатството, благородният произход, умът и силата... всичко това, предполагам,

също е важно. Но доброто сърце и готовността да се притечеш на помощ — това е, което поражда любовта!

Сфинксът се усмихна и погледна Трикс.

— Любовта е като мълния, която пада от небето, поразявайки целта по свое усмотрение — каза Трикс. — Няма никакви очевидни причини за любовта, защото тя е дар от боговете.

— Глупости — отговори сфинксът. — Злобата и подлостта също могат да станат причина за любов — за човек, който е злобен и подъл. А що се отнася до дара на боговете — ако се замислите колко нещастия и страдания носи любовта на хората, то това не е никакъв дар, а ужасно проклятие! Любовта е просто опит на хората да се избавят от страха от живота!

— Знаеш ли, Сфинксе — каза Трикс, — ти май просто се забавляваш.

— Разбира се! — ухили се Сфинксът.

— На теб отговори не ти трябват, ти ще ги отхвърлиш всички, интересуваш се от нашите отговори единствено, за да ни разбереш.

— Точно така!

— Но тази игра може да я играем и двамата. Твоите думи пък ми помагат да разбера теб. Ти си нещастен, самотен и никога не ще обичаш някого — защото си изрод, единствен по рода си!

— Глупости! — изкрещя Сфинксът, ядосано размахвайки криле. — Аз съм единак и свободен, аз съм чист разум, лишен от глупави илюзии. Вие, хората, само си търсите оправдания за окаяното си съществуване — а аз просто ви ям и се наслаждавам на живота!

— На какво се наслаждаваш? — презрително каза Трикс. — Да седиш в пустинята и да чакаш случаен пътник? Да преследваш кози?

— Относно козите — лъжа и клевета! — неочаквано избухна Сфинксът.

— В какво е смисълът на твоя живот? — продължи да настъпва Трикс. — Да ядеш и да правиш гадости? Това е предназначението на чакала. А ти си разумно същество! Високоинтелигентно! Би могъл да се прославиш през вековете, бидейки мъдър съветник на хората, които значително ти отстъпват по ум. За теб биха създавали песни и легенди, биха ти носили подаръци...

Сфинксът презрително изсумтя.

— Стада от вкусни млади агнета, добре охранени камили, пити козе сирене и ведре краве мляко, мед от диви пчели и ароматни пшенични питки... — продължи Трикс. — Злато и сребро, яспис и изумруди...

— Топази и сапфири — каза Сфинксът. — Най-много тях обичам.

— Топази и сапфири — съгласи се Трикс. — Дворците на твоите жреци биха се издигали в пустинята, кертани биха идвали при теб от цял свят, принцове и мъдреци биха ти се кланяли, само и само да ти зададат въпрос и да получат отговор от най-мъдрото същество на света...

— Съблазнителна перспектива... — замислено каза Сфинксът.

— Не си ли струва да захвърлиш уединения живот и да приемеш славата и уважението, които заслужаваш по право? — тържествено завърши Трикс. — А ние бихме могли да станем тези, които да разкажат на целия свят за най-мъдрото и най-благородно същество, на което трябва да се поклониш и което трябва да ни наставлява нас, неразумните, по истинския път?

— Зашеметяващо! — каза Сфинксът. — Трикс... вече имам перспектива! И концепцията се промени!

— Радвам се — каза Трикс и окуражително намигна на Тиана.

— И така, третият въпрос — каза Сфинксът.

— Какво? — изстена Трикс. — Какъв трети въпрос? Нали се разбрахме...

— О, ако ти беше първият асасин от „Дебнещата пепелянка“, който изпробва своето изкуство да възхвалява, можех и да се поддам — каза Сфинксът. — Но аз вече изядох цели четиридесет асасина. За мен е голям късмет, че бидейки отровно същество, съм напълно безчувствен към отровите. Е, ще чуете ли третия въпрос? Или направо да започвам с обяда?

— Ще чуем — тъжно каза Трикс.

— Какъв е смисълът на живота? — весело попита Сфинксът. — Кой е основният въпрос на мирозданието, алфата и омегата, началото и края? Какъв е вашият отговор?

— Но ти така или иначе ще кажеш, че не сме познали! — възмутено възкликна Трикс.

Сфинксът се изкикоти.

— Аха! Но ще бъде забавно да чуя вашите отговори. И така...

За съжаление (на Сфинкса) и за щастие (на Трикс и Тиана) те не успяха да отговорят. Въздухът между децата и Сфинкса затрептя, сякаш имаше мараня, и на точно същото място над земята внезапно се появи известният и прославен маг Радион Лапад.

Магът беше облечен в стара домашна мантия, челото му беше бинтовано с влажен парцал, а на лицето му беше изписано такова страдание, че Тиана горестно ахна, а на Трикс му се прииска да се скрие зад метлата. Обикновено когато магьосникът се връщаше от капитула на маговете, той беше много, много уморен и следващите няколко дни беше най-добре да не го занимаваш с нищо.

— Какъв е този Е-А-М? — възкликна Лапад. — Какъв дълг на честта? Какво е това „да правя магии внимателно“? Ти изобщо способен ли си да правиш каквото и да е внимателно, мой ужасен ученико?

— А-а-а... — проблея Трикс, без да разбира нищо. — Учителю... За какво говорите?

— За твоето писмо! Връщам се в кулата, мечтая си за спокойствие и тишина, а ти си изчезнал някъде, оставяйки глупаво писмо! Какво е Е-А-М?

— Това е учителят Еам, декан в школата „Дебнещата пепелянка“! — радостно възкликна Тиана. — Колко се радвам да ви видя, магьосник Лапад!

— Моите почитания, ваша светлост... — Лапад с въздишка се сгъна в полупоклон. — Простете, че моят ученик някак е успял да ви забърка...

— Е-А-М — това е драконът Елин Абулла Му... — Трикс спря навреме и не назова напълно тайното име на дракона. — Това е дракон... Това е декан... Декан — дракон!

— Какъв дракон? Какъв декан? — изстена Лапад. — Какви още твари ще стовариш на нещастната ми глава?

— Сфинкс... — промърмори Трикс.

— Сфинкс — кимна Лапад. — Аха. Значи съм в Самаршан. Какво изобщо става? Едва успях да те посетя, целта кой знае защо беше двойна...

— Двойна е, защото сега съм едновременно на две места... — призна Трикс.

— Аха — кимна Лапад. — Дракони. Елин Абулла... Да. А къде е Сфинксът?

— Зад гърба ви — горестно каза Трикс.

Радион Лапад бавно се обърна и се загледа в извисяващия се над него Сфинкс. Сфинксът от своя страна прочисти гърлото си и каза:

— Чакам отговорите на въпроса.

— Кой въпрос? — без да сваля очи от Сфинкса, попита Лапад.

— Какъв е смисълът на живота, основният въпрос на мирозданието... — с надежда каза Трикс.

— Не това, глупав ученико! Кой по ред е?

— Трети...

— Ясно. Докарали сте я до ръба.

— Слушай, магьоснико! — изрева Сфинксът. — Говоря с тези двамата, а ти можеш да се разкараш...

Радион Лапад мълчаливо гледаше Сфинкса.

— Имай предвид, че аз съм същество чудовищно и немагично, за мен магията не е страшна... — леко развълнувано започна Сфинксът.

— Кой си ти? — попита Лапад.

— Аз съм Сфинкс! Аз съм продукт на човешкия гений и безумие! Аз съм чист интелект, лишен от емоции, знам всичко и нищо не разкривам, аз...

— Смело изказване — мрачно каза Лапад. — Кой е виновен? Какво да правя? Как ще се промени курсът на талера към динара догодина?

— Тук аз задавам въпросите! — мрачно каза Сфинксът.

— С какво право?

— С правото на силния и гладния!

— Но аз съм по-силен — уверено каза Лапад.

— Твоята магия нищо не може да ми направи!

— Магията не може — съгласи се Лапад. — Но онова парче скала, което магията избута от върха на хълма и което сега се носи право към главата ти — може!

Той властно махна с ръка — и горе се появи облак прах и камъчета от носещия се надолу скален къс.

— А-а-а! — изкрещя Сфинксът, когато по главата го удари камък с размерите на голяма диня. — Спри! Това е против правилата!

— Какви правила? — изненада се Лапад. — Няма никакви правила. И ако сега стените на дефилето се съберат, от теб ще остане само едно мокро петно!

— Бях сигурен, че магията не може да ми навреди!

— Пряко — да — съгласи се Лапад. — Но косвено — много лесно. Е, искаш ли да живееш?

— Искам — призна Сфинксът.

— Тогава се махни от пътя.

— Нужен ни е отговор на въпрос! — бързо каза Трикс.

— И отговори на въпроса на момчето! — заплаши Сорел.

— Трябва да получа поне един отговор — заинати се Сфинксът. — Такива са правилата.

— Добре. Искаш да знаеш какъв е смисълът на живота? Смисълът е в това да се живее. Или не си съгласен? — магьосникът отново вдигна ръка.

— Съгласен съм — мрачно отвърна Сфинксът. — Убедихте ме. Ще ви пусна да минете... и ще отговоря на всеки въпрос.

— Къде и от кого Алхазаб е получил своята немислима магическа сила? — попита Трикс.

— На място, известно като Сърцето на Ада — отговори Сфинксът.

— Ах, този мръсник Китап! — ахна Трикс.

— Под тези руини се намира древен подземен град на пустинните гноми — продължи Сфинксът. — Входът към него е скрит в бяла кула. За да се влезе, трябва да се прочете магическото заклинание на тайната врата.

— Нима пустинните гноми още съществуват? — изненада се Лапад. — Счита се, че тяхната цивилизация е била унищожена преди много векове!

— За това нямам представа — с удоволствие отговори Сфинксът. — Знам всичко, което е на земята и под луната. Но под земята — това вече не е в моята компетентност. Знам само, че Алхазаб се изгубил по време на буря, намерил убежище в развалините на кулата и случайно отворил тайната врата. Спуснал се долу, а когато месец по-късно се върнал, вече бил могъщ и непобедим магьосник. Това е всичко! Отговорих на въпроса, сега се махайте! Че все още ми се иска да проверя кое е по-бързо — твоите думи, магьоснико, или моите нокти...

— Благодаря, по-късно ще разберем, когато сме сами — кимна Лапад. Пристъпи към Трикс и Тиана, стисна здраво ръцете им...

... и те се озоваха в камениста пустиня, на ръба на дълбок тесен пролом, прорязващ равнината като черна рана.

— Винаги е полезно първо да се огледаш къде смяташ да се телепортираш — поясни Лапад. — Отначало се телепортирахме тук и чак след като ви видяхме долу със Сфинкса, аз се пренесох при вас и с непоколебимото си спокойствие уплаших чудовището.

— Тиана! — извика слабичко момченце, седнало върху голяма торба с багаж. Скочи и се втурна към принцесата.

— Халанбери! — възкликна Тиана. — Братко!

Те се прегърнаха, след което Халанбери смутено се отдръпна назад.

— Радвам се да ви видя, ваша светлост — официално поздрави той полусестра си. Явно родителите на Трикс не бяха губили време да възпитат малкото незаконородено хлапе. — Трикс! Аз бутнах камъка! Аха!

— Значи това не беше магия? — съобрази Трикс, гледайки към купчината камъни, струпани на ръба на скалата. — Колко се радвам да те видя, Халанбери! — той не устоя и също прегърна момчето, а после разроши косата му. — Браво! Ти ни спаси всички!

— Това Лапад го измисли! — изпъчи се Халанбери. — Аха! Каза, че това същество магията не го лови, но камък, падащ от голяма височина, би бил по-добър от всяка магия...

— Учителю, ти измами Сфинкса? — осъзна Трикс. — Но нали той знае всичко!

— Не бъркай знанието с всезнанието — наставнически каза Лапад. — Сфинксът, бидейки същество, създадено алхимично от различни елементи, може да даде отговор на всеки въпрос. Но първо той този въпрос трябва да го формулира. Ако беше заподозрял, че го мамя... За щастие Сфинксът е много нервно същество, неуверено в себе си, очакващо мръсни номера от живота. И думите ми веднага го убедиха. Предполагам, че с течение на времето ще се усети кое какво...

— Учителю, а може би ще е по-добре да се махаме отук? — попита Трикс и притеснено погледна към тъмните дълбини на

дефилето. — Хайде да се пренесем в Сърцето на Ада и там вече да си говорим...

— Ти готов ли си да ни пренесеш? — поинтересува се Лапад. — Овладя ли телепортацията?

— Не особено — призна Трикс.

— Жалко. А аз не мога да ви пренеса на място, на което никога не съм бил.

— Но нали тук някак успяхте да се телепортирате!

— Телепортирах се при теб — обясни Лапад. — Теб те познавам достатъчно добре. А в Самаршан съм бил един-единствен път, много отдавна, в младостта си, при разкопките на древната столица. Тогава тъкмо овладявах магията и дойдох на изток на разменни начала. Два месеца копахме в пясъка със самаршанските магьосници, но нищо интересно не намерихме, само стари руини...

— Лапад! — потресено възкликна Трикс. — Точно това е Сърцето на Ада!

— Наистина ли? — изненада се Лапад. — Но ние наричахме това място Всемирната... — той погледна Тиана и се спря. — Е, като цяло, това беше съвсем различна част на тялото. Може, разбира се, да опитаме, въпреки че там ужасно не ми харесваше...

— Подъл измамник! — долетя от дефилето гласът на Сфинкса, премесен с тежки удари на крила. — Това не беше магия!

— Носталгията е силно чувство — бързо каза Лапад. — Всички при мен, живо!

Изграден магьосник се различава от чирак на магьосник съвсем не по магическата си сила. Чиракът може и заклинания да съчинява по-умело, и въображението му може да е по-богато и дори повече думи да знае. Да си магьосник е въпрос на опит. За всеки случай, за всяка неприятност (а неприятностите просто се лепят на магьосниците) той има готово заклинание, старателно записано в книга.

Ето и на Лапад, който нерядко напускаше кулата си и още повече към горещи земи, в книгата със заклинания се намери чудесна магия — голяма тента, изработена от искряща сребърна тъкан, под която слънцето се усещаше не горещо, а просто топло. Лапад извади от

торбата с багаж тумбеста стомна с вода и пакет миниатюрни питки, които първо подуши, след което каза:

— Трябва веднага да ги изядем.

— Ще ни защитят от жегата? — предположи Тиана.

— Не, всъщност ние ще ги защитим от жегата. Още час и ще се развалят.

Така че в началото всички хапнаха, поливайки питките с дреболии със студена вода (стомната изглежда беше вълшебна, водата в нея не се загряваше), като гледаха сивите руини и застиналата на техния фон розова самоходна кола. После Трикс кратко, но подробно разказа на Лапад всичко, което им се беше случило.

— Ох, тези дракони... — въздъхна Лапад. — Всичко ще си спомнят, когато не го очакваш... Значи мислиш, че вашият учител е бил Елин Абулла Мумрик?

— Със сигурност — кимна Трикс. — Баща му намекна, че ще имаме помощ... И също, че дракон може да бъде изпратен в миналото много повече от месец назад. Така че е изпратил Елин няколко години назад, за да постъпи в школата на асасините, да се изучи и да ни помогне. Така че драконите наистина могат да се превръщат в хора!

— Това е много сериозна постъпка за дракон — намръщи се Лапад. — Когато дракон се превръща в човек, той живее човешки живот. Ако Елин е бил човек пет години, значи тялото му на дракон се е състарilo с век и половина! Той е пожертвал цял живот, за да ви помогне!

— Толкова ли ни уважават? — възхити се Трикс.

— Толкова се страхуват от Алхазаб... — въздъхна Лапад.

— Учителю, а защо вие се озовахте тук, при това с Халанбери?

— Върнах се от капитула. На масата — писмо. Реших за начало да намина при родителите ти... — Лапад се намръщи. — Чух много обидни думи от тях... може да си помислиш, че съм те убеждавал да дойдеш да се учиш при мен!

Трикс смутено сведе поглед.

— А Халанбери го взех със себе си, защото реших, че ще е от полза — неопределено добави Лапад. — Той нямаше нищо против, можеш да ми вярваш. Между другото, много схватлив и послушен малчуган, малко способности да имаше — щях да го взема за ученик!

Халанбери наостри уши.

— За съжаление няма способности и нищо не може да се направи — въздъхна Лапад. — Ще трябва да работя с това, което има... Хайде, покажете ми самоходната си кола.

— Бе-Ем-Ве! — изпъчи се Трикс. — Брутална Механична Вълшебна!

Не им се искаше много-много да излизат под палеците слънчеви лъчи, но желанието да се похвалят с прекрасната кола надделя.

— Любопитно — каза Лапад, когато приближиха до Брутална Механична. — Как се движи?

Трикс ошашавено гледаше колата. Прекрасните черни колела, покрити с еластичен черен материал, бяха изчезнали. Едното стъкло беше счупено. Поглеждайки вътре, Трикс откри, че в дъската с многото часовници зее дупка — сякаш някой е изтръгнал нещо от колата.

Очите на юношата се напълниха със сълзи.

— Не тъжи, Трикс — каза Лапад и го потупа по рамото. — Такава е съдбата на всички вълшебни коли, за които съм чувал. Само да я оставиш без надзор — в началото колелата изчезват някъде, после разбиват стъклото и вземат нещо отвътре. След няколко дни ще остане само купчина желязо, а после и нея изгарят.

— Вземат? Изгарят? Кой? — изуми се Трикс. — Та тук е пустиня!

— Неизвестно — тържествено отвърна Лапад. — Никой никога не е успявал да открие тайнствените крадци. Това е загадка на Вселената, която, страхувам се, никога няма да разрешим. Утеши се с това, Трикс, че животът на самоходните коли е кратък, особено на розовите. Но честно ще ти кажа, аз съм впечатлен! Да създадеш такава прекрасна кола е постижение дори за опитен магьосник!

— Значи сега съм магьосник? — зарадва се Трикс.

— Не. Чирак. Но много талантлив. Какво смяташ да правиш, Трикс?

За момент Трикс се замисли, а след това попита:

— Аз?

— Правилен въпрос — кимна Лапад. — Именно ти. С Тиана, нали вече си я забъркал в тази каша. И с Халанбери, разбира се.

— За какво ми е той? — възмути се Трикс. — Страхотен е, но е още малък и малко неща умее. А вие няма ли да ни помогнете, учителю?

— Не мога — тъжно каза Лапад. — Крал Маркел строго забрани на всички рицари, алхимици и магьосници да се намесват във вътрешния конфликт на Самаршан.

— Аха... — замислено каза Трикс. — А аз, колко удачно, не съм магьосник...

— Точно така — потвърди Лапад. — Затова можеш да опиташ... да направиш нещо.

— А поне съвет? — с надежда попита Трикс.

— Какво има тук да се съветва? — сви рамене Лапад. — Ще трябва да се отвори вълшебната врата и да проникне в подземното царство на пустинните гноми. В това ще ви помогна. Там разберете източника на силите на Алхазаб — тук вече сами. Е, и победете Прозрачния бог!

— Ще се постарая, учителю — твърдо каза Трикс.

— И не си мисли, че се възхищавам на твоя героизъм! — твърдо каза Лапад. — За нас, магьосниците, героизмът и саможертвата — може да се каже, са нещо обичайно и ежедневно. Е, да отидем под тентата. Как мразя тази жегата!

Трикс отлично си спомняше, че в допълнение към жегата магьосникът мразеше студа, дъжда, кишата, мъглата, снега и като цяло всяко време, което не беше отделено от него от стената на вълшебната кула. Но благоразумно не го спомена, а просто последва Лапад.

Някога тази кула сигурно е била бяла. Но вековете и хилядолетията, преминали над развалините на града, бяха превърнали мраморните стени в сиво-жълти, разядени от множество дупки и пукнатини, руини. Горната част на кулата отдавна се беше срутила и свлякла долу. Само една стена беше останала недокосната — снежнобяла, гладка, излъскана до блясък, тя веднага привличаше погледа. Дори и в оранжевата светлина на залязващото слънце мраморът сияеше с девствена чистота.

— Магия — каза Лапад. — Защитава входа към подземното царство на гномите. Някога народът на Самаршан живеел дотолкова в мир и съгласие с пустинните гноми, че входът към подземното царство започвал директно от Столицата...

— А какво се случило после? — попита Трикс, изгарящ от любопитство.

— Ами каквото обикновено се случва, предполагам. Скарали се за митата, започнали да се обиждат, самаршанци сложили кожедерски цени на храната за гномите, те пък като отмъщение отбили подземните води от напоителните системи, земеделието западнало, езерата пресъхнали, хората избягали и пустинята погълнала града...

— Когато тук правехте разкопките, отворихте ли тази врата?

— Не, разбира се — ухили се магьосникът. — Първо, не можахме да разгадаем тайната ѝ. Второ, дори и не опитахме. Колко ли страшни тайни могат да се крият в изоставен подземен град? А ако не е изоставен, тогава гномите изобщо няма да се зарадват на посещението ни.

Всички търпеливо зачакаха. Лапад въздъхна, извади от джоба на мантията си вече запалена лула и седна на камъка.

— Трябва да се попуши — каза той и с леко отвращение погледна лулата. — Прекалих с пушенето на капитула, смятах, че поне месец няма да посегна към нея...

— Тогава защо изобщо пушите? — изненада се Тиана. — Това е вредно.

— Традиция — поясни Лапад. — Преди да се отвори вход към тайнствено подземие, магьосникът трябва да изпуши няколко лули и замислено да гледа тайнствените символи, гравирани върху камъка...

— Но тук няма никакви символи — отбеляза Трикс.

— О! — Лапад тържествено вдигна пръст. — Именно!

Известно време всички пазеха мълчание и гледаха бялата стена. Лапад пушеше. Трикс почтително наблюдаваше учителя. Тиана разпери бродираната със скъпоценни камъни рокля на камъните, полюбува ѝ се, след което я прибра обратно. Халанбери просто скучаеше — отначало тихо, а след това започна да загребва с крак пясък и да го подхвърля във въздуха.

Лапад направи във въздуха две димни колелца, след това два квадрата, триъгълник и ромб.

Халанбери започна да се придвижва навътре в руините, като не спираше да рита пясък. Тиана неодобрително погледна брат си, но той се престори, че не забелязва, и напротив, загреба още повече пясък.

Облакът пясък се извиси във въздуха, докосна бялата стена — и залепна върху нея в сложна шарка.

— Ето го! — възкликна Лапад, изваждайки лулата от устата си. — Ето! Остатъчната магия на изтритите надписи притегли пясъка към себе си! Хайде, хлапе, дай още прах!

— Аха! — радостно извика Халанбери и затанцува пред стената, обсипвайки я с пясък. Част от надписа обаче се оказа твърде висока за него и Тиана и Трикс трябваше да му се притекат на помощ, загребвайки пясъка с ръце.

Скоро стената се покри със сложни шарки в самаршански стил, изобразяващи голяма двукрила врата и надпис, оброчен с лозови филизи.

— „Кажки вълшебната дума, приятелю, и влез“! — тържествено прочете Лапад. — Ето я и загадката. Няма вълшебни врати без загадки.

— Колко ми писна от тях! — искрено възкликна Трикс. — Първо драконите, после Сфинкса... а сега и гномите.

— Какво да се прави, това е Изтокът — въздъхна Лапад. — Нека да помислим, приятели! Загадката не би трябвало да е сложна, тази врата се е използвала непрекъснато... Макар че, от друга страна, тя обикновено е била отворена, така че загадката може и да е по-сложна...

— Вълшебната дума... — Трикс се замисли. — Всъщност всички думи са вълшебни. Коя от тях трябва да се каже?

— Светлина! — гръмко извика Лапад. След това я повтори на самаршански, на древносамаршански (Трикс с изненада установи, че знае този диалект — очевидно драконите не се бяха скъпили, когато го обучаваха), а след това и на някакви скърцащи езици, явно гномски.

Нищо не се случи.

— Добро! Зло! Любов! Ненавист! Абракадабра! Тинтири-минтири-бум! Перестройка! — безрезултатно изреждаше Лапад.

— А какво е това „перестройка“? — попита Трикс. — Не, думата я разбирам, но защо това да е вълшебна дума?

— Казват, че някога унищожила огромна и велика страна — сви рамене Лапад. — Има още една такава, тя като цяло погубила половината свят, но се надявах никога да не изричам думи от Книгата на забранените знания... Но май ще трябва... Политкоректност!

Но дори и на тази страшна дума изрисуваната врата не реагира.

— Ще трябва още да се попуши — реши огорченият Лапад.

Но кой знае защо, вместо просто да пуши, той извади манерка от гънките на мантията си, отпи, закашля се и чак след това дръпна от лулата.

— Тук се крие някаква загадка! — обади се Тиана. — Едновременно проста и сложна.

— Така-така-така! — окуражително каза Лапад и погледна одобрително със зачервените си очи момичето.

— Това е нещо като игра на думи. Всички си мислят, че надписът е обръщение към този, който го чете...

— Ама разбира се! — изкрещя Лапад. — Естествено! Кажете вълшебната дума ПРИЯТЕЛЮ и влез!

Той се втурна към стената и извика:

— Приятелю!

После повтори същата дума на двайсет други езици.

Нищо не се случи.

— Греда — тъжно каза Лапад. — Всичко е по-сложно, отколкото си мислихме. Или по-просто. Алхазаб е бил невеж пустинен вожд, който едва е можел да чете и пише. Няма е никакво понятие от вълшебни думи и заклинания. Но някак е успял да влезе тук...

— Моля те, отвори се! — възкликна Халанбери.

Раздаде се ужасяващо скърцане. Изрисувана в стената врата стана релефна, придоби обем и бавно се отвори навътре. Възхитен от древната магия, Трикс заобиколи стената и погледна от другата страна. Разбира се, там нямаше нищо.

— Е — каза Лапад, гледайки в тъмната дупка. — От устата на най-малкия... най-простата от вълшебните думи — „моля“ — отвори вратата... В чантата ще намерите факли — омагьосани, между другото, горят три дни без прекъсване, малко храна, вода и хигиенни материали.

— Благодаря — каза Тиана с чувство.

— Сложил съм дори огледало и гребен — похвали се Лапад.

Тиана скочи към стария маг и го целуна по бузата.

— Е, добре, добре, недейте с тези нежности... — смутено измърмори Лапад. — Направо ще ми стане срамно, че ви напускам в този тревожен момент.

— Напускате ни? — изненада се Трикс.

— Разбира се. Тук нашите пътища се разделят, защото древният закон е неумолим — ако стар опитен маг се спусне с млади спътници в тайнствено подземие, на него му е съдено да умре там.

— А ако се спуснат само млади спътници?

— Тогава — както дойде — сви рамене Лапад. — Но аз вярвам във вас.

— Поне Халанбери вземете! — помоли Тиана. — Той е още малък и глупав!

— Какво? — възмути се момчето.

— Не, не и не! — твърдо каза Лапад. — Халанбери е вашият ключ и талисман в това приключение. Грижете се за него. И внимателно се вслушвайте във всички негови съвети, дори и да ви се струват нелепи!

Трикс и Тиана изненадано се спогледаха.

— Успех, деца! — тържествено каза Лапад. Разпери ръце — и изчезна.

— Аха! Ще ме слушате за всичко... ай! — Халанбери погледна обидено към сестра си и се потърка по тила. — Защо ме биеш?

— Не се отваряй много! — отвърна Тиана. — Ако Лапад заповяда да те слушаме, това още не означава, че сестра ти няма право да те вкарва в пътя.

Халанбери сърдито изсумтя и пристъпи по-близо до Трикс.

— Е, ще тръгваме ли? — попита Трикс, докато ровеше в торбата. Извади две факли, връчи едната на Тиана, а другата остави за себе си.

— А на мен? — възмути се Халанбери.

— Нека на теб ръцете ти да са свободни за всеки случай — каза Трикс. — Малко ли опасности може да има...

— Аха! Тогава ще ми трябва оръжие! — поиска си Халанбери.

Но категорично отказа бойната метла. Трикс трябваше да му даде ножа си, който беше по-скоро джобно ножче, отколкото боен нож — Халанбери помърмори малко, но накрая се съгласи.

Запалиха факлите и постояха още малко, загледани в спускащите се в мрака каменни стъпала. След което потеглиха.

И веднага щом прекрачиха прага, каменната врата се затвори зад тях.

Много е страшно да крачите трима в тъмно древно подземие, където стените и таванът са потънали в мрак, а светлината на двете факли едва разпръсква мрачните сенки. Стръмното стълбище, на което само от едната страна има парапет, докато другата свършва с пропаст, се спуска все по-надолу и по-надолу, към мрачните дълбини на земята. Някъде много далеч капе вода, други звуци няма — може да се чуе единствено уплашеното дишане на приятелите и предпазливите им стъпки. Е, и ехото, разбира се, в подземията винаги има зловещо ехо, от което по гърба пробягва хлад и изглежда сякаш някой се промъква отзад...

Много е страшно да крачите трима в подземие. Непременно ще се намери някой, който ще се страхува повече от другите, ще хване ръцете на приятелите си с потни ръце, ще трепва при всеки звук и, за да потисне страха, непрекъснато ще бърбори, вселявайки ужас в сърцата на останалите двама.

По-страшно е само ако сте двама. Когато се окажете само двама на страшно място и всеки се опитва да изглежда смел, фукайки се пред приятеля си. Говори смели думи и се смее, а ужасът стиска сърцето му с ледена ръка, и ето думите вече замръзват на устните му, потъват в зловещата тишина и приятелят ти жално изхлипва, губейки и последните остатъци от самообладанието си.

Но най-страшно, разбира се, е когато си сам. Тогава каквото и да правиш — съсредоточено да мълчиш, гледайки пътя, или да ругаеш с мръсни думи, или да пееш весели песни — така или иначе няма да забравиш нито за миг, че си сам и няма кой да ти помогне.

— Хубаво е, че сме трима — каза вървящият отпред Трикс.

— Много е добре, че сме трима, аха — подкрепи го Халанбери.
— Просто е прекрасно и изобщо не е страшно, нали? А още по-добре щеше да е, ако бяхме тръгнали цял отряд. Например, ако имахме могъщ мъдър магъосник — като Лапад например, после някой силен рицар с огромен меч, като сър Гламор например, и могъщ варварин

като Хорт, а също и свикнал с подземията гном, като Паклус например...

— Паклус не е гном, а четвърт гном! — поправи го Трикс. — Размечта се... остава и елф за помощник да си пожелаеш...

— Аха! С елф ще е страхотно — съгласи се Халанбери. — И с Йен също, той е добър.

— С толкова огромна компания непременно ще се случи беда — каза Тиана.

— А с нас няма да се случи? Наистина? — подкупващо попита Халанбери, стискайки джобното ножче.

Никой не му отговори. Стълбището ставаше все по-стръмно и по-стръмно, стъпалата — все по-изтъркани и по-тесни. Накрая дойде моментът, когато Трикс спря и каза:

— Това е! Не можем да продължим повече, всеки миг може да се плъзнем надолу!

— Тогава да се плъзнем! Като на пързалка! — радостно предложи Халанбери. — Че вече ми омръзна да ходя!

— Какво говориш? — ужаси се Трикс. — Ами ако там долу има бездънна пропаст? Или остри пики и копия? Или просто купчина камъни? Как може да си толкова безотговорен и неразумен?

— Трикс... — замислено каза Тиана. — Помниш ли какво каза Лапад?

— Че ни напуска.

— Не, другото. Заповяда да слушаме Халанбери, дори ако съветите му изглеждат нелепи...

Трикс озадачено се почеса по тила. Вече се бяха спуснали на голяма дълбочина и не бяха срещнали никакви странични проходи и разклонения. Трябваше или да се върнат, или да послушат съвета на Халанбери.

— Бих могъл да призова светлина с магия — каза Трикс. — Но ако някой ни наблюдава, веднага ще разбере, че сред нас има магьосник.

— А наблюдават ли ни? — изплаши се Халанбери.

— Струва ми се, че през цялото време усещам в тила си втрещен поглед — призна Трикс. — Не злобен, но много напрегнат и внимателен.

— Аз те гледам — обясни Тиана. — За да не поглеждам надолу, гледам тила ти. Между другото, трябва да се подстрижеш.

Трикс, който като всеки нормален юноша не обичаше да се подстригва, потръпна.

— Лоша поличба е да се подстригваш по време на пътуване — каза той.

И като замахна, пусна факлата надолу по стълбите.

Всички със замрели сърца проследиха как тя се затъркала надолу, ускорявайки все повече и повече, след това се чу лек пукащ звук и огънят затрептя, ставайки малко по-мътен, сякаш през стъкло.

— Като че ли нищо... — каза той. — Добре. Ще тръгна първи и ако всичко мине нормално, ще ви извикам.

Като се опитваше да не мисли повече за това, което го очаква долу, той седна на стръмните стъпала и се запързала надолу. Стъпалата почти веднага изчезнаха напълно, остана само наклонен жлеб, по който Трикс се носеше в пълен мрак. Ужасно му пречеха бойната метла и торбата с багаж, които той не свали от гърба си. По-горе пламъкът на факлата в ръцете на Тиана бавно намаляше. Отдолу светлината на факлата, хвърлена от Трикс, бавно се увеличаваше. Изглеждаше, че до нея е все още далече, но внезапно нещо меко удари Трикс в краката — и той се оказа във вода!

Трикс плуваше много зле, а подземното езеро се оказа ужасно дълбоко. Вълшебната факла лежеше някъде дълбоко на дъното и спокойно си гореше във водата — в случая престараването на Лапад изигра лоша шега на Трикс. В паниката си той заблъска с ръце и крака, изплува, хвана се за края на каменния улей и изкрещя:

— Да бъде светлина!

Древното заклинание не го подведе, дори се получи по-добре от обикновено. Наоколо лумна бледо сияние и Трикс успя да се огледа. Краят на стълбището с изтърканите стъпала стигаше до огромно подземно езеро с невероятно прозрачна чиста вода. Брегът изглеждаше много близо, на около пет метра, и Трикс малко се успокои — дори той можеше да преплува такова разстояние.

— Чакайте, не слизайте още! — извика той нагоре, гледайки мъничкото петънце светлина. В отговор светлинката потрепна наляво и надясно и бързо се плъзна надолу. Трикс изруга с пълен глас и заплува

настри — и след половин минута Тиана с плясък цопна във водата — без да изпуска факлата си, а след нея — и Халанбери.

Трикс помогна на Тиана да се хване за камъка, а Халанбери, колкото и да е странно, се оказа добър плувец. Той изплува сам и радостно извика:

— Уха! Топличка!

Водата наистина беше топла, сякаш не от подземно езеро, а от някое южно море.

— Ще можеш ли да доплуваш до брега? — като взе факлата от Тиана, попита Трикс. Замахна и хвърли факлата на брега.

— Ще доплувам — смело каза Тиана и заплува към брега, като по женски загребваше с ръце под себе си. Трикс, въпреки тежката торба на гърба си, заплува до нея. Халанбери изпревари всички и стигна първи до брега. Излезе на камъка и веднага се прегърна сам, изсумтявайки:

— Студено!

Въздухът в пещерата беше наистина студен, единствено от водата идваше топлина. Или езерото беше омагьосано, или се простираше над жила подземен огън.

— Тиана, трябва да се преоблечеш — притеснено каза Трикс, докато помагаше на момичето да излезе от водата. За щастие, торбата им беше водонепромокаема. Трикс измъкна балната рокля и смутено погледна Тиана.

— Имам ли избор? — въздъхна принцесата. — Дай я...

Тя взе роклята и целомъдрено се отдръпна в мрака. Трикс хвана ръката на Халанбери и го отведе от другата страна на факлата.

— Няма с какво да се преоблечем — заспори момчето.

— Ще изстискаме дрехите си и ще ги облечем отново, ще ни бъде по-топло.

Така и направиха. Може би дрехите не станаха по-топли, но докато ги изстискаха, те малко се сгряха. Когато няколко минути покъсно момчетата се върнаха при факлата, Тиана вече ги чакаше, облечена в бродираната със скъпоценности рокля.

— Уау! — възкликна Трикс. В балната рокля Тиана изглеждаше доста по-голяма и по-красива от преди. — Леле...

— Сама ли се преоблече? — изненада се Халанбери. — Обикновено викаш две прислужнички...

— Прислужничките са заради традицията — изсумтя Тиана. — Е, наистина ли е красива?

Трикс закима.

— Затегни ми връзките на гърба — помоли Тиана.

Трикс с омекнали крака пристъпи към принцесата и с треперещи ръце започна да стяга копринените лентички между лопатките. Разбира се, той почти нищо не виждаше в тъмнината (заклинанието за светлина вече се беше разсеяло и светеше само факлата), но парчето гол гръб с размер на длан го развълнува много повече, отколкото би могъл да си представи тийнейджър, живеещ в друг свят — с телевизор, компютър и лъскави списания. Дори това, че Тиана леко трепереше от студа, а гърбът ѝ беше настръхнал, изобщо не намаляше преживяването на младия магьосник.

А най-вече Трикс се притесняваше, че Тиана ще забележи вълнението му.

— Гадни връзки, нали? — съчувствено попита Тиана. — Балните рокли са такива... Честно казано, момчетата имате много по-удобни дрехи. Ако на жените позволяваха, щях да нося панталони. Е, красиви някакви, със скъпоценни камъни, бродерия...

От думите ѝ Трикс малко се успокои и довърши връзките, завързвайки ги за по-сигурно с троен моряшки възел.

— Благодаря — каза Тиана, без да се обръща. — Наистина ли ти хареса роклята?

— Аха — тихо отвърна Трикс и усети как заприличва на Халанбери. — Много ми хареса.

— Прилича на сватбена — каза Тиана. — Баба ми имаше подобна. Аз много приличам на нея, но баба беше по-висока...

— Видях паметника — каза Трикс и веднага се изчерви.

Тиана също се изчерви, но Трикс не видя.

— И косата ѝ беше много дълга и гъста — каза Тиана.

— Да, прекалено! — разпалено каза Трикс. — Изобщо нищо не се вижда, от която ѝ страна да я погледнеш...

Той млъкна и мислено с всички сили се плесна по челото. И тъй като при добрите магьосници дори мислите имат сила, челото леко го заболя.

— Тя беше много загрижена за народа си! — пламенно каза Тиана. — А иначе беше много скромна и добре възпитана... и аз много

се гордея с нея!

— Разбира се! — подкрепи я Трикс. — Изобщо не се съмнявам, че ти би направила същото!

Настъпи неловко мълчание.

За щастие в този момент към тях приближи отегчения Халанбери и възкликна:

— Аха! Справихте ли се с роклята? А аз ето какво намерих, аха!

Той тържествено протегна мръсната си длан, върху която под светлината на факлата ярко блестеше монета.

— Самаршански четвърт динар — каза Трикс и едновременно с облекчение и съжаление се отдръпна от Тиана. — Нов, с профила на Абнувас! Сигурно Алхазаб го е загубил преди три години.

— Значи сме на прав път... — каза Тиана, гледайки с леко негодувание Халанбери. — Хм... Лапад беше прав, ти ни даде добър съвет!

— Не съм изненадан, че Лапад е прав... — каза Трикс, връщайки монетата в настоятелно протегнатата ръка. — Къде намери монетата?

— Там! — посочи Халабъри в мрака.

— А защо си ходил там? — обвинително попита Тиана.

— Трябваше — не се впусна в подробности момчето.

— Да вървим — реши Трикс. Изцеждайки (много внимателно) мокрите асасински дрехи на Тиана, той ги прибра в торбата, отлагайки изсушаването им за по-късно. Третата, последна факла, реши засега да не я пали. — Значи се е случило така. Алхазаб, изгубвайки се в пустинята, се скрил от пясъчната буря в старите руини. Вдигнатият от бурята пясък залепнал за вълшебната стена и той е видял надписа. Прочел го... и някак си е отгатнал вълшебната дума.

— А може да е знаел само една вълшебна дума — изсумтя Тиана. — „Моля...“

— После е влязъл, вратата се е затворила зад него, той се спуснал надолу и все по-надолу, в пълен мрак... е, може би си е направил някаква факла, преди да мине през вратата... — размишляваше на глас Трикс. — И когато стълбите се превърнали в пързалка, той махнал с ръка — и казал „да потегляме“...

— Е, едва ли е казал точно това — скептично се обади Тиана.

— Няма значение! Да кажем, че е казал „малка стъпка на един човек — голяма стъпка за цялото човечество“ — вдъхновено каза

Трикс. — И се запързаял надолу. Паднал в езерото. Изплувал. Отърсил се и продължил в тъмнината... Какво пък! Ще тръгнем по неговите стъпки! Води ни там, където си намерил монетата, Халанбери!

— Само нека да вървим малко наляво или малко надясно — притеснено каза Халанбери.

Така и направиха. Тръгнаха напред, но малко вляво. Блъснаха се в стената на пещерата. Известно време ругаха Халанбери, защото винаги е по-лесно и по-приятно да се караш на по-малките, отколкото на себе си. После Халанбери се обиди, отстъпи встрани и се натъкна на изгоряла факла и стрелка, нарисувана със сажди върху един камък. Явно Алхазаб не е бил толкова глупав, че да не отбелязва пътя си. Простиха на Халанбери и тръгнаха в посоката, която сочеше стрелката.

И там видяха светлината.

В пещерите светлините могат да бъдат различни. Ако в далечината се вижда мътна жълта светлина — ура, това е изход към повърхността, това е слънчев поздрав към подземните дълбини. Ако премигват две зловещи червени точки — трепери, пътничко, това са очите на ужасно чудовище! Ако примигват две зловещи червени чинии — тогава трепери още повече, защото това са очите на много голямо страшно чудовище! Ако проблясват разноцветни искри, тогава ти е провървяло и си се натъкнал на залежи от скъпоценни камъни, но бъди внимателен — наблизо може да има гноми! Ако срещу теб се движи танцуващият пламък на факли, скрий се и виж кой ги носи. А ако видиш светец надпис „ИЗХОД“, то най-вероятно ти изобщо не си в пещера.

Светлината, която сега видяха, беше много странна — зеленикавосиня, равномерна, нетрепваща. Трикс веднага си спомни биографията на Гуин Девиан, отчаян авантюрист и мошеник, който в неизследваните изби на кралския замък срещнал светеца с аквамаринова светлина русалка, която плувала в басейн с вода, поддал се на съзливите й молби, целунал я — след което опашката на русалката паднала, тя се превърнала в красиво момиче и помолила Гуин окончателно да премахне проклятието от нея. За целта трябвало от всеки сандък в кралската хазна да се вземе по една монета, а парите да се похарчат в кръчми или други увеселителни заведения в столицата. Тази история разказал Гуин на краля и неговите придворни,

когато стражата го хванала на портата с тежка торба, пълна със златни и сребърни монети. Крал Маркел (Трикс не беше сигурен кой точно) се отнесъл скептично към историята, но развълнуваните от романтичната история благородни дами се примолили на краля да спаси русалката и Гуин бил пуснат в града заедно с торбата пари. Трябва веднага да признаем, че проклятието все пак било свалено — месец по-късно Гуин се върнал при краля с хубавичко момиче, което обявил за разомагьосаната русалка, поискал солидна зестра за нея и заминал на сватбено пътешествие в морето.

Трикс не вярваше напълно в искреността на Девиан. Но във всеки случай светеща русалка в подземие е толкова рядко нещо, че просто не може да се повтори два пъти. Така че Трикс спря и започна да си припомня някое проучващо заклинание.

Тиана също спря. Тя не беше чела историята на Гуин Девиан, тъй като нея се стараеха да не я дават на неомъжени момичета. Затова пък си спомни за един луд алхимик, който помолил регент Хас за финансиране, за да изследва горимите свойства на подземния газ. Според алхимика този газ, ако се пробие дупка в земята, би могъл да се използва за отопление и осветление на градове и, ако е необходимо, за взривяване на врагове. Не се знае коя от перспективите повече привлякла Хас, но той дал пари на алхимика. И алхимикът се заселил в планината в покрайнините на града, наел гноми, които пробиха дупка в земята, и построил огромна насмолена бъчва, в която смятал да събира газта. В крайна сметка експериментът завършил с пълен успех — газът изпълнил бъчвата и избухнал с оглушителен гръм, като осветил и дори леко затоплил целия град. Точно такъв синкавозелен пламък видя Тиана от балкона на двореца няколко мига преди в небето над нея да прелетят горящи дъски, псуващи гноми и крещящият алхимик. Споменът не беше от най-приятните и Тиана спря.

Но малкият Халанбери не само не беше чел съмнителни биографии, но и не си спомняше прочутия алхимичен взрив. Затова, когато видя светлината, той радостно изкрещя и се втурна напред, без да реагира на виковете на Тиана и Трикс.

— Русалка! — извика Трикс.

— Газ! — извика към брат си Тиана.

Но той беше прекалено възхитен от проблясването на светлината и продължи да бяга.

Трябваше да го последват без каквато и да е подготовка и разузнаване, подобаващи на предпазливи и здравомислещи пътници.

След няколко мига стана ясно, че от просторната пещера с езерото те бяха попаднали в широк коридор с видимо изкуствен произход. За това подсказваха: равните, изсечени с простовато изящество стени; постлания със старателно наредени гладки камъни под; инкрустираният с полускъпоценни и декоративни камъни таван; стърчащите от стените светилници с форма на бронзови русалки, в чиито отворени уста гореше газ със синьо-зелена светлина; както и седемте гнома с кирки на рамото, които вървяха срещу тях.

Виждайки тичащият към тях Халанбери и следващите го Трикс и Тиана, гномите веднага спряха и построиха прочутата в цял свят гномска копа — най-малкият застана отпред, за да отреже краката на противника, а други трима се покатериха на раменете на другарите си, за да се изравнят по височина с врага, и стиснаха кирките в готовност. Конструкцията наистина напомняше на малка бронирана копа, израснала изненадващо в тунела. Казваха, че в подобен боен строй гномите са в състояние да се бият по цял ден от зори до здрач, за което значително способства популярната сред техните деца игра „на кавалерия“.

Осъзнавайки, че сега може да започне кървава битка, при това гномите са много устойчиви към бойна магия, а доспехите и брадите ще ги предпазят дори от най-добрата бойна метла, Трикс с отчаяно усилие догони Халанбери, сграбчи яката му и го спря. Седем чифта предпазливи очи недоверчиво гледаха Трикс над буйните бради и гъстите вежди. Остро наточените кирки проблясваха в пламъците на светилниците. От устата на един от гномите стърчеше недоядено парче сушено месо, което донякъде намаляше цялостния патос на картинката, но той енергично работеше с челюсти по този проблем.

Като цяло Трикс беше добре разположен към гномите, много по-добре, отколкото към прекалено надутите елфи. В допълнение, славният рицар Паклус, при когото той известно време (малко повече от ден) служи като оръженосец, беше четвърт гном — и беше славен дребосък. Бедата беше в това, че много малко се знаеше за гномите в кралството (както и в Самаршан, впрочем). Те охотно търгуваха с хората и се биеха с удоволствие, но в градовете се заселваха рядко, още по-рядко се сродяваха с хора, а в своите подземни градове

допускаха много, много неохотно. Малкото подробни описания на гномския живот и обичаи, писани от пътешественици и търсачи на приключения, изглеждаха доста правдоподобни, но, за съжаление, в почти всичко си противоречаха. Според един трактат, може би най-известният и авторитетен, при среща с враждебно настроени гноми трябва веднага да клекнете, за да сте по-ниски от тях, и по този начин да покажете дружелюбието си. Но друг, не по-малко авторитетен източник твърдеше, че подобен жест само ще обиди и разгневи гномите, така че трябва да се изправите възможно най-много и дори е желателно да си сложите висока шапка на главата, защото гномите се страхуват да нападнат тези, които са по-високи от тях.

Затова Трикс се поколеба, без да знае дали да клекне или да се изправи, и пропусна момента първи да започне разговор. Започна го Халанбери, крещейки радостно:

— Гномчета!

Очите на гномите станаха стъклени. Трикс с ужас си спомни, че в едно нещо всички изследователи бяха съгласни — при общуване с гноми не трябва да се използват никакви умалителни думи. И още повече такива, които се отнасят за самите гноми, като „гномчета“, „ръчички“, „брадички“...

— Наистина ли живеете тук? — продължи да бърби Халанбери. — Нали ще ни помогнете, аха? Ние тук се загубихме! А вие нали всичко-всичко тук знаете! Ой, какви красиви доспехи имате... а с тези кайлове сигурно всеки камък може да се разцепи?

Изведнъж лицата на гномите омекнаха. Разбира се, по отношение на лицата на гномите тази дума може да се използва относително — това е същото като да се каже, че варовикът е по-мек от гранита. Разбира се, че е по-мек, но все пак не е перо.

— Може, малко човече — с неочаквано приятен и мек глас каза застаналият отпред гном. На ръст той беше точно колкото Халанбери. — Това е универсален инструмент за битка и копане в планината, изработен от легирана молибденова стомана, с куха тръбна дръжка, подсилена отвътре с ребра за по-голяма якост. Обикновено хората го наричат кирка... но ние предпочитаме добрата стара дума „кайло“.

— Аха! На мен също повече ми харесва „кайло“ — кимна Халанбери. — Толкова е... твърдо. Респектира.

Гномите, стоящи отзад, свалиха кирките (извинете — кайловете) и се придвижиха напред. А Халанбери продължаваше:

— Кажете ми, защо всички имате двузъби кайлове? Нали камъкът се разбива по-удобно с чук.

Трикс побутна Тиана и попита:

— Хей, нали баща му първо беше провалил се менестрел, а после градинар? И никога не е бил рудокопач?

— Неговият баща е моят баща — изсумтя Тиана.

— Ами... аз за приемния. Откъде Халанбери знае толкова много за инструментите?

Тиана разпери ръце.

— Не знам!

Гномите пристъпиха напред и се събраха около Халанбери. Малкият гном кимна и каза:

— По-удобно е, прав си, малки човече. Но опитен гном разбива парчета скала с един лек удар в правилната точка. Така има по-малък риск от счупване на скъпоценностите, скрити в камъка.

— Макар че чукът е полезен в боя — изказа се друг гном. — Ако противникът е много добре брониран, в началото е по-лесно да го зашеметиш с удар или да му натрошиш всички кости, а чак след това да дълбаеш с острието в една точка.

— Не споделям твоята гледна точка, Хру — отговори най-малкият гном. — Добрият воин ще пробие всяка броня.

Явно малкият гном беше водачът на отряда, защото никой не започна да оборва думите му.

— Аха — каза Халанбери. — Ако ще смачкваш — по-добре с чук. Вижте аз какъв чук си имам!

Той измъкна от пояса бойния чук-играчка, който варварина Хорт му подари миналото лято, и с известно притеснение го показа на гномите:

— Малък е, разбира се, аха... Но с него изпратих един витамин на дъното на морето!

— Мога ли да го видя? — попита водачът. Внимателно взе чука, огледа го и кимна: — Добра изработка... за хора. Но на теб скоро ще ти трябва по-голям чук, малък воине. Как се казваш?

— Халанбери. Приятелите понякога ме наричат Аха.

— А аз се казвам Груя — отговори гномът.

— Значи си момиче? — зарадва се Халанбери.

Гномката се подсмихна.

— Благодаря ти, малък воине. Всъщност вече съм пълнолетна, но благодаря за комплимента. Наричай ме Гру, а аз ще те наричам Аха.

Двамата с Халанбери се ръкуваха и гномката дори свали металната си ръкавица. После небрежно попита:

— Тези двамата преследваха ли те? Да ти помогнем ли да се справиш с тях?

— Какво говориш, Гру! — възмутено възкликна Халанбери. — Това е сестра ми — Тиана. Единствена и любима. Но имаме различни майки. А това е Трикс, велик магьосник и... — Халанбери внезапно се смути — мой най-добър приятел. Аха!

— Велик магьосник? — Груя погледна с жив интерес към Трикс. — Това е интересно... това е много интересно.

Гномите започнаха възбудено да си шепнат нещо. Трикс реши, че вече е и негов ред да се включи в разговора:

— Уважаема Груя! Уважаеми гноми!

Брадите се обърнаха в неговата посока.

— Простете, че нахлухме във вашите владения...

— Значи сте нахлули? — намръщи се Груя и пристъпи по-близо. На височина стигаше до рамото на Трикс. — Аха каза, че сте се загубили...

— Е, да, загубихме се... — обърка се Трикс. — Но някак нахлухме... това е една такава фигура на речта. Всъщност се извинявам, че се появихме тук без разрешение.

— Та как бихте го получили, без да дойдете тук? — резонно отговори Груя. — Ние отдавна не поддържаме контакти с повърхността, древният град е разрушен и покрит с пясък, изненадващо е, че входът все още се е запазил.

— Ами... тогава молим за разрешение да ви посетим и се надяваме на вашето гостоприемство... — смутено каза Трикс.

Гномите започнаха да се съвещават. После Груя отново заговори с Трикс:

— Ние сме културен и невойнствен народ. Не се радваме на неканени гости, но няма и да ги прогоним. Добре дошли в единственото в света царство на пустинните гноми!

И те се ръкуваха. После гномите учтиво поздравиха Тиана, която Трикс като добре възпитан младеж им представи. Изглежда Тиана предизвика жив интерес сред гномите (или може би интерес предизвика бродираната бяла рокля), но с нея те се държаха по-сдържано.

— Бяхме тръгнали на риболов — каза Груя. — Но при тази ситуация ще се върнем в града.

— Риболов? В онова езеро ли? — само от учтивост уточни Трикс. — А къде са въдиците ви?

— Въдици? — засмя се Груя. — Няма нищо по-добро от кайло, за да...

Тя рязко спря. Протегна ръка и докосна мократа риза на Трикс.

— Нещо не е наред ли? — попита Трикс.

— Вие сте се гмуркали в езерото?

— Ами... всъщност паднахме в него.

— Явно шумът и светлината са уплашили рибата — замислено каза Груя. — Имали сте късмет.

Трикс погледна остроото острие на кайлото, с което гномката се канеше да лови риба в езерото, преглътна и реши да не уточнява нищо.

Пътят до града на гномите не беше кратък, но тунелите, пробити в скалите, бяха широки, чисти и добре осветени. По пътя Груя с охота разказваше за своя народ:

— Ние сме единствените гноми, приспособили се да живеят в пустиня. Основният проблем е пясъкът, защото дори да стигнеш до скална основа, рискът входовете да се срутят си остава. Може да се укрепят с дъски или да се натрупат камъни, но ние, гномите, не обичаме половинчатите мерки. Затова се наложи да се договорим с драконите. Млад дракон е в състояние да се побере в тунел, а пламъкът, издишан от него, стопява пясъка на камък. Разбира се, драконите са известни със своята алчност...

Трикс смътно си спомни, че драконите от своя страна обичаха да се оплакват от алчността на гномите.

— ... но в тези недра има достатъчно скъпоценни камъни. Има и руда, и езера от черно масло, и кухни с газ. Хубаво място, честно казано. И спокойно.

— А с какво се храните? Нали вие... — Трикс се поколеба.

— Се скарахме с хората, които живееха тук — призна Груя. — Да, храната ни не е богата, за което предварително се извиняваме на гостите. Но имаме ферми със скокливи мишки, гъбни плантации, подземни езера с риба и октоподи, примки за пясъчни червеи...

Тиана цялата потрепери.

— Разбира се, тъгуваме по нашата далечна родина в северните планини... — продължи Груя. — Там е винаги прохладно, там е любимият ни камък, там са светилищата на нашите предци, там има вкусна и разнообразна храна...

Някой от гномите тъжно въздъхна.

— Но ние свикнахме и с живота в пустинята! — твърдо каза Груя, като хвърли строг поглед към другарите си. — Живеем в безопасност, сити сме, богати, всеки от нас има кристална топка и знаем всичко, което се случва по света.

— Магическа кристална топка? Всеки? — ококори се Трикс. — Но кристалът, подходящ за магия, е толкова рядък, магьосниците го купуват за много пари от... от гноми. Да — той се смути. — Разбрах. Но... извинете въпроса ми, Груя... той не е много учтив...

— Почти всички твои въпроси са неучтиви — спокойно отговори Груя. — Нищо, питай.

— Откъде имате магически топки? Нали вие, гномите, сте лишени от магия! Вие сте нейна противоположност, заклинанията ви действат лошо! Нима... нима сте се научили на магия?

Трикс изведнъж го осени — сигурно точно това е тайната на Алхазаб! Той е попаднал в незнаен подземен град, където живеят гноми, които могат да правят заклинания! И те са го научили на своята магия, която се е оказала по-силна от човешката!

Въпросът му обаче изглежда наистина се оказа много неучтив. Гномите се намръщиха, а Груя дори посегна към дръжката на кайлото си. Но тя веднага се взе в ръце.

— Въпросът ти издава пъргав ум, млади магьоснико. И да, и не.

— Какво „и да, и не“? — не разбра Трикс.

— Отговорът ми е — и да, и не. Ще поговорим за това по-късно. Това ще бъде сериозен разговор.

Трикс не настоя. Той беше достатъчно схватлив младеж, за да съобрази — разговорът беше стигнал до някаква много хлъзгава и

опасна тема.

— Кажете ми, а защо светилниците ви са с форма на русалки? — попита той в опит да смени темата. — Чувал съм за светещи русалки, живеещи в подземия, но мислех, че това е измислица...

Груя определено изстена, а пръстите ѝ този път дори се вкопчиха в кайлото — за да го пуснат веднага.

— Ти наистина си умен и наблюдателен и притежаваш огромни знания — каза тя. — Възхитена съм. Но те моля, нека оставим такива сериозни теми за сериозния разговор!

Озадаченият Трикс погледна Тиана. Тя вдигна рамене в недоумение.

— Ами... тогава да поговорим за нещо друго... — започна Трикс. Но нищо не му идваше наум, освен глупави и абсолютно неприлични въпроси от рода на „защо жените-гноми имат брада“ или „и какво, вкусни ли са скокливите мишки?“

— Давай — предпазливо го подкани Груя.

— Все още ми се струва, че на вас ви е скучно да живеете тук — каза накрая Трикс. — Магическото кълбо е чудесно, разбира се... но ще ми се иска и да попътувам, да опитам нещо ново... Сигурно имате някаква велика цел, за да живеете толкова далеч от сънародниците си?

Груя спря като ударена. Спътниците ѝ пристъпиха заплашително и започнаха да изтеглят оръжията си. Но гномката все пак се овладя и извика:

— Чакайте! При нас е дошъл велик, въпреки младата си възраст, магьосник, който се отличава с ум и съобразителност! Трябва да се примирим с този факт и спазвайки присъщото на гномите гостоприемство, да го заведем при съвета на старейшините. Може би появата му е предвестник на нова ера? Може би това е знак?

Гномите се замислиха.

— Нека продължим — помирително продължи Груя. — Но те моля, магьоснико, засега да не говорим за толкова сериозни и щекотливи неща. Хайде да водим нормален светски разговор?

Трикс предпазливо кимна.

— Харесва ли ти брадата ми? — попита Груя. — Всички неомъжени гномки носят брада, това е знак, че не сме обвързани семейно и можем да водим същия независим живот, както мъжете. Когато се омъжа, ще трябва да се лиша от брадата си... това е трудна и

неприятна процедура, при която се използва горещ восък и лепкав пластир. Не се страхуваме от болката, но живот без брада, без риск, в семеен кръг... това е толкова скучно!

Всички гноми дружно кимнаха.

— Значи всички вие сте момичета? — изуми се Тиана.

— Може и така да се каже — кимна Груя. — Но вероятно нашите семейни обичаи са ви скучни. Може би да поговорим за кулинария? Някога опитвали ли сте задушени скокливи мишки? Обикновено ги запържваме в сух тиган, сами по себе си те са доста мазни...

Трикс си помисли, че сега просто е длъжен да напише някакъв трактат за гномите, пък дори и малък.

Има три класически описания на гномските градове.

Първото от тях е на Ранс Бейон: мошеник, дуелист, жиголо, бунтовник, менестрел и поет, който, бягайки от стражите, се изгубил в някакво подземие и бил спасен от отряд гноми-миньори.

„Тъй като се бях наслушал достатъчно за мрачността на гномския народ, а и не питаех особена любов към затворени пространства, твърде живо напомнящи на кралските подземия и килии, бях готов за гледка скучна и унила. Представете си моята изненада, когато при излизане от тунела пред мен се откри една толкова огромна пещера, че погледът ми трудно различаваше границите ѝ, и беше осветена толкова ярко, сякаш бяхме на повърхността в хубав слънчев ден! Множество лампи — маслени, газови, алхимични и магически — излъчваха ярка светлина, а изобретателността на гномите беше насочила достатъчно количество от тях към тавана на пещерата, където изкусно бяха подредени искрящи скъпоценни камъни, блестящи огледала и ярки мозайки с изображения на небе, облаци, съзвездия и дракони. Каменните сводове, отразяващи тази светлина, създаваха прекрасна вълнуваща илюзия за открито пространство. Разположеният в пещерата гномски град беше не по-малко чудо. Прекрасните тесни улички, застроени с уютни тухлени къщички, водеха към доста просторни площади, покрити с майсторски подредени павета и украсени с фонтани и цветни лехи. И тези улици изобщо не бяха празни, о, не! Весели и добродушни гноми, облечени в ярки пъстроцветни дрехи и леки декоративни доспехи,

сновяха насам-натам, размахвайки халби, пълни с изумителната пенлива напитка. Нямахме и помен от враждебност и предубеденост към мен, чужденеца. Преди да мигна, в едната ми ръка се появи пълна халба, а на другата увисна игриво момиче-гном, много сладка, ако не обръщаш внимание на набитостта ѝ и брадата. Тълпата ни понесе със себе си, местехме се от една кръчма в друга, пеехме песни и танцувахме, пробвахме поне седем бири (мисля, че бяха много повече, но им загубих броя), слушахме гноми-менестрели и гледахме представления на фокусници и акробати. Не се съдържах и изпях няколко мои шеговити балади: «От пиянство умирам под масата» и «Преядох, което не ме радва...», за което бях награден с аплодисменти и няколко целувки. Що се отнася до моята спътница, чиято брада в онзи момент ми се струваше много сладка, тя започна да ми шепне в ухото такива игриви волности, че не бих рискувал да ги кажа на глас...“

С второто описание ощастливил човечеството мистикът и проповедник Вом Иквински, който отишъл при гномите, за да проповядва аскетизъм и здравословен начин на живот.

„Извратената човешка природа ни кара да приписваме на други раси недостатъците, от които страдаме самите ние. Гномите, например, ги обвиняват едновременно в няколко порока — пиянство, разпътство, прекомерна алчност и мрачност. Въоръжен с вярата си и изпълнил сърцето си с търпение, аз бях готов за всякакви изпитания. Но действителността посрами скептицизма ми! Подземният град на гномите се оказа макар и мрачно, но тихо и спокойно място. По чистите, току-що измити улици бавно крачеха семействата на подземните труженици — навъсените брадати лица на главите на семействата излъчваха търпеливо спокойствие; съпругите, противно на клеветите — благовидни и без бради, водеха за ръце своите деца; сладки хлапета с къдрави бради с любопитство и трепет се взираха в мен. Спрях едно семейство и попитах дали биха искали да чуят думите на един недостоен проповедник за правилния начин на живот. Гномите се смутиха и отговориха, че не искат да слушат думи на недостойни. Трябваше да потисна своето самоунижение и да ги убедя, че «недостоен» е просто изразно средство. Скоро на площада около мен се събраха хиляди брадати човечета. Те напълно споделиха отвращението ми към користолюбието и трупането на пари, към

силните напитки, към шумните, безсмислени празненства и към безцелните партита. Напускайки обителта на тези прости, чисти по сърце и душа същества, аз благодарих на Създателя — сега като никога бях уверен в правилността на възгледите си за живота и знаех, че оставям след себе си предани съратници, водещи скромни, тих, достоен живот...“

Третото описание е на известния търговец и banker Оан Феллер, който отишъл при гномите, за да сключи крупна сделка за доставка на зърно и закупуване на доспехи.

„Утрото на третия ден от пътуването. Наближаваме входа на града на гномите. Прочетох мемоарите на Бейон. Изглежда, че за да станеш свой сред гномите, трябва да си пияница и развратник. Какво пък, обичаен професионален риск в работата на търговеца. Сдъвках малко сушен магарешки бодил, за да предпазя черния си дроб, и пийнах отвара от женшен, за да укрепя силите си. Облякох и полекомислени дрехи.

Обяд на третия ден от пътуването. Движим се в тунел. Прочетох трактата на Вом Иквински. Много мислих. После облякох скромна сива мантия, свалих пръстените си и изядох един лимон, за да придам на лицето си печално изражение.

Вечерта на третия ден от пътуването. Пристигнахме в гномския град. Навсякъде сноват гноми — сдържани и делови. Улиците са умерено осветени, никакви украси и излишества. Склонен съм да вярвам, че прав е Иквински.

Утрото на четвъртия ден от пътуването. Проведох бизнес среща с ръководителя на ковашката гилдия. Много добре разсъждава. Разговаряхме седем часа, но така и не успях да постигна всичките си условия, наложи се да сключа взаимноизгодна сделка.

Вечерта на четвъртия ден от пътуването. След подписването на документите пихме нелошо бренди, изпушихме по лула и се отправихме на вечеря в клуба на ковачите.

Утрото на петия ден от пътуването. Пътуваме обратно към Столицата. Размишлявам за гномите. Делови хора, които не са чужди на естественото желание умерено да разпуснат след работа. Мисля си за Ранс Бейон и Вом Иквински. Очевидно е, че са лъжливи идиоти...“

Дълги години сред хората, интересувани се от гноми, се води дискусия чии спомени за гномските градове са по-близо до истината.

И трите версии имат значителен брой привърженици. Заслужава да се отбележи и остроумната идея, изказана от един млад магьосник, че и трите версии са верни, просто в тях се говори за различни градове и различни гномски кланове. За съжаление, проучванията не потвърдили тази теория — внимателното сравнение на картите доказало, че и тримата пътешественици са имали предвид един и същи град.

За съжаление никой от учените не се сетил да вземе в ръце календар. В противен случай щеше да се изясни една любопитна подробност — Бейон е попаднал в града на гномите в петък вечер, Иквински — в неделя сутринта, а Феллер — във вторник.

Трикс и приятелите му се оказаха в града на пустинните гноми в четвъртък. Четвъртък е подходящ ден за визита при гномите. Те вече са дошли на себе си от веселия петък и веселата събота, прекарали са в семеен кръг тиха, пълна с разкаяние неделя, преживели са тежкия, труден понеделник, леко са си приповдигнали духа във вторник, зарадвали са се на сряда — в края на краищата вече са преполовили седмицата. В четвъртък гномите мечтаят за петък, традиционно ядат риба, чистят си броните и дори си позволяват да напуснат работа не в девет вечерта, а в осем или дори в седем и половина. Като цяло — хора като хора, само че брадати и дребни.

Фенерите по улиците на гномския град светеха ярко и чисто. Сводът на пещерата беше потънал в мрак, но закрепените по него огледала уютно и загадъчно проблясваха, като обвити в облаци звезди. Разминаващите се с тях гноми ги гледаха с неподправен интерес, но не проявиха открито любопитство, при гномите това се счита за неучтиво. Груя със своя екип явно се наслаждаваше на всеобщото внимание и затова постоянно разговаряше с Трикс и Халанбери (по някаква причина упорито игнорираше Тиана, от което тя все повече и повече се цупеше).

— Това е сградата на градската болница — посочи тя. — При нас, гномите, няма много болести, общо са осем — и още една, за която не е прието да се говори на глас. Това са ревматизъм от влагата, артрит от упоритата работа в шахтите, силикоза от прашния въздух, лошо храносмилане от еднообразната храна, слепота от слабото осветление, мускулна слабост и спазми от липсата на слънчева светлина, страх от затворени пространства и страх от големи открити пространства.

— А онази деветата? — не се съдържа Трикс, гледайки болницата, която наистина не беше много голяма.

Груя се поколеба, но все пак отговори:

— Пърхот в брадата. Много неприятно заболяване.

Останалите гномки видимо се смутиха, една дори се изкикоти, но после всички дружно закимаха в знак на съгласие.

— А ето в тази сграда е Съветът на старейшините — Груя посочи към внушително здание от бял камък, издигнато в съседство с болницата. — Тя е построена специално в близост до болницата, за да могат възрастните мъдреци по-бързо да получат нужната им помощ. Те вече ни чакат.

— Чакат ни? — изненада се Трикс. — Но как са разбрали...

Груя смутено показва мъничка кристална топка, скрита в изящна торбичка, изплетена от тънка сребърна верижка и украсена със скъпоценни камъни.

— Съобщих на старейшините при първата свободна минута. Нито един гном в нашия град не излиза от дома си без вълшебна сфера.

Трикс завистливо погледна гномката. Радион Лапад беше обещал да му подари старата си вълшебна сфера след първата година обучение — ако, разбира се, Трикс много се старее. Сферата работеше на близко разстояние и излъчваше толкова силно магическа енергия, че при работа грееше в ръцете и магът можеше да работи непрекъснато с нея в продължение на не повече от половин час, след което трябваше поне денонощие да се възстановява, в допълнение, кристалът в нея беше от най-ниско качество и поради това изображението беше черно-бяло, а звукът — тих. Но въпреки това Трикс много, много, много мечтаеше да получи истинска вълшебна сфера! Какъв магьосник ще е без вълшебна сфера!

А в града на забравените от всички пустинни гноми, които дори и заклинания да правят не умееха, всички имаха вълшебни сфери! И дори ако градът е разположен над (или под) находища с първокласен кристал, дори гномите да са достигнали безпрецедентен успех в направата на сфери от него — но колко магьосници ще са необходими, за да превърнат парчетата кристал в магически артефакти!

В това явно се криеше загадка — същата, като тази Алхазаб да придобие немислима магическа сила!

Трикс мрачно си помисли, че завинаги е намразил загадките.

— Да вървим — подкани го Груя. — Да не караме старейшините да ни чакат. Че като нищо ще заспят...

При думата „заспят“ Трикс и сам неволно се прозя — за последно беше спал в школата „Дебнещата пепелянка“ и там се събуди рано, както подобава на асасин. А след това следваха пътуването с метли, разговорът с джина, раздялата (много неприятна, честно казано) с братовчеда Дерик, срещата със Сфинкса, появата на Лапад и Халанбери, връщането при руините на древната столица, тайната на каменната врата, слизането в подземията, срещата с отряда на Груя, пътуването до гномския град... Така че според Трикс в момента вече беше утрото на следващия ден след раздялата с Абв и Еам и повече от всичко му се искаше да спи.

Но дългът не му позволяваше да се поддаде на тази слабост. Щом дори малкият Халанбери се държеше, то той, магьосникът, не можеше да показва умора. Какво там казваше Лапад? Героизмът и саможертвата са нещо обичайно за един магьосник!

— Да вървим! — твърдо каза Трикс.

— Само нека първи да върви Аха — смутено каза Груя.

— Защо? — изненада се Трикс.

— За да направи добро впечатление на старейшините, разбира се!

Причината някои хора да се харесват на други е тайна, недостъпна нито на магьосниците, нито на мъдреците, нито дори на търговците на пазара в Самаршан (макар че те бяха постигнали значителен успех в изкуството да се харесват — това го знае всеки, отишъл на пазара за шепа стафиди и излязъл оттам с две дини, торба фурми и връзка корени за супа — за стафиди, уви, парите не са стигнали).

Още по-загадъчно е защо едни хора повече се харесват на нехората, а други — много по-малко. Всеки знае например, че елфите се отнасят добре с хора, които присвиват едното си око. И при това елфите нямат никакви глупави поверия от рода на „такива хора носят късмет“. Към глухи, едноръки или обезобразени от едра шарка отношението им изобщо не е такова. А минотаврите, например, много обичат търговците на пипер и всякакви други подправки. Но предпочитанието им е някак оправдано — те твърдят, че търговците на подправки са най-добрите на грила.

Защо Груя толкова симпатизираше на Халанбери, остана загадка за Трикс. Първата му мисъл, разбира се, беше, че гномите обичат деца. Може би заради спонтанността на характера или заради малкия им ръст? Малкият ръст — звучи много правдоподобно, нали?

Но изпращайки Халанбери с тях, Лапад явно беше имал нещо друго предвид. Изглежда имаше нещо общо между Халанбери и Алхазаб. И тук вече Трикс потъваше в догадки. Здравият, груб и лошо възпитан пустинен вожд като че ли нямаше нищо общо с любознателното хлапе.

Както и да е, в крайна сметка Халанбери закрачи отпред заедно с Груя. След тях — Трикс и Тиана, и чак после, след като свалиха шлемове, пригладиха бради и метнаха кирки на рамо, останалите гномки. Отстрани всичко това приличаше на нещо средно между почетен караул и стража, но Трикс реши да е по-позитивен и да приеме първия вариант.

Сградата на Съвета на старейшините, въпреки своята внушителност, отвън изглеждаше много обикновена, без излишества. За сметка на това отвътре гномите се бяха постарали. Белият мраморен под беше инкрустиран с удивително фина мозайка, по стените проблясваха скъпоценни камъни, с които на повърхността крале биха украсили короните си, таванът беше покрит с изящни барелефи, изобразяващи трудови и бойни подвизи на гномите. Покрай стените стояха лъскави статуи от стомана, бронз и редки метали — и тези статуи, стискащи кирки в ръцете си, изпровождаха процесията с внимателния поглед на стъклените си очи. Трикс осъзна, че той е едва ли не първият човек, който вижда прочутите гномски големи — механични слуги и воители, способни сами да победят цяла армия.

Трикс, както и всички хора, прекрасно знаеше, че гномите са експерти, когато става дума за камък, метал и фина механика. Но едно е да знаеш, а друго — да видиш със собствените си очи. Тъжната шега: „Докога хората ще са изостанали от гномите? Вечно!“ изплува в главата му. Следващата мисъл беше още по-тревожна — единственото, което пречеше на гномите да станат властелини на света, беше тяхната неспособност да правят магии. И ако народът на изкусните механици и занаятчии се научи да прави и заклинания...

Гласът на Груя прекъсна размишленията му.

— Гости от повърхността! — обяви тържествено гномката, веднага щом влязоха в залата на Съвета на старейшините. Тук всичко бе съвсем луксозно — от скъпоценностите, скулптурите, мозайките, инкрустациите, витражите, барелефите, орелефите и контрарелефите погледът се премрежваше. Мебелите — като се започне от великолепния трон, на който явно се беше настанил най-главният гном, та чак до скромната табуретка, на която се мъдреше друг старейшина, бяха покрити с гравюри и мозайки. В залата имаше дори огромни прозорци, през които се изливаше светлина — на пръв поглед изглеждаше слънчева!

Съветът се състоеше от седем гнома — явно това число при тях, както и при хората, се смяташе за специално. На гнома, седнал на трона, брадата се спускаше до пода и беше поставена в краката му завита в кръг. А на този, който седеше на табуретката, брадата едва стигаше до кръста. Всички останали гноми имаха бради с междинна дължина.

— Каза, че при нас са дошли трима — започна седящият на трона гном. — Учтивия, Умния и Онази, Която Носи Бяла Рокля.

Тиана възмутено изсумтя.

— Точно така — кимна Груя.

— Е... — кимна гномът. — Ние приветстваме уважаемите гости. И ги молим да поздравят Старейшината на Съвета. Кой от нас е старейшината?

— Пак загадки... — простена Трикс.

— Здравей, уважаеми старейшина на гномите! — веднага пристъпи напред Халанбери. Колкото и да е странно, той се обръщаше към гнома, който седеше на столчето и имаше най-късата брада.

— Защо мен нарече старейшина? — попита гномът на табуретката.

— Защото ти си най-скромният — каза Халанбери. — А истинският лидер няма да седне на трона, той ще предпочете да управлява леко отстрани. Така прави и регент Хас, например...

Трикс едва не ахна от изненада. Но Халанбери изглежда беше прав! Значи така управлява Хас... така управляваше и везирът Аблухай... така, скромно, сред воините, седеше на представлението и самият Прозрачен бог Алхазаб!

— Твоето мнение е разбираемо — кимна гномът. — Следващият?

Тиана, на която явно й писна да бъде в непонятната роля на „Онази, Която е с Рокля“, пристъпи напред.

— Приветствам ви, старейшина! — каза тя, обръщайки се към гнома на трона. — Твоята брада е най-дълга, а брадата е много важна за гномите. Тя е и най-сивата — значи ти си най-възрастният и най-мъдрият. И тронът ти е най-разкошният, а владетелят, приемайки гости отдалеч, трябва да им направи впечатление.

— И твоето мнение е разбираемо — поведе разговора отново гномът на трона. — Следващият?

Трикс се поколеба, гледайки ту гнома с най-дългата брада, ту гнома с най-късата. А после отговори:

— Тук няма Старейшина на Съвета.

— Защо? — попита с интерес гномът на трона.

— Защото това е Съветът на старейшините — отговори Трикс. — Всички вие сте равни! Всеки, който иска да види величие и прямота,

ще приеме за старейшина гнома на трона. А този, който вярва в хитростта и ума, ще назове старейшина най-скромния.

— А този, който е мъдър, ще разбере разликата между думите „Съвет на Старейшините“ и „Старейшини на Съвета“ — кимна един от другите гноми. — Ти си прав. Уважаема Груя, не си сгрешила в доклада си.

— Ние, гномите, сме преминали през много варианти на управление — включи се в разговора неговият съсед. — Отначало сме имали еднолично управление — наричали сме го „Гномтой“, което означавало „той — гномът“. Било много удобно — веднага можело да се види дали владетелят е добър или лош. Но ако владетелят се окажел тиранин, тогава било много трудно да бъде свален — нали ние, гномите, сме изключително законопослушни. Затова сме преминали към Двугномова система на управление — с идеята, че единият гном винаги ще уравновесява недостатъците на другия и ще допълва неговите достойнства. Но в епохата на Двугномовата система на управление всяко управление рано или късно завършвало с кавга...

Трикс разбиращо кимна. Кой по-добре от него, израснал в съхерцогство, можеше да разбере плюсовете и минусите на двувластието...

— Тогава стигнахме до идеята за Тригномството — продължи друг гном. — Три е красиво и устойчиво число. Нали дори един стол няма как да стои на два крака, а на три — без проблем! Третият гном винаги може да сдобри спорещите, третият гном е в състояние трезво да погледне на ситуацията отстрани, третият гном внася едновременно както елемент на стабилност, така и елемент на хаотичност при вземане на решения...

Трикс закима.

— Но Тригномството също имаше своите недостатъци — въздъхна някой от гномите. — По някаква причина при нас, гномите, се оказва, че винаги когато трима гноми решат да обсъдят нещо, те решават да придружат разговора с бира. А решенията, взети по време на пиене на бира, твърде често са погрешни...

— И настъпи епохата на Четиривластието! — тържествено го подкрепи скромен гном с брада със средна дължина. — Четири е много правилно, стабилно число...

— Но то, уви, идеално се дели на две... — изхихика друг старейшина, усмихващ се по-често от другите.

— И получихме същата ситуация като с Двугномството! Така че тази епоха се нарича още епохата на Четвъртините...

Сега всички гноми говореха поред, при това толкова гладко и бързо, сякаш го бяха репетирали предварително.

— Опит да се постигне стабилност станало времето на Ръкогномството, или на Управляващата Петорка. Нали неслучайно всички разумни раси — гноми, елфи, хора — са създадени с по пет пръста на ръцете! Пет не се дели на две, пет е красиво и пълно с магия число, пет дни в седмицата ние се трудим. Управляващата Петорка се състояла от четирима гноми с право на глас: Показалецът е мъдрецът, давал насоката на мислене, Средният е обикновен гном, който изразява общонародното мнение, Безименният — той се явявал на събранията с маска, никой не знаел кой е той и чии интереси изразява, и Кутрето — млад представител на по-нисшите класи, защото мнението на младежите и подземния свят е много важно да се взема предвид, за да се избегнат бунтове!

— А петият? — с любопитство попита Трикс.

— Петият бил Палецът, или Противостоящият, най-старият и уважаван гном. Той лично не участвал в обсъждането на решенията, но думата му била решаваща при приемането им, затварял Петицата, точно както без палец е невъзможно да вземете нещо в ръка!

— Страхотно! — възкликна Трикс с неподправено възхищение и неволно погледна дланта си. — Каква правилна, разумна, красива система! Тя просто е длъжна да работи!

— Тя наистина работела... — въздъхна гномът на табуретката. — Настъпили времена на изобилие, просперитет и гражданско съгласие. И те продължили много дълго, до момента, когато поради всеобщия просперитет младежта загубила своя младежки ентузиазъм и нетърпимост, престъпниците станали богати и проспериращи, населението започнало да го измъчва затлъстяване, учените се заели с празно философстване, старите хора започнали да се отдават на пороците на младостта и се вдетинили, а под маската на Безименния на заседанията на Съвета отивал всеки, когото не го мързяло. Системата просто спряла да работи...

— Относно кратките и смутни времена на Шестте Най-Умни Гноми няма какво да се каже... съвсем същите проблеми, както с Двугномието и Четиривластието. Оттогава било взето решение Съветът да се състои само от нечетен брой гноми...

— Настоящата Седмогномщина е поредното глупаво търсене на недостижим идеал! Седемте гнома представляват седемте дни от седмицата и са подбрани от стари мърморковци, които още не са изпаднали в окончателно старческо безумие, според най-лошите черти на характера им. Понеделник! — говорещият гном стана от табуретката и се поклони. — Мизгномия — неприязън към целия гномски род, самобичуване, униние и безнадеждност...

— Вторник — изправи се друг гном. — Трудолюбието е ключът към преодоляването на пороците!

— Сряда! — с усмивка вдигна ръка трети гном. — Оптимизъм и трезв поглед в бъдещето!

— Четвъртък — скочи гномът, който беше Четвъртък. — Големи успехи и грандиозни планове!

— Петък! — помахаше с ръце най-ухиленият гном. — Животът е прекрасен и невероятен! И това трябва някак да се отбележи!

— Събота — замислено го подкрепи шестото джудже. — Трябва да се полагат повече грижи за семейството. Но това, разбира се, не пречи на разпускането вечер.

— Неделя — гръмко каза най-старият гном с най-дългата брада. — Трябва да мислим за вечността. Трябва да се стремим към недостижимото. И да се покаем за недостатъците си.

— Интересна система — призна Трикс. — А работи ли?

— Скапано — намръщи се Понеделник.

— Какви ги дрънкаш, вече двеста години работи прекрасно! — опонира го Четвъртък.

— Рано или късно всяка система остарява и се нуждае от обновление — призна Неделя. — Но за това ние вече разработихме Деветката — само тя може да спаси всички гноми в случай на световен катаклизъм, и Единайсет Разгневени Гнома — алтернативен вариант, когато самите гноми трябва да направят световен катаклизъм.

Трикс преглътна. Той не се съмняваше, че гномите ще могат. Ако го пожелаят, разбира се.

— Сега, когато вече знаеш кой именно е пред теб, можеш да задаваш въпроси — делово каза Сряда. — В крайна сметка ти определено си дошъл в нашите владения неслучайно.

В този момент кожената чантичка, прикрепена към бронята му, завибрира и започна да издава мелодичен звън.

— Извинете... — изсумтя Сряда и извади от чантичката кристална топка. Погледна я и каза: — Да. Не, зает съм. По-късно. Е, нали днес ти казах... Добре, добре! Ще купя скачащи мишки. Една, изкормена, не много тлъста... Добре, край!

Останалите гноми търпеливо изчакаха разговорът да приключи. Сряда скри кристалната топка, промърмори: „Жената...“ и вперил поглед в Трикс.

— Уважаеми старейшини на гномите, аз имам много въпроси! — призна Трикс.

— Е, много въпроси заслужават много отговори — мрачно каза Понеделник.

— Говори — дружелюбно го подкани Четвъртък.

— Но имай предвид — замислено каза Неделя, — че много въпроси заслужават само един отговор. Ако зададеш правилния въпрос, ще можеш да зададеш още. Ако зададеш неправилен, ще получиш един отговор и с това всичко ще приключи.

Трикс не се възмути. Честно казано, той от самото начало подозираше, че ще последва някакъв номер. Така че се замисли за известно време и накрая попита:

— Защо фенерите ви са направени във формата на русалки?

Гномите се спогледаха.

— Зададе правилен въпрос — кимна Вторник. — Ние се кланяме на русалките.

— Като абстрактна идея? — полюбопитства Тиана. — Както геният на чистата красота?

— Това не е въпрос! — притесни се Трикс. — Тя си пита просто така!

— Ние така или иначе ще отговорим — реши Събота. — Тази, която носи бяла рокля, има право да пита. Ние се кланяме на една конкретна русалка.

— Защо живеете тук съвсем сами, без да общувате с външния свят? — попита Трикс. — Гномите не обичат да пускат хора при себе

си, но нали обичате да търгувате и да пътувате...

— И това е правилен въпрос — съгласи се Четвъртък. — Ние, пустинните гноми, сме си поставили велика цел, чието изпълнение отнема цялото ни време. Нямаме сили и средства да търгуваме и да пътуваме.

Трикс помисли още малко. И зададе въпросът, който го вълнуваше най-много:

— Опитвате ли да се научите да правите заклинания?

Всички старейшини се размърдаха. После Понеделник възкликна:

— Как питаш така? Прескочи минимум три въпроса! Трябваше да попиташ защо имаме толкова много вълшебни предмети, не е ли идвал при нас преди три години човек на име Алхазаб, учили ли сме го на магия... Страхувам се, че с отговарянето на този въпрос ще приключим...

— Стига сте ме плашили! — ядоса се Трикс. — И ми писна от всички тези загадки, шаради и правила! Първо играх на загадки с един дракон... после с друг. После всички тези източни загадки... везири, султани, интриги... После асасините! После сфинкса! И той, между другото, искаше да ни изяде! После омагьосаната врата! А сега и вие! Стига! Писна ми вече! Вие, старейшините, също искате нещо от мен. В противен случай нямаше да приказвате толкова много! И никога повече с никого няма да играя на загадки! Казвайте какво ви трябва! А аз ще ви кажа какво ми трябва на мен! И после ще решим дали можем да си помогнем взаимно или не!

Гномите се спогледаха.

— Теб само младостта те извинява — скърцащо произнесе Понеделник. — Ти погазваш традициите!

— Казано е да се мине през изпитание със загадки, когато предстоят велики дела! — укорително каза Неделя.

— А вие мислете за това не като за традиция и не като за велико дело! — дръзко възрази Трикс. — Мислете за това като за обикновена сделка. Търговска операция. Вие на мен — аз на вас!

Гномите се оживиха. Фактът, че бяха прекарвали толкова много векове в изолация от целия свят, изобщо не се беше отразило на любовта им към търговията. О, не! Търговската жилка беше

характерна за всеки гном, а за пустинните гноми, попили толкова много от самаршанци, тя беше двойно по-характерна.

— Интересна гледна точка! — каза Вторник.

— Търговията е двигателят на прогреса! — добави Сряда.

— Много обичам да търгувам... — с въздишка призна Четвъртък.

— Няма нищо по-хубаво от това да приключиш работната седмица на печалба... — замечтано прошепна Петък.

— И почивката е по-сладка, когато работата е свършена... — усмихна се Събота.

Понеделник и Неделя се намръщиха, но не възразиха. Може би защото много добре осъзнаваха, че Седмогномщината не споделя тяхното мнение.

— Говори ти, Четвъртък! — реши Събота.

— Ти си абсолютно прав, млади магьоснико — кимна Четвъртък. — Ние наистина искаме нещо от теб. И в отговор сме готови да ти дадем много. Въпросът е единствено в това дали ще можеш да изпълниш нашите желания.

— Ще опитам — каза Трикс. — Разбира се, не знам дали ще мога или не. Но обещавам, че много ще се постарая.

— Достоен отговор — кимна Четвъртък. — Тогава ме чуй, Умният! За никого не е тайна, че целият народ на гномите, щедро надарен с дълголетие, сила, умение да борави с метали и камъни, красота и щедрост, да не говорим за многото други таланти, не може да прави заклинания. Просто абсолютно не може!

Трикс кимна.

— Разбира се, това явление си има и положителна страна — продължи Четвъртък. — Ние сме много устойчиви на вражеската магия. Но ние... дори гномите рядко да го признават... много ни се иска да владеем магията. Да създаваме не само със силата на ръцете, но и със силата на Ума и на Думите! Често сме се учили от вашите магьосници. Купувахме си магически книги. Дори имахме — не тук, а в столицата на Планинското царство — Подземен Таен Университет, където гномите изучаваха магия. Уви... никой така и не се научи. С течение на времето униинето се настани в сърцата на всички гноми. Мнозина се съгласиха с факта, че магията е недостъпна за нас. Някои учени изложиха теорията, че магията произлиза от небето и попива в

телата още при раждането — от светлината на Слънцето и блещукащите звезди, затова ние, подземните жители, изначално сме лишени от магическия дар. Тази теория стана доминираща. Но тук, под горещите пясъци на пустинята, ние открихме същество, родено подобно на нас в подземните дълбини — и способно да прави заклинания. При това невероятно добре...

— Това за русалките ли? — попита Трикс.

Гномите тъжно кимнаха. Четвъртък въздъхна:

— Да. Народът на подземните русалки е много малък. Някога, преди хиляди години, техните предци са дошли в подземните реки и езера от океана. Може би са били изгнаници, а може би — любознателни изследователи. Но така се получило, че те останали да живеят под земята и никога не са виждали слънчева светлина. Но това изобщо не ги притеснява, човеко! Изобщо не им пречи да правят заклинания! Всяка от подземните русалки е по-силна от всички ваши магьосници, взети заедно!

— Чувал съм за русалките — кимна Трикс. — И всички казват, че те могат да правят заклинания. Вярно, не чак толкова силни...

— Не знам за океанските и речните — каза Четвъртък. — Но подземните русалки са невероятни магьосници! Те са много дружелюбни и за нас с готовност правят заклинания. В интерес на истината правят заклинанията даром... ние им даваме украшения, но на тях нищо не им трябва и след седмица скъпоценните колиета и пръстени вълните ги изхвърлят на брега.

— Те ли ви направиха вълшебните сфери? — осъзна Трикс.

— Да... — сведе глава Четвъртък. — И още много други магически предмети. Всичко, което поискаме, те ни го правят...

— Но това е прекрасно! — възхити се Трикс. — Защо ви е да можете да правите заклинания, ако някой друг ги прави вместо вас?

— Това е мечта, момче... — тъжно промълви Четвъртък. — Защо ти е любовта на красиво момиче, ако тя може да се влюби в някой друг?

Трикс се изчерви и каза:

— Не много добра аналогия... Но разбрах, да. Вие просто искате да можете да правите заклинания?

— ДА! — едновременно възкликнаха гномите.

— А русалките са готови да го правят за вас, но не искат да ви научат?

Тук Трикс за голямо свое учудване видя, че от очите на Четвъртък се ронят сълзи.

— Те са готови... Те са толкова добри... Те ни учиха. Учиха и децата ни. Бяха търпеливи и мили. Но ние така и нищо не научихме...

— Може би са ви измамили? — плахо предположи Халанбери.

— Не, момче! — поклати глава Четвъртък. — Разбира се, тази недостойна мисъл също ни мина през главата. Но когато внезапно при нас попадна този дивак... някакъв си глупав вожд на номади...

— Алхазаб.

— Да, Алхазаб... — сведе глава Четвъртък. — Онзи, който сега се нарича Прозрачен бог. Ние го посрещнахме приятелски и му предложихме да се научи на магия. Той беше във възторг и... и...

— И се научи... — замислено каза Трикс.

— Точно така! Той учеше същото, което учехме и ние. Но при него се получи! Само за три дни! Той стана магьосник, благодари ни за помощта и с една-единствена дума се пренесе от подземията до своя дом!

— Овладял телепортацията за три дни... — Трикс завистливо въздъхна. — Това наистина е много странно. Но изводът се налага от само себе си...

— Че ние, гномите, сме лишени от магически сили... — кимна Четвъртък. — Не ни смятай за глупаци, момче. Готови сме да приемем горчивата истина и да прекратим своите опити. Но за това трябва да разберем какъв е проблемът. Защо хората могат, елфите могат, драконите могат, джиновете могат, русалките могат... — гласът на гнома спадна на шепот, — а ние — не...

— Тоест вие искате да разбере истината? — осъзна Трикс. — А ако тя не ви хареса?

— Истината не може да се харесва или да не се харесва! — възмути се Четвъртък. — Истината си е просто истина! А ти, обучавайки се при русалките, по неволя ще станеш същия Велик магьосник като Алхазаб. Е, и... ще можеш да го спреш. Нали това е твоята цел?

Трикс кимна.

— Ние, „обучавайки се при русалките“! — внезапно натърти Тиана. — Ние тримата ще отидем при вашите русалки!

— Добре, Тази, Която Носи Бяла Рокля — кимна Четвъртък.

— Защо ме наричате с това глупаво име? — не издържа Тиана.

— Глупаво? — от вълнение Четвъртък започна да дъвче кичур брада. — Но как... защото ти, Тази, Която... В нашите предания е казано, че един ден, когато народът на гномите е потънал в тъга и мъка, в подземните дълбини ще дойде Тази, Която Носи Бяла Рокля. И когато всичко стане толкова лошо, че няма повече накъде, тя ще ни върне надеждата и щастието!

— Значи ме уважавате? — смути се Тиана.

— Още никой на света не е слизал на дълбочина хиляди гномски сажена, облечен в бяла рокля! — възкликна Четвъртък. — Как можем да не те уважаваме?

В Трикс неволно се промъкна мисълта, че хитрият джин все пак им е помогнал. Просто се е постарал да не им го показва. По някаква причина.

— Ще отидем тримата — реши Трикс. — Ще разкрием тайната на русалките и ще ви кажем всичко, което разберем. За което вие ще ни помогнете да излезем оттук... както и да победим Прозрачния бог.

— Да победим? — възмути се Събота. — Нима говорим за битка?

— Сега — да! — твърдо каза Трикс. — Разбирам вашите мотиви, но вие сте виновни за това, че в надземния свят се е появил жесток властолюбец, който никой не може да спре. И ако се поколебаем, целият свят ще потъне в кръв... така, че тя ще започне да капе от искрящите ви тавани, скъпи старейшини!

Той го каза толкова твърдо и категорично, че гномите притеснено вдигнаха глави и се взряха в тавана. А после сведоха поглед надолу.

Явно много добре знаеха какво прави техният предишен гост, ставайки всемогъщ. И се срамуваха от това.

— Какво искаш? — попита Неделя.

— Отряд бойни големи! — твърдо каза Трикс. — Казват, че те се противопоставят на магията дори по-добре от вас!

— Ще получиш големи — въздъхна Понеделник. — Ох... тежки са нашите грехове...

— И отряд гноми-бойци! — продължи Трикс. — Там, където ще се предаде и най-умната машина, разумното същество ще намери изход!

— От много време гномският скирд не е излизал на повърхността! — категорично каза Петък. — Какво пък... Да обагрим пясъка в червено!

Никой друг не се изказа. Явно гномите бяха подготвени за такова искане.

— Готови сме да отидем при русалките — каза Тиана. — Нали, момчета?

— Не, не! — веднага скочи Петък. — Не днес! Сега вече е късно. Между другото, вече е петък! Трябва да починете и да наберете сили. Довечера ще празнуваме във ваша чест!

— А в събота, след като закусите добре и се подгответе духом, ще тръгнете към Езерото на русалките — каза Събота. — И нека вашият път бъде кратък и радостен!

— Какво ще кажеш, Трикс? — кротко попита Тиана.

Трикс я погледна и разбра, че Тиана много, ама наистина много иска да спи. И да хапне. И дори да се повесели с гномите, нали сега е с толкова красива рокля.

Но ако той каже: „Тръгваме още сега!“, тя няма да спори. И най-вероятно няма да го укорява по пътя.

Както вече казахме, Тиана беше просто прекрасно момиче. Огромна рядкост не само при благородните семейства, но и изобщо.

За щастие Трикс също беше добър юноша. И много искаше да поспи.

— С благодарност приемаме поканата ви да си починем и да присъстваме на вашия празник, скъпи старейшини — каза Трикс, слагайки ръка за сърцето си. — Затова казвам — благодаря ви.

Къщата за гости, където Груя ги отведе, не беше много пригодена за хора. Таваните в стаите бяха доста ниски (гномите правеха високи тавани само в церемониалните зали), с къси, но широки легла със специална стойка-закачалка, на която да можеш да си закачиш брадата, за да не се усуква насън. Но дори Трикс все още не беше достигнал ръст на възрастен и успя някак да се побере на леглото. На стойката за

брада той постави бойната си метла (за всеки случай, за да е под ръка) и легна, решавайки да си почине само минутка, преди да се съблече.

И, разбира се, веднага заспа дълбоко.

Присъניה му се много неща — както винаги се случва, ако човек е много уморен, но пред него все още има доста несвършена работа. Някои от видените в съня неща си бяха пълна глупост — например Трикс сънува дълъг сив път, по който се носеха стотици магически каруци в най-различни цветове и форми. Имаше и Брутални Механични Вълшебни, и най-различни други. Присъни му се и някакъв безумен кошмар — всички хора на Земята бяха станали магьосници, дни и нощи седяха пред кристалните си топки и вместо да работят, само разговаряха помежду си, спореха, ругаеха и се хвалеха. После сънищата му станаха по-спокойни и по-близки до реалността. Например, на Трикс му се присъни братовчеда Дерик, ядосан и обиден, как се връща в Дахриан при баща си и се разкайва за бягството си, но така и не казва за обучението в школата на асасините и за краткото приятелство с Трикс. Или се страхуваше от гнева на баща си, или се срамуваше от подигравките му. Сънува и Тиана в бяла рокля, танцуваща в огромна бална зала. Освен Трикс и Тиана в залата нямаше никой, дори музиката идваше отвън. В началото всичко беше наред, Трикс гледеше, а Тиана танцуваше. После роклята на Тиана някак започна да се скъсява и скъсява, достигайки отначало дръзка дължина — до глезените, после стряскаща — до прасците, а след това — о, ужас, съвсем непристойна — съвсем малко под коленете! Трикс, осъзнавайки, че за всичко е виновна магията на коварния джин, се опита да омагьоса роклята обратно — но се получи доста лошо, ръкавите на роклята започнаха да се удължават, а подгъвът плъзна още по-високо! В ужаса си Трикс се опита да затвори очи, но в съня това не му се получаваше. И тогава с неимоверно усилие на волята Трикс се събуди.

Около минута Трикс лежа, размишлявайки за това колко е добре възпитан и благороден. А след това още десет минути за това какъв е глупак — нали това в крайна сметка беше просто сън!

После той реши, че така или иначе повече няма да заспи. Стана, изми се в легена, поупражнява се малко с метлата и излезе от стаята си.

Оказа се, че се е събудил последен — и Тиана, и Халанбери вече седяха в залата за гости, където таваните бяха по-високи, газови фенери (във формата на русалки, разбира се) светеха по-ярко, меки килими покриваха пода, а на огромна каменна маса вече беше сервирана закуска.

Гномите обичаха да се хранят просто, но обилно. Затова за закуска бяха сервирани: варени яйца; пържени яйца в каменни купи с бекон и билки; бекон, поръсен с билки; яйца на омлет с билки и бекон; някаква гореща напитка, подобна на кафе, но зелена и тръпчива; студена вода.

Закуската напълно удовлетвори Трикс и Халанбери. Омлетът беше вкусен, напитката — странна, но ободряваща. Но Тиана се ограничи само до две варени яйца и чиста вода.

Скоро след това се появи Груя и заедно с нея тръгнаха на разходка из подземния град.

— Хората понякога си мислят, че ние, гномите, живеем в дупки, като някакви зайци — започна Груя, тресейки енергично брада. — Копаем си стаите, свързваме ги с коридори... Пълни глупости! Винаги е хубаво да имаш малко пространство над главата си... е, разбира се, ако е покрито отгоре със здрав, надежден камък. И вече в това пространство строим домовете си.

— А бихте ли могли да живеете под открито небе? — не се съдържа от въпроса Трикс. — Някои хора смятат, че гномите се страхуват, когато над тях няма нищо...

— Как така „нищо“? — изненада се Груя. — Нали има въздух. После празнота. А после други каменни топки, върху които вероятно живеят други хора и гноми.

— Каменни топки? — изуми се Трикс. — Вярвате ли в тази теория?

— Разбира се — потвърди Груя. — И нашият свят е една голяма каменна топка, повярвай ми, ние, гномите, знаем всичко за камъка.

Трикс не тръгна да спори, а предпочете да продължи с въпросите:

— Тогава защо не живеете под открито небе, под светлината на слънцето?

— Под поривите на вятъра, струите дъжд, снежинките сняг — саркастично отговори Груя. — Открити за вражески набези от всички

страни! Принудени през лятото да охлаждаме домовете си, а през зимата — да ги отопляваме. Да се спускаме по цял час в шахтите, за да работим. Как не!

— Значи не е страх, не е странност, нито въпрос на вяра и убеждения — замислено каза Трикс. — А просто за удобство...

Като че ли някакво смътно предположение се мярна за миг в главата му. Но толкова смътно, че Трикс дори не разбра какво точно. И тогава излязоха на малък площад пред красива червена триетажна сграда, облицована с плочки, с големи панорамни прозорци и комин, от който излизаше тънка струйка дим. Пред сградата имаше цветни лехи с мънички ярки цветчета — Трикс трябваше внимателно да ги огледа, преди да разбере, че и тревата, и цветята не са истински, а умело издялани от камък.

— Ой! — изуми се Тиана. — Колко е красиво! Като детска рисунка!

— Това е училище — каза Груя.

— Никога не съм виждала деца-гноми — призна Тиана.

— Нормално, каква работа имат на повърхността? Всички гноми ходят на училище поне десет години — въздъхна Груя. — А пътичките — и по-дълго. Ако не издържат изпита по минералогия, ако не могат със завързани очи да различат изумруд от диамант или пирит от лазурит — добре дошли отново наесен! Ако учителят по механика не хареса твоя часовник или машинката ти за подстригване на брада — още година ще учиш механика... — Груя въздъхна и призна: — На мен самата ми се случи. Направих устройство за мелене на месо. То значително улеснява работата в кухнята, особено приготвянето на котлети. Специален шнек подава парчета месо под въртящо се острие... — тя махна с ръка и огорчено добави: — Мъжки шовинизъм! Учителят каза, че подобни устройства не подобават на гномите, защото пречат на жените да покажат грижовност към съпрузите си...

На Трикс му стана неудобно за непознатия учител. Той се прокашля и каза:

— Знаеш ли, познавам един човек... той е от гилдията на майсторите на каруци. Занимава се с всевъзможни механични приспособления за облекчаване на кухненската работа. Искаш ли да те запозная с него? Сега се кани да отвори верига от магазини за бързо хранене. Гарантирам, че твоята месомелачка много ще му хареса!

— Това е при вас, в кралството... — въздъхна Груя. Но очите ѝ светнаха.

— Не можеш ли да отидеш там?

— Аз? — Груя се поколеба. — Само ако гномите се научим на магия. Или докажем, че това е невъзможно. Целият ни народ е дал клетва, че няма да мръднем оттук, преди да изясним този въпрос.

— Разбирам — кимна Трикс. — А ти... ти самата какво би искала? Да се научиш?

— Магията е нещо страхотно — каза Груя. — И е обидно, честно казано, че гномите не могат да правят заклинания. Но пък можем да правим много други неща, нали? А колкото до мен, по-добре да въртя кайлото си в забоя или да майсторя нещо в работилницата, отколкото да мисля за разни заклинания!

Трикс замислено кимна.

Точно в този миг часовете в училище свършиха и гномските деца се изсипаха на площада. Тиана умилено ахна и приклепна, за да не смуцава децата с ръста си. Впрочем, малките гномчета (най-високото от тях едва достигаше ръста на Халанбери) не бяха нито изплашени, нито смутени. Гостите веднага бяха плътно наобиколени от мънички брадати човечета (при момичетата брадите бяха сплетени на плитки и украсени със скъпоценни камъни, а при момчетата имаше вплетени искрящи зъбни колелца и винтчета). Хлапетата ги хващаха за ръцете, докосваха дрехите им и говореха, говореха безспирно:

— Наистина ли сте човеци? Предполагам, че сте човеци, защото гномите не ставаме толкова високи. Ако бяхте по-ниски, бихте могли да сте гноми, на които брадите им са окапали поради болест, но вие сте високи. Значи сте човеци!

— Вижте какво кайло имам! Сам го направих, в часа по изработка на инструменти. Хубаво е, че имахме урок по изработка на инструменти, ако имахме урок по рудодобив, тогава нямаше да направя такова кайло!

— Можете ли да правите магии? Ние не можем, но се учим. А човеците могат. Ако бях човек, нямаше да ми се налага да уча, нали?

Тиана плесна с ръце и възкликна:

— Колко са разсъдливи! Колко са умнички!

Трикс беше съгласен с нея, гномските деца наистина бяха сериозни не за възрастта си. Но нещо в думите им го смуцаваше.

Въпреки че говореха правилно и умно, оставяха някакво странно чувство — сякаш в крайна сметка не казваха нищо!

За щастие от училището излезе гном-учител, каза на децата, че междучасието свършва, и ги вкара обратно. А Трикс, Тиана и Халанбери своята продължиха пътя си със своята придружителка.

До вечерта успяха да видят още много интересни неща — подземни ферми, където се развъждаха скачащи мишки; работилници, където режеха скъпоценни камъни и изработваха бижута от тях; механичен завод, в който се правеха всевъзможни сложни неща (само в цеха за производство на големи не ги допуснаха); тръби, през които от подземните дълбини до града на гномите идваше запалим газ за осветяване на улиците; паметник на гнома, изобретил кайлото, и още много, много неща — отчасти забавни, отчасти странни и отчасти най-обикновени, каквито имат и хората.

Колкото повече приближаваше вечерта, толкова повече гноми се появяваха по улиците. След приключване на работа, те бързо хукваха към дома да се преоблекат (някои всъщност пренебрегваха преобличането) и тръгнаха да се забавляват по улиците. Навсякъде се отваряха бъчонки с бира (Трикс от любопитство и учтивост я изпробва, но гномската бира изобщо не му хареса), на маси се изкарваха закуски и сладкиши. Гърмеше музика, двойки танцуваха, всички се усмихваха един на друг. Навсякъде Трикс, Тиана и Халанбери биваха посрещани като желани гости — обсипваха ги с комплименти, пожелаваха им късмет, потупваха ги по раменете (е, само онези, които можеха да ги достигнат). Като цяло беше прекрасна вечер и на Трикс главата му се замая и без бира — особено когато те с Тиана затанцуваха на един от площадите под одобрителните пляскания на гномите.

И само едно нещо не даваше покой на Трикс — неприятното усещане, че почти е разбрал нещо много важно, но така и не е успял докрай...

А утре им предстоеше да отидат на среща с русалките!

ЧАСТ ЧЕТВЪРТА
ТРИКС СЕ СРАЖАВА

Труден и опасен е пътят през подземните пещери, ако с теб няма гном-водач. Широкият и удобен тунел във всеки един момент може да завърши с глуха стена или да потъне в бездънна пропаст, докато в същото време верният път на пръв поглед предизвиква страх и изглежда непроходим. Заплашват те корита на подземни реки, съхранил се в каменни мехури запалим газ, пълзящи в мрака слепи отровни твари... Отчаянието се натрупва, в главата ти се промъкват ужасни мисли — „дали няма да остана тук завинаги?“.

Но ако с теб има гном, можете да сте спокойни. Или поне така им каза Груя, която ги придружи заедно с целия си отряд.

— Ние миризмата на газ я усещаме от хиляда стъпки — похвали се тя. — Чуваме звука на водата през камъка от двеста. Усещаме всякакви отровни влечуги в тъмнината. Освен това имаме страхотно усещане за посока, не можем да се загубим. Е, имаме също и много добри карти, а за всеки завой чертаем и стрелка със светеца боя!

Тръгнаха в най-ранна утрин и до обяд крачиха през широки, осветени тунели, като от време на време срещаха други гноми. После закусиха със студено печено месо и горещо зелено кафе. А нататък пътят продължи през места, доста по-изоставени и диви.

— Можехме да прокопаем широк тунел чак до езерото на русалките — каза Груя. — Но те не обичат шума и ни помолиха да оставим всичко такова, каквото е. Но вие не се притеснявайте, пътят не е труден...

Лесният път се оказа не толкова лесен. На два пъти се наложи да минават по скален корниз над пропаст, в чиито дълбини червенееше течна лава. После — да пресекат същата тази пропаст по каменен мост, доста тънък на вид и освен това без перила. След това имаше две места, където трябваше да ходят на колене, толкова ниско се спускаше каменният таван, както и едно място, където трябваше да пълзят. За щастие, сутринта Тиана мъдро беше облякла асасинските си одежди, а не възхитилата гномите Бяла рокля, в противен случай тя бързо би се

превърнала в Черна Разкъсана Рокля, а кой знае какви пророчества имаха гномите за това?

За щастие, след тесния участък, където всички се чувстваха неспокойни, пътят стана доста по-лесен. Скоро влязоха в огромна пещера, осветена от две големи бронзови статуи-светилници. Разбира се, бяха познатите им вече русалки — но високи по пет метра, грациозно стоящи на своите рибешки опашки и държачи в едната си ръка пламтяща факла. С другата русалките деликатно прикриваха голите си гърди. Едната русалка се усмихваше, а другата изглеждаше тъжна.

— Тези съоръжения имат едновременно и практична цел — да осветяват езерото на русалките — шепнешком обясни Груя, — а в същото време са нашият почтителен подарък за уважаваните подводни магьоснички. Двете русалки символизират двете страни на магията — радостната и тъжната.

Веднага след статуите започваше езерото на русалките. Езеро като езеро, честно казано, точно такива са по-голямата част от подземните езера — с кристалночиста вода, която няма да забележиш веднага дори на дневна светлина, и с чист, необсипан с боклуци бряг. Водата едва забележимо се поклащаше, галейки чистия светъл пясък. Трикс потопа ръката си и се удиви колко е студена — съвсем не като в езерото, където бяха паднали от стълбите.

— Лагерът ни ще бъде тук — посочи Груя към разположените между статуите палатки. Те очевидно бяха издигнати доста отдавна и съвсем основателно — със здрави метални рамки, на изравнена и облицована с камък повърхност. — Момчетата се настаняват вляво, момичетата — вдясно.

— А може ли обратно? — попита Халанбери.

— Може — кимна Груя. — Няма никаква разлика между палатките.

— А... може ли тримата да се настаним в една палатка? — смутено попита Тиана. — Разбирам, че това не е много прието, но Халанбери е мой брат, а Трикс... Трикс е стар и верен приятел! А вие всички сте момичета, ще се настаните в другата палатка...

Груя замълча, гледайки изпитателно Тиана. После кимна:

— Настанете се и се приведете в ред... след час ще повикаме русалките.

Трикс, Халанбери и Тиана извадиха вещите си (в началото обаче Тиана използва вярната си бойна метла и старателно измете палатката). Вътре беше доста просторно, имаше десетина легла, така че всеки се разположи удобно.

— Ако успеем да усвоим магията на русалките — започна да разсъждава на глас Трикс, — това ще е много добре. Ще станем велики магьосници и ще променим живота в света към по-добро.

— А ако го променим към по-лошо? — скептично попита Тиана.

— Е, нали не сме злодеи и не сме глупаци! Дори да станем всемогъщи, никога няма да тръгнем да завладяваме други държави и да управляваме целия свят. Изобщо няма да използваме магията за лични цели! Само ще установим справедливи закони навсякъде, ще наказваме злото и ще накажем витамините.

Успокоена, Тиана кимна.

— Аха! А ще мога ли малко, ама съвсем малко, да накажа онези момчета, които ме обиждаха в Дилон? — попита Халанбери.

— Да, но само ако е малко — реши Трикс.

— И аз също бих искала да накажа някого — с чувство каза Тиана. — Малко... За това, че се опитаха да ме дадат на витамините!

— Тях аз също ще ги накажа! — пламенно каза Трикс.

Известно време всички мълчаха, размишлявайки върху новопоявилите се перспективи. После Трикс каза:

— Но това е — ако се получи... А ако не, ще трябва поне да отговорим на въпроса на гномите. Да разберем защо не могат да правят заклинания. Тогава ще получим помощ — бойни големи и гномски скирд! И някак ще трябва да победим Алхазаб!

Призоваването на русалки се оказа истинска церемония. Отначало Груя отвори голямата торба, която носеше със себе си от града. Вътре торбата беше облицована с блестящо сребърно фолио и пълна... с риба.

— Това е специална чанта — обясни Груя. — Има двойни стени и между тях се слага лед. Продуктите вътре остават студени и не се развалят много дълго време — тя замълча за момент, гледайки рибата, след което попита: — Как мислиш, твоят приятел, който се занимава с всякаква кухненска механика, дали би харесал такова нещо?

— Със сигурност — отговори Трикс, без да си криви душата.

Груя грейна в усмивка и като вдигна чантата, пристъпи към брега на езерото, точно където имаше изграден здрав каменен кей, навлизащ около десетина стъпки навътре в езерото. Там тя тържествено се изправи и протегна напред ръка, стиснала здраво опашката на една риба.

Всички затаиха дъх.

— Елате, о, добри наши мъдри магьоснички! — възкликна Груя.
— Елате, ние ви викаме!

За известно време нищо не се случи.

После някъде в дълбините се появи трепкаща синкавозелена светлина. Тя стремително приближаваше към повърхността. Гномките въодушевено ахнаха, едната дори започна да ръкопляска.

Светлината приближаваше все по-близо и по-близо. Накрая станаха различни и очертанията на гъвкаво извиващо се тяло. Със силен плясък русалката изскочи от водата, описвайки красива дъга, профуча покрай Груя, захапа рибата от ръката ѝ и плавно се върна във водата.

Сега вече всички гномки започнаха да ръкопляскат.

Груя извади нова риба. Междувременно русалката описа кръг под водата и се появи отново. Рибата я нямаше в устата ѝ.

Скок — ухапка!

Скок — ухапка!

Това се повтори три или четири пъти. Накрая Груя отпусна ръка. Русалката няколко пъти скача напразно, след което очевидно осъзна, че засега повече риба не се предвижда. Тогава се обърна, отдалечи се от брега, после се върна обратно и скочи на един камък, стърчащ над водата на няколко крачки от брега, където седна в красива поза, с леко извърната глава, опряла ръце на камъка и грациозно отпуснала във водата блестящата си опашка. От русалката се носеше приятно синьозелено излъчване, като от позеленяла бронзова статуя на слънце.

— Това е традиционен знак, че русалката е готова за общуване...
— прошепна една от гномките.

— О, скъпа русалке! — възкликна Груя. — Дойдохме при теб да се докоснем до твоята мъдрост!

Малката русалка обърна русата си глава и се усмихна. Усмивката ѝ беше приятна, сладка, само заседналите между зъбите ѝ люспи

изглеждаха малко не на място.

— Какво желаете, сладки гномки? — ласкаво попита русалката. — Да ви направя нещо магическо ли? Или да овладеете изкуството на магията?

— Доведохме наши приятели, скъпа русалке! — възкликна Груя. — Би ли ги научила на своята магия? А ние ти донесохме много красиви украшения... и прясна риба.

— Риба — това е чудесно — оживи се русалката. — С удоволствие ще науча твоите приятели, малка гномке. Сега ли да започнем?

Груя се обърна. Трикс кимна.

— Сега — каза Груя. — Ето ги, нашите трима гости от повърхността — Умният, Учтивият и Тази, Която Носи Бяла Рокля... На моменти.

Погледът на русалката се плъзна по тях.

— Седнете, гости от повърхността — любезно кимна тя. — Ти си Трикс... Ти си Тиана... А ти си Халанбери, по прякор Аха...

— Да не повярва човек... — прошепна под нос Трикс. — Обикновено заклинание за истина... — и вече по-силно попита: — А къде да седнем?

— Разбира се, че на тези прекрасни плетени столове — изхихика русалката.

Трикс се обърна точно навреме, за да види как три красиви плетени стола се появяват направо от въздуха. Тук той не намери какво да каже. Разбира се, всеки магьосник може да създаде предмет, Трикс беше наясно с това. Но първо, за това би било добре наблизко да има онези вещества, от които ще се създаде обекта. И второ, фрази от рода на „да се появи пред мен красива маса“ отдавна вече не работят, думите са изтъркани до неузнаваемост.

Наложи се да седне и да се престори, че за него появата на мебели от въздуха не е нищо особено.

— Искате да се научите на магия? — попита русалката все така доброжелателно.

— Да! — отговори Трикс. — Е, всъщност аз мога да правя заклинания. Малко. Но Тиана и Халанбери — не. И бихме искали да се научим на такава магия като твоята... мила русалке...

— Вашето желание е разбираемо — кимна малката русалка. — Повярвайте ми, човешки деца, ние много искаме да ви научим на нашата магия. Но замислете се за това, че в продължение на много, много векове учим на магия гномите, които живеят тук. И досега никой от тях не е научил нищо.

— Но сте научили човека, дошъл от пустинята. Алхазаб.

— Да, научихме Прозрачния бог на нашата магия — кимна русалката. — Но това съвсем не означава, че и вие ще се научите.

— Готови сме да опитаме! — включи се в разговора Тиана.

— Работата е в това, че самите ние не разбираме защо нашата магия действа — призна русалката. — За нас това е нещо напълно естествено. Казваме заклинание и всичко се получава. Гномите го казват — и при тях нищо не се получава... какво пък, нека опитаме, и за самите нас ще е интересно...

Трикс целият се превърна в слух.

— За начало — започна русалката, — преди да произнесете заклинание, трябва да замахнете с опашка...

Тя шумно удари опашката си във водата.

— Но ние не можем! — възмути се Тиана. — Нямаме опашки!

— И Алхазаб нямаше — ухили се русалката. — Шегувам се, шегувам се... Хайде сега да започнем с основите. Какво всъщност е магията?

— Думи — отговори Трикс. — Когато човек... е, или някой друг, изрази желанието си правилно, красиво и необичайно — Вселената откликва и го изпълнява. Колкото по-красиви са изречените думи, колкото по-необичайна е тяхната форма — толкова по-силна е магията.

— Правилно — кимна русалката. — Това е основата на всяка магия... Искате ли разхладителни напитки?

В ръката на Трикс внезапно се появи красива кристална чаша, пълна с пенеща се лимонова напитка.

— Това е невъзможно! — хлъцна Трикс.

— Защо? — изненада се русалката.

— Защото не може просто да се каже „Искате ли напитки“! Трябва подробно да се опише желаното, да се опише красиво, ярко и образно, така че и самият магьосник, и присъстващите хора, и цялата Вселена ярко да си представят резултата, който магьосникът иска да постигне. И чак след това, в зависимост от свежестта на използваните

думи и прецизното им поставяне в заклинанието, магията се изпълнява с една или друга сила... или изобщо не се изпълнява.

— Това вече го каза — отбеляза русалката. — И какво? По какъв начин това би могло да попречи на магията ми?

Трикс отпи от напитката — беше студена, тръпчива и вкусна.

— Най-първият магьосник в света би могъл да каже: „Искате ли череша?“ — опита се да обясни Трикс. — И се появява вкусна череша! Но след това тези думи губят сила! Следващия път черешата би била недоузряла или червива. А накрая и изобщо няма да се появи!

— Защо? — търпеливо попита русалката.

— Ами защото думите губят своята сила! Казани точно както преди, те вече не работят!

— От самото начало на света момчетата се приближават до момичетата и казват: „Обичам те!“ — каза русалката. — Тези думи би трябвало не само да са се изтъркали, а направо да са се вдлъбнали от използване! Но всеки път сърцето на момчето започва да тупти по-силно и избухва вълшебният пламък на любовта!

— Не е съвсем така! — опита се да спори Трикс. — Е... любовта, разбира се, също е магия. Но е различно. В резултат на любовта не възниква нищо!

— Всъщност в резултат на любовта възниква всичко — строго отговори русалката. — Голямо момче си вече, трябва да знаеш, че децата не ги носи щъркелът!

— Но ние говорим за магия! За чародейство! — проплака Трикс. — Ето, виж... да се появи пред мен красива дървена маса!

Разбира се, нищо не се случи.

— Не се получи — спокойно призна русалката.

— Защото думите са изтъркани! Но ако го кажа така... — Трикс за миг се замисли. — Въздухът пред мен помътня и като че ли се сгъсти, в началото се появи плот — кръгъл, инкрустиран с перли, после отдолу се появиха три изящни резбовани крачета — и ето на пясъка край подземното езеро стои красива малка масичка!

Масичката се появи. Не беше чак толкова красива, инкрустацията беше лошо поставена и неравномерна, краката се оказаха прекалено изящни и тънки, но все пак това си беше истинска масичка — на която Трикс триумфално постави празната си чаша. Масичката изскърца, но издържа.

— Сработи — кимна русалката. — Сега е мой ред. Да се появи до нея още една красива масичка!

Трикс погледна тъжно към появилата се във въздуха масичка. Беше много красива. И явно много по-здрава. Гномките на брега не издържаха и заръкопляскаха.

— Защо? — попита Трикс. — Защо така?

— Не знам — съчувствено отговори русалката. — Същият проблем имаме и с гномите. Ние съвсем честно им казваме и показваме всичко, те го повтарят — но при тях магията не работи. А при Алхазаб всичко веднага започна да се получава! Ние само му казахме за основните направления на магията, дадохме му примерни заклинания — и всичко веднага се завъртя.

— При Алхазаб се е получило. При гномите — не. При мен — също не... — Трикс замислено погледна Тиана. — Опитай ти, а?

— Искам красиво кръгло огледалце! — протягайки ръка, каза Тиана.

За миг въздухът над дланта ѝ затрептя, но така и нищо не се появи.

— Знаех си, че няма да се получи — въздъхна Тиана. — Така си и знаех...

— Халанбери — каза Трикс. — Я опитай ти.

Момчето смутено го погледна.

— А може ли?

— Разбира се — каза твърдо Трикс. — Как мислиш, защо Лапад те изпрати с нас? Именно защото знаеше, че ти си велик магьосник!

— Аз? — ококори се Халанбери.

— Разбира се! Просто досега никога не си се опитвал. Но сега ще видиш колко е просто. И Лапад веднага усети могъщия дар в теб! Хайде, не се стеснявай! Какво би искал?

— Халва! — възкликна Халанбери. — Но не таханова, нея не я понасям, а фъстъчена! Със стафиди! Мека и ронлива! Ой...

Всички се взряха в парчето халва в ръцете на Халанбери.

— Точно такава... — удовлетворено каза момчето и отхапа. — Аха! Вкусно!

Русалката се плъзна от камъка и с два удара на опашката стигна до брега. Излезе наполовина на пясъка и се загледа в парчето халва. После възторжено каза:

— Получи се! При него също работи!

— Работи, работи! — закрещя Груя. — Работи!

Но в гласа ѝ нямаше много радост. Трикс въздъхна и взе парчето халва от Халанбери. Отхапа. Беше вкусно.

— С тази халва няма да се наядеш — предупреди той.

— Ами добре! — махна с ръка Халанбери. — Но пък е вкусна, аха!

— Колко е хубаво да научиш някого на магия! — каза русалката, гледайки одобрително към Халанбери. — Знам, че гномите подозират, че ние ги учим неправилно...

— Не, не! — запротестира Груя.

— Подозирате — твърдо отговори русалката. — Но ние наистина ги учим на всичко, което умеем. Тук всичко е много просто! И самите ние не знаем защо при някого се получава, а при друг — не. Никой не знае...

— Аз знам — каза Трикс.

Настъпи тишина, дори Халанбери спря да дъвче.

— Вашата магия не е за гноми — каза Трикс. — Страхувам се, че всъщност никоя магия не е за гноми. Съжалявам, Груя.

— Нищо, нищо — бързо отвърна тя. — Но... Старейшините ще искат да знаят причината!

— Аз също искам да знам — обади се русалката. — Знаем, че сме най-великите магьоснички в света. Но не знаем защо. Говори!

Трикс замълча за момент. После погледна Груя и твърдо каза:

— Отряд големи и гномски скирд!

— Старейшините никога не мамят! — пламенно отвърна Груя. — Аз... аз лично ще застана в първата редица, стиснала кирка в ръка! Момичета?

— Всички ще дойдем! — извикаха гномките.

— И също така магическа сфера — леко смутено продължи Трикс. — Хубава, цветна, със звук.

— Ще ти дам моята! — обеща Груя.

— Не искам твоята, нека старейшините да дадат.

— Коя съм аз, че да решавам вместо старейшините? — разпери ръце Груя.

Трикс изсумтя.

— Наистина! Коя си ти? Случайно попадна на пътя ни, после се свърза със старейшините, заведе ни право при тях и ни доведе до езерото с русалките. Коя си ти всъщност, а, Груя?

— Ние имаме Седмогномщина! — протестира Груя. — Нямам нищо общо със старейшините...

— Ако ще да е дори Тринадесет Проклети Гнома! Все едно, няма управляващи без доверени хора... тоест гноми!

Груя сведе поглед. После каза:

— Ще ти дадат магическа сфера. Най-добрата, която имаме. Давам думата си на Капитан на Тайната стража на Подземието!

— Чакай малко! — намеси се русалката. — Защо молиш за нещо гномите, след като ние им правим всички магически неща? Ще ти създам какъвто искаш магически предмет, ако разкриеш тайната на нашата магия!

— А ако след като я разкрия, ти вече няма да можеш да правиш заклинания? — попита Трикс.

Русалка гневно удари с опашка по водата.

— Не се шегувай така!

— Аз не се шегувам — отговори Трикс. — Ако съм разбрал всичко правилно, то такъв резултат е напълно възможен.

Русалката замълча.

— Да продължа ли? — попита Трикс.

— Продължи — кимна русалката.

— Магията не е само в красотата на думите — започна Трикс. — И не е само в тяхната свежест. Магията зависи и от този, който говори... и от този, който слуша.

— Това е всеизвестно — леко предпазливо каза русалката.

— Така че силата на вашата магия е в това, че сте русалки. А гномите не умеят да правят заклинания, защото са гноми.

— Искаш да кажеш, че ние сме най-умните? — възхити се русалката.

— Искаш да кажеш, че ние сме най-глупавите? — възмути се Груя.

— Не! — размаха ръце Трикс. — В никакъв случай! Тук не става дума за глупост или за ум. Разбирате ли... магията — това е баланс.

— Между доброто и злото! — кимна русалката.

— Не... тоест не само между доброто и злото. Също е между вярата и недоверието... въображението и земността... дори подземността... Извинявай, Груя.

Настъпи зловеща тишина.

— За да се случи магията, трябва да си я представиш и да повярваш в нея — бързо каза Трикс. — Груя! Кажи ми как е устроена твоята месомелачка!

Груя замълча за момент. После кимна:

— Добре. Месомелачката в основата си има широка тръба, изработена от бронз, с диаметър сто зърна... това е ето такава мярка за дължина... и с дебелина на стената десет зърна. Вътре в тръбата е фиксиран винт, който представлява петвиткова бронзова спирала, която при завъртане подава парчетата месо към нож с четири остриета...

— Груя, ти много добре си представяш това, което описваш, нали? — попита Трикс.

Гномката се поколеба. После кимна:

— Разбира се! Аз самата я направих!

— Лесно ли я направи? — продължи да разпитва Трикс.

— Трудно — призна Груя. — Много. Всичко трябва да се изчисли много добре, да се изработи старателно...

— Значи вярваш, че ако произнесеш заклинание, месомелачката ще се появи от нищото?

Груя се замисли. След това поклати глава:

— Не, Трикс. Не вярвам. Това е сериозна и прецизна работа. Тук всичко трябва да се измисли много добре, да се начертае и внимателно да се направи по чертежа.

— Точно в това е работата — каза Трикс. — Вие, гномите, сте много умни и способни. Вие живеете в подземните дълбини и майсторите невероятни неща. Свикнали сте да претегляте всяка своя стъпка, всяко движение на кайлото. Около вас са глухи каменни слоеве, над вас са надвиснали тежки и опасни скални сводове, скрити в земята газови мехури заплашват да избухнат, в мрака дебнат свирепи чудовища, от влажния въздух ви болят ставите, брадите ви се покриват с пърхот...

Някоя от гномките изхлипа.

— Никога нищо не ви се дава даром — продължи Трикс. — Можете да разчитате единствено на себе си и на своите другари.

Магията ви привлича... но дълбоко в душата си вие не вярвате в нея. Прекалено ясно си представяте естеството на нещата, твърде добре разбирате колко е трудно да ги направите с ръце, за да ги създавате от нищо.

Груя едва забележимо кимна.

— Но в това всъщност няма нищо страшно — каза Трикс. — Всички живи същества са различни. Някои са в състояние да правят едно, а други — друго. Това съвсем не означава, че някой е по-добър, а някой е по-лош! Затова пък вие можете да правите истински чудеса със собствените си ръце! Затова и враждебната магия не може да ви навреди, защото не вярвате в нея. Не се опитвайте да надхитрите собствената си природа... ценете своите силни страни и не се притеснявайте за слабите си!

— Благодаря ти, Умният — каза Груя. — Чувствам, че си прав.

— Тогава кажи и за нас! — поиска русалката. — Защо умеем да правим заклинания?

Трикс въздъхна.

— Вие живеете във водата. Живеете волни и свободни. И дори повече от това — от всички опасности на външния свят сте намерили убежище в подземни езера, където нямате врагове и нямате проблеми... освен може би скуката. Не ви трябва нищо... е, може би само риба, защото не можеш да измагьосаш храна... Вие фантазирате леко и свободно, вярвате на всяка своя дума. Не знаете как всъщност да направите една или друга вещь, как да разпалите огън, какво е това пари... Вие просто го казвате — и всичко се случва, защото вярвате на себе си безусловно.

— Но ние сме най-великите магьоснички! — каза русалката. — А нашите сестри, които живеят в моретата и океаните, могат да измагьосват само най-прости неща... буря, например... или перли...

— Така е — кимна Трикс. — Когато около вас са гномите — които вярват на всяка ваша дума, вие ставате велики магьоснички. Гномите, които ще обмислят вместо вас как изглежда масата... или как работи магическата сфера... Гномите, които не могат сами да правят заклинания, но обезпечават вашата магия!

— Лъжеш, лъжеш, лъжеш! — извика русалката и размаха ръце. — Ние сме най-великите магьоснички! Сами по себе си сме велики! Можем да правим всичко на света!

— Ето защо правите всичко, което гномите поискат — продължи Трикс, без да слуша русалката. — В крайна сметка това за вас е единствената възможност да сте велики магьоснички... нали така?

— Не е така! — от възмущение русалката грабна овално камъче и го хвърли към Трикс. Но пропусна. — Защо тогава Алхазаб се научи на магия? Ние го научихме!

— По същата причина, поради която се получи магията при Халанбери — отговори Трикс. — Защото свирепият вожд на пустинно племе всъщност е просто едно голямо дете. Необразован, неразбиращ как е устроен светът... и в същото време безусловно вярващ в себе си. Само дете може да повярва, че всяка дума се превръща в истина. Че стига само да си пожелае халва — и тя ще се появи...

Халанбери, чието парче халва беше изчезнало от ръцете му без следа, обидено погледна към Трикс.

— Извинявай, Аха — каза Трикс. — Но това е истина. Ние, хората, не сме като гномите и не сме като русалките. В нас има и фантазия, и практичност. Понякога се очароваме със собствените си думи, защото във всеки възрастен човек живее по едно малко дете. Такива хора стават магьосници. Е, а ако човек не вярва в себе си и в чудеса, тогава никога няма да стане магьосник. Дори да каже много красиви думи... те няма да оживеят.

— Значи ти няма да можеш да станеш като Прозрачния бог? — попита русалката.

Трикс поклати глава.

— Не, няма да мога. Аз съм такъв, какъвто съм. И Алхазаб е такъв, какъвто е. Той е успял да научи вашата магия, защото е видял как го правите — и е решил, че това е нещо много просто. А неговото племе — то му вярва. И затова всяка глупост, която каже Алхазаб, се получава. Трябва да помисля какво да правя с това.

— А ние какво да правим? — тъжно попита русалката. — Аз... аз дори не знам дали сега ще ми се получат заклинанията! След като обясни как става всичко...

— Не знам — призна Трикс. — Но най-вероятно ще се получат. Просто си почини малко и се успокой.

— Ние мислехме, че сме най-великите магьоснички на света! — възкликна русалката. — А ти казваш, че това е само защото към всичко се отнасяме несериозно, като деца, и защото гномите ни вярват!

— И какво от това? — сви рамене Трикс. — Какво значение има как се получава магията, щом се получава? Да, вие сте велики магьоснички! Но само заедно с гномите! На практика вие се нуждаете едни от други. Вие можете да фантазирате и да вярвате на своите думи. Гномите вярват на вас и разбират как това, което измисляте, ще изглежда и работи на практика! Заедно — вие сте най-великите магьосници! Отделно — просто гноми без магия и русалки, способни да измагьосват прости неща. Така че останете заедно! Вие и така си живеете в съседство и се разбирате добре!

Гномките и русалката удивено се спогледаха.

— Но Трикс е прав — каза Грюя. — През цялото време се притеснявахме, че не можем да правим заклинания. Напразно сме се притеснявали! Всъщност можем! Заедно с вас!

— Само не казвайте на останалите гноми защо така се случва — каза русалката. — Защото тогава магията може да се разстрои.

— Ще кажем само на Старейшините — реши Грюя. — А ние самите ще напуснем града — за да не проговорим случайно.

— На истински поход? — възторжено възкликна една от гномките. — Ще видим други гномски градове? Ще търгуваме с хора? Може би дори ще се сбием с елфите?

Грюя кимна.

— Нека в началото да не е с елфите, а с Прозрачния бог — бързо вмъкна Трикс.

— Много съжалявам, че нашата магия няма да ти помогне да се справиш с Алхазаб — тъжно каза русалката. — Той не е лош човек, иначе изобщо не бихме го учили. Но е много прост. Наистина много. И ако истински вярва, че нещо е правилно, тогава изобщо не се замисля за последствията... — русалката тъжно сведе поглед. — Но поне твоят малък приятел също се научи да прави заклинания!

Трикс погледна Халанбери. И откри, че той ентусиазирано смуче захарно петле на пръчка. Смутен, Халанбери бързо скри близалката зад гърба си.

— Значи наистина си се научил! — възкликна Трикс. — Е... това ни дава известно предимство! Я направи... ами, огнена топка!

— Да се появи огнена топка, гореща, страшна и кръгла! — възкликна Халанбери и протегна ръка.

Нищо не се случи.

— Концентрирай се — посъветва го Трикс. — Потърси по-свежи думи...

— Сега... — Халанбери старателно сбърчи чело. Промърмори нещо. После въздъхна: — Всъщност не искам огнени топки. Те са големи и парят.

— А близалка искаш ли? — уточни Трикс.

— Аха! — светна Халанбери. — Също и захарен памук... — той погледна лявата си ръка, в която внезапно се появи огромна топка захарен памук. — Получи се!

— Безспорно доказателство за произход — каза Тиана. — Халанбери, ти си точно като княз Дилон, нашият прапрадядо! Той също е можел да измагьосва само сладкиши!

— Искаш ли ядки в глазура от кисело мляко? — попита Халанбери.

Младежите не изчакаха гномите да съберат бойния скирд. Всички знаят, че събирането на скирд е дълъг процес. Първо гномите трябва да почистят доспехите си и да наточат кирките, което отнема цял ден. На следващия ден гномите се сбогуват с роднини и приятели, а вечерта и през нощта пият бира. През целия следващ ден гномите са махмурлии и си почиват. И накрая, на четвъртия ден сутринта, гномският скирд (не по-малко от четиридесет и не повече от седемдесет бради, защото гномите винаги се броят по брадите) тръгват на поход.

— След пет дни, привечер, аз и моите приятели ще се опитаме да победим Прозрачния бог в магически двубой — каза Трикс. — Няма да успеем. Всичките ми приятели Алхазаб ще вземе в плен, а мен самият ще захвърли в пустинята.

— В плен? — скептично попита Понеделник. — Алхазаб обикновено не взема пленници. Не искам дори да казвам какво прави с пленниците...

— Знам — кимна Трикс. — Ето защо трябва да го атакуваме веднага след като ме телепортира от бойното поле и преди да започне да измъчва приятелите ми.

— Значи скирдът трябва да се скрие някъде на бойното поле — делово каза Сряда. — Но за да си проправим път до него, ще трябва да

се бием с номадите, а това ще отнеме много време.

Трикс се наведе над голямата карта, която му бяха донесли гномите, и замислено заби пръст в нея.

— Ето... Тук има пресъхнало езерце... тук растат две палми, между тях е сцената... Публиката е разпръсната в котловината...

— Интересна инженерна задача — замислено каза Четвъртък. — Но езерото опростява ситуацията.

— То е пресъхнало... — въздъхна Трикс.

— Няма проблем. Така или иначе подземните води, които са го охранявали, минават някъде наблизо. Ще помолим нашите добри покровители... хм... нашите сестри по магия, русалките. Те ще пренесат скирда под дъното на езерото. Там ще уредим временна база, ще пробием няколко изхода към повърхността и в точния момент ще изскочим изпод земята!

— Заедно с големите? — уточни за всеки случай Трикс.

— Разбира се. Първа и трета оперативно-тактическа група от големи вече са прикрепени към скирда.

— А ще успеете ли? — попита Трикс. — Ще имате само два дни и една нощ...

— Ще успеем — кимна Неделя. — Защото дадохме дума, а думата на гнома е по-твърда от гранит.

Успокоеният Трикс кимна. И каза:

— Аз междувременно...

— Ние междувременно! — поправи го Тиана.

— Ние междувременно ще се маскираме и ще се промъкнем в лагера на номадите — реши Трикс. — Ще кажем, че сме дошли да служим на Алхазаб. Както разбрах, при него идват от цял Самаршан — и възрастни, и деца, и мъже, и жени. Ще се опитаме да бъдем по-близо до Прозрачния бог и когато той захвърли другото ми аз в пустинята...

Трикс се замисли.

— Ще му нанесеш коварен удар от арсенала на асасина? — предложи Вторник.

— Ще го удариш с ужасяващо заклинание? — попита Петък.

— Ще го предизвикаш на честен двубой? — предположи Събота.

— Засега не знам — призна Трикс. — Но все още имам време да помисля. Ще трябва да е нещо неочаквано и смъртоносно... нещо по-страшно от бойна метла или огнена топка.

— Имай предвид — смутено каза Понеделник. — Скирдът е готов да умре в битка, и големите не познават съмнението. Ако трябва, ще разпръснем номадите по всички краища на пустинята. Ако се наложи — ще влезем в битка с магьосника. Но ако магията на Прозрачния бог наистина е толкова силна, колкото казват, тогава дори ние, гномите, ще бъдем изложени на нея.

— Това означава, че ще трябва да разпръснете охраната на Алхазаб и да попречите на номадите да се нахвърлят върху мен — кимна Трикс. — А с Прозрачния бог трябва да се справя сам.

Старейшините закимаха.

— Знам — каза Трикс. — Не се притеснявайте, моля ви. Няма да искам от вас невъзможното.

— Невъзможното изобщо не бива да се изисква — заяви Събота. — От никого.

— Не е вярно — отговори Трикс. — Невъзможното можеш да го изискваш, но само от себе си.

Пътят до повърхността се оказа много по-лесен от спускането. Груя и приятелките ѝ заведоха гостите до далечния край на пещера, където в скалата беше врязана масивна стоманена врата. Огромни болтове я държаха затворена.

— Това е един от изходите към повърхността — каза Груя. — Не е използван от вече хиляда години... но механизмът би трябвало да е наред.

Тя посочи към изсечен в камъка надпис:

КЛЕТКА ТОВАРО-ПЪТНИЧЕСКА. Вместимост — 2000 кюлчета или 20 гнома в бойно облекло. Да не се използва от гноми на възраст под 150 години без разрешение от възрастни! На влизане в клетката първо влезте вие, след това вкарайте количките, при излизане — първо изкарайте количките, а след това излезте вие!

ПАЗЕТЕ СЕ ОТ ПРИЩИПВАНЕ НА БРАДАТА, ОПАСНО Е ЗА ЖИВОТА И ЗА ДОСТОЙНСТВОТО!

За повреждане на клетката — три години рудничарска работа! Период на проверка — веднъж на всеки 1500 години. Пазете клетката! Клетката предпазва вашето здраве!

— А ключът? — попита Трикс.

Вместо отговор Груя се наведе и вдигна изящна теракотена плочка, поставена пред вратата. Под нея лежеше дълъг ключ със сложна форма.

— Ще се срещнем горе — каза Груя и отвори вратата. — Ние ще се бием заедно... и заедно ще победим!

— Ще победим! — повториха след нея отрядът ѝ и всички удариха с кайловете по броните.

— Благодаря, Груя — каза Трикс.

— И аз ви благодаря — кимна Груя. — На теб, Умния, на теб, Учтивия, и на теб, Понякога Носеща Бяла Рокля! Винаги съм мечтала да видя истинска Бяла Рокля!

С тези думи Груя се надигна на пръсти и звучно целуна Трикс по брадичката. Трикс се смути, но за щастие Груя веднага целуна и Тиана (тя дори се наведе, за да е по-удобно на гномката), и Халанбери.

— Вървете — каза Груя и изтри появилите се в очите ѝ сълзи. — Вървете, че нещо се разчувствах...

Младежите смутено минаха през вратата. Зад нея наистина се оказа здрава просторна клетка — единствено таванът беше нисък. На стената бавно, със съскане гореше газова фенер. До вратата стърчаха две дръжки, над едната беше написано „ГРАД“, а над другата — „ПОВЪРХНОСТ“. Кой знае защо дръжките бяха опушени, сякаш някой хулиган ги беше горил с огън.

— Непременно ще победим! — обеща Трикс, на когото очите също засмъдяха — дали от вълнение, или от теч на газ от фенера. И твърдо натисна дръжката „ПОВЪРХНОСТ“.

С метално скърцане решетъчните крила на клетката се затвориха. Затвори се и желязната врата, зад която се тълпяха гномките. Някъде текна вода, заскърцаха макари, затракаха зъбни колела.

И клетката запълзя нагоре.

Привечер на същия ден, тъкмо започваше да се здрачава, до шатрата на бедния овчар Хамуд (всеки овчар, който има по-малко от сто овце и пет камили, в пустинята се смята за беден — в крайна сметка да храниш две-три жени и десетина деца не е толкова лесно) от пустинята се появиха трима невероятни човека. Единият беше строен младеж с добри, но сериозни очи, каквито имат хората, преживели прекалено много приключения за възрастта си, но излезли от тях достойно и успешно. Другият младеж беше крехък, рус и толкова красив, че Хамуд би го сметнал за момиче, ако не беше облечен в мъжки дрехи, което за момиче беше немислимо. „Ай-яй-яй — помисли си Хамуд, гледайки огорчено към младежа. — Ако беше момиче, щеше да е още по-красив!“ Третият беше още съвсем момче и затова не заслужаваше внимание. Но Хамуд, както подобава на истински номад, в чиято шатра са дошли непознати, учтиво се поклони на гостите, нареди на съпругите си да донесат чиста вода, на дъщерите — шубат, леко резливата напитка от камилско мляко, и на синовете — да заколят една овца, онази черната, която преди два дни си беше наранила крака, стъпвайки в лалугерска дупка, и още не можеше да се възстанови. На вид неочакваните гости бяха със светла кожа и прекалено чисти, но говореха на самаршански толкова добре, че нямаше как да са чужденци. Единствено момчето повече мълчеше, само понякога измърморваше нещо несвързано или жизнерадостно възкликваше „Аха!“. Но това се изясни бързо — по думите на младежа с добрите очи, като малко момчето паднало на главата си от камила и оттогава било леко не на себе си. Хамуд, който прекрасно разбираше, че лудите са угодни на Всемогъщия — нали неслучайно той милостиво ги беше лишил от разума им, спасявайки ги от мъките на земното съществуване, съжали момчето и го повери на грижите на по-малките си синове. Но тъй като в джобовете на нещастното болно дете се оказа, че има просто безкрайни запаси от халва, разтопена захар и още някакви непознати лакомства, скоро всички деца на Хамуд го следваха

като стадо, а от време на време към тях се присъединяваше и най-младата му съпруга.

Самият Хамуд, както подобава на господаря на шатрата (дори да е малка и бедна), седна с младежите край огъня и, докато чакаха най-старшата съпруга да сготви пилафа, пиеше шубат и разговаряше с гостите.

Оказа се, че младежите идват от далечни места. Живеели близо до солени езера, ден и нощ помагали на родителите си да добиват сол — което в техния край било много сложно. Всеки ден солопроизводителите се къпели в солените езера, след това изсъхвали на слънце, а засъхналата по кожата сол изстъргвали с костни стъргалки. Работата не била трудна, но солта щипела кожата и я изсветлявала — затова изглеждали толкова бледи.

Хамуд изрази съчувствието си към производителите на сол, доля им още шубат и попита какво е довело младежите толкова далече. Както и очакваше, най-големият младеж — наричаха го Трикс, вдигна ръце към небето и възкликна, че дори до техните краища е достигнала славата на Алхазаб, Прозрачния бог. Затова той и най-добрият му приятел Тиан не издържали, помолили родителите си за разрешение, взели със себе си по-малкия брат на Тиан, глупавия Аха, и тръгнали да търсят Алхазаб.

Хамуд кимна, после въздъхна и нареди на средната си жена да донесе наргилето. Гостите седяха около огъня и чакаха отговора му.

— Не бива да лъжете стария Хамуд — с въздишка започна пастирът. — Хамуд не е пътувал до края на света, Хамуд не се е учил от мъдреците. Но Хамуд познава сърцата на хората и Хамуд познава живота.

Момчетата смутено се спогледаха.

— Добре, ще ти кажа истината... — започна Трикс. — Ние...

— Вие не сте поискали разрешение от достопочтените си родители — кимна Хамуд. — Искали сте слава и приключения, богатство и уважение. Тайно сте напуснали шатрите на бащите си, а глупакът просто ви е последвал.

— А... — промърмори красавецът Тиан.

— Мълчете, мълчете... — махна с ръка Хамуд. — Бащите трябва да се почитат и да се слуша всяка тяхна дума. Но какво би станало със света, ако децата повторят съдбата на родителите си, вместо да се

опитват да постигнат повече? Не се притеснявайте, Хамуд е пастир с напредничави възгледи! Когато бях на вашите години, аз също спорех с родителите си. И въпреки че те цял живот бяха водили стадата от изток на запад, от запад на север, а от север отново на изток, аз реших друго. Водя овцете от изток на юг, от юг на запад и от запад на изток. Защото всеки човек е роден, за да донесе нещо ново на света!

Гостите с отворени усти слушаха Хамуд.

— Алхазаб е могъщ воин! — продължи Хамуд. — Лъв в пустинята, орел в планината, тигър в джунглата, акула в моретата и крокодил в блатата! Алхазаб е велик магьосник. От думите на Алхазаб небето трепери, слънцето потъмнява и реките закипяват. Алхазаб е Прозрачният бог. Чест е да служиш на Алхазаб!

Младежите кимнаха.

— Най-големият ми син също служи в неговата армия — гордо каза Хамуд. — Отиде в лагера на Прозрачния бог преди два месеца и за това време успя да се покрие със слава и да спечели всеобщо уважение. Преди два дни при мен пристигна фуражникът на Алхазаб. И каза така — твоят син се сражава добре, всички го обичат и ценят. Дадох на войските на Прозрачния бог пет тлъсти овена!

— Колко леко трябва да е в сърцето на бащата на такъв достоен син! — похвали го Трикс.

Хамуд кимна и каза:

— Отидете в лагера на Прозрачния бог и намерете там Амал, сина на Хамуд. Нека ви уреди добро място във войските на Алхазаб — да се преклони пред него Вселената!

— Благодаря ти, мъдри Хамуд, пастир с напредничави възгледи! — с нежен глас каза Тиан. — Ще се възползваме от любезната помощ на твоя героичен син!

Хамуд ласкаво потупа младежа по рамото и попита:

— Кажи ми, а дали нямаш сестра, която мечтае за простия номадски живот сред безкрайните каменисти степи и безплодните пясъчни пустини, под жарката слънчева светлина и ослепителното блещукане на звездите, в топла семейна обстановка, далеч от безчислените изкушения на селския живот и уморителния труд на солосъбирачите?

— Трудно ми е да огорча, но аз нямам сестра — призна Тиан.

— Няма в света съвършенство... — тъжно въздъхна Хамуд. За щастие, точно тогава старшата му съпруга донесе блюдото с вареното агнешко месо и купички с парченца варено тесто в бульон — това винаги успокояваше добрия пастир.

На следващия ден, рано сутринта, самият Хамуд изпрати гостите на път, снабдявайки ги с твърдо, осолено овче сирене, вода и дори няколко парчета месо.

— Ето в тази посока е оазисът Джем-бил, където се насочва армията на Алхазаб — поясни Хамуд. — След три-четири дни ще стигнете до него, ако късметът е на ваша страна.

— Разбрах — каза Трикс и несъзнателно докосна метлата, която носеше на гърба си. Хамуд беше много изненадан, че младежите носят метли със себе си, които дори макар и полезни в домовете, бяха напълно безполезни в пустинята, единствено учтивостта не му позволяваше да зададе такъв въпрос. Впрочем, като поразмисли, Хамуд разбра, че младежите са взели тези метли от домовете си като спомен за своите майки и дори беше трогнат от такава сантименталност.

— Синът ми се казва Амал — още веднъж напомни Хамуд. — Предайте му поздрави!

— Непременно — обеща Тиан. — Благодаря ти, уважаеми Хамуд!

Пастирът изсумтя, обърна се и закрачи обратно към шатрата. На половината път изведнъж се плесна по челото и възкликна:

— Ама разбира се! Забравих да го попитам дали няма братовчедка!

С тези думи той хукна обратно — но от гостите му вече нямаше и следа. Само две плитки линии в пясъка, сякаш някой е тичал, яздейки пръчка като дете, играещо на конче, а след това е подскочил и... и какво?

Хамуд се замисли. Но от шатрата апетитно ухаеха сутрешните питки, средната му съпруга доеше камилата и млякото звучно падаше във ведрото, а децата, разпалено препирайки се, събираха тор за вечерния огън. Хамуд махна с ръка и отиде при любимите си жени и деца.

Обаче дълго след това, вземайки щипка сол от торбата, за да посоли вареното месо, пастирът въздишаше за нещо свое...

Въпреки че летенето на метла не се харесваше нито на Трикс, нито на Тиана, просто нямаха избор. Не ставаше да вървят по пясъка в продължение на четири дни! Затова, прилепнал плътно към дръжката, Трикс се носеше над дюните — не много високо, на около три метра, така че ако падне, поне да не се притеснява. Редом до него Тиана летеше на своята метла, настанила Халанбери зад гърба си. Дали защото да седиш по дамски беше по-удобно или просто имаше по-добро чувство за равновесие от Трикс, но тя изобщо не изоставаше и дори от време на време го изпреварваше — въпреки допълнителния товар.

Летяха почти до обяд — докато слънцето не започна да напича толкова непоносимо, че се наложи да спрат, след което Трикс се постара и създаде що-годе приличен навес и голяма рогозка от тръстика, за да не ги пари горещият пясък. Под навеса беше по-хладно и всички облекчено се изпънаха на постелката, давайки почивка на скованите си тела. Да летиш на метла изобщо не беше по-леко от ходенето!

После пиха вода — гореща и вече леко застояла. Дори в това си състояние водата беше малко, искаше им се да пият и да пият — но Трикс прибра полупразния мях.

— Повече е безполезно — каза той. — Ако пиеш много, ще се изпотиш и цялата вода ще излезе.

— Аз искам да се изпотя! — захленчи Халанбери.

— Ами поти се — непреклонно отговори Трикс.

— Искам да пия! — замрънка момчето. — Много, много искам да пия!

— Това е защото през цялото време, докато летяхме, лапаше халва и пасти! — намръщи се Трикс. — Да не мислиш, че не те чувах?

— Да, лапах... — промърмори Халанбери. — Аха... Но беше толкова вкусно... Но нали е направено с магия, няма нито вреда, нито полза, само сега съм жаден...

— Именно! И си жаден за нищо, без причина. Така че ще потърпиш.

Халанбери съвсем се натъжи. Погледна в търсене на подкрепа към сестра си — но тя сви устни и му обърна гръб. Тогава Халанбери

замърмори под нос:

— Ще стана могъщ магьосник, ще си измагьосам ведро с вода... а на Трикс — брадавица на носа!

— Никакъв няма да станеш и нищо няма да измагьосаш — безмилостно каза Трикс.

— Защо така? Да не забрави — самият Лапад ме доведе при вас! Защото имам талант! Защото аз съм бъдещ могъщ магьосник! — изтърси Халанбери.

— Никакъв магьосник не си! — отсече Трикс.

— Аха! А кой съм тогава? — Халанбери размаха ръце и извика: — Нуга и карамел!

— И какво? — презрително каза Трикс, гледайки появилите се в ръцете на Халанбери парчета млечнобяла нуга и кремавожълт карамел. — Магьосникът може всичко! Някои неща — по-добре, други — по-лошо, но всичко. А ти само сладкиши можеш да измагьосваш. Такива като теб се наричат чародеи.

— Чародеи? — ококори се Халанбери.

— Точно така. Чародеят е магьосник, който може да прави само едно нещо. И е добре да е полезно, например дъжд да призовава или да хвърля огнени камъни по врага. А ти правиш вълшебна храна! Тя не насища, разбираш ли? Няма полза от нея, само се вижда!

— Но Лапад ме извика! — очите на Халанбери се напълниха със сълзи. — Аз... аз ви помогнах! Минах по същия път, по който и Прозрачният бог...

Нугата и карамелът в ръцете му затрептяха и се стопиха.

Трикс се засрами. Той отвори уста, за да каже нещо утешително — и тогава го осени!

— Халанбери... — Трикс скочи и силно прегърна момчето. — Халанбери! Браво на теб! Ти си умник! Лапад ненапрасно те доведе при нас!

— Да? — сълзите на Халанбери мигновено изсъхнаха.

— Да! — извика Трикс. — Мисля, че имам план! Добър план!

От изблика на чувства той дори даде на Халанбери още една порция вода и сам изпи малко. После отново се просна на рогозката, напрегнато обмисляйки идеята си.

— Трикс, няма ли да ми кажеш какво си измислил? — възмути се Тиана.

— Не, извинявай... — замислено отвърна Трикс.

— Какво?

Трикс въздъхна.

— Тиана, предстои ми да се бия с магьосник, равен по сила на хиляда дракона. И имам една-единствена идея как да го победя. И за да може идеята да сработи, трябва в точния момент да ми се възхитят и да се ужасят от мен. Кой ще ми се възхищава? Ти и Халанбери. Така че по-добре да научите всичко и да ми се възхищавате в точното време!

— А ако не ти се възхитим, а решим, че идеята ти е пълна глупост? — попита Тиана.

— Тогава всичко ще стане много зле — призна Трикс. — Но аз много ще се постарая!

Тиана се нацупи, но млъкна. Нали вече казахме, че тя е удивително умно момиче?

— Има само един проблем — замислено каза Трикс. — Ще трябва да кажа заклинанието на самаршански, а Халанбери не знае този език. Ще трябва... ще трябва да го научи. Магически, разбира се.

— Може би не си струва? — усъмни се Тиана. — А ако изтърси нещо нередно?

— Нямаме избор — въздъхна Трикс. — Халанбери, нали разбираш, че се преструваме на обикновени самаршанци? Нали няма да разказваш нищо за нас?

— Не, разбира се!

— Тогава... — Трикс извади своя Айпод и запрелиства в търсене на нужното заклинание. Веднъж Лапад му беше написал много добро заклинание „Розов камък“, което помагаше да се научи всеки език. Халанбери търпеливо чакаше. — Ето го... — Трикс отвори широко книгата със заклинания, прочисти си гърлото и започна: — Момче. Момиче. Мъж. Жена. Момчето идва. Мъжът стои. Жената готви. Момчето играе. Какво правиш? Играя. Какво имаш? Имам ябълка.

— Имаш ябълка? — зарадва се Халанбери. — Защо мълча досега?

Трикс се намръщи и продължи:

— Едно. Две. Три. Розата е червена. Небето е синьо. Тревата е зелена. Жените плуват. Мъжът идва. Жената пие вода. Мъжът яде ориз. Три. Две. Едно.

Той затвори Айпода.

— И сега знам ли самаршански? — възхитено попита Халанбери.

— Не знам — призна Трикс. — За всеки случай се постарай да не говориш много. Но Лапад много похвали това заклинание...

Халанбери крачеше известно време, казвайки на глас:

— Жената яде ориз. Мъжът тича. Само момчето стои. Две момичета се разхождат...

За съжаление беше категорично невъзможно да се разбере дали той говори на самаршански или на езика на кралството. Това е често срещан проблем, когато учиш език с помощта на магия — ти самият не разбираш на какъв език говориш. Разбира се, има един сигурен способ — да се опиташ да кажеш дума, която в единия език я има, а в другия — не. Например, ако успееш да кажеш с една дума „бира, приготвена през есента от хмел нова реколта“, то говориш на езика на кралството, а ако използваш една дума, за да кажеш „мъжка камила, по-възрастна от една, но по-млада от три години, със светла козина и къса опашка“ — тогава говориш самаршански.

Но Трикс, уви, не знаеше този способ.

Когато слънцето слезе толкова ниско, че лъчите му пропълзяха под навеса, Трикс решително се надигна. Дали беше измислил плана си докрай или просто беше решил, че чакането вече няма смисъл, не стана ясно.

— Да тръгваме! — каза той.

Късно вечерта на същия ден Амал, синът на пастира Хамуд, събираше тор в покрайнините на оазиса Джем-бил.

Само разглезеният градски жител вярва, че оставащата след коня „торта“ е напълно безполезна. Само селянин от севера ще се намръщи и ще каже, че като тор изпражненията не са полезни, защото без проблем ще изгорят нежните кълнове и ще отровят почвата.

О, истинският номад знае цената на своя кон!

Бързите крака и острият поглед, мъдрият избор на път и усета за вода, здравата кожа и якият косъм, мазното му мляко — и вкусното месо.

Е, разбира се, и изпражненията.

Все пак нощем в пустинята е студено, а изпуснатите сутринта изпражнения до вечерта изсъхват и се превръщат в чудесно, макар и малко миризливо гориво. При горящите изпражнения можеш да се сгрееш, над тлеещите изпражнения можеш да сготвиш храна (конско месо, например). Е, а пресните изпражнения успешно се прилагат при натъртвания и синини...

Амал въздъхна и потърка насинената си скула. Суровите воители на Алхазаб вярваха, че колкото повече шамари получи новобранеца, толкова по-бързо ще стане достоен за званието защитник на пустинята.

Добрият Хамуд не знаеше, че в началото новите воители на Алхазаб няма как да се прославят и да се сражават, просто защото никой не ги пуска в битка (а и какви битки би могло да има в армията на великия Прозрачен бог, пред когото враговете треперят и приятелите се прекланят?). Първите два месеца воилите събират тор за нуждите на армията (затова ги наричат „миризливци“), следващата половина година са момчета за всичко (и се изтощават толкова много, че ги наричат „духове“), после още половина година се учат да въртят оръжие (и вече ги наричат много по-уважително — „младите“), после получават правото да загребват храна от общия котел, а не да изстъргват остатъците от стените му (и затова ги наричат „черпащи“), а накрая започват с уважение да ги наричат „ага“, тоест „дядо“.

Амал тъкмо завършваше службата си като „миризливец“ и се готвеше да стане „дух“. Не че очакваше от това някакви драматични промени в живота си — но все пак се появяваше перспектива...

Тази вечер Амал имаше късмет. Вече беше намерил четири прекрасни, големи, сухи конски изпражнения. Ако намереше още едни, огънят щеше да се получи хубав и вероятно нямаше да го удрят много силно.

— Нищо, нищо... — шепнеше Амал. — Ще мине година и никой вече няма да ме бие. Самият аз ще бия всички!

— Ей, миризливец! — раздаде се внезапно в мрака гласът на Шамад, старшият в подразделението, в което беше зачислен Амал. Шамад беше широк в раменете, бърз в движенията и склонен към саморазправа. Освен това беше дядо и беше навършил двадесет години.

— Тук съм! — бързо отговори Амал. — Слушам!

— Търсят те тук... — с известно смущение в гласа каза Шамад.
— От баща ти са дошли...

В първия миг Амал си помисли, че някой от братята му може би е дошъл в армията на Алхазаб. Но после осъзна, че по-големите братя баща му няма да ги пусне — ще бъде трудно да се пасе стадото, а за по-малките е още рано да търсят воинска слава. С тревога в сърцето той забърза към гласа на Шамад.

Край огъня, запален от друг млад воин, Амал видя всичките единадесет свои бойни другари. И всички бяха необичайно тихи. А до тях стоеше странна тройка — две съвсем млади момчета и кльоцаво хлапе, което определено нямаше никакъв шанс да стане войник. И тримата бяха със светла кожа, като жители на кралството, макар и постояли повечко под жаркото слънце, и с доста невойнствени лица. Но пък двете по-големи момчета бяха облечени в плътно прилепнали черни дрехи, донякъде напомнящи за бойното облекло на зловещите асасини. Впрочем, всички знаят, че асасини от много, много отдавна не са се появявали сред хората!

— Тука при тебе са дошли — колебливо започна Шамад. Изглеждаше някак много странно — лицето му беше смачкано и надрано, сякаш... ами, сякаш, например, здраво са го налагали с метла, като тези, които бяха преметнати на гърбовете на двамата по-големи гости. Но някой да победи якия Шамад, перфектно владеещ кривия нож — това Амал дори не можеше да си го представи.

Във всеки случай това със сигурност не би могло да бъде направено от две миролюбиви момчета и едно малко хлапе. Освен това надраскани бяха лицата и ръцете на всички воители, а това беше абсолютно нечувано — двама младежи да набият единадесет души!

— Здравей, Амал! — възкликна едното от момчетата, по-силното и по-високото. Пристъпи към Амал и без да се гнуса от миризмата, здраво го прегърна. — Аз се казвам Три и съм от племето на солопроизводителите. Това е моят приятел. Ти и неговият по-малък брат, блажения Аха. Баща ти, уважаемият Хамуд, при когото бяхме на гости, ти изпраща поздрав, ето това солено сирене и се интересува как си!

— При мен всичко е наред — отговори Амал и преглътна слюнката си. — Как са татко, майките ми, братята, сестрите?

— Прекрасно — зарадва го Трикс.

— А как са камилите и овцете? — продължи Амал.

— Добре си пасат и дават мляко — продължи Трикс. — Твоят скъп баща ни каза, че си постигнал голямо уважение във войските на великия Алхазаб и можеш да ни помогнеш в същото...

Някой от седящите около огъня воини нервно се изхили. Младежът на име Трикс се намръщи и погледна Шамад. Шамад плувна в пот и погледна хилещия се воин. Онзи се сви и покри главата си с ръце.

— Всички вие обичате славния Амал, синът на достойния Хамуд — каза вторият младеж с нежен мелодичен глас. — Нали така?

— Всички обичаме Амал! — в хор отговориха седящите около огъня.

— Ще се върнем и ще проверим — небрежно подхвърли Трикс. — Всички вие сте воини на славния Алхазаб, нали?

— Точно така! — в хор изреваха воините.

— И никога не обиждате по-младите?

— Никога!

— И ако дори само на един от вас му хрумне идеята да обиди някой от приятелите си, който изглежда по-млад и по-слаб, който не може да отстоява себе си, който ви се е подиграл с нещо... независимо дали от непознаване на воинските порядки, с нежните черти на лицето си или с метлата на гърба си... — докато говореше, Трикс започна да обикаля около огъня, с ръце отзад, — ... тогава чудовищно угризение на съвестта, незабавно пробудило се в душата, ще започне да ви гризе отвътре, причинявайки страшна болка в тила, предизвиквайки страдание и желание да се разкаете!

— А! — извика един от воините и се хвана за главата. — Не, не, не! Аз никога, никога няма да обидя бойните си другари! Не, не, не...

— И това е правилно! — с кимване одобри Трикс. — И така. На какво се спряхме?

— На спазване на реда и дисциплината и неуморно поддържане на приятелска атмосфера в подразделението, независимо от срока на служба, произхода и физическата сила! — възкликна повторно изпотилият се Шамад.

— Правилно говориш — кимна Трикс. — Ще бъдеш старши в това подразделение.

— Аз и така... — започна Шамад и спря. — Слушам!

— Сега да се върнем към основния въпрос — продължи Трикс.
— Ние, неопитните и неумели воители, искаме да служим на великия Алхазаб...

— Слава на Алхазаб, Прозрачния бог! — внезапно в хор изреваха войниците. Трикс се поколеба, но продължи:

— И сме толкова нетърпеливи да му служим, че просто нямаме сили да търпим дългите години на обучение. Искаме по-бързо да станем най-достоините от достойните. Как да го направим? Някакви идеи?

Настъпи тишина. Воините седяха около огъня, почесваха драскотините и синините си, въздъхваха и сбръчкваха чела, но никой не пророни нито дума. Най-силно от всички бърчеше чело Шамад, дори можеше да се чуе как от напрежението скърцат мощните кости на черепа му, но и той не успя да измисли нещо.

— Ще ми позволите ли да предложа една глупава идея? — плахо попита Амал.

— Разбира се! — оживи се Трикс.

— Утре следобед, по заповед на могъщия Алхазаб, ще се проведат традиционните месечни боеве между воители, за всеки желаещ. Победителят ще бъде приет в редиците на Фаворитите, охраняващи бога.

— Къде, къде ще го приемат? — не разбра Трикс.

— Ами първо ги наричаха Гвардия срещу обществени заплахи, а след това Кръгът с гарантирана бдителност. Това е личната охрана на Прозрачния бог.

— Хубава традиция! — зарадва се Трикс.

— Тъй като Прозрачният Бог е най-силният магьосник в света, той няма нужда от магическа защита — предпазливо добави Амал. — И на състезанието Алхазаб лично следи за това боевете да се провеждат без никаква магия.

Трикс кимна. После реши да уточни:

— А какви оръжия може да се използват?

— Всякакви — отговори Амал.

— И това също е хубава традиция! — усмихна се Трикс.

... Когато голяма армия лагерува в пустиня, по обяд много малко хора излизат от шатрите. Патрулите обикалят унило, обвити в бели дрехи от главата до петите (само глупавите северняци се опитват да се съблекат в жегата, жителите на юга знаят, че дрехите предпазват не само от студа, но и от жегата). Тичат по задачи куриери (именно в най-голямата жегата на всеки командир му хрумва мисълта: дали да не попитам другия командир как му се отразява тази жегата?). Млади воители водят на водопой камили и коне (само за тях е отреден този каторжен труд).

Но днес лагерът на Алхазаб се наслаждаваше на прохладата. Рано сутринта Прозрачният бог излезе от своята шатра, протегна се, погледна към небето и съобщи, че сега ще се появят облаци. Пет минути по-късно някъде откъм морето се появиха облаци. Неведома сила ги подхвана над горещите вълни, събра ги накуп и с дива скорост ги домъкна в пустинята. Ако облациите можеха да мислят и говорят, те искрено биха се възмутили от факта, че им е било предопределено да се стопят над пустинята без следа, подчинявайки се на волята на могъщ магьосник, а не да изживеят своя кратък облачен живот в нормална обстановка.

За щастие облациите са просто съвсем мънички капчици вода и лед във въздуха, така че те не могат нито да мислят, нито да говорят, нито да се възмуцават от поведението на Прозрачния бог. Те могат само да долетят и да увиснат над оазиса Джем-бил, където бавно да се изпаряват под лъчите на слънцето, защитавайки войниците на Алхазаб от жегата.

Не че Алхазаб считаше за необходимо да осигури прохладата на войниците, които ще се състезават за правото да го охраняват. Ако някой от тях не издържи на горещината и падне мъртъв — сам си е виновен. Но бидейки човек макар и неук, но не глупав, Алхазаб прекрасно разбираше, че сто-двеста зрители, загинали на масово мероприятие, няма как да допринесат за укрепването на авторитета на вожда. Докато навреме призованите или разпръснати облаци — точно обратното.

Затова над оазиса Джем-бил имаше скупчени абсолютно немислими за пустиня облаци, а събралата се да погледа публика се наслаждаваше на прохладата — или плътно се увиваше в бурнусите си, в зависимост от това от коя част от пустинята беше дошла да служи

на Прозрачния бог. Междувременно на дъното на пресъхналото езеро, което щеше да се използва за арена, се събираха бойците.

Първият беше воин с прякор Тарантулата. Млад, крехък на вид, той още от дете се калявал с ухапвания от отровни паяци, в резултат на което придобил потресаваща гъвкавост, устойчивост към отрови и пълна нечувствителност към болка. Беше облечен в кожена броня в синьо и червено. Предпочиташе да се бие с две дълги въжета, на чиито краища бяха закрепени тежки топки с шипове.

Втори излезе навъсен здрав планинец, когото всички наричаха Скачащата мишка. Казваха, че усъвършенствал уменията си, като наблюдавал скачащите мишки (от чиито кадифени кожи беше ушита черната му дреха). Най-много предпочиташе ръкопашния бой, но също така прекрасно мятеше камъни и стреляше с прашка.

Третият воин, бивш рицар от кралството според слуховете, се побъркал от жегата и останал завинаги в пустинята. Така и си ходеше в железна броня, която сваляше много рядко — само ако камилата му повече не издържаше миризмата и започнеше да рита. Но шлемът си Желязоглавият, както го наричаха, не сваляше никога.

Четвъртият беше млад мъж с неизвестен произход, намерен като бебе в яма близо до някакъв малък лагер. Ходеше винаги с червено наметало, в битка също предпочиташе ръкопашния бой и настояваше да го наричат Обикновения човек.

Петият беше мрачен неразговорлив дивак, който никога не се бръснеше и не се подстригваше, облечен в парцаливи дрехи и биещ се със страховити железни ръкавици, от които стърчаха тънки остриета. Заради големия си апетит беше получил прякора Лакомника.

Шестият, когото наричаха Капитана, беше облечен в червено-синя кожена броня, сражаваше се с остър кръгъл щит, подходящ както за защита от удари, така и за мятане по противника.

Такива бяха прославените воители, които претендираха за място сред Фаворитите, охраняващи бога!

И когато до тях на арената излязоха двама хлапаци, макар и облечени в черни дрехи по подобие на прославените в легендите асасини, но въоръжени кой знае защо само с метли, дружен смях разтресе оазиса. Смееха се младите войници, смееха се старите опитни воители, смееха се военачалниците и приближените на Прозрачния бог.

Дори самият Алхазаб си позволи да се усмихне.

— Оттеглете се с достойнство, деца — тихо каза Обикновеният човек. — Престорете се, че сте излезли да изметете арената и си тръгнете. Ако случайно ви осакатят, ще бъде много обидно.

— Ние излязохме да се сражаваме за правото да бъдем в охраната на Прозрачния бог! — гордо отвърна по-големият юноша. — Аз се казвам Три, а приятелят ми — Ти. Ние сме воини и имаме право да се бием на арената!

— Тук е място за истински герои, а не за деца — опита се да ги уговори Тарантулата. Самият той беше не беше много по-възрастен от самоуверените юноши, но се радваше на заслуженото уважение на своите другари.

— Тогава можеш да си тръгнеш! — със звънък глас отговори вторият юноша.

След подобно оскърбление дори добрият Тарантула се отказа от всякакви опити да отрезви хлапаците. Желязоглавият въздъхна тежко изпод шлема си и каза:

— Ех... младост...

Раздаде се ревът на тръби — беше време за схватка.

И в този момент Алхазаб вдигна ръка. Гласът му, усилен с магия, се разнесе над целия оазис:

— Първо, нека се бият тези смели деца. Единият от тях ще влезе в битка с Тарантулата, другият ще започне двубой с Обикновения човек. И... нека сме снизходителни към дързостта на младите.

Тарантулата и Обикновеният човек сведоха глави. Заповедта на Алхазаб беше ясна — да ступат младежите, но да не ги убиват. Одобрителен тътен се разнесе по редиците на номадите — добротата на Прозрачния бог трогна дори суровите сърца на воините на пустинята.

Трикс и Тиана се спогледаха.

— Поемам този в червено и синьо — каза Трикс.

— Те и двамата са в червено и синьо — отбеляза Тиана.

— Вземам този с наметалото — уточни Трикс.

— Тогава за мен е този с въжетата — кимна Тиана.

Двамата прославени воини бавно пристъпиха към младежите. Изведнъж, когато все още ги разделяха десетина стъпки, Тарантулата подскочи и хвърли напред бодливите си топки. Целеше се не в самите момчета (такъв удар лесно би убил някого), а леко встрани, за да може

след това с рязко дръпване да ги увие с въжетата като паяжина и да ги събори на пясъка. Тарантулата имаше добро сърце и по възможност предпочиташе да върже врага и да го остави в ръцете на палача, а не сам да го убива.

Но този път при Тарантулата нещо се обърка!

Момчетата дружно вдигнаха метлите си и прихванаха въжетата във въздуха. Рязко дръпване — законтрыене — и Тарантулата с изненада осъзна, че всъщност той лети с лицето напред, подчинявайки се на опънатите въжета!

Тарантулата пусна оръжието си, претърколи се по пясъка и вече без да подценява противника, извади два мехура с клей, получен от варени паяци. Едно хвърляне — и лепкавата отровна течност щеше да залее очите на наглите хлапета!

Но метлата в ръцете на Трикс рязко се извъртя и изби мехурите директно в лицето на самия Тарантула! Той изпищя и започна да отделя лепкавия клей от клепаците си. Но Трикс вече се беше завъртял и с всички сили стовари метлата право върху главата на Тарантулата.

Тарантулата разпери ръце, погледна изненадано към облачното небе и рухна на пясъка. Широко отворените му очи сякаш питаха: „Как? Мен? Защо?“

Виждайки поражението на Тарантулата, Обикновеният човек наведе глава и се втурна към Тиана с надеждата да я сграбчи със силните си ръце. Но Тиана опря метлата в пясъка и посрещна атаката му с насочена към него дръжка. Ударът улучи героя в стомаха, но инерцията му беше толкова голяма, че той продължи да се движи — и прелетя на дръжката над Тиана, след което зарови глава в пясъка.

— Силата ми ме напусна... — изстена Обикновеният човек и зарида.

Зрителите зашумяха. Някои възмутено възкликнаха, притеснени от поражението на другарите си, но повечето искрено се радваха на появата на нови герои. Ранените бяха изнесени на ръце.

Алхазаб вдигна ръка и веднага настъпи тишина.

— Лакомника и Скачащата мишка — спокойно каза Прозрачният бог. — Бой без правила!

Трикс и Тиана се спогледаха и застанаха рамо до рамо. Лакомника и Скачащата мишка също се спогледаха. Намигнаха си, кимнаха — и едновременно се втурнаха в атака. Скачащата мишка не

бързаше да се приближава, бягаше бавно, като в същото време хвърляше с всички сила остри камъчета. Едно от тях попадна в рамото на Трикс — и ръката му почти се парализира от болка.

А Лакомника директно се засили за ръкопашен бой. Разперил ръце с ужасните ръкавици с шипове-нокти, той ревеше зловещо като див звяр и кръвожадно пулеше очи.

Нямаше какво повече да се чака. Планът на нападателите беше прост и ясен — докато те се разсейват в схватката с Лакомника, Скачащата мишка щеше да ги замерва с камъни.

Трикс се завъртя и със заучено в тренировките движение хвърли метлата си в Скачащата мишка. Със заплашително бръмчене метър и половина дългия кленов прът, плътно обвит в гъвкава лоза, се устреми към лицето на нападателя, който оправда прякора си и подскочи, избягвайки ловко удара. Но метлата внезапно се завъртя във въздуха — и хиляди тънки орехови клонки шибнаха Мишката през лицето.

— Ай! — изкрещя Мишката и заподскача на място, нанасяйки удари с ръце във въздуха. — Ай-яй-яй!

Междувременно Лакомника вече приближи на разстояние за атака. Забави устрема си и започна много внимателно да наблюдава метлата в ръцете на Тиана. Трикс разбра, че ударите тук ще са безполезни, острите стоманени нокти щяха да срежат дори дръжка от желязно дърво.

Затова Трикс се хвърли в краката на Лакомника и с всички сила го ритна в коленете. Усещането беше такова, сякаш беше ударил по две парчета желязо. Но и Лакомника доста пострада — той подгъна колене, падна и смъртоносните му нокти се заровиха в пясъка. Тиана не пропусна този шанс — скочи на гърба му и започна да го удря с дръжката на метлата, пречейки му да се обърне или да измъкне ръцете си.

— Достатъчно! — прекъсна битката Прозрачния бог. — Не убивайте тези... нелоши воители.

Опозорени и нещастни, Скачащата мишка и Лакомника се оттеглиха.

— Много, много добре — замислено продължи Алхазаб. — Нима наистина владееете изкуството на асасините?

— Да, Прозрачен бог! — възкликна Трикс. — Сами го изучихме със самоучител!

Алхазаб кимна.

— Прекрасно сте се справили. Е, да продължаваме... Капитана и Желязоглавия!

Беше ясно, че за последни Прозрачният бог беше оставил най-силните противници. Трикс стисна по-здрави метлата в ръката си и погледна Тиана.

— Пази се от щита му! — прошепна момичето. — Чух за него от Амал... всички мислят, че е само за защита, но той го ползва и за атака!

— Повече ме притеснява рицаря... — призна Трикс.

Двамата герои приближаваха, бавно и неумолимо. Трикс помисли за секунда и каза:

— Да вървим!

И те тръгнаха срещу тях.

Капитана и Желязоглавия се спогледаха. Не бяха свикнали тях да атакуват и това ги разтревожи. Капитана рязко изтегли назад ръката с щита и със страшна сила го хвърли към Тиана.

Момичето приклекна и в мига, когато свистящият и въртящ се щит прелетя над главата ѝ, вдигна метлата си. Дръжката попадна в центъра на щита и той прекъсна полета си, завъртайки се на метлата, буквално като въртяща се чиния. Капитана онемя. А Тиана с ловки движения на метлата спря въртенето на щита, хвана го в ръка и тръгна към Капитана. Той веднага застана в отбранителна позиция, подготвяйки се да избегне хвърления снаряд.

Но Тиана нямаше намерение да хвърля щита. Тя приближи на крачка от Капитана и с всички сили го удари с него по главата! Капитанът подбели очи и рухна на земята.

— Леле... — прошепна Трикс.

— Напразно пренебрегваше тренировките с кухненски прибори — прошепна му Тиана. — Щитът всъщност е просто един голям тиган!

Осъзнавайки, че е останал сам, Желязоглавия изрева и извади огромен меч. Ударите му бяха редки, но със страшна сила — и неумолимо приближаваше към юношите. Нападайки го от две страни, Тиана и Трикс успяха да му нанесат няколко сполучливи удара — но бронята надеждно защитаваше лудия рицар.

— Не можем да пробием бронята му! — безпомощно възкликна Тиана.

Трикс също много добре го осъзнаваше. Методите на асасините, при цялата им ловкост, бяха слабо пригодени за битка с оковани в броня рицари. Тук дори остър нож или нормален меч с нищо не можеха да помогнат — обикновено един рицар трябваше да го млатят поне двадесет минути с тежък меч, преди той да не издържи на синините и натъртванията и да помоли за милост. А случайте, когато се е стигало до пробиване на бронята, бяха толкова редки, че бяха възпети от менестрелите (макар че, като правило, проблемът тук не е в силата на удара и остротата на меча, а в слабостта на бронята).

Разбира се, ако биеш Желязоглавия с тояги много, много дълго време, то той няма да издържи грохота и ще помоли за милост. Но за това трябва да го налагаш толкова дълго, че той ще има време да избие цяла армия...

Като се въртяха и подскачаха около могъщия воин, Трикс и Тиана избягваха ударите и го ръгаха с дръжките или с клонките на метлите си. Но от това сякаш нямаше никакъв ефект. Ех, ако можеше да се използва магия! Но Прозрачният бог веднага щеше да усети, че нещо не е наред...

В пълното си отчаяние Трикс с всички сили удари Желязоглавия под мишницата, където рицарят беше покрит не от плътна броня, а от плътна желязна мрежа, която отдавна беше ръждясала от потта. Мрежата беше толкова ситна, че дори и дръжката да беше проникнаха между нея, щеше да е само върхът ѝ. Но Желязоглавия рязко трепна, замръзна и... се изкикоти.

— Под мишниците! — извика Трикс и започна с всички сили да върти и мърда метлата.

Тиана веднага се присъедини от другата страна.

Рицарят замръзна с вдигнати ръце и само се тресеше и кикотеше. Очевидно от много отдавна не се беше чесал и неочакваното гъделичкане за него се превърна в непреодолимо изкушение.

Възползвайки се от момента, Трикс вдигна от земята оставеното от Тарантулата въже и го усуква около краката на рицаря. Желязоглавия вяло размаха меча си, но така и не успя да нанесе удар. Кикотейки се и дрънчейки на желязо, лудият воин падна на пясъка. Трикс взе второто въже и с всички сили върза ръцете на рицаря.

— О, не спирайте! — изстена рицарят. — Чешете ме! Чешете!

От състрадание Трикс и Тиана продължиха още около минута да гъделичкаят рицаря през плетената ризница. После Трикс захвърли метлата и стегна въздетата по-здраво. Желязоглавия остана да лежи като обърната по гръб костенурка.

Обръщайки се към Алхазаб, Трикс се поклони и извика:

— Ние победихме всички съперници, Прозрачен бог! Достойни ли сме да се присъединим към редиците на твоята стража?

Алхазаб размишлява цяла минута. После каза:

— Да, вие победихте всички съперници. Но не и един друг. Бийте се помежду си.

Трикс и Тиана се спогледаха.

— Съгласи се — прошепна само с устни Тиана. — Аз ще се предам...

Трикс поклати глава, падна на колене и възкликна:

— О, Прозрачен бог! Искай от нас каквото искаш, дори и живота ни! Но не ни карай да се бием помежду си! Ние сме побратими и сме се заклели никога да не вдигаме оръжие един срещу друг! Не ни карай да се лишим от честта си, защото не подобава на стражите на велик владетел да бъдат безчестни!

Алхазаб изсумтя. После погледна назад към своите съветници, а след това и към воините.

Воините изглеждаха много сериозни. Мнозина кимаха. Воините всъщност приемат неща като братството много сериозно.

— Добре — кимна Алхазаб. — В твоите думи има дързост, но има и благородство. А аз ценя и благородството... и дързостта. Самият аз съм такъв!

Прозрачният бог се засмя и воините избухнаха в одобрителни възгласи.

— Ето ви злато, за да си купите камили и достойни оръжия — Алхазаб замахна с ръка и хвърли на арената кожена кесия. — Харесва ми вашият стил, но воинът трябва да се бие с меч, а не с метла! Тази вечер постъпвате в моята стража.

След тези думи Алхазаб се обърна и влезе в шатрата си. А на арената се втурнаха воините на Прозрачния бог — всички искаха да поздравят новите герои с добра дума и да ги потупат по рамото.

От тълпата Трикс и Тиана се измъкнаха чак след половин час —
полуоглушали и прегърбени от болки в рамената.

Номад без камила е като търговец без кесия. Как да се ориентираш по нажежения от слънцето пясък? Как да преследваш глупави търговци и страхливи селяни? Как да избягаш от зловни пазачи и тълпи селяни, размахващи мотики?

И, разбира се, на стражата на Прозрачния бог не подобава да ходи пеша.

Трикс и Тиана стояха пред малко оградено място в покрайнините на лагера. Табелата на оградата с витиевати самаршански букви съобщаваше, че това е „ПУСТИННА КАМИЛА“: представителство на най-голямата кантора за наемане на камили в Самаршан, отворено от изгрев-слънце до обяд“. В началото Трикс реагира с известен скептицизъм към табелата — те вече бяха погледнали цените на камилите за продажба и бяха установили, че нямат достатъчно пари за покупка на две камили, разгледаха камилите в „ДРОМАДЕР: най-големият избор на камили под наем“ и в „ГОРБ: Евтини качествени камили от Най-добрите производители“. „Дромедар“ не ги зарадва с цените си, а камилите в „Горб“ бяха твърде плешиви и лениви.

„Пустинна камила“ им хареса повече. Имаха много камили и всички изглеждаха доволни от живота.

— Оглеждате за първата си камила, цветя на моето сърце? — учтиво попита търговецът, приближил зад тях. Беше на средна възраст, с брада и притежаваше честната физиономия на истински мошеник.

— Нуждаем се от две камили — уточни Трикс.

— Защо? — изненада се търговецът. — Погледнете тази прекрасна камила! Има две гърбици... не е много модерно, но е надеждно! Дълги силни крака. Нещампована лъскава кафява козина. Отгоре ѝ може да се сложат шест възглавници — една отпред, една отзад и по две от страни, много удобно се седи! Голям стомах — значи ще я храните по-рядко. А колко много товари могат да се натоварят...

— Нямаме нужда от товарна камила — поклати глава Трикс.

— А! — грейна продавачът. — О! Романтиката на пътешествие в пустинята! Двама верни приятели на две камили препускат под

звездите... Ето! Страхотни спортни камили. Едногърби, но нали няма да карате товари? Краката са къси, но се движат много бързо. Включен е сенник за слънце, който може лесно да се отваря или затваря дори по време на движение. Ядат, разбира се, много...

— Не ни разбрахте, уважаеми търговецо — търпеливо каза Трикс. — Ние сме новите Фаворити, охраняващи бога. На нас ни трябват бойни камили, на които няма да се срамуваме да се покажем пред погледа на Алхазаб!

— Така-така-така... — търговецът се замисли за момент. — Тогава ви трябват ето тези двете! Черни, със страховит вид. Много големи. Малко ръбати, но за бойни камили това не е грях. Здрава кожа, обучени са да се бият с краката и да хапят врага. При нужда си затварят ноздрите и стискат очи.

Трикс хареса черните камили. Въпреки че търговецът ги описа като страховити, те изглеждаха спокойни и дори дружелюбни.

— Искаме да наемем двете камили за три дни — каза Трикс.

— Минималният период за наемане на тези камили е две седмици — тъжно каза търговецът. — Има много голямо търсене на бойни камили, все пак се очаква война!

— Колко ще струва това? — напрегна се Трикс. Но когато чу цената, се отпусна — изобщо не беше толкова грабителска, колкото в „Дромадер“.

— Харесват ми — каза Тиана и Трикс започна да отброява златните монети. Търговецът внимателно взе парите, след което извади някакъв пергамент:

— Така... и още пет златни за залог.

— Какво? — изуми се Трикс.

— По пет за всяка камила — уточни, сякаш не го е чул, търговецът. — Общо десет.

— За какво?

— За в случай, че не ги върнете. Застраховка за невръщане.

— Но после нали ще ни върнете парите?

— Разбира се! — притисна ръце към гърдите си търговецът.

Трикс отброи още десет монети. Търговецът жадно впи поглед в почти празната кесия и попита:

— А ще ги застраховате ли?

— Но нали ние вече...

— Това беше за невръщане. А ако ги върнете ранени? Или без седла? Или загинат в битка? Само три монети — и тези проблеми няма да ви вълнуват!

Трикс мълчаливо даде и последните монети. Търговецът още веднъж надникна в кесията и въздъхна. Бързо надраска нещо по пергамента.

— Така... вземате нови камили, без драскотини и видими увреждания, с пълни с вода гърбици — замърмори търговецът. — Така и трябва да ги върнете — напоени, нахранени и цели.

— Нима камилите имат вода в гърбицата си? — удиви се Трикс. — Чух, че това е измислица.

— Така е прието да се казва — избягна прекия отговор търговецът. — Е, подпишете...

— Ей сега... — Трикс за всеки случай обиколи камилите, като внимателно ги оглеждаше. После каза: — Тази има драскотина на задницата.

— Глупости, само седна в тръните... — търговецът се намръщи, но въпреки това отметна нещо в пергамента.

— А тази е протрита под седлото! — отмъстително продължи Трикс.

— Глупости, просто неудачно се отърка в друга камила... — навъси се търговецът.

— И едното око е затворено от бяло петно!

— Е... не че е напълно затворено... има дупчица... — въздъхна търговецът. Тиана приближи до него и намръщено погледна пергамента, където схематично беше изобразена камила. Търговецът промърмори нещо недоволено и зачеркна с хикс едното око на схемата. После се въодушеви и попита: — Всеки своята камила ли ще язди? Ако ги сменяте, тогава застраховката се удвоява!

— Всеки ще язди своята си камила — каза Трикс.

Търговецът неохотно се подписа под пергамента и подаде на момчетата две заострени пръчки.

— Ето вашите стимули.

— Какво? — не разбра Тиана.

— Стимул! — раздражено каза търговецът. — Пръчка за подкарване на камилата. А вие как я наричате?

— Просто пръчка — отсеке Трикс и взе своя стимул.

— Не, това е остаряло — поклати глава търговецът. — На всички е приятно, когато подкарваш културно, и на хората, и на камилите. Така че казвайте „стимул“, иначе ще изглеждате много задръстени.

Въоръжени със здрави стимули, момчетата подкараха камилите с тях и напуснаха корала. На пръв поглед камилите бяха наистина добри — крачеха равно и бързо, изпълняваха командите безпрекословно и миришеха умерено.

— В една стара хроника — похвали се със знанията си Трикс, — камилите поетично са наречени корабите на пустинята.

— Защо? — попита Тиана.

— Е, има цели три причини — с гордост обясни Трикс. На всеки човек е приятно, когато му предоставят възможност да блесне с ерудиция и Трикс не беше изключение. — Първо, на камила се клатушкаш по същия начин, както и на кораб...

Тиана кимна.

— Второ, ездачите на камили ругаят почти толкова силно, колкото и моряците. И повече от моряците ругаят само хронистите.

— Предполагам, че ездачите ругаят само лошите камили — реши Тиана.

— И трето, ако една камила случайно попадне на плаващи пясъци, тогава можеш да се удавиш заедно с нея...

Тиана уплашено погледна Трикс.

— Не искам да потъвам в пясъка!

— Не се случва често — побърза да я успокои Трикс. — А опитните камили, когато попаднат в плаващи пясъци, веднага лягат по корем, гребат с крака и плуват до достигане на твърда земя!

Честно казано, последното Трикс си го измисли, за да успокои Тиана. Но при неговите думи по гърбовете на камилите пробягаха искрици синя магическа светлина, след което камилата на Трикс обърна глава и го погледна с изненада и признателност.

— Ей, по-внимателно с магиите! — прошепна Тиана.

— Без да искам... — разкая се Трикс. — Но сега поне няма да се притесняваме от плаващи пясъци... Да отидем за оръжия?

— Но аз не мога да се бия с меч — призна Тиана.

— Тогава ще си избереш нещо подобно на метла — кимна Трикс. — Но благородно, така че Алхазаб да е доволен.

— Копие? Същото е като метлата, просто вместо пръчки има стоманен връх.

— Копие — съгласи се Трикс. — Става!

Не се наложи да търсят дълго продавачи на оръжия — в лагера те бяха не по-малко, отколкото тези на камили. Имаше както луксозни шатри с претенциозни табели от рода на „Самаршанско оръжие — най-доброто оръжие в света!“ или „Самаршански меч-търговец“, така и по-прости палатки с надписи: „Ковач Джамал — кове по поръчка на клиента!“ или „Оръжейник Абуз — тридесет години на пазара! (с почивки за обяд)“. Но Трикс извади от джоба си остатъците от парите, погледна ги тъжно и насочи камилата към най-евтините оръжия — там, където нямаше нито палатки, нито табели, само подредени под тънки навеси оръжия, направо върху пясъка или на стари рогозки...

Спряха пред търговеца, който на Трикс се стори по-добродушен от останалите — не първа младост, с гладка, но леко провиснала кожа, сякаш търговецът някога е бил доста по-дебел, с червеникава брада, в дълъг халат и с мъничка тубетейка, покриваща главата.

— Търсите оръжие ли, славни воители? — с неочаквано мек глас попита търговецът.

Трикс кимна.

— При добрия Вязил има всичко необходимо — гордо декларира търговецът. — Ако бях най-опитният самаршански оръжейник, бих ви посъветвал... — той се замисли за миг. — Копия. Мечът е славно оръжие за воина, но изисква голяма сила. А копието — пъргавина и ловкост!

Покорени от факта, че мнението на търговеца съвпада с тяхното собствено, Трикс и Тиана слязоха на земята.

— Но аз не съм най-опитният самаршански оръжейник — неочаквано каза търговецът, помагайки на момчетата да завържат камилите. — Аз съм най-умният. И затова няма да ви препоръчам копия. Не! Както няма да ви препоръчам нито бойни тояги, нито алебарди, нито дротици. И мечове, разбира се, също няма да ви препоръчам! Не, не, не! На вас не ви трябва оръжията на нашия суров Самаршан. Не ви трябва и оръжията от хитрите витамини. Не ви трябва и оръжията на арогантните жители на кралството. Не ви трябва и оръжията на свирепите северни варвари!

— И какво оръжие тогава ни трябва? — неволно включвайки се в тона на търговеца, попита Трикс.

— О, имате нужда от оръжие от далечни и мирни страни! — възкликна Вязил. — Онези страни, в които расте чай и яздят слонове, където отглеждат ориз и рисуват красиви рисунки на оризова хартия! Рядко търговци носят оръжия оттам, защото тези страни не са прославени сред нас със своите победи и завоевания!

— Но защо тогава да ни трябва тяхно оръжие? — изненада се Тиана.

— Защото много малко хора могат да се справят с него — ухили се търговецът. — В крайна сметка и метлите на гърбовете ви не са само метли, нали? О, мъдрият Вязил разпознава бойната метла сред хиляди обикновени метли! Ако вие сте същите онези юноши... — при тези думи мъдрият Вязил някак много замислено погледна Тиана и Трикс побърза да я прикрие с рамо... — Да, дори ако сте вие... но това не е моя работа, не. Ако вие сте воините, победили в турнира, биейки се с бойни метли, тогава защо са ви копия или мечове? Всеки знае как да се сражава с такива оръжия — и срещу такива оръжия! А аз ще ви дам нещо, срещу което нашите доблестни воини не знаят как да се сражават!

— А ние ще можем ли да се сражаваме с тези оръжия? — със съмнение попита Трикс.

— Човек, който знае как да се бие с метла, може да вземе в ръка всяко оръжие! — тържествено заяви търговецът. — Ето... препоръчвам ви да обърнете внимание... бойни гребла!

Трикс и Тиана учудено се взряха в греблата, подредени на рогозката. На външен вид изглеждаха като най-обикновени градинарски гребла.

— Да се биеш, разбира се, можеш с всичко — трезво прецени Трикс. — С табуретка. С вилица. С нощно гърне. Но с какво греблата са по-добри от копията или тоягите?

— Как така „с какво“? — възмути се Вязил. — Вижте...

Той хвана едно гребло и енергично го размаха във въздуха, коментирайки действията си:

— Първо, широката напречна част на греблото улеснява улучването на врага. Второ, ударът се нанася не само с тежката

дървена част, но и с острите бронзови зъбци, здраво закрепени в рейката.

— В какво? — тихо попита Тиана, слабо запозната със селския бит. Търговецът не обърна внимание на думите ѝ:

— Трето, греблото позволява не само да удряш противника, но и да го закачиш, да го придърпаш към себе си... е, а после, както сами разбирате, хубаво да го обереш — връщайки бойното гребло на мястото му, Вязил добави: — Е, в крайна сметка може пък така да се случи, че да пожелаете да се захванете със скромния труд на фермера... И вече ще имате инструмент!

— Не, греблото не ни подхожда — поклати глава Трикс. — Благодаря ви, разбира се, но Прозрачният бог иска да изглеждаме достойно и застрашително. Така че никакви градински инструменти... оръжията от мирните далечни земи не са за нас.

— Чакайте, чакайте! — размаха ръце търговецът. — А какво ще кажете за това...

Той показа на момчетата копие с много широк и дълъг връх и някаква ръкохватка на дръжката.

— Забивате... — Вязал се хвърли напред. — След това издърпвате ръкохватката и...

Върхът на копието се раздели на две като огромна ножица. Тиана ахна.

— Противникът ви не само ще бъде намушкан, но и разрязан! — радостно възкликна Вязил. — И ако не е много едър, направо ще бъде разполовен! Единственият недостатък е, че трябва много старателно да чистите механизма след битка...

Тиана намръщено стисна очи.

— Или ето това прекрасно оръжие! — Вязил с пламнали очи вдигна нещо подобно на метален колан. — Стоманен меч, толкова гъвкав...

— Че се навива като колан — кимна Трикс, спомняйки си как коварният Гриз свали баща му от трона. — Знаем... ой!

Коланът наистина се разгърна в меч — но се оказа, че е навит не на една, а на четири или пет навивки. Вече изпънат, мечът се оказа дълъг три метра и хищно се поклащаше в ръцете на търговеца.

— Меч-камшик! — радостно възкликна Вязил. — Трудно ще пробие броня, но без проблем ще перне врага като камшик!

— Ох, ще повърна... — тихо каза Тиана.

— Защо в мирни и красиви страни правят такива ужасни и причудливи оръжия? — възкликна Трикс.

— Ще ви кажа! — радостно обясни търговецът. — Ако всичко наоколо е мирно и красиво, ако мъдреците учат хората на послушание и хармония, а художниците са в състояние да гравират бойна сцена върху маково семе или да отгледат горичка от тополи, кленове, липи и череша така, че когато я гледаш от близкия хълм — през пролетта листата им рисуват лика на техния владетел като млад, а през есента — вече като възрастен, то човешката природа копнее за нещо в контраст. Нещо ужасно, безобразно и кръвожадно. Разбира се, ако в онези страни войните са постоянни и масови, както при нас, оръжията им щяха да са по-обикновени. Но селяните и гражданите в тези страни нямат право изобщо да носят оръжие, сражават се само воините... затова и оръжията им са толкова свирепи и удивителни... — Взял си пое дъх и добави: — А селяните — да, те се бият просто и непретенциозно — със сопите за отделяне на ориза, с косите и вилите си... и с гребла също... и с възглавници...

— Възглавници? — с надежда попита Тиана. — Значи все пак има доброта в сърцата им?

— Ами, как да го кажа... — Взял сви рамене. — Боят с възглавници е тих, но ужасен. Победителите дишат тежко, притискайки победените с възглавниците, самите победени ритат с пети, опитвайки се да си поемат въздух...

— Няма нужда да продължавате! — прекъсна го Трикс. — Търговецо, на нас ни трябва нещо по-мирно и традиционно!

— Тогава ще препоръчам на вашия приятел ето това копие — разочаровано каза търговецът. — Острият му връх е с право заточване, няма никакви зъбци или шипове... нежно и стабилно оръжие... Е, а за вас... виждам, че имате тояга. Бойна, предполагам? Владеете ли я?

— Ами... да... — отговори Трикс, докосвайки вълшебния си жезъл.

— Тогава бих ви препоръчал ето този накрайник за тоягата. Превръща обикновената тояга в боздуган... — търговецът подаде на Трикс тежка метална тръба, от която стърчаха четири триъгълни издатини. — Слагаш го на тоягата... диаметърът, струва ми се, е

подходящ... заклинваш го по-здраво... Ще изглеждате като войнствен млад магьосник!

Трикс отдръпна протегнатата си ръка от наконечника.

— Не, знаете ли, по-добре и на мен дайте копие... — помоли той.

Търговецът въздъхна и сви рамене.

— Както желаете... Но все пак е жалко, че толкова неохотно приемаме красиви екзотични обичаи...

След като платиха с остатъка от монетите — за щастие разстроеният търговец не се пазари дълго и даде копията почти даром, Трикс и Тиана се отправиха към шатрата, в която подразделението на Шамад се криеше от жегата. Впрочем облаците, призвани от Прозрачния бог, все още не се бяха разпръснали докрай и воините седяха отвън. За изненада на Трикс всички внимателно слушаха Халанбери, който развълнувано крачеше напред-назад:

— И тогава видяхме пустинните гноми! Аха! Те вървяха срещу нас в тунела и пееха бойни песни! И в ръцете им блестяха техните кайлове! Като ни видяха, част от гномите се качиха на раменете на останалите, за да станат по-високи, и се подготвиха за битка. Но аз не се уплаших и излязох насреща им...

— Заклинанието е сработило! — едновременно с възторг и тревога възкликна Трикс.

— Ще му откъсна ушите! — изсъска Тиана и сръга камилата с пети. — Той ще ни издаде!

Но дружно избухналият смях я накара да се успокои.

— Значи всички са се покатерили един върху друг? — попита Шамад.

— Аха, всички! Само водачката им, Гру, остана да стои сама пред тях!

— О! Разкажи ни за гномските жени! — въодушеви се един от войниците. — Вярно ли е, че са високи колкото до кръста и са с бради?

— Наистина! — потвърди Халанбери.

Всички дружно се захилиха.

— А вярно ли е, че имат златни зъби?

— Не, зъбите им са обикновени!

Воините се захилиха още по-силно. Трикс и Тиана слязоха и приближиха по-близо.

— А плешиви ли са?

— Не! — запротестира Халанбери. — Някои са с дълги коси, други — с плитки...

Амал, изтривайки избилите от смеха сълзи, се обърна към Трикс:

— Колко е мъдър Всевишният! — възкликна той. — Когато не даде на някого здраво тяло, радваща очите външност или талант за търговия, непременно ще го дари с някаква приятна дреболия в замяна. Например — способността да лъже толкова сладко и красиво, че да се заслушаш!

Трикс облекчено въздъхна.

— Да, вярно е — каза на глас. — И в моя край е така. Онези разказвачи, които са грозни и самотни, говорят за любов. Тези, които са страхливи и не владеят оръжието, възхваляват битките и сраженията. А тези, които са простовати и забавни по природа, говорят за мъдрост и тайните на Вселената.

— Всичко на света е подредено справедливо! — кимна Амал. — Сам кажи, защо му е на един велик воин да възпява смелостта в битка? А на любимец на жените — да се хвали с любовните си победи? Всевишният дава на всеки или способността да прави нещо, или способността да говори красиво за това!

Трикс се почеса по тила. Някак си обидно се получаваше, независимо какво казва Амал...

— Довечера отиваме да охраняваме Алхазаб — каза Трикс. — Може ли да оставим малкия ни приятел с вас? Нали никой няма да го обиди?

— Какви ги говориш — възмути се Амал. — Дори да не се страхувахме от вас, никой няма да обиди дребосъка. Да слушаш истории край огъня е такава радост! Той ще получи най-доброто парче месо и най-добре изпечения сладкиш!

Замълчаха. После Амал въздъхна и каза:

— Ние всички ви завиждаме! Ще охранявате самия Алхазаб...

— Аха — кимна Трикс, като кой знае защо се почувства някак неловко.

— Може би — каза Амал с треперещ глас, — дори ще имате честта... да го защитите от врагове... и да паднете в битка...

— А ти би ли искал да паднеш в битка за Прозрачния бог? — попита Трикс.

— Разбира се! — Амал въздъхна и сведе глава. — Но едва ли ще бъда удостоен с тази чест. Докато се науча да се сражавам добре, Алхазаб вече ще е завладял целия свят!

Трикс кимна замислено. Разбира се, лоялността на войниците към техния командир е похвално и разбираемо. Лош е този генерал, за когото не е готов да умре поне един войник.

Но воините на Прозрачния бог бяха не само готови да умрат за него, те направо мечтаеха за това! Кое то, разбира се, също се случва — но само ако пълководецът е направил нещо абсолютно невероятно: спечелил е в битка с превъзхождащи го сили на живи мъртъвци, отвоювал е родната земя от коварни нашественици или искрено се е опитвал да предпази своите войници и не ги е изпращал напразно на смърт.

Но нали досега Алхазаб все още не е спечелил нито една голяма битка. Той лесно е побеждавал неподчинилите му се племена, присъединявал е все повече и повече нови територии, но в това нямаше нищо удивително за един могъщ магьосник. Войниците би трябвало да се страхуват от него, да го уважават, може би — да разчитат на лесни победи и богата плячка... но да обичат предводителя си така, че да мечтаят да умрат за него...

— Амал, кажи ми, защо толкова обичаш Прозрачния бог? — попита Трикс.

Противно на опасенията му Амал не се обиди от въпроса и не стана подозрителен. Той се разплу в усмивка като влюбен младеж, който е бил помолен да разкаже за своята любима, и каза:

— Ах, Три, как можеш да не обичаш Алхазаб? В крайна сметка той е не само най-мъдрият, но и най-добрият човек в света. Той иска всички да живеят щастливо, в мир и удовлетворение, за да няма войни, за да могат всички хора да са добри един към друг и да постъпват с ближните си справедливо! Как да не го обичаш?

— Аха... — чувствайки се не на място, отговори Трикс. — Наистина е така.

Караулът около огромната, разкошна шатра на Алхазаб беше под командването на Хамас, най-старият и лоялен съратник на Прозрачния бог, прославил се като пълководец дълго преди Алхазаб да открие

своята сила. За разлика от болшинството вождове, които не вярваха в могъществото на Алхазаб и се опитаха да се борят с него, Хамас навреме беше разбрал, че вятърът се е променил — и се закле във вяроност на Прозрачния бог заедно с цялото си племе. Казваха, че когато армията на Алхазаб (тогава още доста малка) се приближила до армията на Хамас (и мнозина смятали това за недостоен акт, тъй като бащата на Алхазаб бил приятел с Хамас), той излязъл да посрещне врага, забил дръжката на меча си в пясъка, разкъсал дрехите и оголил гърдите си, след което възкликнал: „Слава на Алхазаб, чиито помисли са чисти като вода и прозрачни като кристал! Слава на Алхазаб, стоящ наравно с боговете и дори малко по-високо! Ако Алхазаб заповяда, ще умра с името му на устните си!“ Алхазаб, който се подготвял за дълга и кървава битка (въпреки че бил велик магьосник, опитът му по това време бил малък, а на страната на Хамас имало много умели магьосници), малко се поколебал, но после махнал с ръка и казал: „Заповядвам!“ Всички очаквали, че след тези думи Хамас ще извади меча си и ще се хвърли в битка. Но Хамас наистина скочил върху острието с гърдите си! Само че Алхазаб успял да прошепне нещо и стоманеният меч се превърнал в пръски вода, а Хамас, жив и невредим, се плъоснал в локвата. Съратниците на Алхазаб започнали ехидно да се хият, смятайки, че Прозрачния бог (всъщност тогава още не го наричали така) е решил да унижи прославения воин. Но Алхазаб скочил от своята камила, приближил до Хамас, помогнал му да се изправи, прегърнал го, целунал го по двете бузи, както е прието при номадите, и като свалил меча си, възкликнал: „Този, чиито мисли са чисти, няма нужда да се страхува от Алхазаб! Станах бог, но душата ми е прозрачна пред вас!“

Така Алхазаб станал Прозрачния бог и намерил верен спътник и предан приятел. Хамас не само водел войските на Алхазаб в битките, но и опитвал всяко приготвено за него ястие, както и лично проверявал охраната в шатрата на Прозрачния бог.

И тази вечер той лично огледа оръжието на всеки пазач (копията на Трикс и Тиана го накараха неодобрително да се намръщи, но явно още под впечатлението от сутрешната битка, той не каза нищо), разпредели ги около шатрата и чак тогава си тръгна.

Дванадесетте стражи замръзнаха — с гръб към шатрата, с лице към лагера, готови да отблъснат всякакви опасности или да умрат,

както подобава на добри пазачи.

Първия час Трикс стоеше съвсем спокойно. Беше дори интересно да наблюдава как слънцето залязва, как разпалват огньовете в лагера и как поят камилите, как играят на зарове и се карат за най-добрите парчета месо. От лагера се носеше аромат на тлеещ тор и изгоряло месо, а отзад, от шатрата на Алхазаб, миришеше много по-приятно — на варено агнешко с подправки и ароматни масла. Кикотейки се, увити в дрехи танцьорки влязоха в шатрата, известно време мелодично звучеше дамбра — традиционен самаршански инструмент, изработен от изсушена тиква, в която беше забита пръчка с две струни, звънтяха сребърните висулки на танцьорките. Но те си тръгнаха бързо и бяха заменени от стар разказвач — и от шатрата се чу монотонен речитатив, разказващ за битки, чудовища и приключения под съпровода на същата тази дамбра...

Трикс пристъпваше от крак на крак. Стоенето на място се оказва много по-трудно от това да върви до кулата на Лапад или дори от почистването ѝ...

Дамбрата отново звънна. После, хрипливо прочиствайки гърлото си, си тръгна разказвачът. След него си тръгна и музикантът. После и готвачът. Трикс се прозя и погледна съседите си. Уви, те стояха прави и неподвижни, гледайки пред себе си. А трябваше да ги сменят чак след три часа...

Отметнатият балдахин на шатрата се раздвижи. Чуха се стъпки. После тих говор. После отново се чуха стъпки — приближаващи до Трикс.

И Алхазаб, Прозрачният бог, го попита, или по-скоро не попита, а съобщи:

— Ти си същият онзи юноша, който майсторски владее метлата. И се казваш Три.

— Да, Прозрачен бог! — пребледня Трикс.

— Не искам да безпокоя слугите, вече освободих всички. Може ли да изметеш в шатрата?

— Разбира се, Прозрачен бог! — възкликна Трикс.

— Приятелят ти тук ли е?

— Да!

— Ще ви дам две метли — обеща Прозрачният бог.

Трикс и Тиана се спогледаха и последваха Алхазаб. Стражите зад тях безшумно се придвижиха, запълвайки празните им места.

Следвайки Прозрачния бог, те влязоха в шатрата. Разбира се, това походно жилище беше далеч от лукса на султанския дворец, но в сравнение с обикновените шатри изглеждаше като върха на разкоша. Шатрата беше направена от плътен бял филц, просторна, застлана с меки килими, с множество малки маслени лампи, изпълващи я с трептяща мека светлина. Навсякъде имаше разпръснати цветни възглавници, а на ниска масичка — на нея се предполагаше, че трябва да се яде, седнал директно на пода, имаше купи с плодове и сладкиши и кани с напитки.

— Но тук като че ли е чисто... — плахо каза Трикс.

Алхазаб се засмя и махна с ръка:

— Да, не за това ви поканих тук, млади воители. Седнете, яжте и пийте, бъдете мои гости...

Не може да се каже, че Трикс се зарадва от това гостоприемство. Владетелите не викат просто така при себе си обикновените охранители! Но нямаше какво да направят, така че Трикс и Тиана положиха копията си и седнаха, неволно притискайки се един до друг. Алхазаб седна срещу тях и радушно побутна блюдо с халва към тях.

— Яжте, яжте... Младите обичат сладко. Много добре го помня, самият аз не съм чак толкова стар — той се засмя.

Трикс предпазливо взе парче халва.

— Чудите се защо съм ви повикал? — попита Алхазаб.

— Да, Прозрачен бог — призна Тиана.

— Не допускайте безпокойството да се промъкне в сърцата ви, защото аз не замислям нищо лошо или зло — успокой я Алхазаб. — Казахте, че идвате от далечния край на солените езера... никога не съм бил там, но това също са мои земи. Разкажете ми как живее народът на производителите на сол. Само че честно, без да скривате нищо!

Трикс се прокашля. Погледна Тиана.

— Говори ти — предложи тя.

— Добре, Прозрачен бог — кимна Трикс. В главата му се въртяха няколко истории наведнъж, измислени от началото до края. Според една от тях земята на солопроизводителите е спокойно и щастливо място. В друга — бедно и опасно. Трикс не можеше да реши коя

история да избере. — Ние, солопроизводителите, живеем край огромни солени блатата в самия край на Самаршан...

— Откъде идва солта? — попита Алхазаб.

— Солта? — замисли се Трикс. — От блатата.

— Това е ясно, глупчо — беззлобно отговори Алхазаб. — А откъде се взема в блатата?

— Има различни мнения — каза Трикс, осъзнавайки, че изобщо не е наясно с произхода на солта. — Някои хора казват, че вълните от соления океан по време на буря се стичат в низините, което прави водата в блатата солена. Други смятат, че самата земя под блатата е изпълнена със сол — огромни скали от сол, които се разтварят в блатната вода.

— И двете версии са доста вероятни — разсъди на глас Алхазаб след известно замисляне. — А как добивате солта?

— С различни способности, о, владетелю на света! Старите мъже и жени обикновено бродят из блатата и търсят солни кристали, полепнали по блатните растения или камъните. Откъртват тези кристали и ги носят в селото. Трудът на възрастните хора е тежък, много от тях се давят в тресавището, понякога ги нападат блатни крокодили, а през есента и пролетта ги хапят блатни комари. Солта, която произвеждат, е мръсна и не много вкусна, затова е евтина и я наричат старческа сол. Знаещите хора я използват само да хранят добитъка...

Алхазаб се намръщи.

— Пфу, каква гадост...

— Възрастните добиват сол по друг начин — вече по-уверено продължи Трикс. — Те вземат вода от блатото, прецеждат я през тънка марля и я кипват в котли. Когато цялата вода се изпари, на дъното на котела остава слой сол. Тази сол се цени повече и се нарича огнена сол, или възрастна. Обикновено нея ползват за готвене. Но добиването на сол по този начин е само за силни и здрави хора, защото изпаренията на врящата солена вода са отровни, карат хората да кашлят, а и дървата за огъня трябва да се носят отдалеч, защото наблизко вече сме изгорили всички дървета...

— Аха... — обади се Алхазаб.

— А най-рядката и най-скъпа сол е детската — въодушевено продължи Трикс. — Всички момичета и момчета на племето отиват в

уединени райони на блатото — момчетата наляво от селото, момичетата — надясно. След това се събличат голи и се потапят в бъчви с тъмна, студена и солена вода, след което изсъхват на слънце. Солта, полепнала по тялото им, се изстъргва с помощта на стъргалка и се счита за най-чистата и най-вкусната. Мнозина вярват, че тя подмладява и плащат за нея в злато!

— Фу! — възкликна Алхазаб, като направи гримаса. — Каква гадост! И въобще, има нещо крайно непристойно в това!

— О, да! А само да знаеш, Прозрачен бог, как щипе кожата тази сол! — въздъхна Трикс. — Освен това я изсветлява и ставаме бледи, като северняци. Но в нашия край живеем бедно и дори на децата се налага да добиват сол...

— Така е навсякъде! — гневно размаха ръка Алхазаб. — Така е навсякъде и повсеместно, младежо! Децата на номадите събират тор и пасат овце, а старите хора от сутрин до вечер бият кумис и стрижат добитък. В градовете от ранно детство работят в гилдии и магазини. В планините се катерят по скалите за птичи яйца и берат скъпоценно мумийо от тайни пукнатини. На островите ловят риба и се гмуркат за перли. И това, което е в Самаршан, е и в кралството, на юг и на север, на запад и на изток — навсякъде, навсякъде хората правят само това — борят се в хватката на нуждата и лишенията!

— Аха... — потвърди Трикс. — Така е.

— А знаеш ли защо е така? — попита Алхазаб.

— Защо?

— Защото хората са подозрителни един към друг и не искат да живеят мирно! Всеки владетел граби поданиците си, защото трябва да храни стражници и войници, дознатели и съдии. Ето в какво е коренът на всички нещастия! Желязото, от което могат да се правят плугове и чукове, отива за мечове и копия. Силните хора не стават занаятчии, а се учат да се убиват един друг! Това е коренът на всяко зло! Войната е човешкото проклятие!

Трикс и Тиана се спогледаха.

— Ами... да... — призна Тиана.

— Ето защо реших да завладя целия свят — вече по-спокойно продължи Алхазаб. — Само ако целият свят стане едно цяло, ако всички се управляват от един владетел, тогава хората ще забравят за войните и ще могат да живеят спокойно и богато. Когато станах най-

великият магьосник в света, не веднага реших да стана владетел на целия свят. Три дни и три нощи седях в пустинята и си мислех: струва ли си утрешното щастие кръвта, която ще се пролее днес? В крайна сметка нито един владетел, независимо дали управлява малко село или огромно царство, няма да ми даде властта си доброволно. Отново и отново се питах, заслужава ли си мирното бъдеще да бъде платено с настоящата война? И знаете ли какво реших?

— Какво? — очаровано попита Трикс.

— Заслужава си, разбира се! — възкликна Алхазаб. — Само глупак няма да жертва малкото, за да спечели голямото! Представете си един щастлив нов свят, в който ще се установят прекрасни нови порядки! Всички ще започнат да говорят един и същ език, всички ще се подчиняват на едни и същи закони, всеки ще се моли на един и същ бог... — тук Алхазаб малко се смути и каза: — Но по принцип аз дори няма да настоявам за това. Няма нужда да се молят, просто да ме уважават... Знаете ли какво нарекох това светло бъдеще?

— Как? — Трикс разбра, че му е предопределено да разговаря с приказливия Алхазаб основно с въпроси.

— Глобулизация! Това е от думата „глобус“. Означава, че всички хора ще се държат на едно, заедно... — Алхазаб въздъхна. — Но знаете ли, младежи, все още имам и съмнения. Ето например днес... мислех за предстоящата битка с войските на султана, за това, че хиляди хора и дракони ще загинат, прекрасният Дахриан ще се превърне в руини, а плодородните напоени земи ще се покрият с пясък и пепел... Отново си зададох въпроса: струва ли си да продължа по този път? Или, може би, да се откажа от войната, да създам щастливо и проспериращо общество на териториите, които вече са ми подвластни, и постепенно, с личен пример, да убедя съседните държави да се присъединят? И тогава реших — ще попитам някого за това как живеят в далечните страни, има ли някъде по света поне малко справедливост и покой. Погледът ми падна върху теб, Три, и аз се зарадвах. Ето един смел, добър юноша от земите на солопроизводителите — той храбро се сражава в турнира, верен е в приятелството си, има честни очи. Ще го попитам за живота в далечните блата и ако там е добре, ще спра да воювам!

Трикс почувства как ушите му пламват от срам.

— Но когато чух твоя разказ... — Алхазаб се изправи и плесна с ръце. — Нещастни старци, които се давят в блатото заради няколко кристала сол! Мъже и жени, добиващи сол с огньовете. Деца, които заради капризите на глупци се къпят в щипеща солена вода! Сърцето ми се преизпълни с болка и състрадание, Три! Минутната слабост си отиде и вече никога няма да се върне!

Гласът на Алхазаб укрепна.

— Ще донеса щастие на този свят, независимо от цената! И ако трябва първо да потопя целия свят с кръв — какво пък, така да бъде! Войната винаги е била цената на мира!

— Какво направих... — беззвучно прошепна Трикс.

— Благодаря, момчета! — очите на Алхазаб сияеха. Той ласкаво потупа Трикс и Тиана по раменете. — Връщайте се към своята служба. И благодаря, че помогнахте на вашия повелител да се справи с моментната си слабост!

Трикс и Тиана се спогледаха и излязоха от шатрата. Бузите на Трикс горяха. Получи се така, че той с безотговорната си бързивост беше убедил Прозрачния бог да продължи своя поход! Какво му костваше да разкаже другата история! Нали дори я беше измислил — за тихите, мирни простори на солените блата, по които цъфтят орхидеи и живеят весели дружелюбни кучета; за празника на събирането на първата сол; за солените рози, които влюбените взаимно си подаряват; за невероятно вкусните ястия, които готвят в колибите на солопроизводителите; за червената сол — която се добива на границата между блатата и пустините, за зелената сол — която се събира през пролетта; за черната сол — която уж трябва да се яде в дните на тъга и траур... Беше добра история, красива и спокойна. Но на Трикс му се стори, че в нея има малко действие и той започна да разказва за старите хора, давени се в блатото, и за децата, къпеци се в разяждаща саламура... Как се получи така? Това дори не беше магия! Просто думи, без никаква магическа сила! Просто лъжи! И изведнъж тези лъжи накараха могъщия магьосник да се реши на война!...

Стиснал здраво копието си, Трикс стоеше на поста си и размишляваше. Рано или късно някои магьосници осъзнават, че думите, дори да не са непременно вложени в заклинание, имат немалка сила. И след това стават много по-внимателни с думите... или — точно

обратното. И едните, и другите стават велики магьосници, само че първите ги наричат добри, а вторите — зли.

Но Трикс, разбира се, не знаеше това.

Затова просто стоеше, очаквайки смяната на караула и умуваше как да победи Прозрачния бог. Беше малко уплашен, за което на много малко хора би признал. Но също така му беше и жал за Алхазаб — и за това не би признал на никого.

Да говориш за доброто е винаги по-трудно, отколкото да говориш за злото.

Скрити зад гърбовете на другите воители, Трикс и Тиана наблюдаваха влизания в лагера на Алхазаб фургон на пътуващия театър. Актьорите нервно се оглеждаха, постоянно придърпваха белите ленти на ръкавите си, които трябваше да гарантират безопасността им, и като цяло, поне според Трикс, изглеждаха толкова подозрителни, че ако той беше истински пазач на Прозрачния бог, веднага би извикал „Вържете ги, братя!“

Най-накрая фургонът стигна до пресъхналото езеро и спря. От шатрата на Алхазаб излезе Хамас, накара актьорите да се подредят и набързо ги разпита. Трикс нервно облиза пресъхнали устни, чудейки се дали пълководецът ще открие неочакваната прилика между младия актьор Трикс и новоизпечения пазач Три. Но Хамас не се загледа в Трикс, а и въобще, като се успокои и внимателно се вгледа, юношата осъзна, че между днешния Трикс и този отпреди месец няма много прилики. Сега косата на Трикс беше доста по-пораснала, така че спокойно се връзваше на кок отзад на тила по обичая на асасините, предишният Трикс беше много по-светлокож, по-слабичък, а и очите му бяха къде-къде по-наивни. Може би, дори ако предишният Трикс и сегашният Трикс застанеха един до друг — щяха да изглеждат по-скоро като братя, но не и като един и същи човек.

Може би точно затова да гледа себе си беше изненадващо, но изобщо не толкова странно и плашещо, колкото очакваше Трикс. „Това не съм аз — изведнъж си помисли той. — Това е момчето, което бях. А човек се променя през цялото време, всеки ден той става друг. Всъщност ние живеем не един живот, ние живеем хиляди животи — просто те следват един след друг и ние не веднага забелязваме, че старият живот е свършил и е започнал нов...“

— Трябва да се подстрижеш — прошепна Тиана в ухото на Трикс, прекъсвайки философските му размишления. — Дългата коса не ти отива много...

— Добре... — отговори Трикс, малко смутен от подобна загриженост.

— Жалко, че не бях с вас!

— Защо? — изненада се Трикс.

— Ама ти наистина ли не разбираш? Кое огледало ще ти позволи да се видиш толкова добре от страни, дори в движение, и при това от всички страни? Подходяща ли е прическата ти или не, красива ли ти е походката, дали погледът ти е загадъчен...

Колкото и да беше увлечен да се гледа, Трикс мислено отбеляза, че в думите на Тиана има интересна идея. Ако успее да изгради някакво магическо устройство, което да позволи на жените да изучават себе си от страни, търсенето му ще бъде значително!

Междувременно Хамас приключи с комедиантите, даде им последни указания и се отдалечи. Трупата на господин Майхел се хвана на работа, а бездействащите зрители започнаха да се разпръскват малко по малко. Трикс и Тиана побързаха да се махнат.

— Разбираш ли — обясняваше Трикс, — в никакъв случай не трябва предишното ми аз да види сегашното.

— Защо?

— Защото това ще е парадокс.

— Какъв?

— Аз не се видях, когато дойдох при Алхазаб заедно с театъра. Разбираш ли?

Тиана се замисли.

— Всъщност не. Ти не си се видял... и какво? Сега ще се видиш!

— Но аз помня, че не съм се видял! — тържествено обясни Трикс.

— А ще помниш ли, ако си се видял, но си забравил!

— Не, струва ми се, че не би трябвало да може — отговори Трикс, след като помисли малко. — Как мога да не помня нещо, което се е случило?

— Глупости — изсумтя Тиана. — На регент Хас това му се случва след всеки празник, и нищо!

— Не, аз така не мога! — изплака Трикс. — Ами ако от това се случи някаква катастрофа? Ще излезе, че съм се видял и не съм се видял... магията е опасно нещо!

— Но ще е страотно да отидем при актьорите и да ги предупредим — замислено каза Тиана. — Тогавя няма да се страхуват, ще знаят, че всичко ще е наред...

— Самите ние все още не знаем дали ще е наред! — твърдо отвърна Трикс. — Не, нека се придържаме към плана. Ще изчакаме вечерта и...

Тиана още веднъж погледна актьорите и кимна:

— Добре. Щом така смяташ...

Трикс облекчено въздъхна. Имаше смътното чувство, че току-що бе спасил целия свят.

Кой знае, може би наистина беше така?

До вечерта сцената беше готова и номадите се събраха, за да гледат представлението. Но те не крачеха към сцената с празни ръце! Отдавна е известно, че когато човек слуша музика или песни, никога няма да му хрумне да дъвче нещо — в края на краищата дъвченето и скърцането със зъби ужасно пречат на слушането. Но когато човек гледа — няма значение дали театрално представление, гладиаторски битки или състезания с камили, той със сигурност има нужда от нещо за ядене. И това изобщо не е, защото апетитът му изведнъж се е събудил. Просто устата трябва да е заета с нещо, защото зрелищата предизвикват толкова силно желание да викаш, крещиш, аплодираш и подкрепяш, че ако го правиш постоянно, не след дълго ще загубиш гласа си.

Е, а и остатъците от храната могат да са полезни, ако зрелището не ви хареса — много са подходящи за хвърляне по артисти или състезатели. Хубаво е също, когато публиката е склонна към вегетарианство и носи със себе си основно ябълки, домати и печена царевица! Номадите, поради тежкия си бит, предпочитат да ядат месо, а месо без кости няма.

Дори Трикс, въпреки че апетитът му напълно изчезна от вълнение, а и със сигурност нямаше намерение да хвърля храна по самия себе си, не можа да устои и си купи пакет сушени фурми. Заедно с другите пазачи те седнаха близо до Алхазаб, отделяйки го от тълпата обикновени войници. Не че Прозрачният бог се страхуваше от своите воители, но така беше прието. Халанбери, въпреки цялото му възмущение, трябваше да седне по-далече — при войниците от отряда на Шамад. Може би Трикс и Тиана щяха да успеят да го вземат със себе си, но решиха, че това ще е рисковано. По-разумно беше хлапето да е по-далече от сцената и Прозрачния бог, а и номадите определено го харесваха и никой нямаше да го обиди.

С напредването на пиесата Трикс ставаше все по-нервен. Дали гномите бяха успели да изкопаят тунела? Ще успее ли той да спаси комедиантите? Ще му се удаде ли да победи Алхазаб? От възмущение на Трикс му се струваше, че пиесата се точи непоносимо бавно и актьорите едва-едва мърморят ролите си или, напротив, че всички прекалено бързат и всеки момент ще трябва да действа...

А седналата редом Тиана, за негова изненада, беше истински очарована от пиесата! Тя се смя, когато видя играещия нея Песя, руга при появата на Гавар и като цяло сякаш напълно беше забравила какво предстои да се случи...

— Хайде, младежо, покажи му на този ходещ мъртвец! — извика Алхазаб, подканяйки онзи Трикс, който беше на сцената. И Трикс отново изпита угризение на съвестта при мисълта, че му предстои да се сражава с този като цяло добър човек.

Спектакълът междувременно неумолимо се приближаваше към развързката. Не, не към тази, която беше измислена от Майхел, а към тази, която на практика щеше да се случи...

— От дълбините на моята мъртва душа, изтляла — но не и изчезнала, от зловонната мърша на моето навеки спряло сърце, от самата природа на витаминията, ненавиждаща всичко суетно, всичко топло и живо, се появи ужасно заклинание — нечувано никога досега под небето на този свят...

Номадите, които до този момент вдигаха шум, притихнаха и сякаш малко се уплашиха. Някъде в далечината жаловито изрева камила — и на Трикс му се стори, че това е неговата камила...

— Добре играе — тихо прошепна на Алхазаб седналият пред Трикс Хамас. — Не играе ли прекалено добре, господарю?

— Самото неумолимо време, което ние, витамините, толкова ненавиждаме, се прекланя пред непоколебимата ми воля — продължи Гавар, гледайки към Трикс. — И... спря ходът на времето! Вечен покой се спусна върху...

Трикс видя как Хамас слага ръка върху дръжката на меча си.

— Се спусна върху шатрата на Прозрачния бог, магьосника Алхазаб! — изрева Гавар.

Сякаш милиони сребърни камбанки тъжно звъннаха в пустинята. Трикс не се обърна, но и така знаеше, че шатрата на Алхазаб е обгърната от магическо сияние.

— Времето спря! — ликуващо възкликна Гавар и се обърна към номадите. — Ще минат векове и хилядолетия, а шатрата ще остане да стои сред пясъците. Никой не ще успее да влезе в нея — и никой не ще може да излезе, защото там няма време, няма живот и няма смърт! Отсега и завинаги, докато самата Вселена не се свие в точка и не избухне отново от напрежение!

„Добре го каза!“ — с професионална завист си помисли Трикс.

Настъпи ледена тишина.

Гавар злобно се засмя.

„Решихме, че сме победили! — тъжно си помисли Трикс. — И наистина щяхме да победим, ако се бяхме постарали да разберем как изглежда Прозрачния бог и къде седи!“

Междувременно Алхазаб се изправи и гневно извика:

— Скапано парче гнилоч... — възкликна той. — Оставих в шатрата любимия си плащ!

Ликуващ шепот се разнесе из тълпата.

Витамантът, и без това мъртвешки блед, леко позеленя от страх и объркване. Той вдигна ръка и изрече първото нещо, което му хрумна:

— Свиреп неугасим огън ще погълне твоето тяло, Алхазаб!

И както добре помнеше Трикс, това просто заклинание, макар и да обгърна Алхазаб в пламъци, не предизвика никакъв резултат. Само за миг огънят се стече от Прозрачния бог като вода, плисната върху парче масло. При това пламъците не угаснаха, а затанцуваха в пясъка и Трикс почувства силна горещина — магическият огън беше истински, но нищо не направи на Прозрачния бог.

— Несъкрусими връзки сковаха ръцете и краката ти, витамините! — изрева Алхазаб и засия със синя магическа светлина, сякаш беше казал някакво много силно заклинание. — А твоят гнусен език се поду и вече не може да се движи!

Бедният витамин възмутено замуча. Ръцете и краката му се изпънаха в различни посоки, сякаш беше марионетка. От отворената му уста увисна дебел черен език, наподобяващ надула се пиявица.

Трикс погледна тъжно към другото си аз, застанало на сцената. И с гордост разбра, че страхът му е почти незабележим. После Трикс на сцената се намръщи, отвори уста и извика:

— Алхазаб напразно тържествува! Младият магьосник му нанесе коварен и безмилостен удар! Всички сокове на тялото — от черната

злъч на далака и жълтата злъч на черния дроб до червената кръв във вените и безцветната слуз в главата — всички те изкипяха, разкъсвайки Алхазаб на парчета!

Всички — и комедианти, и зрители — извикаха ужасено, гледайки Алхазаб.

Прозрачният Бог въздъхна и тъжно каза:

— А аз бях за теб в тази пиеса... Коварно хлапе, недоучен магьосник, презрял законите на гостоприемството и справедливостта — подчинявайки се на моята воля, на волята на Прозрачния бог, ти отиваш в самото сърце на ада!

Прозрачният бог отново бе обгърнат от магическо сияние.

И Трикс от сцената изчезна.

— Време е... — едва доловимо прошепна Тиана. — Време е!

Трикс панически се огледа. А къде са гномите? Къде са бойните големи?

— Мръсник! — разнесе се от сцената тънък, но пронизителен глас. И мъничката фея Аннет се стрелна към Алхазаб. Увисвайки във въздуха пред лицето му, феята направо засия от магия — и мънички искри полетяха в различни посоки и със съскане изгориха дрехите на войниците. — Върни Трикс!

— Каква е тази говореща огнена муха? — възмути се Алхазаб.

— Аз съм цветна фея, а не огнена муха! — възкликна Аннет. — Аз съм феята-фамилиар на Трикс!

— На младия актьор? — с любопитство попита Алхазаб.

— Могъщият магьосник! Той е същият този Трикс! Върни го обратно!

Феята сложи юмруци на кръста и войнствено добави:

— Иначе...

— Какво „иначе“? — разпери ръце Алхазаб. — Ще ме омагьосаш ли, фею? Няма да ти се получи! Когато станах най-великия магьосник на света, първото нещо, което направих, беше да се защитя от всякаква враждебна магия. Дори могъщ дракон не може да ме победи, да не говорим за теб, дете на цветята.

— Но... — гласът на феята трепна. — Но... моля те! Върни го, пощади го...

— От къде на къде? — възмути се Прозрачният бог. — Чу ли как се опита да ме омагьоса? Това беше законна самоотбрана!

— И той също се защитаваше! — не се отказваше Аннет.

— А, не, тук няма да влизаме в дискусия! — поклати глава Алхазаб. — Всички сте виновни за опит за покушение срещу мен и затова ще бъдете строго наказани.

Актьорите на сцената затрепериха от страх.

— Може би с витаминта ще се занимава отделно — допълни Прозрачният бог, гледайки вързания с невидими връзки Гавар. — Ще е полезно да узная плановете на витаминтите, както и границите на тяхната магия и способността им да издържат на болка. А теб, смешно безполезно същество, ще оставя при себе си, изглеждаш приятно и си забавна в разговорите. Но всички останали предатели комедианти...

— Предай ги на своите воители, Алхазаб — предложи Хамас. — Те ще ги нарежат на парчета, ще ги прободат с копия и ще ги стъпчат в пясъка с камилите си.

— Добро предложение — кимна Алхазаб. — Но няма да сме толкова сурови. Нека презрените комедианти бъдат бити с камшици и позорно прогонени в Дахриан...

— Тогава по-добре ме изпрати след Трикс! — внезапно извика Йен. — Изпрати ме в Сърцето на ада!

— И мен — внезапно извика Бамбура. Алби, притисната в крака му, утвърдително излая.

— И мен! — каза Хорт.

— И мен! — потвърди Шараж.

Майхел погледна приятелите си и каза:

— Е... щом въпросът е поставен така... тогава нека децата бъдат бити и освободени, хубавия пердах никога не е вредил. А аз... аз като всички останали. С приятелите.

— Каква саможертва — удивено каза Алхазаб. — Е, смятах да проявя милост, но щом така искате...

Трикс разбра, че няма за кога да отлага. Изправи се, пристъпи към Прозрачния бог и положи ръка на рамото му.

— Какво още? — попита Алхазаб и се обърна. — А... ти ли си, момчето от земите на солопроизводителите...

Внезапно се намръщи и внимателно се вгледа в Трикс.

— Аз съм магьосникът Трикс! — каза Трикс. — Същият, когото безуспешно се опита да изпратиш в Сърцето на ада!

— Трикс! — извика Аннет, изхълца и падна на пясъка. Тиана бързо вдигна припадналата фея и я скри в пазвата си.

— Не се опитам, а те изпратих! — възрази Алхазаб, загубвайки всякакъв интерес към феята. — Как се върна? И защо се върна преди още да бъдеш изпратен?

— Защото съм велик магьосник! — стараейки се да придаде твърдост на гласа си, каза Трикс. — И те предизвиквам на магически дуел!

— Какво? — намръщи се Алхазаб. — На магически дуел?

— Не, всъщност на разговор! Нека със заклинания се сражават слабаците, недостигнали дълбините на магията. А ние ще анализираме нашата магия и ще разберем кой от нас е по-силен!

— Господарю мой, усещам уловка в думите му! — възкликна Хамас. — Ще бъде по-добре, ако посека предателите, проникнали в редиците на твоята охрана.

Трикс стисна копието по-силно, въпреки че всъщност не вярваше особено в способността си да победи опитния воин.

— Предполагам, че си прав, верни Хамас... — замислено каза Алхазаб. — Щом като той успя да оцелее след моето заклинание, би било разумно да опитаме със стомана...

И в този миг земята под краката им затрепери, пясъците като фонтани излетяха нагоре и изпод земята започнаха да изскачат искрящи стоманени големи. Размахващи ръце, в които стискаха огромни саби, с огромните си крака и с искрящите си стъклени очи големите изглеждаха много внушително. Ужасените воини на Алхазаб се отдръпнаха. Няколко смелчаци се опитаха да ги посекаат с мечове, други започнаха да стрелят с лъкове и да хвърлят копия — но не изглеждаше, че това наврежда на големите.

Само за миг големите образуваха кръг, обхващащ Прозрачния бог, десет от неговите пазачи и сподвижници, трупата на господин Майхел и Трикс с Тиана.

— Забавно — спокойно каза Алхазаб. — Това са...

— Гноми! — изкрещя Хамас.

И наистина, след големите изпод земята изскочиха гноми. Мрачни, войнствени, със сплетени за бой бради (на края на всяка брада — тежка бодлива топка, с която да удрят враговете), с остро наточени кайлове. Единственото нещо, което малко не подхождаше на

вида им, бяха големите тъмни очила, проблясващи изпод шлемовете. Гномите застанаха с гръб към големите, образувайки втори, по-малък кръг.

— Ей, брадатите! — извика им Алхазаб. — Привет! Как да разбирам това? Дойдох при вас с мир, тръгнах си като приятел. Защо заставате на страната на враговете ми?

Груя пристъпи напред. Изглеждаше малко смутена, но отговори твърдо:

— Привет и на теб, Алхазаб, когото приехме като приятел и който си тръгна, без да се сбогува.

— Не исках да ви безпокоя... — промърмори Алхазаб.

— Ние, лишените от магия, ти помогнахме да станеш най-великия магьосник на света — продължи Груя. — А ти дори не ни обясни какъв е нашият проблем.

— Е, ами вие просто не умеете да правите заклинания — и това е всичко — отговори Алхазаб. — Нима със се заклевал, че ще ви дам отговор?

— Така да бъде — съгласи се Груя. — Но ти започна война. Готов си да удавиш целия свят в кръв!

— Великите дела изискват велики жертви — сви рамене Алхазаб. — След като станах толкова могъщ, че мога да променя целия този свят, защо да не го направя по-добър?

— А сигурен ли си, че като унищожил старото, ще успееш да изградиш ново?

— Кой ще ме спре?

— Той — Груя посочи към Трикс.

Хамас кимна на охраната и те застанаха около Прозрачния бог. Трикс улови възмутените погледи на скорошните си другари и смутено сведе очи.

— Позволи ни да ги избием всички! — каза Хамас. — Нашата войска ще помете тези железни кукли и брадати джуджета. Дайте заповед!

— Ще има много кръв... — замислено каза Алхазаб. — Какво искаш, гноме?

— Постъпи както подобава на вожд. Бий се с Трикс, един на един.

— Вече победих паленцето в честен магически двубой — отговори Алхазаб. — Мога да го победа и в обикновена схватка!

— А ти ме победи в битка с думи! — предложи Трикс.

— Какво е това?

— Говоря за магически анализ — обясни Трикс. — Когато се сражават двама наистина могъщи магьосници, те не се замерват с огнени топки и не се изпращат един друг в блата или пустини. Те просто разнищват чародейството си взаимно дума по дума и изразяват своето мнение по повод заклинанието.

— И какво? — удиви се Алхазаб.

— Този, който пръв започне да крещи, да размахва ръце и да обижда, се счита за победен — обясни Трикс. — Защото магьосник, който е загубил самообладание, губи и всичките си способности, всеки знае това.

— Аз? Да крещя, да размахвам ръце и да обиждам? — избухна в смях Алхазаб. — Мога да викам, мога да заплашвам, мога и да обидя. Но го правя спокойно и внимателно, както подобава на вожд и магьосник. Това е глупаво състезание, от което няма да излезеш победител, сукалче!

— Тогава защо се страхуваш да си премериш силите с мен? — попита Трикс.

Алхазаб се ухили. Щракна с пръсти и каза:

— Чуйте ме, мои верни воини! Гнусните предатели ме предизвикват на дуел. Какво пък, всички вие ще му станете свидетели! Сега ние с този недорасляк, който се отплаща толкова лошо за добрината, ще кажем всичко, което мислим един за друг. Губи този, който първи загуби самообладание! И победителят ще реши какво да прави с поддръжниците на загубилия и със самия него!

Гласът на Алхазаб гърмеше над пустинята. По магичен начин той се чуваше от всички, независимо колко далеч се намираха.

— Трикс... — Тиана, все още бдително пазеща гърба му, извърна глава. — Трикс, порицанието и ексглумацията няма да помогнат, той е твърде самоуверен и горд!

— Знам какво правя... — шепнешком отвърна Трикс.

Подчинявайки се на жеста на Алхазаб, охраната му и Хамас неохотно отстъпиха. Груя хвана ръката на Тиана и я отведе настрана.

Прозрачният бог и Трикс останаха лице в лице. Трикс заби копието в пясъка и скръсти ръце на гърдите си, опитвайки се с целия си вид да покаже, че изобщо не се страхува.

Известно време Алхазаб мълчаливо гледа Трикс. После каза:

— Ти се появи от пустинята, самонадеян младеж без род и име. Дадох ти място до нашите огньовете, пуснаха те да се сражаваш за правото да бъдеш сред най-добрите воители. Позволих на теб и твоят приятел да спечелите и да не се сражавате помежду си, дадох ти злато. Беше удостоен с честта да пазиш шатрата ми, гостих те с халва и хубав разговор. Ти ми се отплати с предателство. Настрои моите приятели гноми срещу мен. Доведе злия витамант. Прокълна ме с ужасно проклетие. Кой си ти след това? Позорът на своите родители, предателят на своите приятели, човекът, който не държи на думата си и няма чест! Обвинявам те!

Номадите възторжено закрещяха. Трикс дори се олюля от острите и, няма две мнения, справедливи упреци на Прозрачния бог.

— Твой ред е — с усмивка каза Алхазаб.

— Ти дойде от пустинята в царството на гномите — твърдо отговори Трикс. — Обеща да им помогнеш, но като придоби сила — избяга, без да им кажеш и дума! Обърна своя меч и своята магия срещу всички племена на пустинята, със страх и жестокост ги накара да се подчинят на твоята воля. Но дори това ти се стори недостатъчно! Ти въстана срещу властта на най-добрия султан и поведе номадите към великия град Дахриан. Знаеш, че в идващата битка ще паднат десетки хиляди хора, мъдри дракони ще загинат, реките ще пресъхнат и нивите ще изгорят — но това не те спира. Ти искаш да властваш не само над Самаршан, ти искаш да завладееш всички населени земи — и не се страхуваш, че земята ще подгизне от кръв. Казваш, че завладявайки целия свят, ще го направиш добър — но кой ще живее в този добър нов свят? Войници, свикнали да убиват и които не ценят ничий живот? Овдовели съпруги? Осиротели деца? Ще покълне ли добър плод на зла почва? Ти трябва да бъдеш спрял на всяка цена, дори с цената на предателство и коварство. Обвинявам те!

Гномите и комедиантите започнаха да аплодират и одобрително да крещат. Алхазаб се намръщи. После каза:

— Добре. Има истина и в моите думи, и в твоите, младежо. Нека победител стане този, чиято магия е по-силна! Когато реши да ме

убиеш, ти каза: „Алхазаб напразно тържествува! Младият магьосник му нанесе коварен и безмилостен удар! Всички сокове на тялото — от черната злъч на далака и жълтата злъч на черния дроб до червената кръв във вените и безцветната слюз в главата — всички те изкипяха, разкъсвайки Алхазаб на парчета!“

Трикс раздражено кимна. Добра памет имаше Алхазаб.

— Нека анализираме твоята магия — иронично каза Алхазаб. — Магия на недоучено момче, което се опитва да изглежда като истински маг. Първо — какво изобилие от емоции! „...тържествува!... безмилостен удар!... на парчета!“. Ти през цялото време крещиш, момче! Твоята магия е просто помпозни фрази и емоции. Къде е красотата на словоредата? Къде е мисълта? Къде е мъдростта? Взрив от истерия! Второ, какви скучни и еднообразни похвати. Изброяване, вкарващо слушателя в транс — „от черната злъч и жълтата злъч“, „до червената кръв и безцветната слюз“... Скучно, момче! Скучно и примитивно! Сигурен съм, че всички твои магии са изградени върху този прост трик! Трето, какъв примитивен избор на епитети... „коварен“, „безмилостен“... просто не ти достигат думи, говориш като лош летописец. Сигурно си чел тези думи в някакви глупави хроники, а сега ги хвърляш наляво и надясно... Е, и четвърто...

„Това вече е силно! — мрачно си помисли Трикс. — Обикновено всички спират на «трето», а той продължава!“

— И четвърто, ти се опитваш да примамаш и поразисш слушателите и самия себе си с празна кръвожадност. „Соковете изкипяха... разкъсвайки Алхазаб на парчета...“ — имитира го Прозрачният бог. — Ти изобщо виждал ли си истинска битка, момче? Истинска кръв, разчленени тела? Чувал ли си стоновите и проклятията на умиращите? Не, не и не! Ако твоето заклинание беше сработило и наистина ме беше разкъсало на парчета — щеше да изповръщаш днешната си закуска и вчерашната си вечеря на пясъка, а след това нямаше да можеш да спиш цяла седмица от ужасните кошмари! В заключение, ти си лош магьосник, ти дори не си магьосник, а просто самонадеян недоучил се хлапак, който с крясъци и викове се опитва да впечатли хората. И всички твои приятели разбират това. Аз казах!

Номадите завиха от възторг. Трикс усети как коленете му се разтреперват. Алхазаб каза това, което и самият той от време на време си мислеше. Това, което и Лапад понякога му казваше...

Нима той наистина е безполезен магьосник, решил да се състезава с велик майстор? И с това обрича на гибел своите приятели?

Алхазаб чакаше, гледайки презрително Трикс.

Трикс погледна Тиана. Тя го гледаше уплашено. Трикс насочи поглед към сцената. Комедиантите, отпуснали ръце, не смееха да го погледнат. Гномите бяха свели глави. Дори големите сякаш се отпуснаха. И само Гавар, с провесен език и разперени ръце и крака, мучеше, опитвайки се да каже нещо...

„Той е прав — помисли си Трикс. — Той е прав... и моите приятели го разбират. Те вече не вярват в мен. Никой не вярва в мен. Аз съм нескопосан, шило в торба, недоучен. Нищо не ми се получава, винаги се пъхам където не трябва, не знам нищо...“

— Трикс, той лъже! — внезапно се разнесе над оазиса гласът на Халанбери. — Ти си велик магьосник! Аз вярвам в теб! Той просто всички е ома...

Гласът секна, сякаш някой беше затиснал устата на Халанбери с ръка. Гавар започна да кима, доколкото му позволяваха магическите връзки.

„Той просто всички е ома... омаскарил? Омаял? О... Омагьосал! — Трикс вдигна глава. — Ама разбира се! Въпреки че уж не правим заклинания, а само се ругаем един друг, но ние сме магьосници. И магията на Алхазаб действа и на моите приятели. Само Гавар не се поддаде. Може би защото е мъртъв. Или защото не ми е приятел?“

— Благодаря ти, уважаеми Алхазаб, за анализа на моето заклинание — отговори Трикс и разпери ръце. — Някак си дори не разбирам с какво да споря? С факта, че в моята магия има много чувства и емоции? Всъщност целият ни живот се състои от тях! Какво е изненадващо, че в моята магия, която е част от живота, звучат чувства? Изброяванията те смущават? Животът ни е изчислен и следва определен ритъм. Лятото идва след пролетта, след лятото идва есента, зимата следва есента, а след нея е отново пролетта! Час по час, минута по минута, миг по миг, ние вървим по пътя на живота към вечността — и само там, във вечността, всичко ще спре и вече няма да бъде изброявано. Моята магия е жива и в нея има свежата зеленина на пролетта, горещото злато на лятото, сивата мрачност на есента и... (тук Трикс спря за миг, осъзнавайки, че в Самаршан няма сняг дори през зимата)... и мъгливия студ на зимата. Ти се присмиваш на това, че

в моите заклинания звучат думите „коварен“ и „безмилостен“? Но това са същите тези думи, които са неразделни от теб, Алхазаб! Обвиняваш ме в кръвожадност? А кой унищожи най-добрите магьосници на Дахриан? Кой накара бедните, гладни гълъби да отнесат обратно на султана останките на неговите убийци? Не, Алхазаб, не си ти този, който трябва да ме упреква в жестокост! Не, Алхазаб, не си ти този, който може да плюе на магията ми... защото ти изобщо не си магьосник!

Всички — и номади, и гноми, и комедианти — ахнаха едновременно. Дори Алхазаб трепна от изненада.

— Аз не съм магьосник? — вдигна вежди той.

— Ти не си магьосник! — потвърди Трикс. — Ти си магофен!

— И какво означава това? — презрително попита Алхазаб.

— Ти никога не си се учил на магия — каза Трикс. — Ти дори с чуждата магия не си запознат. И напразно! Магията много-много отдавна е станала точна наука и всички магьосници са измерени и класифицирани. Така че...

Наоколо беше много тихо и Трикс радостно осъзна, че е привлякъл вниманието на слушателите. А какво може да е по-добре за един магьосник от хиляди внимателни слушатели? Нищо! Особено ако противникът ти от недомислие е направил твоите думи достъпни за всички събрали се!

— Най-разпространеният вид вълшебници са маговете. Самаршанците ги наричат магьосници, северняците — шамани, планинците — чародеи. Но всички те са едно и също — хора, които с думите си могат да създават вълшебства. При някои от тях се получава по-добре, при други — по-лошо, но на мага е подвластно всичко. Тях, като правило, сред хората ги наричат вълшебници... Второ, съществуват чудотворци — това са едностранно развити вълшебници. Това са онези вълшебници, чийто талант им позволява да създават само един вид вълшебство — например да лекуват подагра или да превръщат тикви в карети. А третият вид — това са вълшебници без талант или магофенове. С искреното си желание да правят магии и дръзко да измислят заклинания, те всъщност не са в състояние да измислят нещо ново и необичайно. Но вярата им в самите себе си е толкова голяма, че дори успяват наистина да го направят, като създават слаби и нетрайни заклинания.

Алхазаб се засмя:

— Ти си противоречиш, момче! Моите заклинания ли са слаби и нетрайни? Моите, на Прозрачния бог? Та аз едва бях разбрал как се прави заклинание, когато казах: „Нека отсега нататък никакви заклинания, а също и никакви човешки оръжия, огън и вода, нокти и зъби, ръце и крака, предмети от бита и природни катаклизми да не могат да ми навредят!“ И от тогава аз съм неуязвим нито за магии, нито за груба сила!

— Да, така е — кимна Трикс. — Но не защото твоето заклинание има някаква сила. В продължение на хиляди години магьосниците са призовавали подобни защиты за себе си, така че всички тези думи вече са износени. И твоето заклинание изобщо не би те защитило. И дори хиляди вярващи в теб воители не биха могли да направят заклинанието толкова силно! Виж само какви са твоите заклинания! „Несъкрусими връзки сковаха ръцете и краката ти, витамините! А твоят гнусен език се поду и вече не може да се движи!“ Та това е абсурдно, Алхазаб! Точно същите емоционални и прости думи, с които осъди моята магия! Най-простите думи, в тях няма нищо необичайно, нищо сложно и интересно!

— За мен магията е проста и нямам нужда от много украсяване! — рязко отговори Алхазаб.

— Не магията е проста за теб! — насмешливо отвърна Трикс. — Всъщност простият си ти, Алхазаб! Дълго мислих как си успял така бързо да станеш толкова силен маг. Какъвто и да е твоят талант, не е възможно да научиш всичко наведнъж! А после... после аз и моите приятели минахме по твоите стъпки. И знаеш ли какво забелязах? Не можах да се досетя как да отворя вратата към подземното царство на гномите. И моят учител, мъдър магьосник, също не можа. Но моят приятел, съвсем още момче — успя! И после, докато вървахме по твоя път, аз разчитах на неговия избор — и всеки път той постъпваше така, както и ти! И въпреки че няма никакви големи способности за магия, той, преминавайки по твоя път, се превърна в магьосник!

— Какво искаш да кажеш? — излишно силно извика Алхазаб.

— Твоята жестокост ме накара да мисля, че ти си злодей, който не цени човешкия живот — продължи Трикс. — Но ти се оказа едновременно и добър, и жесток! Желаяш добро на всички и за това си готов да поробиш целия свят! Едни екзекутираш, други награждаваш

— без никаква логика. Но кой се държи така? Ти нямаш дори една жена, въпреки че всеки вожд вече се е обградил с цял харем!

— Искаш да кажеш, че съм лош мъж ли, глупако? — възмути се Алхазаб.

— Може и да си добър мъж, но не си готов да станеш нито добър съпруг, нито добър баща! Скучаейки в шатрата си, ти не пиеш вино, а хапваш халва! Не се любуваш на танцорките, а слушаш приказки! През цялото време ме наричаш хлапе и момче — защо? Нима за истинския маг е важно на колко години е неговият противник? Твоите простички заклинания работят — защо? Как може да не виждаш, че думите ти са изхабени и протрити от употреба? Всъщност ти самият си дете, Алхазаб! Нищо, че имаш брада, нищо, че си свиреп и добре размахваш сабята си — така или иначе дълбоко в душата си ти си оставащ едно наивно дете, което вярва във всякакви чудеса и най-вече в това, че умее всичко на света и всичко му се получава!

— Аз не съм дете, аз съм възрастен, аз съм вожд! — изкрещя Алхазаб. — Роден съм в годината на голямото слънчево затъмнение, тридесет и два пъти пустинята е цъфтяла, откакто съм роден!

— Няма значение на колко си години! — презрително каза Трикс. — Има хора, които и на десет години разсъждават като възрастни, и дори на пет не изглеждат като деца. Ето гномите — всички са такива. И затова при тях магията не се получава по никакъв начин. А се случва човек и до дълбока старост да запази детското в себе си. Всеки магьосник е малко ексцентрик, всички знаят това — и това е така, защото за вълшебство човек трябва да вярва в приказки. А ти — ти си съвсем дете, макар и два пъти по-възрастен от мен. Затова и вярваш в себе си толкова силно, че магията ти работи. Затова и се опитваш да завладееш света — защото детето иска да докаже, че е пораснало. Ето защо се стараеш не просто да те слушат, а и да те обичат — в края на краищата всяко дете мечтае всички да го обожават!

— Ти лъжеш, лъжеш, лъжеш! — закрещя Алхазаб. — Лъжеш за всичко! Сега главата ти ще се пръсне от твоите лъжи!

За миг Трикс изтръпна. Но подигравателно каза:

— Ама защо е тази детска жестокост, Алхазаб? Да беше казал „нека носът му порасне“ или „нека ушите му окапят“. А ти веднага заплашваш. Като хлапе, което чупи играчка, на която не може да играе, честна дума...

— А-а-а! — закрещя Алхазаб и като извади меча си, се хвърли към Трикс.

Но Трикс очакваше това. Може дори да се каже, че мечтаеше за това!

И измъквайки копието от пясъка, той посрещна атаката на Алхазаб — така, сякаш в ръцете му беше не копие, а върнатата метла. Дръжката нагоре... дръжката надолу... в дясното коляно... в левия лакът... по челото... в корема...

Алхазаб падна на колене, изпусна меча си и закрещя:

— Убийте го! Убий го, Хамас! Убий, убий, убий! Нарези го на парчета! Той лъже, аз съм велик магьосник, аз съм Прозрачният бог, аз съм вашият предводител и съм най-най-силният! Хамас! Но ти го знаеш, Хамас!

Над оазиса увисна тишина, само железните стави на големите поскърцваха — те се опитваха да завъртят глави и да хвърлят бърз поглед към случващото се. После Хамас пристъпи напред. Безмълвно извади меча си.

Трикс стисна копието в готовност.

Хамас се наведе, заби дръжката на меча си в пясъка, отстъпи крачка назад и каза, обръщайки се не към Трикс, а към всички номади:

— Аз съм прост човек. Не съм обучен за магия. Всички вие знаете, че съм добър воин и умел пълководец, но аз никога не съм се стремил да стана вожд над вождовете. Защищавал съм племената, но не се опитах да принудя жителите на градовете да живеят така, както обитателите на пустинята. Разбирах къде лежат границите на силата и ума ми... Познавам Алхазаб още от дете, всички знаете, че бях приятел с баща му. И... младият маг от кралството е прав. Знаех, че Алхазаб така и никога не порасна. Че неговата душа е душа на дете, понякога добра, а понякога зла, арогантна и плаха едновременно... Когато Алхазаб стана магьосник, реших, че ще бъде негов помощник и слуга. Че съм готов да бъда втори... да бъда слуга на Бог... и че ще се опитам да го направя по-добър и да му помогна да порасне... Предполагам, че все пак бях твърде самоуверен. Магът от кралството победи! Той доказа, че дори без брада и по-млад, е по-зрял и по-отговорен от нашия повелител. Простете ми, воини. Алхазаб не е Прозрачен бог. Той е момче, което не успя да порасне и което вярва в

своите приказки. И това не би било проблем... ако вярата му не ни караше да проливаме кръв...

Хамас погледна Трикс и каза:

— Заповядай, Трикс. Неговата кръв, моята кръв, нашата кръв — всички са твои.

Трикс трепна. Погледна към сцената, където мълчаливо, сгущени един до друг, го гледаха комедиантите. Гавар стоеше до тях и се опитваше да натъпче подутия си език обратно в устата — заклинанието на Алхазаб се разсейваше. Чувайки думите на Хамас, Гавар енергично закима.

— Не ми трябва вашата кръв — каза Трикс.

— Тогава вземи нашите мечове — предложи Хамас. — Може да покориш целия свят, аз вярвам в теб. И ние... ние ще те последваме. Въпреки че не си жител на пустинята, ти си достоен за нашата вяръност.

— Не, Хамас — отвърна Трикс. — Не са ми нужни вашите мечове, те са твърде много... и са твърде остри. Вие сте щастливи, че живеете в пустинята, отглеждайки камили и грижейки се за вашите оазиси. Жителите на Дахриан са щастливи, отглеждайки посевите си и пътувайки с кервани. Жителите на кралството са щастливи, развивайки занаятите и строейки кораби. Животът е толкова разнороден и сложен, не бива да го правим еднакъв и прост. Живейте така, както искате да живеете... и не пречете на другите, които живеят по-различно.

— Говориш като мъдър и възрастен човек — с горест каза Хамас. — А какво ще кажеш за Алхазаб?

— Той е твой — каза Трикс и замълча. — Ти се отнасяш с него като със син. Помогни му... в крайна сметка той всъщност знае как да прави заклинания, но никога вече няма да успее да постигне истинска сила. А мнозина ще поискат да му отмъстят за това, че ги е командвал... и за това, че не е оправдал надеждите им.

Хамас мълчаливо пристъпи към Трикс и силно го прегърна. Трикс беше объркан. Номадът миришеше на пот, камила и вълна, но да се отскубне щеше да е неучтиво.

— Не бих те нарекъл син — каза Хамас, — но бих се радвал да бъда твой брат. Нека пътят ти е лесен!

Разцелува Трикс по бузите (от което той би се отказал дори с още по-голямо удоволствие, отколкото от прегръдката), извади меча си от

пясъка и пристъпи към Алхазаб.

— Ставай... трябва да се махаме оттук.

Алхазаб изхлипа, докато се изправяше, и при вида на това недостойно за вожд поведение верните пазачи ужасено се извърнаха. Хамас свали плаща си, покри Алхазаб през глава и го поведе за ръка.

А Трикс Тиана вече го прегръщаше (против което той изобщо не възразяваше!), после Груя (някъде в областта на коленете), промъкналият се — и кога само беше успял! — през кръга големи Халанбери (в областта на колана), след това радостно крещящият Йен, смеещият се Бамбура, мълчаливо усмихващият се Шараж, бърборещият нещо (от вълнение — на родния си език) Хорт... В краката подскачаше и лаеше Алби, отгоре Аннет танцуваше, а отстрани, хванати за ръце, радостно подскачаха в старинен народен танц Майхел с неговите племенници.

— Да изпуснеш такава мощна бойна сила! — със съжаление каза Гавар. Езикът на витаминта вече беше намалял до нормалния си размер. — И все пак си нескопоско.

— Да, такъв съм! — радостно отвърна Трикс, полузадушен от приятелските прегръдки. — Да!

— Може би един ден ще съжаляваш — каза Гавар.

— Ако съчинявах пиеса за героичните ни дела — горчиво каза Бамбура, — щях да сложа финалната точка на по-предния ден. Например на мястото, когато всички те поздравихме и прегръцахме, след като ти победи Алхазаб и убеди номадите да се върнат в пустинята...

— Защо? — мрачно попита Трикс.

— Защото героичната драма трябва да завършва добре! А ако тя завършва зле, значи това е героична трагедия!

— Драмата ми харесва повече — призна Трикс.

Фургонът с комедиантите бавно приближаваше към двореца на султан Абнувас. Честно казано, дори впрегнатите камили (камилата не е най-подходящото животно за впрягане) биха могли да теглят фургона по-бързо — но стражниците много забавяха движението. Вървяха отзад, стиснали дълги пики в готовност. Вървяха и отпред, стиснали в ръце мечовете си. Тълпяха се и по дължината на пътя, държейки лъковете си в готовност.

Като цяло имаше много стражници.

А също така в небето летяха дракони.

А също така по покривите на къщите стояха мрачни самаршански магьосници, като към всеки от тях бяха прикрепени по трима стражника, които да ги въодушевяват и ободряват. А също така в канавките дебнеха алхимици, стиснали в ръцете си колби със зловещи бълбукащи течности.

Като цяло на Трикс му беше някак некомфортно. Той и Тиана яздеха бойните си камили, витаминът Гавар крачеше до тях, а комедиантите, Йен и Халанбери седяха намръщени във фургона.

— И защо изобщо реши да се върнеш в Дахриан? — изстена Майхел. — Да бяхме се отправили към дома...

— Самият ти настояваше да се върнем! — възмути се Трикс. — Искаше да вземеш сандъка със злато, който ни беше обещан!

— Исках! — призна Майхел. — Но аз съм беден комедиант, директор на странстваща трупа, който трябва да се грижи за своите

актьори и на когото звънът на златото заглуши воплите на разума! Ти трябваше да ме разубедиш! Но сам заяви, че трябва да се отчетеш на Абнувас!

Трикс въздъхна. Така си беше — искаше да разкаже на султана, че заплахата е преминала, че война няма да има... и, ако е възможно, да се застъпи за Аблухай и Сутар. А също така му се искаше да види драконите и да благодари на Мумрик за покровителството и обучението в школата на асасините. А и с търговеца Васаб трябваше да се сбогува. Но най-важното... най-важното беше, че на Трикс му беше неловко пред Дерик. По някаква причина Трикс беше сигурен, че ако се срещнат отново, непременно ще се сдобрят — и коварният Сатор Гриз ще се засрами от вероломството си, а Трикс ще може да изпроси прошка от Маркел за тях — и тогава всичко ще завърши много, много добре, като в приказка...

— Извинявай — каза Трикс на Майхел. — Вината е моя.

И погледна към Сатор Гриз, който яздеше отпред на процесията — в пищните одежди на Велик везир.

Но кой би могъл да си помисли, че като затвори в тъмница предишния везир и шута, султанът ще допусне толкова близо до себе си беглеца съхерцог и неговия син?

Дерик яздеше зад баща си. Той също беше в самаршански дрехи, които му стояха изненадващо добре, и постоянно поглеждаше назад към Трикс. Погледът му не предвещаваше нищо добро. Разбира се, младежът помнеше, че Тиана го изпрати обратно в Дахриан, но като благородник по произход, той не можеше да се обиди на момичето — това беше лош тон. Затова Дерик предпочиташе да се сърди на Трикс.

— Вие в нищо не сте виновни — опита се Трикс да утеша Майхел. — Съвсем честно изпълнихте задачата си. Тиана и аз избягахме от султана, когато той реши да сключи сделка с Алхазаб...

Майхел само въздъхна, Шараж тъжно се усмихна, затова пък неуморно крачещият витамин се засмя и каза:

— Глупак! Истинският владетел не може да си позволи да наказва само невинни. А съдейки по това, което чух за Абнувас, за неговата доброта и любов към всичко живо — при тази дума Гавар се намръщи, — той трябва да стане истински владетел.

— Защо е това „не може да си позволи“? — възмути се Тиана. — Владетелят трябва да е строг, но справедлив. Защо би наказвал

невинни? Това ще предизвика вълнения сред народа!

— Вълнения... — презрително изсумтя Гавар. — Ако владетелят наказва само виновните, тогава част от тях, и то най-хитрите и най-умните, неизбежно ще се изплъзнат от наказанието. И тъй като са хитри и умни, ще нанесат много повече вреда от обикновените прости престъпници... Именно затова истинският владетел понякога трябва да ексекутира и преследва онези, които на пръв поглед не са виновни за нищо. Защото по този начин той... той какво?

Трикс сви рамене. А Тиана възторжено отговори:

— На случаен принцип наказва най-хитрите предатели и заговорници...

— Точно така! — зарадва се Гавар. — Не си безнадеждна, момиче. Съветвам те все пак да помислиш за предложението на Евикейт да станеш негова съпруга.

— Никога! — възмути се Тиана.

— Думата „никога“ има смисъл само за витамините — отвърна Гавар. — Помисли си, помисли си... Дори бих могъл да кажа добра дума за теб пред Абнувас.

— Ти какво, мислиш, че нищо не те заплашва? — изненада се Трикс.

— Да, мисля, че не ме заплашва — трезво каза Гавар. — На него му трябва да ексекутира теб, Трикс, защото ти тръгна против волята му. Тиана може да я помилва поради естествената слабост на женския пол и податливостта им към лошо влияние. Комедиантите... — Гавар сви рамене. — Може да ги ексекутират, може да ги бият с камшик, може да ги изпратят на солените блата. А мен? Първо, трудно е да бъда ексекутиран. Вече съм мъртъв, а да бъда убит окончателно не е лесна задача. Второ, зад мен стоят Евикейт и Кристалните острови. Въпреки че са далеч, Самаршан няма причина да се кара с тях. Трето, аз съм могъщ магьосник и ще е глупаво да се пилеят стражници и магьосници, защото аз няма да се предам толкова лесно.

— Аз също съм магьосник — припомни Трикс.

— Ти си талантлив и късметлия — съгласи се Гавар. — Но не ти достига стабилност и дисциплина, това, което идва с възрастта. И ако човек не тръгне да дрънка, както направи глупакът Ахлазаб, тогава не е трудно да те убие.

Трикс преглътна появилата се в гърлото му буца. По принцип той подозираше, че думите на Гавар не са далеч от истината.

— А ето и нашият любим султан — с ирония продължи Гавар. — Е, сега ще започне забавлението.

За разлика от бившия везир, поелият властта в ръцете си султан предпочиташе природата пред луксозните сводове на двореца. Вратите, водещи към градината, бяха широко отворени и шествието се насочи точно натам. В средата на кръгла поляна, обградена от цъфнали храсти, стоеше трон, прост, дървен: от чемшир, абанос, палисандър, северна шарена бреза и сатенено дърво. Над храстите пърхаха и чуруликаха малки шарени птички — отначало Трикс беше поразен от факта, че те не отлитат, но след това забеляза, че крачето на всяка птичка е вързано с тънка копринена нишка. Видимо, искайки да бъде по-близо до природата, султанът беше пренебрегнал боядисаните тъкани, луксозните украшения и скъпоценните метали — посрещна ги облечен в обикновен бял халат от паяжина на планински паяци-птицеяди: невероятно лек и здрав като броня, но и струващ колкото натоварен с подправки керван; на главата си носеше тюрбан с необработени диаманти и сапфири. В краката му кротко лежаха бял тигър (казват, че да дресиращ бял тигър се случвало веднъж на сто години и това изисквало поне сто тигъра и хиляда дресьори) и боен овен от рядка пустинна порода (тези овни се подчиняват само на деца с рижа коса и дори тогава понякога се опитват да ги блъснат в шията, поради което младите укротители са принудени да носят здрави твърди яки).

Като цяло, виждайки колко земен и близък до природата е станал добрият Абнувас, Трикс не падна духом само защото вече нямаше накъде повече да пада.

— Предателите са пленени и докарани на съд пред султана! — тържествено обяви Гриз, приближавайки до трона. Абнувас вдигна ръка и го заплаши с пръст:

— Не бързай, мой нови везире. Нека твоето усърдие не те кара да правиш прибързани изводи... Освен това, ако са пленени, защо тогава са с оръжия и яздят?

— Съгласно волята на султана — поклони се Гриз, — ние се постаряхме по възможност да избягваме кръвопролитията.

Султанът кимна и погледна Трикс.

— Трикс Соийе, приближи се. Само че първо слез от камилата... и остави метлата си на земята.

Трикс не тръгна да спори. Скочи от камилата, като едва не си счупи краката, с поглед спря Тиана, която също се канеше да слезе, и се приближи. Аннет седеше в пазвата му, благоразумно решавайки да не се показва.

— Седни — добродушно каза султанът, посочвайки тревата пред трона. — Седни, мой млади приятелю. Ах, в какво глупаво, сложно положение ме постави!

— Аз? — изуми се Трикс.

— Разбира се! — Абнувас потърка междувеждието си. — Позволи ми да ти обясня всичко възможно най-просто. Има на света хора, които обичат да властват. Не да се обличат в коприна и брокат, не да ядат изискана храна, не да живеят в дворец, а да знаят, че те са властта. Да осъждат, да помилват, да заповядват... Аз не съм такъв. О, много се радвах, че съм син на султан и живея в комфорт, не познавайки беди и лишения. Приятно ми е да правя добрини на хората, а още по-приятно ми е да се разхождам из градините и да храня катериците с ядки. Но властта сама по себе си — тя никога не ме е привличала. И когато моят беден везир реши да управлява вместо мен, оставяйки ми само полагащите се на султан почести и блага, аз бях много, много щастлив. Нека везирът го боли глава от тегобите при управлението на държавата! Но тогава се появи Алхазаб... и всичко се обърна с главата надолу. Да се сражавам? Войната ще отнеме много животи и ще съсипе страната. Да се подчиня на Прозрачния бог? О, това мен изобщо не ме смущава, но трябваше да се уверя, че Алхазаб наистина е способен да завладее целия свят. И вашата малка група, решила да победи Прозрачния бог, се появи като по поръчка. Ако веднага победите Алхазаб, щях да продължа предишния си живот. Ако всички бяхте загинали, дори Абнувас би разбрал, че да се съпротивляваме е безполезно. Но ти, Трикс... Ти обърка всички планове! Ти не победи, но и не загина. Ти се върна и почти завлече моя бивш везир във война... защото за него властта беше важна сама по себе си, той искаше да управлява зад гърба ми — но нямаше намерение да се подчинява на Прозрачния бог. Така че трябваше да взема властта в ръцете си... да я взема, за да я дам на Алхазаб...

Той млъкна и притеснено попита:

— Нали не е твърде объркващо?

— А, не, няма нищо... — тъжно отговори Трикс. — Разбирам. Знаете ли, моят баща беше съхерцог. Той също не се интересуваше от властта сама по себе си, позволяваше на Сатор Гриз да решава всичко...

— Знам тази тъжна история — кимна султанът. — Значи ме разбираш. И така, Трикс, аз просто бях принуден да взема властта... да арестувам Аблухай и Сутар... е, и теб, разбира се. Може би дори бих успял да убедя Прозрачния бог да не те екзекутира, кой знае? Но ти пак съсипа всичко! Избяга от стражниците ми. Урони моя авторитет. А накрая победи и Алхазаб! И се върна в Дахриан! Как трябва да постъпи един истински владетел? Мълчиш? Сам ще отговоря — аз съм длъжен да те екзекутирам за предупреждение към останалите! Като предупреждение към същия този Сатор Гриз, когото трябваше да взема за везир...

— А защо го взехте? — мрачно попита Трикс.

— Много ценен управляващ, с богат опит, с прогресивни разбирания за държавата, със знания за живота, за кралството и за витамините. А като знам склонността му към предателство, то той е много полезен — Абнувас сви рамене и философски добави: — Така или иначе всички Велики везири са склонни към предателство, по този въпрос нищо не може да се направи. Но да не се разсейваме! Назови ми три причини, поради които не трябва да те екзекутирам?

Трикс леко се пооживи. Изглежда, че Абнувас все пак се измъчваше от необходимостта да се разправи с него.

— Това е лесно, о, султане! — възкликна той. — Първо, аз победих Алхазаб и предотвратих войната. Нима твоята благодарност за това...

— Война нямаше да има — припомни султанът. — Щях да се предам. Така че това не се брой.

— Второ, аз съхраних вашата власт...

— Току-що го обясних! — плесна с ръце Абнувас. — Аз не се нуждая от власт, а от възможностите, свързани с нея. Властта, напротив, ми тежи. И това не се брой!

— Трето, при теб остана властта над драконите, които в противен случай Прозрачният бог щеше да изпрати на война... — тъжно продължи Трикс.

— И това не става! — въздъхна Абнувас. — След година изтича срокът на действие на даденото от драконите обещание. Или ще трябва да се примиря с факта, че изпускам такава сила, или сам да започна война — за да не пропадне напразно такава великолепна възможност! Не можеш да си представиш колко потискащо е за мен!

— Тогава ще назова други три причини! — възкликна Трикс. — Първата — аз съм магьосник, а магьосниците в кралството ги уважават. И съм наследник на херцог! И познавам Маркел! Ако ме екзекутиращ, ще започне война! Втората причина е, че се сприятелих с пустинните гноми. Техен отряд за пръв път излезе на повърхността... и ако разберат, че са ме екзекутирали — ще започне война! И трето, аз се обучавах в школата на асасините! Ако бъда екзекутиран, асасините ще отмъстят!

— Първата причина не ме притеснява — призна султанът. — Напротив! Ще имам чудесна възможност да използвам драконите! Втората причина също е съмнителна. Гномите са прагматици. Те не отмъщават, защото отмъщението не може да промени нищо, затова пък със сигурност няма да искат да загубят такъв пазар като Самаршан. Третата причина би могла да ме спре, да... дори драконите се страхуват от асасините. Но... — Абнувас се наклони към ухото на Трикс, — аз вече разговарях с братовчед ти. И съм наясно, че „Дебнещата пепелянка“ вече не е същата като преди...

— Тогава не знам какво да кажа — мрачно промълви Трикс.

— Хей, нали теб трябва да екзекутират, а не мен! — напомни султанът. — Нима не можеш да измислиш причина, поради която да не трябва да го правя? А?

— Значи не искаш да го правиш? — уточни Трикс.

— Не, разбира се — въздъхна Абнувас. — Аз дори екзекуциите на Аблухай и Сутар протакам, доколкото мога... зехтинът кипи в котела вече трети ден, скоро там ще има катран, а не масло...

— Тогава ни помилвай — предложи Трикс.

— Какво? — изненада се Абнувас. — Да ви помилвам? Но как мога да го направя? Взех властта в ръцете си. Трябва да докажа на всички, че съм строг владетел, с който не можеш да се шегуваш. Ех, Трикс... това да е добър би могъл да си позволи предишният султан, от чието име управляваше везирът...

— А ти бъди непредсказуем — предложи Трикс. — Например вземи и ни помилвай! Нека всички да говорят: какъв непредсказуем и уверен в себе си султан имаме! Прости на магьосника, дръзнал да не му се подчини...

Абнувас се замисли. После поклати глава със съжаление:

— Няма да стане. Много съмнително поведение за владетел. Аз просто съм длъжен да те накажа и при това да те накажа сурово. Така че всички да се ужасят. Може би дори ще помилвам всичките ти спътници... и ще върна Тиана в кралството, така че моят венценосен брат Маркел да не се обиди... и на комедиантите ще дам злато... в края на краищата артистите са като катерички.

— Катерички? — изненада се Трикс.

— Точно така! Много по-лесно ще ги нахраниш, ако ядат от ръцете ти, отколкото да тичаш след тях... И уважавания Гавар, разбира се, ще изпратя с почести към Кристалните острови. Но ти... ти си съвсем различна работа.

— Точно така, о, мъдри султане! — включи се Сатор Гриз. — На мен ми е много жал, защото познавам Трикс от ранна детска възраст... и дори когато имах конфликт с баща му — наредих момчето да бъде освободено! Но изход няма... уви... Екзекуция, никаква милост!

Гласът на Сатор беше умерено тъжен, но в очите му блестеше злобна радост.

Абнувас разпери ръце:

— Скъпи Трикс — каза той. — Разбирам всичко. И че моят Велик везир жадува смъртта ти — също. Но той е прав, ето в кое е бедата! Каж ми поне една причина да те помилвам, а? Само че да бъде уважителна!

— Аз съм магьосник и ще се съпротивлявам! — заплашително каза Трикс. — Победих Прозрачния бог — нима не те е страх да ме предизвикаш?

— Ти няма да се съпротивляваш, в това е бедата — каза Абнувас. — Ако обещаеш да пусна всички останали — а аз обещавам, ти няма да го направиш. Разбираш, че в противен случай им се пише лошо и затова си готов да се пожертваш. Така ли е?

Той се наклони към ухото на Трикс и прошепна:

— Ти си добър почти колкото мен, Трикс. Ние, добрите хора, сме беззащитни пред злото — дори когато сами го извършваме.

Трикс погледна султана в очите... кимна и тихо отвърна:

— Да, няма да се съпротивлявам. И вече нямам никакви причини...

— Затова пък аз имам! — изненадващо възкликна Аннет и излетя от пазвата на Трикс. — И то много основателна причина! Аз съм Аннет, феята-фамилиар на Трикс! И ако ти, султане, го екзекутираш, аз също ще умра!

— Каква прелест! — възкликна Абнувас и Трикс съобрази, че султанът никога не беше виждал Аннет. — О, земя и небе, толкова много съм слушал за феите... но никога не съм ги виждал!

— Това още не означава, че ни няма в Самаршан! — наежи се феята. — И между другото, от нас изключително много зависи продуктивността на посевите ви!

— Само не ме заплашвай — намръщи се Абнувас. — Това е напълно излишно. Слушайте всички! Аз, вашият султан, повелителят на земята и онази част от небето, която се намира над тази земя, милостивия и суровия, любимия и обожавания... — султанът се намръщи и сухо подхвърли на Гриз: — Хм, нататък ти добави всичко, както се полага... И така, аз реших да помилвам този дързък магьосник — не заради деянията, които е извършил за благото на Самаршан, и не заради последствията, които екзекуцията му може да предизвика, а единствено от възторг от красотата на неговата фея Аннет. Но за да има все пак някакво наказание момчето, аз му заповядвам в срок от едно денонощие да напусне нашия прекрасен Дахриан и му забранявам в следващата година да стъпва в Самаршан! Слушайте и не говорете, че не сте чули!

— Слушам и не говоря — с убит глас каза Гриз. Искаше да добави още нещо, но улови погледа на султана и се спря.

— На гости не те каня — със съжаление каза султанът. — Сам разбираш, ще бъде неправилно. Но ако преди да отпътуваш решиш да се срещнеш с някого или да пренощуваш при приятели, няма да ги наказвам. Разкажи им подробно всичките си приключения, шпионите ще ми ги докладват по-късно...

— Благодаря ти, добри ми султане, за твоето милосърдие! — възкликна пърхащата във въздуха Аннет. И се обърна към Трикс: — Какво стоиш? Поклони се.

Но Трикс не се поклони, а само склони глава и каза:

— Благодаря ти за добротата, Абнувас. Може би ще помилваш и своя предишен везир и шута?

— Не прекалявай... — тихо отговори Абнувас. И продължи по-силно: — Не, няма да ги помилвам! Те ще изкупят узурпацията на властта с тежък труд. Аблухай... ще го хвърля в културата! Ще трябва да стане ректор на Академията по изкуствата. А Сутар ще изпратя посланик при крал Маркел. Нека там да ги размива, нямам вече сили да търпя глупавото му остроумие!

Чак сега Трикс се поклони на султана.

Никога досега в двора на търговеца Васаб не се беше събирала такава удивителна компания. Честно казано, дворът беше малко малък за нея, а маси се наложи да вземат от съседите (на Трикс му се стори, че и някои от ястията — също).

От едната страна седяха трупата на господин Майхел, Йен, Тиана, Халанбери и самият Трикс.

Срещу тях — семейството на Васаб.

От единия край на масата — мрачният като нощ Гавар Вилорой, тъжният бивш шут Сутар и неочаквано веселият бивш Велик везир Аблухай. (Впрочем този, за когото три денонощия са поддържали казан с врящо олио, има право да бъде весел, отървавайки се само с промяна на местоработата си, нали?)

На противоположния край неловко се въртеше на стола си Елин Абулла Мумрик. По-точно, в момента това вече не беше Мумрик, а деканът от школата за асасини Еам. Между другото, сега Трикс смело го наричаше Мумрик.

Разбира се, долитането на дракона в двора на търговеца стана потресаваща гледка и когато накрая успяха да съберат разпръснатите посуда (онова, което не се счупи) и да успокоят камилите (онези, които не избягаха, пробивайки стената), Мумрик дори някак се вписа в масата. Но скоро стана ясно, че да нахранят порядъчно израсналия дракон (освен ако, разбира се, не догонят избягалите камили) няма да успеят. Положението спаси Мумрик, като се превърна в човек.

— Всъщност не ми харесва, когато съм без крила и не бива да бълвам огън — смутено призна той. — Но към този външен вид някак вече свикнах...

— Възхитителен външен вид! — възкликна Васаб. — Чудесен! Достойни млади човече... кажете, женен ли сте?

— Все още не — учудено отвърна Мумрик.

Дъщерите на Васаб с писъци избягаха в къщата, а по-голямата съпруга погледна търговеца така, че той се задави с парче торта и промърмори:

— Ама аз... просто така... единствено от любопитство...

— Да, намирането на достойна двойка е тежка задача — въздъхна Майхел. — Ето и аз се грижа за моите глупави племенници... а момчетата растат...

— Какво говорите! — възхити се Васаб. — А печеливша ли е професията на актьора?

— Както се случи — отговори Майхел, като неволно посегна към подарената от султана кесия на пояса си.

— И на колко години са вашите пакостници? — със сладък глас попита Васаб.

Песа и Ниса се спогледаха и леко се изчервиха.

Трикс приближи до Мумрик и тихо прошепна:

— Благодаря ти много. Толкова ни помогна...

— Е, нали точно аз те вкарах в това приключение — смути се Мумрик. — Татко веднага ми каза — ти забърка тази каша, ти си я сърбай...

— Добре, че не трябваше да се сражавате с Прозрачния бог — каза Трикс.

— Аха. Единствено лошо е, че гномите излязоха на повърхността — натъжи се Мумрик. — Разбираш ли, те са толкова малки, жилави... исках да кажа, инати. И много добре пренасят тежести. Особено злато. И по някаква причина са убедени, че цялото драконово злато принадлежи на тях, на гномите... Както и да е, все някакво разнообразие в меню... в живота. По-добре ми кажи — ще те върнат ли в кралството?

— Няма да отлетя сам, зарязвайки всички — въздъхна Трикс.

— Но аз бих могъл да ви телепортирам — небрежно каза Мумрик. — Докато живях в „Дебнещата пепелянка“, се научих. Вие, хората, се научавате много по-бързо от драконите.

— Телепортирай ни — зарадва се Трикс. — Но по-късно, разбира се. Актьорите, предполагам, в Столицата, че пътищата са неспокойни,

а те припечелиха доста добре. Аннет и мен — при Лапад. Халанбери — при родителите ми. А Тиана... — той въздъхна, — Тиана в Дилон, в двореца.

— Ох, какво само ме чака — въздъхна Тиана, заслушана в разговора. — Представям си какво ще започне. Такава си, онакава... избяга от двореца...

— Мога да те върна в същата нощ, когато изчезна от двореца — изпъчи се Мумрик. — Ще те пренеса във времето, както в школата на асасините!

— Страхотно! — с явно облекчение каза Тиана.

— А Йен... — Трикс се замисли за момент. — Него, предполагам, трябва да телепортираш в онази крепост на границата, където служи сър Гламор. Йен, нали така?

Трикс се обърна и установи, че Йен не е на масата.

— Той отиде някъде — съобщи Халанбери. — Помоли дъщерята на Васаб за чорап. Тя много се смути, но все пак му донесе един чифт. Той взе единия, каза, че скоро ще се върне и че е добре, че в Самаршан има много пясък и се стъмва рано. Помоли да му покажат пътя за пазара и тръгна.

— Странно момче — каза Мумрик. — Защо му е момичешки чорап? Това да не е някакъв човешки брачен обичай?

— Боя се, че не — отвърна Трикс с известна загриженост в гласа. — Толкова е упорит... а аз направо забравих да мисля...

От своя край на масата Гавар Вилорой прочисти гърло и се изправи. За щастие рицарят-маг седеше със спуснато забрало и не разваляше ничий апетит с външния си вид.

— Бих искал да се сбогувам с присъстващите — започна той. — С някои от вас е възможно повече да не се видим. А с някои, подозирам, със сигурност ще се срещнем...

Халанбери бързо се придвижи по-близо до Трикс.

— Ще се срещнем, ще се срещнем — обеща Гавар. — Сега, когато Прозрачният бог вече го няма, а остана само номадът Алхазаб, загубил своята сила и мощ... — той нададе скрибуцащ смях. — Евикейт ще е доволен! Но тъй като днес седим на една маса — ще вдигна чаша за здравето на моите бойни другари. В крайна сметка на вас то все още ще ви трябва!

— Какъв е долен! — прошепна Тиана, но все пак взе бокала.

— Мъртвите всички са такива — почти философски каза Трикс.
— Нищо... ще видим на кой и какво ще му потрябва.

Вечерта продължи по реда си. Надигаха се бокали, съпругата на Васаб сервираше все нови и нови блюда — и Трикс беше принуден да признае, че кулинарията в Самаршан е достигнала огромни висоти. Приключил разговора с Майхел, търговецът седна до него и попита:

— Хей, а какво ще кажеш за съветите от Книгата на мъдрите мисли? Полезни ли бяха?

— Съветите? — Трикс смръщи чело. — Първият беше такъв: Ако тръгваш на труден път, от който не очакваш да се върнеш, вземи всичко нужно от приятели! Но двойно вземи всичко нужно от враговете!

— Точно така! — кимна Васаб. — И как това се отрази на твоите приключения?

Трикс се почеса по врата.

— Ами, вероятно става дума за това, че действвахме заедно с витаминта?

— Възможно е — кимна Уасаб.

— А също и за школата на асасините, от които всички се страхуват. И че тръгнахме по пътя на Алхазаб и осъзнахме как е получил магията си!

— О, Мъдра книга! — възхити се Васаб. — Колко прекрасно, че съветите ѝ са ти помогнали! А второто предсказание? Помощта на приятел понякога е малка, но винаги я очакваш. Помощта на врага може и да е голяма, но идва неочаквано! За какво беше то?

Трикс се замисли.

— Може би става въпрос за Хамас, който призна, че аз победих Алхазаб? Или пак за Гавар, който участва в сражението?

— Мъдра книга... — повтори Васаб. — А третото, третото предсказание? Най-загадъчното? И ако твоята най-добра коза вече не дава мляко, а вълната ѝ е оскъдна, тогава я остави за месо, иначе каква полза от козата?

— Кози не сме срещали, нито една — призна Трикс. Но като видя, че Васаб се разстрои, веднага добави: — Макар че... нали мъдрите мисли трябва да се разбират иносказателно? Може би става дума, че магията на Прозрачния бог е отслабнала и сега той е обикновен вожд на обикновено племе?

— Книгата е източник на мъдрост! — удовлетворено заключи Васаб, след което, доволен и успокоен, продължи около масата.

А Трикс хвърли поглед на Мумрик, който се усмихна.

— Всичко това са глупости, нали? — попита Трикс.

— За книгата ли? — шепнешком отвърна Мумрик. — Ами как да ти кажа... За дълго пътуване трябва да се готвиш старателно и да не пренебрегваш ничия подкрепа, полезно е да очакваш помощ от приятели, но двойно по-ценна е помощта на тези, които смяташ за врагове... А и козата, ако не дава нито мляко, нито вълна, трябва да се остави за месо!

— Но нали това не означава, че Книгата ми е предсказала нещо и че ми е помогнала? — уточни Трикс.

— Книгите всъщност изобщо не са длъжни да предсказват и да помагат — усмихна се Мумрик. — На хората най-малко от всичко на света им трябва някой всичко да им разтълкува и обясни. Много по-нужен им е търпелив събеседник, който да им разкаже нещо свое и да изслуша всички техни мисли. А тази книга го може по-добре от всеки човек!

— Каква мъдра мисъл! — възкликна Васаб, който тъкмо се беше върнал при тях. — Непременно трябва да бъде записана в Книгата! Жена! Жена, донеси Мъдрата книга и молив!

Но в този момент на портата се почука. Трикс, който беше много притеснен от отсъствието на Йен, тръгна към нея след Васаб.

Но не беше Йен. Беше Дерик — придружен от двама стражници и карета. И дори не погледна Трикс.

— Витамант Гавар Вилорой, Великият везир най-любезно ви кани при себе си! — тържествено обяви той.

Гавар започна да се надига от масата. А Трикс бързо каза:

— Дерик... виж, аз наистина съжалявам...

Дерик стоеше, издул устни, и гледаше покрай Трикс.

— Ясно е, че никога няма да станем приятели — каза Трикс. — И дори съюзници. Но... много ми е неудобно, че те върнахме в Дахриан... и въобще... извинявай.

Дерик мълчеше.

— Все пак почти се помирихме... — продължи Трикс.

Дерик хвърли бърз поглед към стражниците. После погледна Трикс и тъжно каза:

— Затова е и още по-обидно!

Трикс чакаше, но Дерик мълчеше и гледаше Гавар. Пред витаманта той любезно се поклонил и дори му отвори вратата на каретата. Трикс продължи да стои при портата и да гледа тъжно към Дерик. Така нареченият братовчед се качи в каретата след витаманта, но в последния момент се обърна.

— Ама много ловко ме преметнахте — каза той. — Както и да е... следващия път ще бъде по-умен!

Трикс осъзна, че това ще е единственото подобие на помирение, на което можеше да разчита, и цъфна в усмивка.

Дерик също се усмихна. След което с внезапна искреност каза:

— Страхотна усмивка имаш!

И се шмугна в каретата.

— Някак си е много непоследователен и противоречив — каза приближилата до Трикс Тиана. — Въпреки че е прав, ти си много по-симпатичен, когато се усмихваш, отколкото когато стоиш с ей тази загрижена физиономия. Виж, Йен се прибира!

Йен наистина крачеше по улицата, като си подсвиркуваше весело и размахваше пращен чорап. При вида на Трикс и Тиана той се смути, бързо пхна чорапа в джоба си и леко притеснен приближи.

— Къде беше? — попита Трикс.

— Ами... разхождах се... — криейки поглед, отговори Йен. — И няма да повярваш какво намерих!

— Да не би да е пръстенът на крал Маркел? — иронично попита Трикс.

— Точно така! — светна Йен, вадейки пръстена от джоба си. — Ама много е тъп този роботърговец, нали? И пръстенът загубил, и въобще, казват, ударил тила си в стената така, че сега лежи в дома си и го налагат с компреси!

— Мисля, че всички бързо трябва да напуснем Дахриан — притеснено прошепна Трикс.

... В стаята на Трикс във вълшебната кула на Лапад всичко беше както преди, тоест студено, неуютно и самотно. Само прахът по пода за последните няколко седмици малко се беше увеличил. Трикс,

поклащайки леко замаяната си от телепортацията глава, приближи до прозореца.

Беше нощ, но пълната луна обливаше всичко с чиста бяла светлина. Прясно падналият сняг покриваше земята, само до самата кула упорито растяха омагьосаните от Лапад цветя. Без дори да отваря вратата, Трикс разбра, че Лапад е тук — мощното хъркане на магьосника достигаше до него дори през двата етажа.

— Трикс, запали камината! — помоли скритата в пазвата му Аннет. — Това не е климат, а някакъв ужас!

Трикс послушно тръгна към камината. Скоро лумнаха горещи пламъци, а Трикс си донесе от кухнята чаша вино с подправки и започна да я затопля над огъня. Лапад продължаваше жизнерадостно да похърква и Трикс реши да докладва на учителя утре сутринта.

— Липсват ли ти приятелите? — попита приседналата до камината Аннет.

— Аха — промърмори Трикс. — Но те са си вкъщи, с тях всичко е наред...

— Тогава не тъжи — каза феята. — Много е глупаво да тъжиш, когато всички приятели са си у дома и с тях всичко е наред.

— Защо не може да е добре на всички по света? — попита Трикс. — Бих искал да направя така, че всички да се чувстват добре...

— О, ти май растеш! — засмя се феята. — Рано или късно всеки магьосник започва да мисли как да направи добро на всички хора.

— И какво? — попита Трикс.

— А ти не разбра ли по Алхазаб? Ставаш лош, разбира се! Ако не избиеш тази глупост от главата си. Хората не бива да бъдат принуждавани да бъдат нито добри, нито щастливи, нито умни. Защото от това се ражда единствено повече зло, мъка и глупост! Можеш само да ги убеждаваш да станат по-добри... но тук никаква магия няма да помогне.

— Знам, че не бива, Аннет — кимна Трикс. — И че магията няма да помогне. Но... но поне да си помечтая не може ли?

— Да си помечтаеш може — разреши Аннет. — Но сега виното ти ще кипне, мечтателю!

С чашата в ръце Трикс се върна при прозореца. И потръпна, забелязвайки на перваза голяма бяла сова. Совата вдигна краче, към което с канап беше привързан свитък, и почука по стъклото.

— Ой... — възкликна Трикс и отвори прозореца.

Совата търпеливо му позволи да развърже писмото, след това го погледна укорително и беззвучно се метна надолу. Трикс бързо разгърна писмото, под което се виждаше херцогският печат.

Писмото беше от баща му.

Скъпи възлюбени сине!

Бих искал хубаво да ти издърпам ушите! Само да знаеше колко се притеснихме с херцогинята, когато замина без разрешение! Докато не ни посети твоят учител, не знаехме какво да мислим!

Но тъй като си вече твърде голям, за да те наказват, ние настоятелно те молим повече да не правиш така! Учи се на магия, щом имаш такава страст към нея. В края на краищата в летописите се разказва за много владетели, които са били и магьосници, и ние, след като се посъветвахме, решихме, че с това няма да урониш достойнството на нашия род.

В допълнение Лапад е добър старец, а Дилон — спокойно и безопасно място. На нас с херцогинята ни е приятно да знаем, че ти през цялото време си под бдителния надзор на учител, не се забъркваш в никакви неприятности и се занимаваш с научни магически изследвания.

Обичащи те,

Херцог Рат Соийе и херцогиня Реми Соийе
татко и мама.

Трикс се подсмихна и внимателно прибра писмото в джоба си. А не се усмихна, защото беше много добре възпитан син. Е, освен когато легна в леглото и затвори очи. И то съвсем мъничко.

* * *

Това е втора книга от серията „Трикс“. В плановете на автора е да има и трета книга със заглавие „Недоучка“.

Издание:

Автор: Сергей Лукьяненко

Заглавие: Неспкойкото

Преводач: proffessore

Година на превод: 2019

Език, от който е преведено: руски

Издател: Читанка

Година на издаване: 2019

Националност: руска

Художник: analda

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/11310>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.